TÜRKİYE CUMHURİYETİ
CUMHURBAŞKANLIĞI

Himayelerinde

LİSELİLER DESTANI YAZIYOR

DENEMELER

Liseliler Destanı Yazıyor "Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve
15 Temmuz Millî İrade Zaferi" konulu şiir, hikâye, deneme yazma yarışması
yayımlanmaya değer denemeler.

TDED YAYINLARI nu: 9

LİSELİLER DESTANI YAZIYOR
DENEMELER

TDED YAYINLARI
Yarışma Serisi
Yayın Nu: 9

Genel Yayın Yönetmeni
Üzeyir İlbak

Redaksiyon-Tashih
Abdullah İlhan, Aykut Nasip Kelebek, Selim Sina Berk

Kapak - İç Tasarım
Selçuk Eser

Baskı - Cilt
Aktif Matbaa ve Rek. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.
Söğütlüçeşme Mh. Halkalı Cd. No: 245/1-A
Sefaköy/Küçükçekmece/İST.

ISBN: 978-605-68072-2-0

Sertifika Nu: 14057

1. Baskı, İstanbul, Mart 2018
copyright © Bu eserin bütün yayın hakları saklıdır.

TÜRKİYE DİL VE EDEBİYAT DERNEĞİ
Feshane Caddesi Nu: 3
Eyüp / İstanbul
Tel : (0212) 581 69 12
Fax: (0212) 581 12 54
www.tded.org.tr - bilgi@tded.org.tr

https://twitter.com/TDED_
https://www.facebook.com/turkiyedilveedebiyat/
https://www.instagram.com/turkiyedilveedebiyatdernegi/
https://www.youtube.com/turkiyedilveedebiyatdernegi

https://twitter.com/dilveedebiyatdr
https://www.facebook.com/dilveedebiyatdergisi/
https://www.instagram.com/dilveedebiyatdergisi/

DİRENİŞ ve İRADENİN HİKÂYESİNİ TAKDİM

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı himayelerinde; Milli Eğitim Bakanlığı, Türk Dil Kurumu, Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği işbirliğiyle gerçekleşen **"Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve 15 Temmuz Millî İrâde Zaferi, Liseliler Destanı Yazıyor" "şiir, hikâye ve deneme"** yarışması Türkiye'deki tüm lise ve dengi okullar arasında gerçekleştirildi.

Öncelikle okullar başta olmak üzere açık hava mecraları, yazılı ve görsel medya kullanılarak duyurular yapıldı. İnternet ile Dil ve Edebiyat dergisinde konuyla ilgili özel dosyalar hazırlandı ve dergi orta öğretim kurumlarının tamamına ulaştırıldı.

Okullar ulaştırılan materyali kullanarak gerekli hazırlıkları tamamladıktan sonra duyurulan tarihlerde yarışma metinleri toplandı; jüri değerlendirmeleri okul komisyonlarından başladı. İkinci eleme ve değerlendirme İlçe Milli Eğitim Müdürlüklerinde yapıldı. İlçelerden gelen metinler İl Milli Eğitim Müdürlüklerindeki jüriler tarafından değerlendirildi ve yapılan değerlendirmeler neticesinde eserler, hazırlanan şartnameye uygun olarak Türkiye Dil ve Edebiyat Derneği Genel Merkezine ulaştırıldı.

Milli Eğitim Ortaöğretim Genel Müdürlüğü verilerine göre yarışmaya toplam altı bin (6.000) civarında eser katıldı. İl Milli Eğitim Müdürlüklerinde yapılan nihai değerlendirmeler sonunda şiir dalında yedi yüz kırk dört (744), hikâye alanında altı yüz yedi (607) ve deneme olarak altı yüz yirmi yedi (627) olmak üzere toplam bin dokuz yüz yetmiş sekiz (1.978) eser bize ulaştırıldı.

Genel merkezimize ulaştırılan çalışmalar fotokopi ile iki nüsha olarak hazırlandı. İkisine rakamla numara verildikten sonra numara ve isim yazılı olan dosyalanarak kaldırıldı; diğerinden isim silinerek ön değerlendirme için ilgili jüri üyelerine ulaştırıldı. Değerlendirmeleri şair, öykücü ve denemecilerden oluşan ön jüri eserleri titiz-

likle değerlendirdi. Ön jüri gelen eserler içinde her bir alandan ilk yüz (100) eserini belirledi. On beş (15) kişilik ikinci jüriye şiir, öykü ve deneme alanlarında 100'er eser ulaştırıldı. Yapılan değerlendirme sonucu beş jüri üyesinin verdiği puanlar toplanarak ortalaması alındı ve her alandan ilk altı eser ödüle layık görüldü. Yarışma şartnamesi hükümleri gereğince öğrenciler için bir teşvik aracı olacağı inancıyla her yarışma alanının ilk yüz (100) eseri kayda geçirmek üzere antoloji tarzında kitaplaştırdık; bu kitap yazarlarına, yazarların ailelerine ve okullarına ulaştırılacaktır.

Sanatta, yarış mantığı farklı işler. Yarış varsa, bu yarış binlerce yıllık bir geleneğe karşı onlarca yıl sürer. Kendiliğindendir, doğal olmak zorundadır. Sanatçı mizaç, doğuştan birinci görür kendini, yerleşik anlayışı temsil eden jüriyi ise daha işin en başından reddeder. Bu bir bakış açısıdır. Mutlak anlamda doğru kabul edilemez; çünkü yarışmaların da sanat açısından birçok faydalı yanları olduğu malum. Yarışmanın özünde yeteneği keşfetmek, onu maddi çıkara dönüştürmek yok da genç yeteneğin kendini keşfetmesi, tanıması varsa niyet halis demektir. Büyük şahsiyetlerin bazıları da ilk eserleriyle kimi yarışmalarda başarı elde edip bu sayede sözlerini topluma ulaştırmışlardır. Attila İlhan ve Fazıl Hüsnü Dağlarca bunların bilinen en iyi iki örneğidir. Necip Fazıl ve Cahit Sıtkı'nın ilerleyen yaşlarında bile yarışmalara katıldığını edebiyat tarihleri yazmaktadır. Yarışmalara katılmadan da eserleri ödüle layık görülen birçok sanatkârımız bulunmaktadır. Dünya entelektüellerinin dikkatle takip ettiği Nobel böylesi bir işleyişe sahip. Bilimsel, sanatsal, düşünsel gelişmeleri desteklemek adına memleketimizin bu tarz ödül kurumlarına ihtiyacı var. Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülleri ile Kültür ve Turizm Bakanlığı Özel Ödülleri bu anlamda önemli ve özel ödüllerdir.

15 Temmuz, sadece son üç beş yılın değil, Türk tarihinin büyük kırılmalarından biri olarak yüzyıllar sonra da halkın tank, uçak ve mermiye karşı duruşunun bir destanı olarak konuşulacak. Düzen-

lemiş olduğumuz bu yarışma, gençlerimizin 15 Temmuz üzerinden demokrasi, özgürlük, iradeye saygı, kurumların millete karşı sorumluluğu ve totalitarizm meseleleri üzerine düşünmelerini, din-birey ilişkileri ile din adına birilerine 'Aklını ve Kalbini Kiralamanın' doğru gözlemleyerek yazmalarını sağladı. Konuşmak yüzeysel bir eylemken yazmak, bir mesele üzerine enine boyuna düşünmek, derinleşmek ve sonuçta değişim yaşamak demektir. Bu yarışma sayesinde binlerce gencimiz, 15 Temmuz şehitlerimizle duygudaşlık kurdu, o günü iliklerine kadar hissederek yeniden yaşadı; böylece tarihe mâl olan bir olayı yazmakla kişisel tarihlerine de özel notlar düştüler.

Belki de bu yarışma vesilesiyle gençlerimiz arasından, ciddi anlamda yazmaya yönelecek; vatana, millete faydalı dünya çapında şair ve yazarlar çıkacak. Geleceğin Türkiye'sinin yöneticileri olan bu gençler daha diri ve güçlü bir Türkiye ümidi için bizi cesaretlendirdi.

Bu yarışmanın gerçekleştirilmesinde himayelerini esirgemeyerek bize destek veren ve bizi yüreklendiren Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan başta olmak üzere yarışmanın iştirakçilerimden Milli Eğitim Bakanlığımız adına Bakanımız Sayın İsmet Yılmaz'a ve Türk Dil Kurumu adına Başkan Sayın Mustafa Kaçalin'e teşekkür ederiz.

Yarışmanın maddi ve medya ayağını destekleyerek bizleri büyük maddi yüklerden kurtaran Turkcell, İlbak Holding, Ziraat Katılım Yönetim Kurullarına ve kurum temsilcilerine müteşekkiriz.

Takdir edersiniz ki böyle büyük organizasyonlar ekip işidir ve özveri gerektirir. Bundan ötürü özenle tüm eserleri okuyan jüri üyelerimizin her birine, mesai gözetmeksizin fedakârlıkta bulunan ve titizlikle çalışan derneğimiz personeline de teşekkür ederiz.

Aziz ülkemizin 15 Temmuz benzeri felaketleri bir daha yaşamaması temennisiyle aziz şehitlerimizi minnet ve rahmetle anıyoruz.

TÜRKİYE DİL VE EDEBİYAT DERNEĞİ

Abdullah Tayyip OLÇOK, Adil BÜYÜKCENGİZ, Ahmet KARA, Ahmet KOCABAY, Ahmet ORUÇ, Ahmet ÖZSOY, Akın SERTÇELİK, Akif ALTAY, Akif KAPAKLI, Ali ALITKAN, Ali ANAR, Ali İhsan LEZGİ, Ali KARSLI, Ali Mehmet VUREL, Alpaslan YAZICI, Alper KAYMAKCI, Askeri ÇOBAN, Aydın ÇOPUR, Ayhan KELEŞ, Ayşe AYKAÇ, Aytekin KURU, Barış EFE, Battal İLGÜN, Batuhan ERGİN, Beytullah YEŞİLAY, Birol YAVUZ, Burak CANTÜRK, Burhan ÖNER, Bülent KARALI, Bülent YURTSEVEN, Cemal DEMİR, Cengiz HASBAL, Cengiz POLAT, Cennet YİĞİT, Cuma DAĞ, Cüneyt BURSA, Çetin CAN, Davut KARAÇAM, Demet SEZEN, Dursun ACAR, Edip ZENGİN, Emin GÜNER, Emrah SAĞAZ, Emrah SAPA, Engin TİLBEÇ, Erdem DİKER, Erhan DÜNDAR, Erkan ER, Erkan PALA, Erkan YİĞİT, Erol İNCE, Erol OLÇOK, Eyyüp OĞUZ, Fahrettin YAVUZ, Faruk DEMİR, Fatih DALGIÇ, Fatih KALU, Fatih SATIR, Fazıl GÜRS, Feramil Ferhat KAYA, Ferdi YURDUSEVEN, Ferhat KOÇ, Fevzi BAŞARAN, Fırat BULUT, Fikret Metin ÖZTÜRK, Fuat BOZKURT, Gökhan ESEN, Gülşah GÜLER, H. İbrahim YILDIRIM, Hakan GÜLŞEN, Hakan ÜNVER, Hakan YORULMAZ, Haki ARAS, Halil HAMURYEN, Halil IŞILAR, Halil KANTARCI, Halit GÜLSER, Halit Yaşar MİNE, Hasan ALTIN, Hasan GÜLHAN, Hasan KAYA, Hasan YILMAZ, Hikmet BAYSAL, Hurşut UZEL, Hüseyin GORAL, Hüseyin GÜNTEKİN, Hüseyin KALKAN, Hüseyin KISA, İbrahim ATEŞ, İbrahim YILMAZ, İhsan YILDIZ, İlhan VARANK, İsmail KAYIK, İsmail KEFAL, İzzet ÖZKAN, Jaouad MERROUNE, Kader SİVRİ, Kemal EKŞİ, Kemal TOSUN, Köksal KARMİL, Köksal KAŞALTI, Kübra DOĞANAY, Lokman BİÇİNCİ, Lokman OKTAY, Lütfi GÜLŞEN, M. Fazlı DEMİR, Mahir AYABAK, Mahmut COŞKUNSU, Mahmut EŞİT, Medet EKİZCELİ, Mehmet Akif SANCAR, Mehmet Ali KILIÇ, Mehmet ÇETİN, Mehmet DEMİR, Mehmet GÜDER, Mehmet GÜLŞEN, Mehmet KARAASLAN, Mehmet KARACATİLKİ, Mehmet KOCAKAYA, Mehmet ORUÇ, Mehmet Şefik ŞEFKATLIOĞLU, Mehmet Şevket UZUN, Mehmet YILMAZ, Meriç ALEMDAR, Mesut YAĞAN, Mete SERTBAŞ, Metin ARSLAN, Muhammed YALÇIN, Muhammet AKSU, Muhammet AMBAR, Muhammet Oğuz KILINÇ, Muharrem Kerem YILDIZ, Muhsin KİREMİTCİ, Murat AKDEMİR, Murat ALKAN, Murat DEMİRCİ, Murat ELLİK, Murat İNCİ, Murat KOCATÜRK, Murat MERTEL, Murat NAİBOĞLU, Mustafa ASLAN, Mustafa CAMBAZ, Mustafa DİREKLİ, Mustafa KARASAKAL, Mustafa KAYMAKÇI, Mustafa KOÇAK, Mustafa SERİN, Mustafa SOLAK, Mustafa TECİMEN, Mustafa YAMAN, Mutlu Can KILIÇ, Muzaffer AYDOĞDU, Münir Murat ERTEKİN, Münür ALKAN, Necati SAYIN, Necmi Bahadır, ENİZCİOĞLU, Nedip Cengiz EKERİ, Niyazi ERGÜVEN, Oğuzhan YAŞAR, Onur Ensar AYANOĞLU, Onur KILIÇ, Orhun GÖYTAN, Osman ARSLAN, Osman EVSAHİBİOĞLU, Osman YILMAZ, Ozan ÖZEN, Ömer Can AÇIKGÖZ, Ömer CANKATAR, Ömer HALİSDEMİR, Ömer İPEK, Ömer TAKDEMİR, Önder GÜZEL, Özcan ÖZSOY, Özgür GENÇER, Özkan ÖZENDİ, Ramazan KONUŞ, Ramazan MEŞE, Ramazan SARIKAYA, Recep BÜYÜK, Recep GÜNDÜZ, Rüstem Resul PERÇİN, Sait ERTÜRK, Salih ALIŞKAN, Samet CANTÜRK, Samet USLU, Sedat KAPLAN, Seher YAŞAR, Selim CANSIZ, Serdar GÖKBAYRAK, Serhat ÖNDER, Serkan GÖKER, Servet ASMAZ, Sevda GÜNGÖR, Sevgi YEŞİLYURT, Seyit Ahmet ÇAKIR, Suat AKINCI, Suat ALOĞLU, Sultan Selim KARAKOÇ, Sümer DENİZ, Şener DURSUN, Şenol SAĞMAN, Şeyhmus DEMİR, Şirin DİRİL, Şuayip SEFEROĞLU, Şükrü BAYRAKÇI, Tahsin GEREKLİ, Tevhit AKKAN, Timur AKTEMUR, Tolga ECEBALIN, Turgut SOLAK, Türkmen TEKİN, Ufuk BAYSAN, Uhud Kadir IŞIK, Ümit ÇOBAN, Ümit GÜDER, Ümit YOLCU, Vahit KAŞÇIOĞLU, Varol TOSUN, Vedat BARCEĞCİ, Vedat BÜYÜKÖZTAŞ, Velid BEKDAŞ, Volkan CANÖZ, Volkan PİLAVCI, Yakup KOZAN, Yakup SÜRÜCÜ, Yalçın ARAN, Yasin Bahadır YÜCE, Yasin Naci AĞAROĞLU, Yasin YILMAZ, Yılmaz ERCAN, Yunus Emre EZER, Yunus UĞUR, Yusuf ÇELİK, Yusuf ELİTAŞ, Zafer KOYUNCU, Zekeriya BİTMEZ, Zeynep SAĞIR

TÜRKİYE DİL VE EDEBİYAT DERNEĞİ 2016-2017 ÖĞRETİM YILI "LİSELİLER DESTANI YAZIYOR" YARIŞMASI JÜRİSİ

ŞİİR JÜRİSİ

Cahit KOYTAK
Hüseyin AKIN
İsmail KILIÇARSLAN
Özcan ÜNLÜ
Zafer ACAR

HİKAYE JÜRİSİ

Aykut ERTUĞRUL
Cemal ŞAKAR
Güray SÜNGÜ
Mukadder GEMİCİ
Recep SEYHAN

DENEME JÜRİSİ

Ahmet KOÇAK
M. Nezihi PESEN
Mustafa BALCI
Üzeyir İLBAK
Yüksel KANAR

** İsimler alfabetik sıra ile dizilmiştir*

İÇİNDEKİLER

BİR MİLLETİN UYANIŞI / İbrahim Ethem ALPER 13
KUTLU DİRENİŞ / Remle AÇIKGÖZ 19
SİYAHÎ GECE: 15 TEMMUZ / Beyza Nur DEMİRTAŞ 24
ÖYLESİNE BİR GÜNDÜ / Hacer Serra BAL 30
DARBELERİN ESKİTEMEDİĞİ ÜLKE: TÜRKİYE / Melikşah AYDOĞAN 36
GÖZLERİM / Abdurrahman ADIYAMAN 43
BİR KUŞUN HATIRA DEFTERİ / Hatice Beyza ÖZ 46
SÖZ VERİYORUM! UNUTMAYACAĞIM, UNUTTURMAYACACAĞIM…! /
Ceren BUHARALI 54
MİLAD / Senem Dilan KAZEL 59
ŞEHADETİN DİLİYLE "15 TEMMUZ" / Beray GÜNGÖR 65
"DENEME"YE DEĞER MİYDİ? / Ayşenur ÖZTÜRK 70
ŞÜHEDAMIN SELASI / Şule Yüksel EDİKLİ 74
BAŞARMAYA (ZAFERE) DAİR BİR DENEME / Abdulkerim ALMA 78
DİRİLİŞ DESTANI / Beyza AYDIN 84
ÇEKİŞMELERİN OTAĞINDA BİR YANGIN DUVARI /
Beyzanur MENEMEN 88
KONRUL'UN YÜKSELİŞİ / Ceren VANLI 94
15 TEMMUZ 2016 / Elif TOTU 97
UMUTLARDAN BİR MELODİ: TÜRKİYE / Aleyna YILMAZ 101
KARANLIKTAN UMUDA… / Azime Beyza YILMAZ 104
VE YENİDEN… / Abdulhamit BULUT 107
"AMENTÜ" DİYEBİLMEK / Enes YALÇIN 110
BENİ TANIYOR MUSUNUZ? / Hatice GÜNEŞ 119
ÜLKEMİN EN UZUN GECESİ / Ebrar BALKAYA 122
TÜKÜRÜN; MİLLETİ ALÇAKÇA VURAN DARBELERE / Almina Nur FİDAN .. 125

TARİH VE TEKERRÜR / Derya MELİK 135
İNANCIN ZAFERİ: 15 TEMMUZ / Zehra SULHAN 139
TEKTESELLİ / Aslıhan ALAGÖZ 144
YAŞASIN ÇİÇEKLER / Seray TEMÜR 151
TOPRAK, EĞER UĞRUNA ÖLEN VARSA VATANDIR! / Emine ERDEM 154
DARBE, DERT; DEVA, DEMOKRASİ / Mehmet Nur KAÇİRA 157
TARİH TEKERRÜR ETMEYECEK / Merve ASLANER 159
HÜRRİYET BENİM! / Muhammed OĞUZHAN 163
ANLAMIYORUM / Aysun KUMCU 167
BEN DE ŞAHİDİM / Firdevs Nur ALTUN 169
ÇELİK ZIRHLI KALELERE KARŞI VAR OLUŞ MÜCADELESİ / Rabia ALKANAT 173
EBABİLİN KANATLARI / Ayşenur ATEŞ 178
KARDEŞLİĞİN KIYAMI / Sümeyye BİLİCİ 186
TEMMUZ AĞRISI / Leyla ASIĞCIL 193
DARBELERİN KARANLIK GÖLGESİNDEN AYDINLIĞA / Mert Buğra YILMAZ ... 198
BİR HİLAL UĞRUNA GÜNEŞLERİN BATTIĞI GÜN: 15 TEMMUZ /
Nurullah ZOBU 203
GÖKYÜZÜNÜN ADALETİ / Busenur YİĞİT 208
SONUN BAŞLANGICI / Betülay YAZAR 212
KISIK SESLER / Hümeyra BEKAROĞLU 219
HİLAL UĞRUNA BATMAYA HAZIR GÜNEŞLER / Huzeyfe AYDIN 222
"AŞK"IN VATANIDIR BU COĞRAFYA / Nursena PARLAK 231
BİR GÜL ANADOLU / Hüseyin Emre ALAN 234
YIL OLMUŞ 2016, DARBE DE NEYMİŞ? / Selin Havva EROL 237
ÖLÜMÜ ÖLDÜRMEK / Meryem AVCI 245
KANLI DARBENİN CANLI ŞAHİTLERİ / Ali Yasin BAĞCI 249
GEÇMİŞTEKİ HAŞHAŞİLERDEN GÜNÜMÜZDEKİ FETÖ'YE! /
Mehmet Berkay AKER 256
UMUTSUZLUĞA UMUTLANMAK / Talha KARATAŞ 263
ŞEHADET / Sümeyra ŞAHİN 271
ŞEB-İ ŞÜHEDA / Beyza OĞUZCAN 275

İSMİNİN HAKKINI VERENLER / Zehra DURMUŞ 283
DARBE ŞEHİDİNİN SON SÖZLERİ / Sinem SİR 291
BAŞUCUM / Seçil ÇORUHLU 295
AĞLAYAN ANADOLU / Özlem ALTUN 297
BU EL YABANCI DEĞİL! / Zeynep Hare BAŞ 299
GÜN DOĞMADAN İSTİKLAL / Nurgül AK 303
O GECE… / Beyza TEMİZÖZ 309
GECENİN İLMEKLERİ / Doğanur IŞIKAY 315
BİR ÇOCUĞUN GÖZÜNDEN TEMMUZ / Enes TEMEL 320
YER GÖK VATAN / Nisa Şenel GÜRBAN 325
"DAR" BE YÜREKLERİNİZ! / Hafize ÇİLEK 330
YAŞARIZ… / Şehlanur KEMALOĞLU 334
NE ÇOK ÖLDÜK YAŞAMAK İÇİN / Gamze KAPUCUOĞLU 337
BİR GECE, BİR DESTAN, BİR KALDIRIM TAŞI / Beyza Nur ÇETİN 339
EVLAD-I FATİHAN MUHABBEDİ MUHAMMET / Ömer Faruk COŞKUN 340
YOLCULUK / Sinem KARAMEHMET 345
SİYAH GÜNEŞ / Mine DUMAN 347
BEN ANADOLUYUM / Elif Naz ŞİMŞEK 350
AHİR / Gamze OĞUZ 354
HUDUT / Melike KACIR 358
ÖZGÜRLÜĞÜ 15 GEÇE / Sude ORGANOĞLU 361
KARA SİSLİ GECELERE BİR DAHA ASLA! / Büşra ÖZÜÇALIŞIR 363
UMUT / Aynur AKSOY 366
ANAMA MEKTUP / Merve ÇİÇEK 369
HAK İLE BAĞ / Aleyna KAYABAL 371
DÜNDAR SEYHANLARDAN AHMETLERE, AHMETLERDEN FETÖCÜLERE MİLLİ İRADEYE İHANET TEŞEBBÜSÜNÜN ADI: "DARBELER!" /
Mehmet Kaan KAYA 374
ÇOK KARANLIK BİR GECE / Sinem ÇETİNEL 378
BİR HİLAL UĞRUNA / Gizem GÜRBAY 382
KORUYORDU KARA GECEDEN / Esmaül Betül TUNÇ 385

VATAN VARDIR AŞKTAN İÇERİ / Cemile EREBAK 390
MİLLİ İRADE VE DEMOKRASİ ÜZERİNE / Rahma KARACA 395
KARANLIK GECENİN AYDINLIK SABAHI / Sabriye Buse BABACAN 399
FIRTINA-YI MAHŞERDEN İSLAM-I ÇERAĞIN YÜKSELİŞİ / Alparslan ŞAHİN... 401
ŞEHİTLER ANISINA / Doğan ADA 404
SALA KUŞLARI KANAT ÇIRPIYOR ÖZGÜRLÜĞÜMÜZE / Sude SOYTÜRK 406
İSTİKLAL KÖKLERDE! / Elif TAŞDEMİR 409
ZAFER SAHİBİNİ SORARKEN… / Sevgi MUM 413
SES / Ahmet Kaan TUNA 416
KIZIL GECENİN SABAHI / Talha KESER 420
KAHRAMANLIĞIN DİRİLİŞİ / **S**ultan TARAKÇI 423
YARADANIN ASLANLARI 15 TEMMUZ / Muhammet BAŞALAN 427
15 TEMMUZ VE MİLLİ İRADE / Hatice ATEŞ 436
ZAMANDA YOLCULUK / **G**ülten MUTLU 438
VE UNUTMA! / Gizem TOPKARA 445
DARBELER ARBEDESİ / Ayşe AYDIN 450

BİR MİLLETİN UYANIŞI

İbrahim Ethem ALPER

Ben İbrahim Ethem… Savaşları, yoklukları ve kıtlık zamanlarını görmeyen fakat hepsini büyüklerinden bir masal dinler gibi dinleyen bir 15 Temmuz şahidi…

Yalnız sözlerle değil, hayatındaki bütün eylem ve çalışmalarıyla ataları Fatih Sultan Mehmet Han, Yavuz Sultan Selim, Kanuni Sultan Süleyman ve Abdülhamit yolunda ilerlemek için kanat çırpan; Necip Fazıl Kısakürek'in "Bir gençlik… Bir gençlik… Bir gençlik… Zaman bendedir ve mekân bana emanettir şuurunda bir gençlik" ifadelerindeki şerefe nail olabilme gayretinde bir fidan… Milletin bir çınarı olmayı bütün ruhu ve benliğiyle arzulayan bir fidan… Zamanın umudu ve mekânın bekçisi olmamızı isteyen ecdadın, bunu istemesinin altında yatan düşünceyi benimsemeye çalışan ve "olabilmek" uğrunda çabalayan bir yürek… Asırlardır beyazımızı karartan siyaha, siyahı temizleyemeyen beyaza düşman yetişen bir neslin habercisi… Osmanlı torunu.

Ben İbrahim Ethem…

Annemin hayali, babamın ümidi… Üzerinde yaşadığım toprakların bilinen bilinmeyen, görünen görünmeyen kahramanlarının vârisi, Fatihlerin vekili… Fikirle dolu beynim düşmana cehennem kazanı, dosta müjde kapısı… İmanla dolu göğsüm düşmana öfke seddi, dosta gül bahçesi… Mürekkebe gayretle banan kalemim düşmanın korku odağı, dostun umut kalesi… Bildiklerine âşık, bilmediklerine meraklı…

Ben İbrahim Ethem…

Osmanlı'nın son dönemlerinde artan isyan ve ayaklanmaların darbelere dönüşmesini okul sıralarında öğrendim. Ayaklanmada öldürülen ilk padişah Genç Osman'ı, Şeyhülislam ile tahtından edilen İbrahim Paşa'yı, IV. Mehmet'i, II. Mustafa'yı, bakanları tarafından tahtından indirilen Abdülaziz'i, 31 Mart Vakası ile tahtından indirilen II. Abdülhamit'i öğretmenlerimizin dilinden dinlerken aklımda yaşatmaya çalıştım. Bir gencin gıpta ettiği sultanlarına merhamet de duyması kötü bir şeydir ama buna da alıştım.

Ben İbrahim Ethem…

Cumhuriyet tarihinden sonraki darbeleri ve darbelerin yaşattığı yıkımları, özellikle soğuk kış gecelerinde dedelerimin, babamın anlattıkları ile çözümlemeye çalıştım. Ezanı Arapça okutmaya azmettiği için ihanetle suçlanan Adnan Menderes'in asıldığı 60 ihtilali, bitmeyen sözüydü aile sohbetlerinin. Hükümetin istifaya zorlandığı 1980 ihtilalinden sonra, ülkemizi karanlık günlere sürükleyen 28 Şubat sürecini o günlerin zorluğunu hissetmeye çalışarak dinledim. Dinlemek yaşamanın yanında ne kadar gerçek durabilirdi ki? İşte ben de bir masalda yürüyen çocuk misali, büyüklerimin tanık olduğu acı hatıraları hafızamda canlandırırken gerçekliğine yaklaşamadığımı 15 Temmuz gecesinde anladım.

15 Temmuz…

Bir yanda şehadet nidalarının, diğer tarafta gaflet ve ihanet şamatalarının göklere karıştığı o ibretlik gece… Korkuyla cesaretin karar safında durduğu, kocaman bir milletin savaşlarla barışmaya mecbur tutulduğu, tezatların buluştuğu unutulmaz tarih sahnesi… Hukuka sızmış hukuksuzluğun adıydı 15 Temmuz; bir ihanet yarasıydı. Türk milletinin uyuşturularak unuttuğu kimliğini bulma çabasıydı… Uzayan saatlerin,

tarih sayfalarına onurla yazılmak için mücadele etmesiydi. O hırçın gecenin benim gönlümdeki tanımı huzur ve hüzünden ibarettir. Çünkü o anlar huzurun hüzne, hüznün acıya, acının gözü yaşlı bir mutluluğa destek olduğu, her şeyin iç içe geçtiği derin zamanlardı. Hüzünlüydüm çünkü annemin ve babamın meçhule gider gibi gittiği o dakikalar, gözlerime ve gönlüme değmiş olsa bile hakikatte benim bedenime uğramamıştı. Sonsuz bir mutluluğu vaat eden şehadet şerbeti benim dilime dokunmamıştı… Hüzünlüydüm çünkü gözlerimle içimizdeki hainlerin gözlerini boğamamıştım. Buna rağmen huzurluydum çünkü kaybettiğimizi düşündüğüm Müslüman Türk yurdunun yeniden şahlanışına tanık olmak bana nasip olmuştu. Huzurluydum çünkü milletimizin birlik, beraberlik ve kardeşlik ruhunu bir kez daha giyindiğini görmüştüm. İnsanın soluğunu kesen bütün duygular benim içimde durmuştu.

Müslüman Türk milletinin kaderini değiştiren o gece; ülkeyi Orta Çağ karanlığına sürükleyen, halkın üstün iradesini yok sayan, ekonomiyi çökerten, sosyal ve kültürel birikimlerimize savaş açan, vatandaşı, hak ve hürriyetlerinden ayırmaya çalışan zihniyetle ilk defa gerçek anlamda yüzleştim.

O anlar ne zaman aklıma gelse, darbe ihtimalinin ürkütücü nefesini yüreğimde hissediyorum. Babamın işten geç saatlerde ve yorgun döndüğü gecelerden biriydi. Kardeşim henüz yatmıştı. Babam yemeğini yerken ona eşlik etmek maksadıyla yanına oturmuştum. Neşeli bir şekilde günün değerlendirmesini yaparken göklerde yankılanan sesler üzerinde durmayı unutmuş gibiydik. Ta ki o korkunç bilginin annemin dudaklarından dökülmesine kadar… Annem, karşı karşıya bulunduğumuz tehlikeyi arkadaş grubundan edinmiş ve televizyona koşmuştu… Sohbetimizi endişesiyle keserken, aklımızın kıyısından geçmeyecek haberi getiriyordu. İnanması güçtü. Biz ha-

diseyi kavrayıncaya kadar uzun zaman geçti ve geçen zaman babamın kanlı gözlerinin televizyonda konuşan Cumhurbaşkanımızın yüzüne kilitlenerek anneme "hazırlan hanım!" demesiyle benim için adeta durma noktasına geldi.

İki rekat namaz kılmak için izin aldıktan sonra, tereddütsüz hazırlanmıştı annem. Daima ay yıldızlı bayrağımızın dalgalandığı huzur verici göklerde şimdi helikopterler geziyor, bizden olduğunu düşündüğümüz bir grup insan halkına ateş açıyordu. TRT binası ele geçirilmişti. Genelkurmay Başkanı rehin alınmış; Milli İstihbarat Binası yanında Emniyet Genel Müdürlükleri ve 'milletin meclisi' bomba yağmuruna tutulmuştu… Böyle bir ortamda, seçilmiş liderinin çağrısıyla sokaklara dökülen halkın içine karışacaktı annem ve babam… Ateşlerin altında yürüyeceklerdi.

Öfkeden gözü dünyayı görmeyen babamın aksine annem kapıdan çıkarken gözlerimin ta içine baktı ve "Ülkenin geldiği hâli görüyorsun oğlum… Bu toprakların erdemli, vicdanlı, adalet sahibi insanlara ihtiyacı var… Bize bir şey olursa kardeşin sana emanet, ikinizde Rabbime emanetsiniz…" diyerek benimle vedalaştı… Ben ise konuşmak istiyordum fakat konuşmak için gereken gücü kendimde bulamıyordum. O an kalbim bir sürü duygu tarafından esir alınmıştı; acı, hüzün, umut, öfke, intikam ve yakarış… Annem ve babamı bir meçhule uğurlarken hiçbir şey söyleyememiştim. Daha önce düşünemediğim bir acı gelip konmuştu aklımın köşesine; annemin ve babamın bizi bırakıp gitme ihtimaliyle ve ölümün aslında bize ne kadar yakın olduğu gerçeğiyle ilk kez yüzleşmiştim.

Onlar gittikten ve uyumakta olan kardeşimle bir başıma kalakaldıktan sonra elimdeki tek çıkış kapısının Kur'an-ı Kerim olduğunu düşünerek ona koştum. Yüce kitabımızın gü-

ven verici âyetlerinde huzur bulmaya çalışırken yarım saatte bir babamı arama ihtiyacı hissediyor, her seferinde seslerini bir kez daha duyabildiğim için şükrediyordum. Lakin bu geçici rahatlama gecenin ilerleyen saatlerinde sabırsızlığa dönüşmeye başlamıştı. Televizyon ekranlarına yansıyan görüntüler bende de dışarı çıkma isteği uyandırmıştı. Benim için eziyete dönüşen bu bekleyiş, saniyeleri dakikalara, dakikaları saatlere ekliyor, saatleri yüreğime bir yıl gibi gösteriyordu. O darbe girişimiyle, çaresizliğin en büyük imtihanlardan biri olduğunu kavramıştım fakat Yaradan'dan ümit kesmenin de mümine yakışmayacak kadar düşük bir vasıf olduğunu kendime sık sık hatırlattım. Bana kuvvet veren bu teskin, korkunun esiri olmamı engelledi. Bir kere biz, hak yolunun yolcusuyduk. Mazlumun dayanağı, çaresizin yoldaşıydık. Zaferin Allah'tan, vesilenin kuldan olduğunu özümsemeye çalışanlardandık. Bu düşüncelerde gizli bir güç buldum. Duanın ve sabrın ipine sarıldım. Sabrımızın imtihandan geçtiği o zorlu anların nihayetinde dualarımız kabul edilmişti; Yüce Rabbim her gecenin bir sabahı olduğunu ve her zorluktan sonra bir kolaylık bulunduğunu gösterdi yurdumuza… Sokaklar, salalara karışan ''Allahuekber'' sesleriyle yankılanıyor, helikopterler teker teker saf dışı bırakılıyordu. Cumhurbaşkanımızın havaalanındaki açıklamasıyla halk, milleti onlarca yıl geriye taşıyan darbe korkusunu üzerinden tam atamasa da derin bir nefes almış ve iradesine bağlılığını ispatlamıştı. Sabaha karşı annemle babam evimize döndü… Kendi adıma mutlu olsam da bekleyişi ıstıraba dönüşen pek çok kardeşim için mahzundum. Çünkü 15 Temmuz'da destan yazan vatan evlatlarının bir kısmı evlerini, ailelerini, hayallerini ardında bırakarak Allah'ın rahmetine kavuşmuşlardı… Gözlerimizin önünde, dünyada eşine benzerine az rastlanan bir cesaret mücadelesi verilmişti…

Ben İbrahim Ethem…

Daha güzel yarınlar için yüreğimi ve zihnimi ilimle büyütüyorum. İleride çocuklarıma ve torunlarıma gurur duyarak anlatacağım 15 Temmuz gecesini yazmaya çalışıyorum. Ne yazarsam yazayım, hissiyatımı tam anlamıyla aktaramayacağımı biliyorum… O gecenin hatırası, otuz kurşunla can veren Ömer Halisdemir'in yüreği kadar büyük…

"Hatıra" dediğime bakmayın, 15 Temmuz bütün sıcaklığıyla içimde, ruhumda… Başka 15 Temmuzlar olmasın diye…

Özel Muradiye Erkek Fen Lisesi
ALTINDAĞ/ANKARA

KUTLU DİRENİŞ

Remle AÇIKGÖZ

Ey hal-i hazinim! Bu kaçıncı kalkışmalar sana? Bunca acı fazlaydı bu vatana. Ey gönlümün gülistanı, yüreğimde bitmeyen türküm. Ayasofya'sında dirildiğim, Sultan Ahmet'inde feyizlendiğim; toprağında bereketlendiğim, bayrağında gölgelendiğim. Siyah kalemimin beyaz kâğıdı, Milletimin ab-ı hayatı güzel ülkem! Reva mıydı bu yapılanlar sana?

Üzerinde yaşadığımız bu mübarek vatan toprağı, 1071 Malazgirt'ten günümüze kadar milyonlarca aziz şehidin kanları mukabilinde bizlere bıraktığı mukaddes bir emanet ve paha biçilmez bir mirastır. 'Ya ben İstanbul'u alırım ya da İstanbul beni' diyen ataların torunu o gece de sevda elbiselerini giyerek yollara düştüler. Ne mutlu sevdalıların sevdasına sahip çıkanlara... O sevda ki; yüreğimizi vecde getiren. O sevda ki; o gece bütün gözyaşlarımızla ağlatan. En sevgiliyi kaybetme korkusuyla şahlanan bu necip millete reva mıydı bu?

Mavi gökyüzünün griye büründüğü o gece; tarihimizin en zor günlerinden birini yaşadık. Sadece kitaplardan okuduğumuz, filmlerden seyrettiğimiz, Mısır'ın zindanlarındaki Yusuflarla bildiğimiz darbe o gece bize musallat olmuştu. Kendi emelleri için vatan toprağına göz dikenler; nice sultanları, ulemaları, sanatkârları barındıran bu vatana, manevi değerleri alet

ederek, milletin ortak iradesini hiçe sayarak asla affedilmeyecek bir kalkışmaya giriştiler.

Çöl yazgısı düşmüştü sanki toprağımıza o gece. Sağır tanklar geçiyordu ayaklarımızdan. Beklemediğimiz düşler çalmıştı kapımızı. Izdırap ve kasvet yüklü sineler; kanayan beyinleriyle bir cehennem hazırlıyorlardı bizlere. O gece Firavun duruşluların bayramı, akbabaların umuduna hizmet edenlerin gecesiydi. Mısır'daki darbeye darbe demeyen, Suriye'deki akan kanı durdurmak istemeyenler o gece iş başındaydı. O hainler İslam dünyasının son kalesi olan Türkiye'nin uçuruma yuvarlanmasını izleyeceklerdi. Daha ne zamana kadar sürecekti melek yüzlü çocukların kıyıya vuran cesetlerinin toplanması? Şakağındaki kanı, tozlu topraklı elleriyle silmeye çalışan Ümran hangi ihmallerin kurbanıydı?

1980 darbesinde olduğu gibi 'Vatanımın ha ekmeğini yemişim ha uğrunda kurşun' diyerek, iman ve vatan aşkıyla demlenen bu yürekler o gece büyük bir destan yazdı. Kaydını meleklerin tuttuğu nice hadiseler yaşandı. İnternet başından kalkmayan biz gençler, o gece başkalaştık, farklılaştık. Üzerimizdeki ölü toprağını attık. Cini şişeden, kılıcı kınından çıkardık. O gece milletin iradesine karşı yapılan bu kalkışmaya ebabil taşlarıyla karşılık verdik. Korkaklıkta zillet cesarette izzet vardı. Unutmadık.

İstanbul nasıl hem erlerin kılıcı hem de erenlerin duası ile alınmışsa; biz de o gece en kalbi duygularımızla dualar ettik. Minarelerden içli içli okunan salâlara bir zamanların aksine bütün sesimizle eşlik ettik. O gece Çanakkale'de olduğu gibi on beşlik gençler çıplak elle 'dur!' dediler tanklara. Ulubatlı Hasan'dan aldığımız sancağı sımsıkı tutar; dalgalandırırız dediler. Ezanı fısıltıyla okuyan dedelerimiz o gece tüm coşkula-

rıyla tekbir getirip, hainlere karşı kalkan oldular. Böylece aziz Menderes'in intikamını da almışlardı.

'Ben Türk'üm, Kürt'üm, Zaza'yım, Laz'ım, Çerkez'im, Dadaş'ım / Dedik ya bir babanın öz oğluyum yedi kardaşım' diyordu ya şair; biz de aynı duygularla düştük yollara başkomutanın emriyle döküldük sokaklara… Bu vatanın ekmeğini yiyip, suyunu içip ihanette sınır tanımayan, milletimizin iradesine kasteden, devletin emanet ettiği silahları kendi milletine doğrultanlara asla unutamayacakları bir ders verdik. Masum insanları tank paletleri altında ezen, helikopterlerle, ağır silahlarla halkı tarayan, meclisi bombalayan, Özel Harekât Daire Başkanlığında onlarca polisimizi şehit edenlere; nasıl ki Ebrehe küstahça bir cesaretle geldiği Kâbe'den bin pişman döndüyse; biz de bize en karanlık gecelerden birini yaşatanlara bin misliyle karşılık verdik. 'Kader var keder yok!' dedik.

Kanlı Muharrem ayının bir kılıç gibi sinemize saplanması olan o gecede; Suriye'deki, Filistin'deki mazlumlara kurtuluş reçetesi olan, bir çağ açıp bir çağı kapatan ecdadın torunlarına o gece İslam coğrafyasının her yerinden dualar geldi. Vefa duyguları içinde manevi destek gönderdiler. Kan kokan vahşete dur demekti o gece. Kanuni gibi padişah kaftanını hiçe sayarak top arabasını omuzlamaktı, yavuz gibi çölleri aşmaktı o gece. Vatanından ve milletinden başka derdi olmayan hak ve millet sevdalısı derya gönüllü Abdülaziz 'Beni bu hale getiren ve milletimi ateşe atan insanlara hakkımı helal etmem! Diyen serzenişine 'Âmin'di o gece.

Netice olarak; Mısır'da olduğu gibi batı ülkeleri cunta yönetimine hayat vermek adına o gece de iş başındaydılar. Darbenin başarısızlığına üzülenler de vardı. Ama halkın direnişine şapka çıkarmadan da edemediler. Darbecilerin mağdur edil-

diklerinden dem vurarak tansiyonu yükseltmeye çalıştılar. Bu da yetmedi; ekonomimizi batırmak için sinsi oyunlarını devreye soktular. Mısır'daki darbenin ardından İsrail ablukasıyla Gazze'nin can damarlarını kestiler. Darbenin gerçekleşmesi halinde savaş oyunları oynayarak büyüyen, ümitsizlik içinde hayata tutunan Suriye'den; darbeden sonra ekonomisi iflasın eşiğine gelen Mısır'dan farkımız kalmayacaktı.

Ecdadın kahramanlıklarıyla onur duymak güzeldir. Ondan daha güzeli; yarın, torunlarına onur duyabileceği, geleceğin inşası adına kahramanlıklar aktarabilmektir. Artık yollar engebeli değil umut doluydu. Ümitsizlik gönülden içeri girmeye yol bulamaz. Çoraklaşmış kelimelerin yeri yoktu yazımızda. Safahat'ın sahibi 'Allah bir daha bu millete İstiklal Marşı yazdırmasın' derken bu vatanın, bayrağın, rahmaniliğine dem vurmuştu. Ama bu hainler bayrağında gölgelendiği bu millete canice kastettiler. Dün kendi vatanında makamında olanlar; bugün öz yurtlarında esirler.

Hatırlar mısın kardeşim Adeviyye Meydanında Esma'yı? 'Tüm engelleri reddederek hürriyete sınırsızca âşık oldun!' demişti babası. Bizde gıpta etmiştik onu şehadetine. Davası için ömrünü adadığı gün, biz de çok ağlamıştık bu kardelenin azmine. Düsturumuz olmuştu direnişi. Bu topraklarda da; o gece nice Esmaları, er yürekli adamları cennet çiçekleri ile uğurladık. Bir vatan borçluyuz onlara. Unutmadık. Baharı kardelenden, ayrılığı neyden, toprağı Veysel'den; galiba 15 Temmuzu da şiirlerin en anlamlı mısrası olan; bu şehitlerden sormak lazım.

15 Temmuz gecesi ve sonrasında yaşananlar gösterdi ki; bu toprağın insanları genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle kalbini halen muhafaza etmektedir. O kalp hâlihazırda canını hiçe sayacak kadar vatan için, millet için, demokrasimizin be-

kası için atmaktadır. O yüzden cepheden yana ne korkumuz ne tereddüdümüz ne de endişemiz var. O gece bu toprağın altında nice feryatlar yükseldi bir duyabilsek…

Ne diyordu bilge kral Aliya İzzetbegoviç: 'Ne yaparsanız yapın ama soykırımı unutmayın! Çünkü unutulan soykırım tekrarlanır.' Biz de tekrarlanmaması için darbeyi unutmayacağız. Demokrasimizin bekası için direnen, yediden yetmişe bütün kardeşlerimize minnet borçluyuz. Yaptıkları mücadele ruhumuza bahar oldu. İşimiz bitmedi, biliyoruz. 30 kurşun yiyerek darbenin seyrini değiştiren, ismiyle müsemma olan, Ömer Halisdemir'i o gece yazdığı destanıyla unutmamak ve nesiller boyu unutturmamak boynumuzun borcudur.

Bahçe Zübeyde Hanım Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
BAHÇE/OSMANİYE

SİYAHÎ GECE: 15 TEMMUZ

Beyza Nur DEMİRTAŞ

Bulutsuz, siyahî bir gece… Her şey oldukça sıradan. Rutininde ilerliyor hayat. Kim bilebilirdi ki, bu gecenin hayatımdan söküp atmak istediğim bir zaman dilimi olacağını… Tarih belgesellerinde izlerken bile kanım donar, canım yanar, gülücüklerimi esir alırdı, zalim darbe günceleri. Bir gün kendimin de, bir darbe tarihinin altına günlüğümü yazacağım asla aklıma gelmezdi… Günlerden 15… Aylardan Temmuz… Yıl 2016… Dudak uçuklatan kâbusların hayra yorulduğu bir gece… Ben on beş yaşındayım. Evet, yaşım on beş, ama anladım; bugün her şeyi çok daha iyi anladım… Ve on iki saatlik o gecede, tam on iki yaş yaşlandım!

Gece saat 00.00 suları. Gözlerime çöken uykunun ağırlığı ile oturma odasına ilerledim. Tam "İyi geceler" diyordum ki annemin hali karşısında dehşete düştüm. Bakışlarındaki öfke, şaşkınlık ve adını koyamadığım duygular yumağı… Bir an durdum. Dikkatle anneme bakıyordum. Bir müddet sonra annem sesi titreyerek "Yatma kızım, hadi abdest alıp birer Fetih Suresi okuyalım. Bu gece buna çok ihtiyacımız olacak…" dedi. O an anladım ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı…

Ben ve ailem için televizyon, hiç böyle anlam kazanmamıştı. Odada çıt çıkmıyor, kimse kıpırdamıyor, sanki nefes bile

almıyorduk. Ta ki "TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ YÖNETİME EL KOYMUŞTUR!" cümlesini duyana kadar. O an bir şey durdu boğazıma, bir uğultu peyda oldu kulaklarıma; karardı gözlerim, tükendi sözlerim; bir ağır yük ki iniverdi yüreğime ve sağanak yağmurlar boşaldı kara gözlerimden sicim sicim. Tek diyebildiğim şey: "Neler oluyor anneciğim?"

Şefkatle ellerimi tuttu annem. Bana adeta haykırarak "İyi dinle!" diyordu. "Tarih tekerrür etti ama biz mazideki biz değiliz! Bu karanlık gece, aydınlık sabahlara gebe. Güçlü ol! Cesur ol! Ve Allah'a güven! O bizimle beraber. Bu millete yeni bir fetih sabahını nurlarla bezeyerek hediye edecek." diyordu annem. Serin sular serpilmişti alev almış yüreğime; doping almış bir sporcu gibi güçlenivermiştim; yeni doğmuş kuzu misali ayağa kalkmıştım bacaklarım titreyerek. Acele ile gözlerimi sildim ve annemin sözlerini tasdik edercesine başımı salladım. "Evet anne, Allah bizimle beraber." diyordum. Birden heyecan ve tarif edemediğim bir kuvvet sarmalı içinde buldum kendimi. Yeni bir fetih sabahını nurlarla bezeyerek bize vermesi için, Rabbime yalvarmaya bıraktım yüreğimi, dilimi… Kuşandım dua silahımı ve giydim nurdan zırhımı. Artık korkmuyordum. O an vatanım, milletim ve bayrağım için hazır bir askerdim, bekliyordum.

Kilitlenmiştik televizyona. Sık sık kanal değiştiriyor, yeni gelişmeleri takip ediyorduk. Gözlerim Başbakanımızın açıklamasına takıldı. Ne de soğukkanlı ve kibarca "kalkışma" diyordu bu kahpece yapılan darbeye. Darbe sözcüğünü belli ki yakıştıramadı. Nasıl yakıştırılabilirdi ki cumhuriyete, demokrasiye ve asil milletime. Bu gün yaşanılanlar çok kirliydi, iki yüzlüydü ve hainceydi. Geçmiştekilerden çok daha alçakçaydı. Bir ülkenin askeriyle polisi karşı karşıya gelebilir miydi? Askerle halk karşı karşıya gelebilir miydi? Nasıl olabilirdi, insan

kabullenemiyordu. Düşmanın alnına sıkılması gereken kurşun milletimin, halkımın, vatanımın bağrına sıkılır mıydı? Bu nasıl bir alçaklıktı böyle, nasıl bir gözü dönmüşlüktü? Bütün bu gördüklerim nasıl bir satılmışlıktı? Anlamaya çalışıyordum sessizce… Evet, dışarıdan bakıldığında sessiz görünüyor olabilirdim ama çığlıklar birbirini kovalıyordu içimde. Sıra sıra yanar dağlar patlamaya hazır bekliyorlardı sanki. Bir an gözüm annemle babama ilişti. Bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Yüzlerindeki endişeyi görmemek için kör olmak gerekirdi. Kulak verdim babama "Merak etme canım, biz cumhurumuzu alemlerin Rabbi olan Allah'a emanet ettik." diyordu. Annemi rahatlatmaya çalışırken kendi gerginliğini gizleyemiyordu can babam. Oturma odasıyla balkon arasında mekik dokuyordu adeta. Annem telefona yönelip dayımı aradı. Ona ulaşmaya çalışıyordu. İstanbul'da polisti dayım. Biz ona "İstanbul Muhafızı" diyorduk küçük kardeşimle. Bizim biricik kahramanımızdı o. Nihayet ulaştık ona. Megafon açıktı ve annem "Nasılsın ablacım, orada neler oluyor?" dedi. Dayım acele ile söze girdi. Dinlediğim en güzel özet haberdi anlattıkları. Hiç duraksamadan hepimize hitaben "Hakkınızı helal edin. Ben helal ettim. Abdestimi aldım, silahımı kuşandım. Ya şehidim ya gazi. Görevim: Vatanımı ve milletimi korumak. Çevik kuvvet binasında toplanıyoruz. Beni merak etmeyin. İstanbul için de endişelenmeyin çünkü sokaklar, köprüler Fatih Sultan Mehmet'in torunlarıyla dolu." dedi ve kapattı. Bir hüzün kapladı hepimizi. Gözlerimiz doldu, yüreğimiz titredi. "Helal olsun kardeşim…" diyordu annem, dudakları titreyerek. Gözleri buğulu, belli ki içinden ağlıyor; hiç olmadığı kadar da gururlu… Ben ise çığlıklar ülkesinin en kuytu köşesinde, sessizce düşünüyorum… Gördüm ki söz konusu vatansa, gerisi teferruattı. Al bayraksa boynu bükülen, bize düşen onu alıp göklere kaldırmaktı. Söz konusu İstanbul'un yarını

ise, bize düşen bu gün birer Fatih olmaktı. Cumhuriyetimize göz dikildiyse, görevimiz tek yumruk olmaktı. Aydınlık yarınları bize çok görmüşlerdi. Yapılacak şey belliydi: BİR olmak, İRİ olmak ve DİRİ olmaktı. İşte bütün bunları düşünüyordum sessizce… Ve bugün anladım, bugün çok şey anladım…

Boğuluyordu ruhum, can kuşum kafesinde daralmıştı iyice. Biraz balkona çıktım. Semaya diktim gözlerimi, "Ya Rabbim, yardım et bize!" dedim en boynu bükük halimle. Bir anda, mahallede bir hareketlenme. Gençler ellerinde bayraklarla, tekbirler eşliğinde toplanıyorlardı. Derken o da ne, salâ okunuyor! "Baba baba" dememe kalmadan Cumhurbaşkanımızın sesi duyuldu televizyondan: "Tüm halkımı sokaklara davet ediyorum!" diyordu. Seçilmiş olan çağırır da seçenler evde oturur mu? Ayaklanmıştık, hazırdık çıkmaya. Ellerimizde bayraklar, dilimizde tekbir, kalbimizde iman ve imanın gereği vatan sevgisi… Beklemeye gidiyorduk demokrasiyi… Birbiri ardına okunan ezanlar ve salâlar eşliğinde, Çanakkale ruhuna bürünerek adeta, gidiyorduk. Güzel şehrimiz Konya'nın kalbine doğru yürüyorduk… Sabahı gelmeyen bir geceydi sanki, güneşin doğuşunu ananın bebeğini beklediği gibi bekledik; biraz heyecanlı, sevinçli, hüzünlü ve acılar içinde… Birbirine karışmıştı duygular ama asla tükenmedi umutlar…

"Uyan, uyan kızım!" sesiyle açtım gözlerimi 16 Temmuz 2016 sabahına. Güneş doğduktan sonra arabanın arka koltuğuna dinlenmek için oturduğumu hatırlıyorum sadece. Körpe bedenim yorulmuştu, uyumuşum eve gelene kadar. "Ne oldu, neler oldu?" dedim, her ikisine de hitaben. Babam "Muvaffak oldu milletimiz yavrucuğum. Hainler başaramadılar, bundan sonra da asla başaramayacaklar. Demokrasiyi ayaklar altına almayı, milletimizi bölmeyi başaramayacaklar." dedi.

16 Temmuz, öğleye doğru… Haberlere bakıyoruz. Bugüne dek, hiç seyretmediğim kadar haber seyrettim. Bu zaferle, hiç tatmadığım bir galibiyet duygusunu yaşadım. Şehitlerin haberleri ile hiç yanmadığım kadar yandım. Çok kez ağladım, ama hiç böyle yakmamıştı gözyaşlarım yanaklarımı. Çok insan sevdim bugüne dek, ama bu şehitleri bir başka sevdi yüreğim… Bir başka yandım bu şehitlere, gazilere… Çünkü onlar dost zannettikleri kalleşlerin kurşunlarıyla düştüler, her karışı şehit kokan vatan toprağına…

Bayraklar, şehitlere kefen oluyor bu gün; kadını, kızı, erkeği, delikanlısı şehit oldular bugün; kurşun başka, kefen başka, her şey bir başka bugün; silah benim, kurşun benim, sıkan bir başka bugün; ezanlar namaza değil, şehadete çağrıydı bugün; dostluğun, kardeşliğin, yoldaşlığın adı, şehit Erol Olçok'tu bugün; canından can koparmak, Abdullah Tayyib'i uğurlamaktı bugün; yiğitliğin, mertliğin, Türklüğün adı, Seyit Onbaşı gibi hedefi tam on ikiden vuran, Ömer Halisdemir'di bugün; 21. Yüzyılın Nene Hatun'u, Şerife Boz teyzemdi bugün; cephede düşmana kafa tutan, tüfeklere kendini siper eden Anadolu kadını, Hatice Büşra Çiftçi'ydi bugün; dünyaya, canı pahasına vatanın nasıl savunulacağı dersini veren, gözünü kırpmadan tankların önüne yatan koca yürekli Metin Doğan'dı bugün; cennete koşanlar maratonunun şampiyonu, Hacı Akkaya dedemdi bugün. Aynı anda hem dünyada hem cennette olabilir miydi insan? Cennette uçarken aynalarda görülen, Erkan Yiğit'ti bugün; namusu, vatanı, bayrağı için ölüme koşmanın adı, Türkmen Tekin'di bugün; uğruna mecnun olunan, dağları deldiren sevgili, vatan, millet, bayraktı bugün; şehitlere örtü olan, düşmanlara korku salan, ay yıldızlı bayraktı bugün; vatanıma, milletime ve bayrağıma olan aşkım, bir başka bugün…

Nasıl anlatmalı sizi, vatan sevgisini, şehadete koşmayı nasıl anlatmalı bilemiyorum… Türk gençliğinin yarınları için

can hediye edenler, teşekkür etmeye gücümüz yeter mi size bilemiyorum… Yanmaksa yandık, ölmekse öldük bugün… Bir bedende iki yüz kırk sekiz şehide can ve kan olduk bugün… Bildiğim bir şey var ki ellerinizdeki bayraklar düşmedi asla yere; milyonlarca Türk genci sancaktar olduk bugün… Ey silahı bayrak olan mahzun şehidim! Sonsuzluklar ülkesinde rahat uyuyun bugün…

Tüm şehitlerimizin ruhuna El-Fatiha…

Konya Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi
KARATAY/KONYA

ÖYLESİNE BİR GÜNDÜ

Hacer Serra BAL

"Çocuk"

Havai fişek sesleriyle uykusundan uyandığında içi neşeyle doldu çocuğun. Erkenden yatağa gönderilmiş olması güzelim havai fişek gösterisini izlemesini engelleyememişti. Öyle çok seviyordu ki gökyüzünde yüzen o rengârenk ışıkları, çok sevdiği uykusundan bile fedakârlık edebilirdi.

Yatağında usulca doğrulup ayaklarını aşağı sarkıttı ve yerde kalmış oyuncaklarından birine basmamaya çalışarak oda kapısına doğru ilerledi. Karanlığa kısa sürede alışmıştı gözleri. Ses çıkarmamasını umarak kapıyı araladı -zira annesi onu bu saatte yatağının dışında görürse kızabilirdi- ve koridora adımını attı. Mutfağın penceresinden görebilirdi havai fişekleri. Özel operasyondaki bir askermişçesine duvar diplerine saklanarak bir gölge gibi mutfağa süzüldü. Masanın yanındaki sandalyelerden birini iterek pencerenin yanına getirip üstüne tırmandığında hazırdı işte. Göğe çevrili gözleri renkli ışıkları aradı gecenin siyahında, ama yoklardı! Seslerini duyuyordu hâlâ, neden göremiyordu ki? Tam o sırada korkunç bir gümbürtüyle doldu kulakları. Ne oluyordu? Oturma odasına gitti koşar adım, babası en doğrusunu bilirdi. Odaya girdiğinde çok daha büyük bir huzursuzluk kapladı içini. Herkes suspus olmuş, pürdikkat

televizyonu izliyordu. Televizyonun içindeki insanlar endişeli gözüküyordu ve babası yoktu! Televizyondaki insanlar hızlı hızlı konuşup evlerindeki insanları bir yerlere çağırırken, annesi dua ederek kilitlenmiş gibi televizyon ekranına bakarken, kardeşleri ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi dudaklarını kemirirken ve artık havai fişekten başka bir şey olduklarını tahmin ettiği sesler sürüp giderken kapının dibine çöküp kulaklarını elleriyle örttü çocuk. Babası neredeydi? Korkuyordu…

"..."

Tüfeğini sıkıca kavradıktan sonra yerinde hafifçe doğrulup çevresine göz gezdirdi. "Halka ateş edebilirsiniz!" emrinden sonra ne yapacağını bilememişti bir süre. Devleti yönetemeyenlerin elinden alıp halkı refaha kavuşturacakları söylemleriyle gelmişti buraya. Halka ateş açmak da neydi? Neden çıkmıştı ki sanki bu insanlar yollarına? Ama her güzel amaç için bir şeyler feda etmek gerekmez miydi? Baskıcı bir yönetimden onları kurtarmaya çalışmalarına rağmen bu zorba düzenin yanında yer alıyorlarsa bu insanlar da pek masum sayılmazdı hem! Tüfeğini doğrulttuğu sırada, etrafı kırışıklarla dolmuş bir çift yaşlı gözle kesişti gözleri. Annesinin hayali doldu aklına, göğsünün sıkıştığını hissetti. Vaz mı geçecekti? Vaz geçemezdi. Gözlerini bir kez açıp kapadı ve maçı almak için öne sürülebilecek piyonları canlandırdı zihninde. Sonra tetiği çekti. Namludan fırlayan mermi bir kuşun kanadına saplandı, beyaz tüyler uçuştu havada bir süre için. Kuşun kanları sıçradı askerin yüzüne, bakışlarınaysa bir çelik parıltısı gelip oturdu. Bazı şeyleri feda etmesi gerekiyorsa, edecekti! Yüzündeki kanları silmedi.

"Genç Adam"

Önündeki askerin bakışlarındaki soğukluk ürpertti genç adamı. Bedeninin üşüdüğünü hissetti, çaresizlik her zerresini

kaplamış gibiydi. Etrafındaki kalabalığa; duruşlarındaki kararlılığa baktı önce, sonra önlerindeki etten ve çelikten duvara çevirdi gözlerini. Ne yapacağını bilmeyen tek kişi kendisi miydi? Vatanını emanet alan, onlar gibi olmak istediği insanlar mıydı sahiden bu soğuk bakışlı kimseler? Tankın hedefindekiler halksa, halk mıydı suçlu olan? Eğer ki vatanın infaz emriyse bugün burada uygulanan, vatan haini miydi Mehmetçik? Başını ellerinin arasına aldı, düşünme yetisine ket vurulmuş gibiydi. Kâbus görüyor olamaz mıydı? Ya da belki sadece bir sanrıdan ibaretti… Gözüyle gördüklerini idrak etmekte yetersiz kalıyordu zihni. "Eğer ölürsem sağ olsun vatan!" Her gün dinlediği marşlar çınladı kulağında. "Mezarıma kapanıp ağlama anam…" Askeri lise sınavını geçtikten sonraki coşkusu, o iki kulenin önünden her geçişinde kurduğu hayaller gözlerinin önünde belirdi. Sağlık muayenesinin ardından, düztaban olduğu için okula giremeyeceğini öğrenince bir duvar dibine çöküp çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlaması… Bir daha baktı karşısındakilere. Hayır, asker sıfatını hak edemezdi böyleleri. Sol yanında kocaman bir acı hissetti ve ala boyandı bedeni. Artık ne yapacağını biliyordu…

"Gurbetçi"

Yurdunda yeni bir şeyler var mıydı? Televizyon kumandasına uzandı ve neden açık olduğunu yahut ne zaman açtığını bile bilmediği spor kanalını değiştirdi. Gurbet ellerde ömür çürütüyordu… Onunki de yaşam mıydı be? Kanalları hızla tararken çıkan haber kanalında karar kıldı. Kumandayı elinden bırakamadan yakaladı kara haber, iliklerine işledi bir anda. Bu sunucunun ağzından çıkanları kulağı duyuyor muydu? Başka bir kanala geçti, sonra diğerine ve bir başkasına; her yerde aynı haber vardı… Televizyon karşısında uyuyakalmış olma ihtimaline karşı gözlerini ovuşturdu, hiç olmadığı kadar uyanıktı. "Türkiye'de darbe girişimi!" "Asker yönetime el koyuyor!"

"Reis Türk halkını meydanlara, vatanı müdafaaya çağırdı!" Bir camın ardındaydı alev almış ülkesi, yangın ta ciğergâhına sıçradı. Gözlerini istila etmiş yaşlardan bihaber, ulaşmak istedi oraya; aradaki cama çarptı elleri. Çaresizdi…

"Genç Asker"

İçinde büyüyüp giden huzursuzluğu bastırmaya çalıştı genç asker. Sadece tatbikat için gelmişlerdi. Tatbikat için Boğaz Köprüsü'ndeydiler ve yine tatbikat için tanklar köprüdeydi. Midesini kıskacına almış sıkıştıran bu yakıcı his de neydi peki? Midesini kıskacına almış yakıcı his mi? 'Edebiyatçı mısın oğlum?' dedi kendi kendine. Ne işi olurdu onun böyle süslü laflarla? Fazla yiyememişti bugün, açlıktandı herhalde. Kitaplardaki gibi gerçekleşecek kötü bir hadisenin içine doğduğunu falan mı zannetmişti? Ondaki de hayal gücüydü işte… Dış halkada bir hareketlenme olduğunu fark edince yeniden kasıldı midesi. Önceki tatbikatlara benzemiyordu bu… Birkaç el ateş edildiğini duyduğunda huzursuzlananın tek kendisi olmadığını fark etti. Devreleri de neler olup bittiğini anlamaya ve endişelerini gizlemeye çalışıyor gibiydi. Tek olmadığını öğrenince daha büyük bir kaygı kapladı içini; bu kadar çok kişi de kuruntulanıyor olamazdı ya… Koşarak gelen bir asker 'halkın geçmesine izin vermemeleri, gerekirse zor kullanmaları ve hatta ateş açmaları' emrini ilettiğinde kanı çekiliyormuş gibi hissetti. İçinde bulunduğu, içinde bulundukları şeyin bir tatbikattan çok daha fazlası olduğu gerçeği buz gibi suyun içine atılmalarından farksızdı. Her şeyi bir nebze olsun anlayabilirdi belki ama… Askeri lise sınavlarını geçtiği haberini aldığı anda, kanının son damlasına kadar korumaya yemin ettiği vatanı ve halkına kurşun sıkmak? Emirdi… Böyle bir şey nasıl emredilebilirdi? Emir demiri keser miydi? Kesmemeliydi… Ellerinde tüfekler olsa da hiçbiri ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Komutanın emrine karşı çıkmak?

Onun yemini komutanına değil, vatanınaydı! Tüfeğini elleri titreyerek de olsa yere bıraktı ve ilerledi. Nefret ve tiksintiyle bakan bu gözler komutanına mı aitti? Sevgi, merhamet ve şefkatle bakan gözlerin olduğu yöne döndü yüzünü. Komutanı sağ bırakır mıydı onu? Korumaya yemin ettiği halkı kucak açmıştı kendisine. İşte babası, annesi, kardeşleri… Hepsinin yüzünü gördü ona bakan yüzlerde. Artık korkmuyordu.

"Yaşlı Kadın"

Namazını bitirip selam verdikten sonra dua etti uzun uzun ve yüzüne sürdü buruş buruş ellerini. Çocukken, çok yıkadıkları için buruşur zannederdi yaşlıların elleri ve yüzleri. Zamanın eline aldığı kör bıçakla attığı çentikler olduklarını bilmezdi. Yıllar çok çabuk geçmiş, can yoldaşını ahirete uğurlamıştı ve kendisinin de sevgiliye kavuşma vaktine az kalmıştı işte. Seccadeyi toplayıp dizlerini tutarak doğruldu. Koltuğun örtüsünü düzettikten sonra yine dizlerini tutarak oturdu ve kumandaya uzandı. Bu bomboş evde kendisinden başka konuşan tek şey televizyondu işte. Bir haber kanalı açıp arkasına yaslandı. Torunları mı kısmıştı televizyonun sesini sabah geldiklerinde? Bu kulaklarla duyamıyordu ki… Sesi açtığında işittiklerini idrak etmekte zorlandı. Çocukluğunun oyun oynadığı sokakları hiç acımadan ezip geçmişti bazı vatan hainlerinin kirli postalları. Henüz genç sayıldığı dönemlerde, ikinci bir darbe dolmuştu kâbuslarına gecelerce. Ve şimdi, tam vatan emin ellerde derken, bir karabasan gibi çöken darbe girişimi haberi de neydi? Fırlayıp gidecekmiş gibi çarpan kalbine götürdü ellerini, sakinleştirmeye çalışır gibi bastırdı hafifçe. Kendisi için değildi korkusu; torunları da mı onun gibi ürkekçe çekmeye alışacaktı soluklarını ciğerlerine? Göğsündeki acıya aldırmadan ayaklandı. Hain olur muydu kahraman Mehmetçiğin içinde? Hiçbirini kendi evlatlarından ayırmaz, her namazda dualarından eksik

etmezdi. Hangi soysuz girmişti kanlarına? Duvar takviminden günün yaprağını kopardı: 15 Temmuz 2016. Bugün de mi kana, çamura ve irine bulanacaktı nicesinin rüyaları? Dizlerinde derman kalmamıştı, olduğu yere çöktü. Sonra titreyen parmaklarıyla tuttuğu takvim yaprağını sıktı, sıktı, sıktı… Ellerini açarken semaya, dilinden ve gözlerinden dökülenlerle yakardı Yaradan'a: "Allah'ım! Bu millete, bu ümmete böylesine büyük bir acıyı bir kez daha yaşatma! Sen ki âlemlerin Rabbi'sin, her şeyi gören ve bilensin. Vatanı çakalların ve sırtlanların eline bırakma!" Gözlerinden akan yaşlar yıllardır kanayan bir yaranın iltihabıydı…

Tenzile Erdoğan Anadolu İmam Hatip Lisesi
Üsküdar/İSTANBUL

DARBELERİN ESKİTEMEDİĞİ ÜLKE: TÜRKİYE

Melikşah AYDOĞAN

Sancılar sancı üstünde, mazi karanlık kuyu, palet izleri, kanat gölgesi… Acılar acı üstünde, güneş tepemizde bir mızrak boyu, ana feryadı ve kurşun sesi. Öyle ırktır ki kadim milletim, ne vakit yükselse çağın üstüne, cihan bir olur düşer çığ gibi. Dağları eritip güne varınca, ne zaman çıkarsa çığın üstüne, akışır gelirler çakallar inlerinden. Bilmezler mayamız hür, inancımız var en derinden.

Terazinin kefeleri denk düşmeyince, birinin yükselişi birini düşürürmüş. Ve anladık ki yaşlı ağaçlar dururken hep fidanlar ölürmüş. Genç Osman'ı şehit edenler ilk darbecilerdi. Çıkarlar, oyunlar, tezgahlar, perde arkasında dönen dolaplar… Hasta adam iyileşiyor derken, kalkışında sırtından yedi darbeyi Abdülaziz Han, en yakınları, dost bildikleri vurdu arkasından. Ellerinde dizginlenmiş yağız bir at gibi yeniden şahlanan şahane devlet… Elinden alındı yüce bir makam, elleri bileklerinden alındı merhametsizce.

Ulu Hakan, otuz üç yıl kurtlar sofrasında, Avrupa'nın bahis masalarında bir karış toprağını esir etmeden dimdik oturdu. Beş bin yıllık hayalleri suya düşenler durmadı, duramadı. İçerdeydi kahpe, kapı kilit tutmadı. Yılanlar mesken

tuttu koynunu vatanımın. Haçlılar, Siyonistler, sadık bildiklerimiz… Her biri ayrı vurdu darbeyi ecdadıma.

Planlar, projeler, asıl devrimini yaşıyordu Türkiye, yenileniyordu, güçleniyordu. Lakin on yıl sürdü bu yükseliş zira dur demek lazımdı bir noktada. Araba yapmayacaktın mesela, gökteki senin uçağın olmayacaktı. Darağacında asılı kaldı bir milletin çaresizliği.

Ve öyle bir zamandı ki, geceleri kurşunlar sokak bekçileriydi. Her gece sağda solda, cansız bedenler mezar taşları gibi yatardı kaldırımlarda. Sonra tank sesleri sabaha karşı… Ölüler yerlerinden kaldırılmadan, namazları henüz kıldırılmadan bulvarlar sarsıldı bir ihtilalle. Kardeşin kardeşe kırdırılıp, kalleşe makam verildiği bir dönem…

Ve bir var oluşun, bir öze dönüşün canlı sergisi, 15 Temmuz darbe girişimi…

Cihanı kavuran bir ateşin külüyüz biz, yeniden yanmaya aç, tekrar dirilmeye muhtaç. Ölüm soğukluğuna belenmiş buz ülkelerinin, birbirine kutuplaştırılmış İslam memleketlerinin meşalesi, feneri, aydınlığı olacak biziz. Biz mum olacağız ki aydınlansın dünya, öyle bir mum olup yanacağız ki ışığımız güneşe denk olacak. Bulunacak artık cebimizde kaybettiğimiz güneş.

Doğacak günlerin yankısında, dirilişin ayak sesleri korkutuyordu zalimleri. Açarak perdeleri aydınlık tarihine gülümsüyordu Anadolu. Yatağından taşmış bir nehre benzer milletim, köpürerek, çağlayarak, gürül gürül akarak sular dört bucağını İslam coğrafyasının. Mazlumların duası dik tutuyordu belimizi. Baş eğmemenin, gök gibi gür sedalarla yeri titretmenin, mazluma umut olmanın, özüne dönerek yücelmenin zamanıydı vatanım için.

Durur muydu hiç zalim ordusu, nerede kalkarsa bir Müslüman'ın başı, vurup indirmekten ibaretti yolları. Başımız dikti, ufkumuz aydınlık. Uçsuz okyanusların bucaksız derinliğinde, soğuk karanlıklarda boğulmak istendi istikbalimiz. İşte bu yüzden hedefteydi yurdumuz, çünkü büyüyordu Türkiye, güçleniyordu, uyanıyordu yalancı ve yabancı rüyalarından. Silkiniyordu külünden, devleri ürkütüyordu. Korkmuyordu milletim, biz dik durdukça yerin dibine geçiyordu bedhahlarımız. Sağlam basılan adımlar batıyormuş ki gözlere, geleceğimizin gözüne mil çekmek için birleşti dünyanın bütün kara bulutları. 15 Temmuz gecesi hain eller dokundu tetiklere, uyanışın eşiğindeki bir millete kâbus yaşatmaktı amaç.

Aklını, vicdanını kiraya veren uzaktan kumandalı, çapulcu, hain güruhu lekeledi Peygamber Ocağı'nın adını, milletin iradesini çiğneyerek, tüfekleriyle, toplarıyla topyekûn saldırdılar demokrasiye. Milletin tankları millete döndü, uçaklar tarihin en alçak uçuşunu yaptı. Mermiler, füzeler kalleşçe değdi sinelere. Canı pahasına korudu milletim demokrasisini.

Ölmenin diriliş olduğu vakitler gördü ülkemin aziz insanları. Aşk ile çarpan yürekler bilirdi ancak ölümün umut, ölümün ülkü olduğunu. Dikilip Hakk'ı bilmezlerin karşısına, "Sizin hayatı sevdiğiniz kadar, ölümü seven bir orduyla geldim." diyenler bilir yalnız kimi zaman yaşamak olduğunu ölümün. Alçakça yaşamayacaksın, alçakça ölmeyeceksin. Başın arşa değecek gibi dik yürüyeceksin, yürüyüşün ölümü korkutacak. Halid bin Velid gibi cesur, Hz. Hamza gibi güçlü olacaksın mevzu vatanınsa eğer. Çünkü vatan şereftir, vatan ülküdür, vatan namustur, anadır vatan.

Bir zaman geldi ki yurdumda, benliğini yitirmiş alçaklar türemiş. Bir zaman gördü ki takvim yaprakları, tasmaları

dünyanın bir ucundan tutulmuş hainler, kuduz köpekler gibi salındı milletin üstüne. Ve bir mesut manzara ki, yurdumun toprağında nice aslanlar yetişmiş. Bakışlarında ne ürkeklik ne korku, gözünde iman ışığı. Bakınca tanırsın onu, işte tam bir vatan aşığı.

Dedelerimizin destanıyla filizlendik biz, Alparslan'ın, Gazi Osman'ın, Fatih'in şanıyla yeşerdik. Asım'ın Nesli'nde gördük neymiş namus, Çanakkale'de gördük neymiş vatan. Yaprak yaprak öğrendik insanca hür yaşamayı. Kan dökmeyi değil, yaralara merhem olmayı arzulayan nesillerin, savaşın can alıcı yerinde, merhamet edip, eline düşen düşmanın canını almayan yiğitlerin, karanlıklara güneş, soğuklara ateş, mazluma kardeş olanların sıcaklığında çiçek açtı yüreklerimiz. Şehitlerin kanıyla, ecdadın imanıyla büyüdük biz.

Var olmaktı kavgamız, her daim hür olmaktı. "Hangi çılgın bana zincir vuracakmış, şaşarım!" diyerek sokakları inlettik o gece, esaret bilmez kelimelerle. Tekbirler yırtıyordu hainlerin kulaklarını, Hakk'ın kelamı yayılıyordu caddelerde sokaklarda, beşeri sözler çınlıyordu hakikat çanlarında; "Tek bir Türkiye var". Göklerin sahibinin adıyla, göklere yazıldı vatan destanı. Arşa yükseldi dualar, arzı titretti selalar. Gözyaşı kokulu avuçlar, nice yiğitlere kalkan oldu. Şehadete yürüdü adımlar, kaderde ne varsa başa o geldi. Yağız akıncılar gibi ölüme atıldı küçük büyük bedenler; köprüler, yollar al kan oldu.

Bir zaman duydu ki serin yaz akşamları, dindirilmez ezanlar, dünyayı kaldırdı uykusundan. Minareler süngü oldu, kubbeler miğfer… Bir destan yazdı milletim sesten örülü duvarlara kanlarla, çok yanlışlar doğruya döndü, gerçek oldu şiirler. İşte camiler kışlamız, işte müminler, siperinden fırlamış, kör kurşunlar gibi. Deliyor zalimin vicdanı yok zırhını.

Toplu vurdu sineler, ne top sindirdi, ne kanatlı dev mermiler. Yurdunu alçaklara uğratmadı bu milletin evladı. Göğsünü siper etti, ömrünü heder etti, toprağını haine rahat yer etmedi. Tankların karşısında sıradağlar gibi durdu Türkiye'm. Alnına ışıklar vurarak cennet nurundan, karanlığı boğmak için bir oldu o gece. Minareler susmadı, ezanlar dinmedi. Zalime, haine fırsat vermedi, imanın güneş yüzlü çocukları.

Gecenin en karanlık tonunu yaşadık, yıldızlar döküldü tepemizden, güneş doğmayacak, sabah olmayacak sandık. Gecenin ve gündüzün Rabbine sığındık, yaradan bizi güneşsiz bırakmadı, İslam'ın son kalesinin burçlarından evrenin en aydınlık güneşi doğdu. İmanla ısındık, vatan aşkı ile yandık. Önü kesilmez bir sel olup yürüdük meydanlara, bir hürriyet heyelanını durdurmak için. Şimşekler çaktı gözlerimizde, bakışlar bulutlandı. Karlar yağarken güvenilen dağlara, çamura saplandı çakal sürüleri, yüreğine kara perde örtülmüş iman vampirleri, aydınlık günlerin ışığında boğuldu.

Şartlar ağırdı, vatan sevdası dolup taşıyordu sinelerde, dağları yırtarak, enginlere sığmayıp taşıyordu. Bakışlarda, seslerde ve herkesin içinde bir yerlerde, kıyıya vuran dalgalar gibi gelgitlerle, ılgıt ılgıt esen rüzgâr gibi delicesine, tozunu koparır gibi toprağın Karadeniz'in çırpınışı gibi yüreklerde.

İki yüzlü hainler gördü Anadolu'nun demirbaşları. Bulutlar parçalandı o hainler bakınca yurdumun gök kubbesine. İkiz şehadetler duydu sarı bozkırlar. Ahmet-Mehmet Oruç yatar toprak ananın kan kokulu kucağında. Ölümün genç adımları sarstı mezar taşlarını. Engin Tilbaç, Abdullah Tayyip Olçok, Halil İbrahim Yıldırım ve daha niceleri… Şimdi onlar toprak altındalar, çünkü hazinedir genç ve hazindir genç ölüm.

Vatanın kurşundan yükünü, Koca Seyit gibi ne güzel

taşıdı milletim. Ömrünün baharında, toprağa düştü yiğitler, alevden çiçekler sardı yurdun dört bir yanını. Ellerine batan dikenlere aldırmadan, taze güller koklamak için dik durdu milletim. Özüne dönüşün omurgasıydı bu dik duruş, zalime Yavuz, mazluma Selim olmanın yükselişiydi. Yakılmak istenen bir tarihin, külünden tutuşmasının kıvılcımıydı 15 Temmuz. Sütçü İmamların, Nene Hatunların hatırasının canlanışıydı Ömer Halisdemir'de, Şerife Boz'da ve her biri kahraman dava arkadaşlarında. Bir milletin özgür ağaçlar kadar dik duruşunun, hürriyet sevdasıyla yanıp tutuşunun ve esaret zincirlerini kırıp, hainleri yakışının gecesiydi 15 Temmuz.

"Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?" diyerek hayata veda eden yiğitlerin, bu toprakların asıl ve asil sahibi şehitlerin, binlerce yıllık Türk tarihinin ve şanlı ecdadımızın mirası istiklal ateşimiz, ne ithal kasırgalarlane de kendini bilmezlerin "sön" demesiyle sönmeyecek, hak ve hakikat yolunda Hz. Muhammed'in izinden gidenler hiçbirkimsenin "dön" demesiyle dönmeyecek, yurdumun mümbit toprağında nice iman dolu kahramanlar yetişecektir.

Bu millet bilir dost görünen düşmanı, bu millet tanır yurduna kara çalanı, bu millet görür vatanın bölünmezliğine hendek kazanları. Bu millet namusunu, şerefini, vatanını 1 dolara satan hainleri de bilir, ömrünü vatanına feda eden cennet güllerini de bilir. Biz öyle bir milletiz ki, ne Çin seddi durdurabildi bizi, ne Konstantin'in surları, ne koca ordular… Durum ne olursa olsun, başa ne gelirse gelsin, her zaman istiklali düşünen, "Ya istiklal ya ölüm!" diyecek kadar hürriyeti cansiperane seven bir milletiz biz. Doğru yoldan şaşmadıkça, yelkenimiz iman rüzgarlarıyla dolu oldukça, ant olsun ki, Allah'tan başka hiçbir güce baş eğmeyeceğiz.

"De ki: Ey kafirler, yenileceksiniz ve toplanıp cehenneme sürüleceksiniz." Asırlar öncesinden kaybetmişti zaten zalim ordusu. Sözlerin en doğrusu gözler önüne serildi. Türk milletinin bağrına kızarmış közler koyan ocak maşaları ve arkalarındaki dağ dağ ordular, kirlenmiş insan sürüleri kaybetti. Yılmadık, vazgeçmedik, hüzünlenmedik, ye'ise kapılmadık, üzülmedik, biliyorduk: "İnnallahe meane" Allah bizimle...

Ruhuna ilmek ilmek işlenmiş sözleri dünyanın göz bebeğine nakşetti bu millet:

"Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet
Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal"

Göksu Fen Lisesi
GÖKSU/KAHRAMANMARAŞ

GÖZLERİM

Abdurrahman ADIYAMAN

Gözlerim...

Kördüm önceleri, göremiyordum görmeye değer bütün gerçekleri. Gökkuşağı yedi renkte anlatılmıştı bize. Güvercinlerin sadece daha sıcak bir gökyüzü için gittiklerini sanıyordum bu şehirden. Sadece soğuk üşütür, su ıslatır, güneş yakar sanıyordum bedenleri. Ben kördüm, sadece duyduğum kadarıyla yaşıyordum hayatı.

Bir gün geldi sonraları. Rüzgarın fırtınalarla yarıştığı, ateşin sönmeden suyu yakmaya çalıştığı. Öyle bir gün ki bulutların yerini uçakların, yağmurun yerini ise kurşunların aldığı bir gün.

Önce güneşin gitmesi beklendi dağlar ardına. Sonra ise karanlık çağrıldı çok uzaklardan. Boğazlar sıkıldı tank yığınlarıyla. Soluksuz bırakılmaya çalışıldı bütün bir millet. Güneş yerini aya bırakmıştı şimdilik. Saatler geceyi gösterirken vampirler çıkmaya başladı sokaklara. Binlerce insanı zehirlemişti ısırıklarıyla. Bayrağın kırmızısı istendi bu topraklardan. Fakat bir şeyler yanlış gitmişti sanki. Vakti şaşırmıştı ay. Haber salmıştı bütün yıldızlara. Artık vampirlerin gelişi biliniyordu önceden. Gölgeleri ele vermişti onları.

Vakit durmayı bilmiyor ki durdursun zamanı. Yelkovan akrebin peşini bırakmıyor ki bir türlü, saatler yürümeye devam etsin.

Gözler izlerken gerçekleri, biri örtmeye çalıştı bakışları. Önce yayın kesildi, gözler kapandı silahlarla. Sonra yalan sözcüklerle uyandı gözler şaşkınlıktan. Sözde burkulmuştu belimiz. Fakat bir çağrı ki duyulmuştu. Millet bir, güçler bir oldu, döküldü sokaklara. Kimi tanklar önüne serilip de durdurdu onu; kimi ise avuçladığı bir parça çarşafla örttü üzerini, kesti soluğunu.

Vakit işte ne bilsin durmayı. Yelkovan akrebin peşini bırakmıyordu bir türlü ve saatler yürümeye devam ediyordu.

Meclis'e atılan bombayla yıkmaya çalıştılar Cumhuriyet'i. Fakat kamyonla darbeye dur diyen Şerife BOZ'u, Ömer HALİSDEMİR'i, bu milleti unutmuşlardı. Sokaklarda askerler, elde silah yöneldiler analarına, babalarına, kardeşlerine. Bir körebe misali bilmeden saydılar ölüm için saniyeleri. Önce tatbikat dediler: Silah çektiler, sonra darbe kelimesiyle şaşkına döndüler. Yüzbaşı, binbaşı eğdirdiyse de bin başı, ihaneti duyunca bin baş ağzında marşı, indirdi gözlerden yaşı.

Vakit diyorum, nasıl başarsın durmayı. Yelkovan akrebin peşini bırakmıyordu bir türlü ve saatler yürümeye devam ediyordu.

Öyle ya gözlerim,

Kördüm önceleri fakat şimdi görebiliyorum, görmeye değer bütün gerçekleri. Güvercinler ölümle de gidiyormuş bu şehirden. Sadece soğuk değil acı üşütür, gözyaşı ıslatır, kurşun yakarmış bedenleri. Örtü kalktı gözlerim. Görebiliyorum gerçekleri, üniformalı hainleri; fikirleri karartan öğretmen maskeli kiralık zihinleri; hastayken baktığım hilekâr gözleri artık görebiliyorum, görebiliyorum bütün vampirleri.

Vakit demiştim ya ne bilsin durmayı. Yelkovan akrebin peşini bırakmıyordu, şimdi de bırakmıyor bir türlü ve saatler yürümeye devam ediyor, ileriye.

Ben Abdurrahman. Zamanın on yedi yıllık arkadaşıyım. O yüzden diyorum. O durmayı bilmez, geleceğe doğru ilerler. Onunla beraber yaşıyoruz şimdiyi. Minik bir çocuğun tabutlara el sallayışını anımsıyorum, çaresiz ve habersizce bakan gözleri. Avuçları hatırlıyorum, toprağı sıkan. "Gerekirse öldürün!" diyen hainin sözcükleri çınlıyor sanki kulağımda. Bir ananın gözyaşlarıyla akan şefkati damlıyor düşüncelerime. Bir zevcenin tabutu son kez zevcine sarılır gibi sıktığı anlar geçiyor gözümün önünden ve senin ardından uzanan bir çift el gördüm gözlerim.

Senin için ağlayan masum simalar.

Ağlayan simalardan sana selamlar olsun. Kendine iyi bak şehidim! Kendine iyi bak.

GÖZLERİM. Gözümdeki ferim, neferim.

Ağrı Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi

MERKEZ/AĞRI

BİR KUŞUN HATIRA DEFTERİ

Hatice Beyza ÖZ

Beyaz bir güvercin... Gagasında zeytin dalı, kanat çırpıyor. Ne bir Zümrüd-ü Anka kuşu o, ne de bir hüthüt. Memâlik-i Mahruse'ye ait bir beyaz güvercin o. Eskisi gibi hareli olmayan gözlerinden anlaşılıyor dertli olduğu. Nihayet bitap düştü bu aldatmacalardan. Sultan Abdülaziz devri de bitmişti artık. Kanatlarını açmaya korkar olmuştu kuşlar. Yeni bir dönem başlıyordu, tüyleri kadar beyaz olamayan bir sayfa daha demekti bu... Bir daha darbe olacak demekti. Bir yandan uçuyordu, atmosferi yara yara. Yıllar önce gördüğü ilk darbe, 19 Mayıs 1622'de yeniçeri isyanıyla tahttan indirilip ertesi gün Kara Davut Paşa tarafından katledilen Genç Osman'a yapılan darbeydi. Sahi, bu güvercin diğerleri gibi değildi. Bitsin istedikçe ömrü, uzuyordu. Ne mühim bir tezattı bu. Demek ki görsün istiyordu Yaradan, bütün darbeleri görsün ve ötsün. Gördüğü kadarı kâfiydi ona göre fakat kimseye bir şey anlatası yoktu. Nasıl söylerdi koskoca Girit Fatihi Sultan İbrahim'in, Şeyhülislam önderliğinde gerçekleştirilen darbe ile tahttan indirildiğini. Ve nasıl söylerdi Sadrazam Sofu Mehmed Paşa tarafından boğdurulduğunu. Söyleyemezdi, sadece bunları değil gördüklerinin hiçbirini söyleyemezdi. Gagasında taşıdığı zeytin dalını düşürebilirdi o zaman. Ama düşünebilir, düşüncelere dalıp çıkabilirdi. Mesela; Edirne Vakası olarak anılan yeniçeri ayak-

lanması ile 22 Ağustos 1703'te tahttan indirilen 2. Mustafa'yı, Lale devrinde yaptığı ıslahatlar dolayısıyla Lale Devri padişahı kabul edilen ve Patrona Halil liderliğinde gerçekleştirilen yeniçeri isyanıyla tahttan indirilen 3.Ahmed'i düşünürken bayağı derinlere daldı. Lâkin çıkmak hiç güç olmadı güvercin için. Atmosferin derinliklerine çıkan güvercin, düşünceler deryasından çıkarken zorlanır mıydı hiç? Art arda birkaç atak gerçekleştirdi sonra. Sanki bir şeyler ispatlamak istiyormuşçasına. Kendisinin oluşturduğu uğultuyu dinleyerek bir bulutun daha içinden geçti. Tüylerinin beyazlığı, bulutun beyazlığı ile bütünleşti. Uzaktan bakılınca tek tük yaprağı olan bir dal parçasından ibaret gibiydiler. Bulutun dili olsaydı kıskanırdı güvercini ve kızardı. En az güvercinin, Mihr-i-Şâh Valide Sultan oğlu 3. Selim'in tahttan inmesine sebebiyet veren ve Kabakçı Mustafa önderliğinde tertiplenen yeniçeri isyanında kızdığı kadar. "Dur!" derdi, "Bu ne cüretkârlık!" O vakit güvercin pek kale almazdı bulutu. Ama Padişah 4. Mustafa'yı kale aldılar ve emri ile 3. Selim'i katlettiler. Şairin "Ve uçmak istedim onunla göklere" dizesinde kastettiği beyaz güvercin kimseleri beklemiyor, bir başına göklerde süzülüyordu. Sonra bir hamle daha yaptı zeytin dallı güvercin. Hamlesi yorucu olmalıydı ki biraz duraksadı. Sonra düşünceler nüksetti. Bu düşüncelerin birazı, gagasındaki zeytin dalının sebep olduğu düşüncelerken, birazı da Alemdar Mustafa Paşa önderliğinde gerçekleşen ayaklanma ile tahttan indirilip 2. Mahmud'un emriyle idam edilen 4. Mustafa ile ilgiliydi. Bir kanat çırptı ve düşüncelerinden sıyrıldı. Biraz daha gökyüzünde vakit geçirdi güvercin, bir sağa döndü bir de sola. Nedendir bilinmez, birden celallendi. Sağa-sola sapmadan, sadece yukarıya odaklanmış bir şekilde kanatlarını açıyor ve kapıyordu. Yükseldikçe yükseldi. Düşme ihtimalinin, menfi manada artacağını bile bile yükseldi. Beyaz güvercinler, ne

için yaşıyorlarsa onun önemi kadar yükselirler. Hakikaten ne için yaşıyordu güvercin? Evet, gagasında taşıdığı zeytin dalının sembolü olduğu şey için, barış için. Ve güvercin o kadar hızlı yükseldi ki birkaç dakika içinde atmosferin dışında buldu kendini. Barış'ın onu ne kadar yükselttiğine baktı, önemini kavradı. Dünyadan sonunda kurtulmuş, uzay boşluğunda süzülüyordu, üstelik kanat çırpmasına da gerek yoktu burada. Onu kızdırıp bu kadar yükseğe çıkaran ve ona atmosferi bile delip geçebilecek şiddette barış özlemi duyduran şey ne idi? Kuleli vakasında yani siyasi geçmişimizde ilk siyasi parti nitelikli gizli örgütün var olduğu, Fedailer Cemiyeti'nin düzenlediği, gayesi Abdülmecid'i devirip Abdülaziz'i tahta geçirmek olan başarısız darbe girişiminde bile hissetmediklerini ona hissettiren ne idi? Darûşşafaka'yı, Galatasaray Lisesi'ni açan, ilk modem itfaiye teşkilatını, Şura-yı Devlet'i (Danıştay) kuran, ilk kez posta pulunu bastırıp Mecelle gibi ehemmiyetli bir İslami özel hukuk kuralları kodeksini yayımlayan Sultan Abdülaziz'in 30 Mayıs 1876'da Mason Locasına mensup bakanlar tarafından tahttan indirilmesi ve beş gün sonra gözaltında bulundurulduğu Feriye Sarayı'nda bilekleri kesilmiş olarak ölü bulunması, güvercini barışa, özgürlüğe iten vakaların ta kendisi idi. Güvercin biliyordu intihar süsü verildiğini ama dedik ya söyleyemiyordu. İşte şimdi iltica etmeyi gerektirecek bir şey kalmamıştı, özgürlük bu olsa gerekti. Sembolü olduğu özgürlüğü sonunda tadabilmişti. Peki şimdi ne yapacaktı? Şairin "Bembeyazdı tüyleri, öyle parlaktı./Açsam ellerimi birden uçacaktı." dediği beyaz güvercin, şimdi sahiden uçmuştu ve fazlasıyla özgürdü. Lâkin fazla özgürlüğe de hiç kanaat edesi yoktu. Kanatlarını çırparak hızını arttırdı ve başka dünyalar arayışına geçti. Arayışları ve bulamayışları seneler sürmüştü. Ve güvercinin, arayışlarda iken 2. Meşrutiyet'in ilanından sonra İstanbul'da gerçekleşen

31 Mart Ayaklanmasından, hükümetin kan dökülmesin diye istifa edişinden, Abdülhamit'in tahttan indirilip önce Selanik'e sürgün edildiğinden sonra da Beylerbeyi Sarayı'nda ikametinin zorunlu hâle getirilişinden haberi yoktu.

En sonunda etkisine bir tepki keşfetti, başka bir dünya buldu. Orada yaşamak isteyerek o dünyaya doğru uçtu. İçeriye girer girmez kendisini bir kuş sürüsünün içinde buldu. Kuşların hepsi mordu, bir tek o beyazdı. Sadrında bir yalnızlık hissi meydana geldi. Hemen bir banka kondu. Yan taraftaki bankta oturan insanların sözlerine kulak misafiri oldu. İnsanlar banktan kalkıp gittiler fakat güvercin kaldı. Daha sonra başka insanlar geldi, onları dinledi. Daha sonra başkalarını... Konuşmalardan anladı ki bulunduğu yer Türkiye'ydi ve yakın zamanda askeri bir darbe olmuştu. Hakikaten de doğru anlamıştı güvercin. Orası Türkiye'ydi. Üstelik 27 Mayıs 1960'da, 37 düşük rütbeli subayın planları doğrultusunda, Cumhurbaşkanı ve hükümet üyeleri tutuklanarak, hükümetin; 235 general ve 3500 civarında subay emekli edilerek, ordunun; 147 üniversite öğretim görevlisi ile 520 hakim görevden alınılarak yargının kontrol altına alındığı bir de darbe olmuştu. Darbenin gerekçesi ise onlara göre Demokrat Parti'nin ülkeyi baskı rejimine ve kardeş kavgasına götürüşüydü. Ayaklanmalara ve sağ-sol çatışmalarına sebep olan bu darbenin sonucunda Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı ve Maliye Bakanı idam edildi. Hesabı verilemeyecek hadiselerdi bunlar. Darbe, emir komuta zinciri içinde yapılmamıştı ancak yapılsaydı da onlar asıl emrin sahibi olan Allah'ı unuturlardı. Sonra aklına bir soru takıldı güvercinin; "Az önceki kuşlar neden mordu?" Eğer bazıları için bu darbenin "mor bir devrim" olduğunu bilseydi anlardı o kuşların kime ait olduğunu ve neden mor olduğunu. "Yok," dedi güvercin kendine "Burada da yaşanmaz!" Sonra tekrar kanat çırpma-

ya başladı. Aynı mütehevvir tavırla başka bir dünya arayışına koyuldu. Yine arayışı esnasında, Türkiye'de, 12 Mart 1971'de, TSK'nın Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, Kara Kuvvetleri komutanı Faruk Gürler, Deniz Kuvvetleri komutanı Celal Eyiceoğlu ve Hava Kuvvetleri komutanı Muhsin Batur'un imzasıyla, Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a bir muhtıra verilerek hükümetin istifaya zorlandığı askeri müdahaleden habersizdi güvercin. Bir kez daha Türkiye'de, 12 Eylül 1980 darbesinin yapılacağından, 650 bin kişinin gözaltına alınıp 1.683.000 kişinin fişleneceğinden ve 171 kişinin Barış Davası adı altında işkenceden öleceğinden de habersizdi henüz. 12 Eylül darbesi Türkiye Cumhuriyeti'nde silahlı kuvvetlerin yönetime üçüncü açık müdahalesidir. Bu müdahaleyle Süleyman Demirel'in Başbakan'ı olduğu hükümet görevden alınmıştır ve bu müdahale, oluş biçimi ve dini argümanlara fazlarca yer vermesi ile kendine özgü izler bırakmış; gerek kayıplar gerekse yakılıp yasaklanan neşriyatla alışılmışın dışında bir darbe olmuştur. 1989'da ise Turgut Özal, asker kökenli olmayan ilk Cumhurbaşkanı olarak "sil baştan" bir tavır ortaya koydu.

Güvercine dönecek olursak; sonunda güvercin bir dünya daha buldu. Özgürlük naraları ata ata dolaşmaya başladı yeni dünyasında. Ama burası güvercinin dünyası değil başörtülü Esma'nın dünyasıydı. Evet, burası Türkiye'ydi ama Esma'nın Türkiye'siydi. Burada ücra köşelerde bile huzur hakimdi, ancak bu çok sürmeyecekti. 28 Şubat 1997'den itibaren değişecekti hayatlar. Esma, Türk bir ailenin kızıydı. Ve kendi iradesi doğrultusunda başörtüsü takmaya başlamıştı. Beyaz güvercin, Esma'nın Türkiye'sinde rahat bir yaşam sürerken kendisini heveslere kaptırdı ve ağzındaki zeytin dalını bir köşede unutup gitti. Bu duru hayatın da bir sonu olacaktı elbet. Takvimler 28 Şubat'ı gösteriyordu. Bin yıl süreceği iddia edilen bir süreçti: 28

Şubat. 28 Şubat süreci, aynı tarihte yapılan MGK (Milli Güvenlik Kurulu) toplantısı sonucu açıklanan kararlarla başlayan ve ilticaya karşı olduğu iddia edilen süreçtir. Post-modern darbe olarak adlandırılan müdahale öncesi medya "500 tarikat 5 bin şeyh", "Ayasofya ibadete açılacak" gibi irtica manşetleri atıyor ve askerleri de hararetlendiriyordu. 4 Şubat'ta Sincan'da askerler 20 tank ve 15 zırhlı araçla geçiş yaptı ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Güven Erkaya "İrtica, PKK'dan daha tehlikeli!" dedi. Hatta MGK toplantısından sonra, kararlan uygulama komitesi kurularak ülke çapında irticacı avı başlatıldı. Olayları fişlemeler takip etti. 18 Haziran'da, Başbakan olan Necmettin Erbakan Başbakanlıktan istifa etti. 19 Haziran'da Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, hükümet kurma görevini ANAP genel başkanı Mesut Yılmaz 'a verdi. 30 Haziran'da da Mesut Yılmaz, Bülent Ecevit ve Hüsamettin Cindoruk'la birlikte ANASOL-D Hükümeti'ni kurdu. Bu olaylar sonrası Esma'nın dünyasında gökler siyah oldu, yerler kırmızı... Akşam olmadan da hava kararmış oluyordu. Güvercin bütün bunların üstüne kaybettiği zeytin dalını arar olmuştu. Bir gün yine zeytin dalını bulmak için yollardaydı güvercin. Bir üniversitenin önünde durdu. Esma'da oradaydı. Fakat onu irtica ile suçluyorlar, irticacı diye fişliyorlardı. Çok direndi Esma... Güvercin de onun omzuna kondu o esnada. En sonunda Esma ağlayarak evine geri gitti. Fakat güvercin hâlâ oradaydı. Güvercini Esma'nın omzunda gören bir sözde görevli, beyaz güvercini de irticacı olarak fişledi. En sonunda sadece "Bir irticacıdan kurtulduk!" diyebilmek için beyaz güvercini öldürdü. Onunla beraber özgürlüğü de öldürdü. İşte şimdi güvercin zeytin dalını gerçekten kaybetmiş oldu. Güvercinin Türkiye Cumhuriyeti tarihinde göremediği bir darbe girişimi daha olacaktı. 27 Nisan 2007 tarihinde gece saat 23:20'de Genelkurmay Başkanlığı tarafından yapılan, laik-

likle ilgili olan açıklamayı yani e-muhtırayı da göremeyecekti. Ama asıl darbe girişimi başkaydı. Zira yaşasaydı da görmek istemeyeceği türden bir darbe girişimiydi bu. 17-25 Aralık olaylarında da bu darbe girişimine hazırlanıldı. "Yolsuzluk ve rüşvet" başlığı altında başlatılan soruşturmalar, hükümeti ve ekonomiyi hedef olan siyasi bir operasyon olarak tanımlanabilirdi. FETÖ'yü ifade eden "paralel" kelimesi ilk o dönemde kullanılmaya başlandı. İnsanlar fışlenilmeye çalışılıyordu. Montajsız olduğu öne sürülen kasetler yayımlandı. İşte bu tür olaylarla hazırlandıkları o darbe girişiminin tarihi 15 Temmuz 2016... O günü beyaz güvercin yaşayamadı ama ben yaşadım:

15 Temmuz gecesiydi, hava sıcaktı... O gece hiç beklemediğimiz bir yerden hain bir saldırıya maruz kaldık. Dış güçlerin Truva taktiğiydi bu darbe girişimi. O gece "Suriyelilerin ülkemizde ne işi var?" diyenlerin, bomba ne demek anladığı geceydi. Halkın tankı-tüfeği, asker kıyafeti giymiş teröristlerin elindeydi. Cumhuru saran telaşın arasından "Lâ Tâhzen!" diyordu bir ses. Ve devam ediyordu: "İnnallahemeane!" Bu çağrıyla, vatan sevgisi kaplı yüreklerde, umut adlı çiçekler yeşermeye başladı. Millet sokaklara döküldü. Bir araya gelinseydi eğer dünyayı fethedebilecek bir ordu olurdu milletimiz. Bu kalabalığın arasından kurşunlara, bombalara, vücudu parçalananlara rağmen, kamyon sürmeyi bilmediği hâlde, kamyonuyla meydana giden ablalar çıktı. Çoğu erkeğin göze alamayacağı şeyi yaptı bir kadın; tüm hoşgörüsüyle teröristlere doğru yaklaştı. Onlarsa, nezaketi zayıflık sanıyordular. Belki onu yaralamışlardı ama bilmiyorlardı bu milletin iman gücünü yok edebilecek bir bomba henüz bulunmamıştı. Bulunsaydı eğer, Filistin ayakta olmazdı. O gece, darbe susturmadı ezanı, aksine salalarla püskürtüldü darbe. İstiklal savaşında göğsünü siper eden Türk evladı, bu defa gökten gelen bombalara başını siper edi-

yordu. Allah aşkıyla kutsanmış kalbe sahip 251 şehidimiz vardı o gece ve dertlerine derman arayan o aşıklar ölümde bulmuştu çözümü. Artık bu topraklar daha anlamlıydı. Çünkü uğrunda ölen yeni kahramanlar vardı. Böyle "vatan" oldu bu topraklar. Cenge alışmıştı bu yurt lâkin bu sefer düşman, kâfirden daha beterdi. Ne var ki koynundaki yılanın başını tez ezdi bu millet. "Ya şehadet, ya zillet" diye nidada bulundu gaipten bir ses. Muhatap ise Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Boşnak, Arnavut ayırt etmeksizin tüm Türkiye'ydi. Artık feriştahları gelse yıkamazdı iman taşlarıyla döşenmiş gönül surlarını.

Ve kimse bize şu ayeti unutturamayacaktı: "Onlar tuzak kurdular, Allah' da tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." (Al-i İmran, 54)

Tavşanlı Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
TAVŞANLI/KÜTAHYA

SÖZ VERİYORUM! UNUTMAYACAĞIM, UNUTTURMAYACAĞIM...!

Ceren BUHARALI

Biz üç kişilik bir aileyiz. Annem ve anneannemle birlikte yaşıyoruz. O gece yine akşam yemeği yenmiş, annem çaylarımızı koymuş, anneannem eline tesbihini almış vaziyette uzaklara dalıp dalıp gidiyor; ara sıra sohbetimize eşlik ediyordu… Birden gelen telefonla irkildik. Telefondaki ses "eyvahlar olsun galiba darbe oluyor yine" diyordu.

Annem oturdu hemen yanındaki sandalyeye. Darbe, darbeciler yine ayaklanmışlar dedi hüzünle ancak daha çok öfke ile… Anneannemi hiç böyle görmedim ben; kaşlarını öyle çattı ki anlatamam sizlere. "Yok" dedi, "olmaz öyle şey, olmaz bu millet bir kez daha acılara gark olamaz…" dedi ve gözlerinden damla damla yaşlar bembeyaz yanaklarından süzülmeye başladı…

Darbe…Sahi neydi ? Hep sohbetlerde duymuştum korkunç olduğunu, özgürlükleri elimizden aldığını, halkı hiçe sayan bir balyoz olduğunu biliyordum ama ilk defa bu kadar yakından duyuyordum sesleri… Evde bir telefon koşturması, yüksek sesle dinlenen televizyondan haberler eşliğinde, ben bilgisayarımı açtım ve okumaya başladım…

Bu millet neler çekmiş Allah'ım darbelerden, okudukça inanamadım. Tarihin maalesef bu defa karanlık dehlizlerinde geziyordum. Kapılar açılıyordu o dehlizde, sağlı sollu. İlk kapı açıldı ve bir aslan parçası, gencecik bir sultan çıktı karşıma… Genç Osman dedem imiş kendisi… Darbenin, vatan haini askerin içinde yuvalanan korkunç zihniyetin ilk kurbanıydı o. Genç Osman, Osman dedem benim… İstediği sadece Osmanlı'yı yeniden ayağa kaldırmak, her şeyin güzeline layık gördüğü milletine reformlar, güzellikler yaşatmaktı…

"Bir şah-ı ali-şan iken şah-ı cihana kıydılar
Gayretli genç arslan iken şah-ı cihana kıydılar"

Şairin dediği gibi: "Kıydılar o körpe cana, kıydılar siyah bir gecede o gencecik cihan padişahıma…"

Yürüyorum usulca, bilgisayarın bana açtığı darbe konulu kara dehlizde yeniden…

O da ne, bir kapı daha aralandı… Bu kapının sahibi ise Sultan Abdülaziz dedem imiş… Gözlerindeki fer gitmiş, yerinde rahat lakin gönlü kırık imiş… Konuşamasak da bunları dile getiriyor yüzü, gözleri…

Sultan Abdülaziz; zamanında orduyu yeni ve modern silahlarla donatmış, Osmanlı donanmasını İngiltere ve Fransa'dan sonra dünyanın üçüncü büyük donanması haline getirmiş ve 450 km demiryolu yaparak milletini, devletini bir defa daha diriltmeye and içmiş. Fakat o da ne, bu defa masonlar devrede. Ve bir kez daha bir cihan padişahı tahttan indiriliyor, lakin tutuklu bulunduğu yerde hala açıklanamayan bir şekilde hunharca katlediliyor…

Dalmıştım okuduklarıma, gezindiğim sayfalarda açılan dehlizlerde, kara darbe kapılarının ardındaki şehit ecdadımı görmek gönlümü sıkmış, yüreğimi yakmıştı… O sırada anneannemin sesini duydum ve yanına gittim.

Anneannem benim, nasıl da gözlerinden dinmiyor yaşların, meğer neler saklamış neler yaşamışsın sen için için yıllarca… Ve anneannem bu defa başlıyor içindeki ateşi, yılların acısını anlatmaya…

Bu darbe bir canavardır, kara canavardır… Biz kendi kendimize şeytandır derdik evladım. İlkkez 1960 yılında yaşadım ben acıyı. İşte o zamanda bir cihan devlet adamını darağacında astılar kızım. Adnan Menderes bu ülkede cumhuriyet döneminin ilk darbe şehididir…

Aradan 10 yıl geçti, bu defa 1970 yılında yeniden uyuduğu kara topraktan uyandı bu darbe ve yüzlerce gencimiz katledildi, halkı birbirine düşman eden dış mihraklar, ülkede huzur bırakmamıştı ve önceden hazırlanan oyun sahneye kondu…

Biz öyle acılar çektik ki evladım, her darbe başımıza inen yumruk, gönüllerimizi yer ile yeksan eden bir ateş saldı bu millete… Bitti mi? Yooook. Bunlar durmadılar 1980 yılında bir kez daha hortladı bu canavar, milletin böğrüne böğrüne hançer sapladı bu defa. Ne kan kaybettik evladım bir bilsen, ne acılar çektik yeniden, yeniden…

1980 yılından bu yana uzun süre ses seda çıkmadı aslında. Bazen düşünüyordum ve öldü artık darbeler, asla yaşamayacak bu topraklarda inşallah diyordum.

Ama öyle olmadı… Ülkemiz son 15 yılda biliyorsun sen de kızım, ne kadar büyüdü, cihana meydan okur halde geldi… Nasıl olduysa zaten, yeniden dirilmeye başlayan Türk milleti olunca, bu darbe canavarını beslemeye başlıyor ve uyandırıyor tekrar hainler…

28 Şubat 1997'de sahneye çıktılar, benim başımın örtüsü dert olmuş onlara meğer, torunumun Kuran okuması canlarına dokunmuş meğer…

Ardından 17-25 Aralık 2013 tarihinde bir tuhaf olaylar oldu can tanem… Ne oldu biliyor musun? Bu defa din kisvesi altında içimize sızan hainler bir darbeye daha kalktılar. Bastırdık evelallah devletimiz ile.

Sonra birde 27 Nisan olayı var haaa… Bak o olayda güya bizi dize getirmek için, milletin başını ezmek için parmak salladı bunlar. Ama o zaman Başbakanımız Tayyip Erdoğan idi. Ve öyle bir geldi, öyle bir had bildirdi ki anlatamam evladım… Şimdi o Başbakan artık başkanımızdır…

Ardından en son işte bu gece…

Unutma bu geceyi kızım… Unutma 15 Temmuz 2016 gecesini, sakın ola!...

Saat sabah karşı 04.00… Anneannem artık yoruldu, sabah namazını beklemeye başladı, dualar mırıldanarak… Her yerden selâ sesleri geliyor, sanki can suyu yürüyor ülkemin her bir ferdinin gönlüne… Her bir selâ ile yeniden canına can geliyor milletimin, devletimin…

Bu gece, eğer o hainler başarılı olsaydı, eğer Allah Allah diyerek bizleri aldatan, en temiz dini duygularımızı, saf imanımızı aldatmaya kalkan bu hainler başarılı olsaydı… Belki de… Belki de bir Genç Osman gibi cihan parçamızı daha verecektik şehadet mertebesine… Şehadet elbette kutsaldır, lakin artık bizim bu darbeci hainlere verecek tek bir canımız yoktur… Vatanımıza milletimize bir değil bin canımız fedadır, lakin bu darbecilerin başı 15 Temmuz'da sonsuza dek ezilmiştir…

Ben unutmayacağım anneannem, ve asla unutturmayacağım…
Rahat uyuyun şehitlerim, rahat uyuyun benim aziz ceddim…

Bu millet kendi kendisinin efendisidir, hiçbir cunta, hiçbir ordu onun özgürlüğünü alamayacak. Tohumları batıda

ekilmiş başı burada çıkmış tek bir ihanet otu Anadolu'da bitmeyecek, bitemeyecek… Milletin hür iradesi asıldır; elinden alınamadı, alınamayacak… Almaya kalkanlara, aklından dahi geçirenlere ise 15 Temmuz 2016 tarihi ders olsun, ibret olsun…

Devletime bu yolda nefesim yettiğince hizmet edeceğime, asla o kirli ellerin bir kez daha kalkmayacağına kalkarsa dahi anında kıracağıma söz veriyorum Allah'ımın huzurunda…

Allah'ım sen bu mukaddes vatanı, devletimi, devletimin başında aslan parçası yöneticimizi, çalışanlarımızı sen koru, muhafaza et…

Amin.

Kütahya Necip Fazıl Kısakürek Anadolu Lisesi
MERKEZ/KÜTAHYA

MİLAD

Senem Dilan KAZEL

Rüyaların gerçekliğine inanır mısınız? Ben artık inanıyorum. Rüyaların gerçekliğine değil de, rüya gibi gerçeklere... Hava derileri kavuran cinsten bir sıcakla ilerliyordu o gün memleketimde. Her zamankinden daha farklı bir şey yoktu. İkindi vakti gibiydi. Eve yeni gelmiştim. Annemin bana verdiği iki metrelik kumaşları terziye verip annemin tembihlemesi üzerine de hemen eve dönmüştüm. Hava çok sıcaktı sadece. Benim için tek sorun buydu. Temmuz sıcağı böyledir buralarda. Sıcak bulutu kırıp yeni bir sıcak buluta girdim sanki. Evlerin de dışarıdan farkı olmuyordu. Fakat geceleri gündüzlere oranla biraz daha sakin oluyordu. Bu sebeple hem gün boyu evde oturmanın verdiği ağırlığı atmak için hem de gecenin havasını değerlendirmek için benden 8 yaş büyük ağabeyimle gece yaşadığımız apartmanın çevresinde yürüyüş turları yapardık. Tek bir ağabeyim var. Ben 16 o da 24 yaşında. Birbirimize çok kıymet veririz. Bugüne kadar öğrendiğim çoğu bilgi onun eseridir. Din, vatan, millet sevgisi, bayrak... Hatta İstiklal Marşı'nı bile bana ilk ezberleten odur. Hiç unutmam ilkokul 1. sınıfta kimsenin yapamadığı bir şey yapmıştım onun sayesinde -İstiklal Marşı'mızın on kıtasını da ezberlemiş, bütün sınıfın önünde gururla okumuştum. Öğretmenim bana o zaman için çok kıymetli olan ve şu yaşıma kadar unutamadığım altılı kuru

boya seti hediye etmişti. Ne zaman hatırlasam duygulanırım. Her şeyimi bu adama borçluyum diyebilirim. Her anımı ve ânımı onunla yaşadım. Her doğum günümde yanımdaydı, her bayramda. Yalnız böyle sevinçli günlerimde değil, kötü günlerimde de o vardı. Ve işte yine kahramanlıkların yaşandığı o şanlı gecede de yanımda ağabeyim olacaktı.

Hava kararmaya, yemek pişmeye ve o şanlı dakikalar için vakit daralmaya başlamıştı. Annem mutfaktan ona yardım etmem için seslendi. Sofrayı beraber hazırlayarak babamı ve ağabeyimi çağırdık. Yemekler yendi, sohbetler edildi, yine her zamanki şakalar yapıldı. Ağabeyim anneme takıldı. Onu sinir etmeye çalışıyordu ve başarıyordu da. Bu durum gülmemize hatta kahkaha atmamıza neden oldu. Biz masum ve huzurlu bir şekilde gülmeye devam ederken hainlerin teker teker huzurumuzu ve bir bütün olarak birlik ve beraberliğimizi darmaduman etmek için nasıl hain planlar yaptığını gecenin ilerleyen saatlerinde öğrenecektik...

Yemekten sonra ellerimi yıkadım ve anneme sofrayı toplaması için yardım ettim. Her şeyi toparladıktan sonra ağabeyim ile yine gece yürüyüşüne çıkacaktık. Annem artık gidebileceğimi ve yaptığım yardımın yeterli olduğunu söyledi. Hazırlandım ve biraz daha derli toplu şeyler giyindim. Gece de olsa dışarı çıkacaktık. Dış kapıya geldiğimde ağabeyimi hazır bir şekilde beni beklerken buldum. Beraber dışarı çıktık. Asansör yardımıyla alt kata geldiğimizde, gece serinliğinin verdiği derin sakinlik ve rahatlık ağabeyimin yüzüne yansımıştı. Bunu rahatça fark edebiliyordunuz. Evimizin bulunduğu sokağın bir sokak ötesi henüz tam açılmamış geniş bir caddeydi.

Orada birkaç tur atıp daha serin olan ara sokaklara gittik. Biraz sohbet ettik. Havadan sudan, ağabeyimin İzmir'deki

öğrenci evinde yaşadıkları maceralardan... Çoğu zaman sevdiğimiz sanatçıların ezberimizde olan şarkılarının anlamlarını düşünürdük ama o gece ilerde olacakların kasvetinden midir nedir bunu yapmak içimizden gelmedi.

Ağabeyim ile oturup bir süre de öyle sohbet ettik ve vaktimizi diğer günlere kıyasla o gece daha çok sokakta geçirdik. Ağabeyim saate baktı ve bana uyarıda bulunarak artık eve gitmemiz gerektiğini söyledi. 7 katlıydı yaşadığımız apartman. 5. katında oturuyorduk. Gece saat 12 civarı eve çıktık. Ağabeyim kapının deliğine anahtarı soktu ve çevirdi. İçeri adımı ilk ben attım ve giriş kapısının solunda bulunan oturma odamıza yöneldim. Annem oturmuş babama çay içip içmeyeceğini soruyordu. Babam ise bilgisayar başında her gün yaptığı gibi binlerce video izliyor ve beğendiklerini bize izletmeye hazırlanıyordu. Odaya girip annemin yanına yere oturdum ve yanağına bir buse kondurdum. Ailemin hiçbir şeyden haberi yoktu. Benim de öyle...

Telefonumu elime aldım ve internette olup bitenlere bakmak için gerekli birkaç yere girdim. Yüzüm düştü bir anda, kendime hakim olmaya çalışıyordum ama okuduğum yazı beni dehşete düşürmüştü. Bağırdım anında "Televizyonu açın!" dedim. "Darbe olmuş darbe!"

Annem ağzına götürdüğü bardağı yarı yolda durdurarak ani bir hareketle dönüp bana baktı. Onun bakışını görür görmez aile bireylerinin bana "ne nasıl, ne zaman" gibi sorularını cevapsız bırakarak televizyonu ve yazıda okuduğum kanalı açtım. Spiker kadın elinde küçük bir telefon tutmuş, görüntülü bir şekilde telefondan bağlanan Cumhurbaşkanımız ile konuşuyordu. Altyazıları okumaya ve olayı anlamaya başladık. Kafamda tekrar eden şeyi durduramıyordum. "Dar-

be olmuş..." Saat sesi gibi her an her dakika tik ve de tak diye kafamda tekrar ediyordu. "Darbe olmuş..." Sağıma soluma bir âmâ gibi bakıyordum ve o tekrar ediyordu "Darbe..." Annemin suratındaki korku ve üzüntü gözümün önünden gitmiyor. O ses de beynimden "Darbe..." Düşündüm bir an hayattan kesik, soluğum duruk ve gözlerim kapanık "Nedir bu darbe?" Sanırım bunun için de yine ağabeyime teşekkür etmeliyim. Çünkü bana darbenin ne olduğunu da ilk o anlatmıştı. Ve darbelerle dolu mazimizi de...

Yıl 1960...

Aylardan Mayıs... Mayıs 21... 27 Mayıs 1960 darbesi.

1950 yılında iktidara gelen Demokrat Parti'nin silah zoruyla indirildiği o gün...

Cumhurbaşkanı Celâl Bayar, Başbakan Adnan Menderes başta olmak üzere birçok Demokrat Partilinin tutuklandığı o gün,Türkiye tarihinde kara bir leke şimdilerde.

&&&

Yıl 1971...

Aylardan Mart... Mart 12... 12 Mart 1971 darbesi.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, Kara Kuvvetleri komutanı Faruk Gürler, Deniz Kuvvetleri komutanı Celal Eyiceoğlu ve Hava Kuvvetleri komutanı Muhsin Batur'un imzasıyla Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a bir muhtıra vererek hükümetin istifaya zorlandığı bu askeri müdahale Türkiye tarihinde kara bir leke şimdilerde.

&&&

Yıl 1980...

Aylardan Eylül... Eylül 12... 12 Eylül 1980 darbesi.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bu müdahalesi ile Süleyman Demirel'in Başbakan'ı olduğu hükümetin görevden alındığı, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin lağvedildiği, 1970 sonrasında değiştirilen 1961 Anayasası'nın uygulamadan kaldırıldığı ve Türkiye siyasetinin yeniden tasarlandığı bir askerî dönemin başladığı, bu dönem yaklaşık dokuz yıl sürdü. 12 Eylül 1980 ardından partiler lağvedildi, parti liderleri önce askerî üslerde gözetim altında tutuldu, ardından yargılandı. Bu gün Türkiye tarihinde kara bir leke şimdilerde.

Hayır! 15 Temmuz 2016 Türkiye tarihinde kara bir leke olmayacak! Buna izin veremeyiz!

Ardından bir ses yankılandı kulağımda, Cumhurbaşkanımızın sesiydi bu. "Halk sokaklara dökülsün!"

Evet! Bizi kurtaracak şey buydu. Evet! Bizi esir almaya çalışanların esaretini hazırlayacak olan buydu. Evet! Birlik ve beraberliğimizi bozanların, birlik sağlayamamasını sağlayacak olan buydu! Buydu halkımızı ve istiklalimizi kurtaracak olan! O halde dökülelim sokaklara, akalım seller gibi! Coşalım nehirler, gürleydim şimşekler gibi ve kuşanalım ay yıldızlı al bayrağımızı, kuşanalım hançerlerimizi, miğferlerimizi ve binelim Yıldırım'ın atına, uzanalım dört bir yana kurtaralım bu vatanı!

&&&

15 Temmuz askeri darbe girişiminden aylar sonra, halkın her gece meydanlarda toplanmasıyla, Ömer Halisdemir'le, Meclisle, Çankaya'yla, Deniz Kuvvetleri'yle, Birinci Ordu'yla, Üçüncü Kolordu Komutanı'yla, Özel Kuvvetler Komutanı'yla, Jandarma Harekat Daire Başkanı'yla, halkla, imanla, canla, başla vermedik güzelim yurdu düşman ellerine.

İçim içime sığmıyordu. Kurtardık vatanı! Hepimiz, birlikle, beraber, omuz omuza, diz dize, kol kola ama en önem-

lisi de kalp kalbe kurtardık bu vatanı. Biz kurtardık, milletçe. Bizim olanı, bizim minnettar olduğumuzu kurtardık hainlerin elinden. Şanlı bir gündü bu bizim için, torunlarımıza hatta onların da torunlarına anlatılacak bir destandı adeta. 15 Temmuz bir gururdu artık bizim için. En güzel gurur. Bu 15 Temmuz ki bir gururdan öte, bir can, bir canan, hatta bir yemin kazanmaya dair, evlat gözyaşlarının silinmesidir. Bu 15 Temmuz ki bir duadır Kudüs'ten edilen, bu milletin 2. miladıdır.

Siirt Sosyal Bilimler Lisesi
MERKEZ/SİİRT

ŞEHADETİN DİLİYLE "15 TEMMUZ"

Beray GÜNGÖR

Gün, 15 Temmuz 2016 Cuma,

Gökyüzüne yansıyan Ay yıldızlı bayrağımın gölgesinde, ılık bir yaz gecesi…

Anne-baba, abla-kardeş, evimizde neşeyle, sevinçle geçen, huzur dolu, hiç bitmesin dediğim, her gece yatmadan önce, "Allah'ım; sen benim annemi, babamı, kardeşlerimi, vatanımı, milletimi, devletimi koru" diye dua ettiğim gecelerimden biri…

Her şey bir anda dondu, annem ve babamın, içimizdeki çocukça şımarıklığımızı, neşemizi, bir anda "susun çocuklar!" diyerek bitirdiği o an…

Televizyonda bir spiker ablanın titreyen sesiyle yaptığı açıklamayı pür dikkat dinleyen ve şokta olan anne babamın yüz ifadeleri…

Çocuğum ya, küçüğüm ya, anlayamadım ne olduğunu, her şey bu kadar güzelken ne olmuştu?

Neden annem babam, beni ve kardeşlerimi susturmuştu? Spiker abla ne söyledi ki her şey bir anda değişti? Neden? Neden? Neden?

Belki anlayamadım, belki bilmiyorum neler olduğunu ama bildiğim bir şey var, o da birilerinin, benim çocukça ne-

şemi, sevincimi, mutluluğumu, huzurumu çalmaya kalkıştığı. Her gece dualarıma eklediğim, "aileme, vatanıma, milletime, bayrağıma, hiç bitmesin ne olur Allah'ım diye yalvardığım "huzuruma" ihanete kalkıştığı.

Bütün bu karmaşık duygular içerisinde, neler olduğunu anlamaya çalışırken, Cumhurbaşkanımızın bir cep telefonundan "Ey Milletim, inin meydanlara, sahip çıkın al bayrağa, aziz vatana" açıklamasını duydum. Duydum ama ben ne yapabilirdim? Meydanlara inmek ne demekti? Ben bunları düşünürken, babam, elinde benim bayramlarda evimizin balkonuna astığım bayrakla, telaş içerisinde kapıya doğru yöneldi. Annem de hızla çantasına bir şeyler atıp çıkmaya hazırlanıyordu ki, "Ben de geliyorum, beni de bekleyin!.." dedim. Babamın gözleri dolmuş, gururla "Hadi kızım!.." dedi.

Her yer kapkaranlık, neler oluyor? Etrafta koşuşturan insanlar… Kulakları sağır eden yakınlıkta alçak uçan uçaklar… Şehrin ışıkları karartılmış, tıpkı benim gibi onunda sevinci elinden alınmaya çalışılmış besbelli…Yürüyoruz hızlı adımlarla… Babamın gözünde bir hırs, ulaşmak istediği bir yer var sanki!.. Onu hiç böyle görmemiştim.

Sanki bir anda herkes aynı yöne yöneldi. Köprüde insan trafiği… Oh dedim, asker ağabeylerimiz de burada… Onlar bizi korur, baksana tanklarla gelmişler…

Nasıl yani? Uğruna destanlar yazılan askerim, bana mı doğrulttun o silahı? Onlar senin anan baban, seni biz uğurladık halaylarla, davul zurnayla, dualarla omuzlarımızda. Orası peygamber ocağı değil mi? Hani bu görev kutsaldı? Daha elinde kınanın rengi solmamış, senin ne işin var orada?

Derken, babamın dilinden, bizim neslin hiç duymadığı bir kelime döküldü, "DARBE" dedi yutkunarak…

Darbe neydi? Asker miydi? Benim asker abimin beni vurması mıydı darbe?

Ne yani, ihanet miydi bize darbe?

Uçaklar ateş ediyor, savaş mı çıktı? Ama hayır, bu uçaklar bizim uçaklarımız… Şimdi anlıyorum darbe ne demek. Benim ülkemin ekmeğini yiyen soysuzlar, çanağını pisleme derdindeler.

Herkes öfkeyle ama dimdik yürüdük tanklara doğru. Peki ya annem, babam nerede? O kadar kalabalık ki burası, kaybettim onları. İçime bir huzur doldu. Yürüdüm, bana ihanet silahını doğrultan o yöne yürüdüm. Sağımda solumda vurulanlara bakıp yürüdüm. Tankın önüne kendini atanları görüp yürüdüm. Çocuk ruhumu kuşatan eşkıyalara "Dur!"demek için yürüdüm…

Hayır! Artık yürüyemiyorum… Namertten kalleşçe yediğim kurşun, şehadet şerbetini yudum yudum içirdi bana. Bedenim yerde, Hakk'a yürüyen ruhumla seyrediyorum şimdi olanları.

O da ne? Sela sesleri kapladı karanlık geceyi. Bu bir birlik çağrısıydı. Ülkemin dört bir köşesinden yankılanan sela sesleriyle kenetlendi Türkiye'm birbirine. Benim ceddim dedem, neslim babam, biz kahraman Türk milletiyiz. Şimdi soruyorum, siz kimsiniz ki; benim çocukluğumu, gençliğimi, geleceğimi, hayallerimi çalmaya kalkıyorsunuz? Siz bu vatanı, bu milleti sahipsiz mi sandınız? Geçmişten hiç mi ders almadınız? Böyle komplo ve Bizans oyunlarıyla bu milleti yıkamayacağınızı anlayamadınız mı? Biz yüreği imanla dolu bir milletiz, gücünüz yetmedi, ebediyen de yetmeyecek.

Zaten öyle de oldu. Yetmedi gücünüz, sahip çıktı milletim bayrağına, ezanına. Yedirmedi üç beş çapulcuya bu ülkeyi.

Analar beşiğine yavrusunu bıraktı, koştu meydanlara. İşte onlardan biri, tarihin Nene Hatun'u "Safiye Hatun." O da haberi duyar duymaz soluğu tek başına Boğaz Köprüsü'nde almış. O, darbeye tek başına meydan okuyan kahraman. Sırt çantasında kimliği, ne olur ne olmaz diye aldığı birkaç ağrı kesici ve bandajla dikildi askerin karşısına. "Git!... Seni vururuz" demelerine rağmen "Sizden korkmuyorum" diyen bir kahraman o. İki evladını eve kilitlemiş bir ana o, bundan mı korksun? Tankların karşısına ilk o dikildi. Sonra bir yaralıya yardım ederken vuruldu Safiye Hatun (BAYAT). Onun gibi nice Safiyeler püskürttü bu hain girişimi.

Her yer can pazarı ama hala dimdik milletim. Yaşlısı genci, çoluğu çocuğu herkes burada. Pijamalarıyla gelmiş amcanın biri. Nasıl düşünsün giyinmeyi? Koşmuş o da can havliyle köprüye. Pijamasıyla şahadete gitti o da ben gibi, Kızına "Baban uyuyor" dedi annesi. O hala babasını uyuyor sanıyor. Baban, sen huzurla bu bayrağın altında uyu diye, senin için ebedi uykuya daldı. Sağ yanımda, oğlunun elinden tutmuş bir baba gördüm. Daha 16 yaşındaki Abdullah Tayyib ile gelmiş Erol amcam (OLÇOK). Onlar Çanakkale'deki ceddinin ruhuyla koştular meydanlara, dönmeyeceklerini bile bile gittiler ölüme…

Efendimiz (s.a.v) tek tek karşılıyor gelenleri… İşte onlardan biri daha, 20 yaşında bir genç. Göğsünden vurulmuş. Kendisini taşıyana "Amca, ben ölecek miyim?" diyor. O yiğit ki, vatanına ihanet edenlerin yaşında. Onlar leş olurken o şehit oldu bu uğurda.

Herkes milli iradeye ve demokrasiye sahip çıkmak için sokaklarda. Gözlerini kırpmadan duruyorlar tankların önünde, kurşunlara siper ediyorlar kendilerini. Bir kere değil bin kere olsa yine giderler.

Bir destan yazıldı o gece. Orada olmayanlarda durmadılar. Uçaklar insanları bombalamasın diye belki de o yıl ki tek mahsulü olan, tarlasındaki ekinleri yaktı bu millet. O millet ki, sonrasında devlet ona yardım etmek istediğinde kabul etmeyen koca yüreklilerle dolu. Sela sesleriyle kabaran yürekler, "Ya Allah Bismillah, Allah'u Ekber" sesleriyle bir hilal uğruna can veriyor. Bir güneş batıyor, bin güneşler doğuyor. Bak işte onlardan biri. Darbeye ilk kurşunu sıkan, adını tarihe altın harflerle yazdıran kahraman, Ömer HALİSDEMİR. Kimse bilmezdi, çoban bir çocukken bir kahraman olacağını. Tek kurşunla alnının orta yerinden vurdu haini. Tek kurşuna karşılık otuz(30) kurşun yedi. Her yediği kurşun dağladı yürekleri. Babası hiçbir yardımı kabul etmedi. Ondan sonra doğan her bebeğe Ömer HALİSDEMİR ismi verildi. "Biz Türk milletiyiz, bir ölür bin diriliriz" dedirtti işte bu millet hainlere. Adın her yerde şehidim. Bizler gönüller sultanı Efendimizle (s.a.v) sohbetteyken, sayende bu nesil huzur içinde yaşıyor. Sen ve senin gibiler olduğu sürece kimse bizim bayrağımızı indiremeyecek, kimse vatanımızı bölemeyecek, kimse ezanımızı susturamayacak.

Ve bu nesil, 15 Temmuz'u hiç unutmayacak.
"Denildi mi adına bir yerin Türk Ülkesi,
Gözlerim Ay yıldız arar, kulağım ezan sesi."

15 Temmuz Şehitleri Anadolu Lisesi
MERKEZ/ÇORUM

"DENEME"YE DEĞER MİYDİ?

Ayşenur ÖZTÜRK

Bu yazıya neden böyle bir başlık attığımı herkes anlamıştır. Şu an bir deneme yazmak durumunda olduğum kuşku götürmez ama bu denemeye konu olan kalkışmanın denemeye değer olduğu tartışılır. Ne var ki şurası da bir gerçek: Bu kalkışmanın denenmesi sonucu bazı gerçekler su yüzüne çıkmıştır. Ülkemizin dışarıda birçok düşmana karşı mücadele verdiği bir dönemde içimizdeki hainlerin de sinsi planlarını uygulamaya koymaya çalışmaları çok manidardır. Yalnız unutulan bir şey vardı: Milletin demokrasiye olan bağlılığı. Bu millet, şanlı tarihi botunca uğradığı ihanetleri tek yumruk olarak geri püskürtmüştür. 15 Temmuz günü tarihe düşen kara, yine bu milletin azim ve kararlığıyla temizlenmiştir. Ekmeğini yediği, temiz havasını soluduğu bu güzel ülke için sinsi palanlar yapanları anlamış değilim. Ne kadar da gaflet içerisindelermiş meğer. Gücünü millet iradesinden alanları, kanlı oyunlarla alaşağı etmeye çalışmak akıllı insanın yapacağı şey değildir. Şimdi onlara sormak lazım: Denediniz de ne oldu? Bize birçok vatan evladını vatan toprağıyla buluşturmanın acısını yaşattınız belki ama bu halkın dik duruşunu, vatanına ve kendisini yönetenlere bağlılığını da görmüş oldunuz. Kral çıplak masalının komik karakterleri gibi maskeleriniz bir bir düşerken hiç mi utanmadınız?

Yeni ve aydınlık bir Türkiye için kol kola, omuz omuza çalışmamız gerekirken biz nelerle uğraşıyoruz? Bütün terör

örgütleri, gizli bir planın piyonlarıymışçasına eylemlerine devam etmekteler. Piyonlar değişse de oyunu yönetenler değişmiyor. Kalbimize paslı bir hançer saplamak isteyen zavallıların kirli oyunlarına hiç gelmedik gelmeyeceğiz. Bu milletin gücünü ve sabrını sınamaya kalkanların şunu bilmelerini isterim: Biz Fatihlerin, Kanunilerin, Yavuzların torunlarıyız ve çakal görünümlü koyunlara pabuç bırakmayız. Kurtuluş Savaşı'nda Ulu Önder Atatürk'ün liderliğinde ne destanlar yazdığımıza tarih şahittir. Bu yüce millet, geçmişinden aldığı güçle aydınlık yarınlara yelken açmışken kimse bu milletin hızını kesemeyecektir.

Millet olarak tarihin belli dönemlerinde ne yazık ki acı tecrübelerle ülkemizde darbe girişimleri ya da darbelere tanık olduk. Yaşadığımız bu acı tecrübelerin bizleri ne kadar geriye götürdüğünü bilmem söylemeye gerek var mı? Her defasında küllerinden yeni doğan bir alev topuna dönüşen bu yüce millet, tarihe silinmez destanlar bırakmıştır. 15 Temmuz Demokrasi Zaferi de tarihe altın harflerle nakşedilecek bu destanlardan biridir. Türk'ün bir millet olmanın gereğini yerine getirdiği bu günde hainlerin köseleye dönmüş maskeleri bir bir indirilmiştir. Cumhurbaşkanı'yla, Başbakan'ıyla, milletvekilleriyle kenetlenen halk, koynumuzdaki yılanlara ve onların Batı'daki senaryo yazarlarına önemli bir dersler vermiştir. Gücünü imanından ve inancından alan bu millet, ecdadına layık olmanın gururunu 15 Temmuz günü bir kez daha yaşamıştır.

15 Temmuz, yeniden doğuşun, dirilişin ve demokrasiye inananların vatan yolunda bayraklaştığı bir destan olarak tarihteki yerini çoktan almıştır. 15 Temmuz, vatan evlatlarının hainlerin soğuk suratlarında patlayıp sıcak vatan topraklarıyla kucaklaştığı gündür. Kirli oyunun piyonları, sokakları savaş alanlarına dönüştürürken, yüce Meclis'e bombalar yağdırırken

Batı'nın sözde demokratlarının nasıl tavır takındıklarını herkes görmüştür. Dolayısıyla Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN'ın da her vesileyle vurguladığı gibi iri, diri ve bir olmaya çok ihtiyacımız var. Hangi dünya görüşüne sahip olduğumuz önemli değildir. Önemli olan bizi biz yapan ortak noktalarda buluşmamızdır. Bu ortak noktalardan biri de demokrasiye olan inancımız ve karalılığımızdır.

Milletin sözünün üstünde başka bir sözün olmadığı kanaatindeyim. Baskıyla, şiddetle bu milleti sindirmek, korkutmak ve bu millete bazı şeyleri dayatmak doğru değildir. Millet, zaten kendini yönetmek üzere birilerini seçip o yüce makama göndermiştir. Bu iradeyi görmezden gelenler ve gücünü milletten değil dış güçlerden alanlar, umarım ne kadar hata ettiklerini geçen süre içerisinde anlamışlardır. Kendi milletini sırtından hançerleyenler, tarih önünde bu kanlı kalkışmanın hesabını vereceklerdir. Şanlı tarihi nice zaferlere sahne olan bu millet, kenetlenerek içlerindeki art niyetlileri ayıklayacak güçtedir.

15 Temmuz günü demokrasimiz kabuk bağlamaz bir yara almıştır. Bu yaraya tuz basmak veya bu yarayı kaşımak isteyen kötü niyetli insanlar da milletimizin hafızasında yerlerini almışlardır. Şimdi farklılıklarımızı aynı potada eritip bir zenginliğe dönüştürme zamanıdır. Öyle sanıyorum ki millet olarak tarihte ne badireler atlattığımızı bilmeyen yoktur. Bu millet; Laz'ıyla, Çerkez'iyle, Kürt'üyle, Türk'üyle zor zamanlarda hep kenetlenmiş ve bütün zorlukları atlatmıştır. 15 Temmuz günü de bu kenetlenmenin güzel bir örneğini göstermiştir. Bu uğurda kahraman evlatlar, ölümü bile kıskandıracak şehadet örnekleri göstermişlerdir. 15 Temmuz, nice "halis" hikâyelerin gün yüzüne çıkmasını sağlamıştır. Gözünü kırpmadan şehadet yolunda ilerleyenlere ne mutlu. Ne mutlu bu kutsal vatan toprağında ay yıldızlı bayrağın şanlı şanlı dalgalanması. Camilerden

ezanların eksilmemesi, millet iradesinin sandıklara yansıması ve bu güzel ülkenin bir bütünün ayrılmaz parçaları olmaları ne anlamlı. Umarım yüce milletimiz bir daha 15 Temmuz gibi acı tecrübeler yaşamaz.

Milli iradeye kurşun sıkanları lanetlemekten başka bir şey gelmez elimden belki ama yeni Türkiye'nin aydınlık gelecekleri olarak demokrasiye olan inancımızdan asla ödün vermeyeceğimizi belirtmek isterim.

Gazi Kars Anadolu Lisesi
MERKEZ/KARS

ŞÜHEDAMIN SELASI

Şule Yüksel EDİKLİ

Bir perşembe gecesi okunan selanın beni alıp götürüşüyle alıyorum kalemimi elime. Duygularımı yazıya aktaran mürekkebime, kirpiklerimden sarkan gözyaşlarını eşlik ediyor. Okunan sela, beni 15 Temmuz'un karanlık gecelerine sürüklüyor.

Ve İstanbul semalarında dolaşmaya başlıyorum. Uğruna canlar verilen Fatih, Sultan Mehmet'in emanetinin muhteşem manzarasından bir hüzün doğuyor. Karanlığın sessizliğine sığınan bir avuç darbeci, o gecenin karanlığında boğulacağından habersiz ilerliyor, Marmaris'ime, Emniyet Müdürlüğüme, TBMM'me, TRT'me, Genel Komutanlıklarıma. Huzursuz bir mutluluk yayılıyor tebessümlerine. Ta ki art arda okunan sala sesleri kurşun seslerini bölünceye kadar. "Es salatu ve's -selamu aleyke ya nure arşillah " sesleri kaplıyor sokakları. Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde göğüs geriyorum cuntacılara karşı. Hain namlulara doğru koşuyorum korkusuzca. Metanetler, Ömerler, Mustafalar, Ayşeler görüyorum "Bizler ölürüz fakat yeniden doğarız!" diyerek vatan uğruna kendini hiçe sayan. Hainlere yalvarışını görüyorum Hasan Amca'mın, Fatma Teyze'nin. Badehu başımı gök kubbeye kaldırıyorum. Gecenin karanlığını yırtarak daireler çizen savaş uçaklarının ateşleri yüreğime saplanıyor sanki. Ardından bir haşyet kaplıyor etrafı. İşte o an Mehmet Akif'in sesi yankılanıyor kulaklarda "Korkma" diyor

"Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" Anadolu'mun en kanlı şarkısının şairi. Başımı çevirdiğimde vatan aşkının tuğyanıyla ölüme koşan cengâverler görüyorum. Ve tanklar görüyorum acımasız kalplerce halkın üzerine sürülen. Metin Doğanlar görüyorum o tankların önüne bedenini seren. Ve Engin Tilbançlar görüyorum 16 yıllık yaşamını tankın paletlerinde sonlandıran. En genç şehidin sesi duyuluyor. "Baba biz de dışarı çıkalım" diyor. Meydana bırakıyorlar kendilerini. Uzun sürmüyor, bir anda yere yığılıveriyor İbrahim'in masum bedeni. Babası "Kalk!" diyor. "Oğlum kalk!" Duymuyor Halil İbrahim, duyamıyor ruhu gökte dalgalanırken.

Ardından başkentler başkentine doğru süzülüyorum. Halkın üzerine bırakılan kurşun tanelerinin tertemiz bedenlerde son buluşunu görüyorum. Susmuyoruz ve susmuyorum. "Allah Allah!" seslerimiz arşı inletiyor ve yüreklerin en hassas yerine oturuveriyor birden. Ardından buharlaşan gözlerin ummanında boğuluyoruz aslında hepimiz de. İnce bir duygu tazeliyor birlikteliğimizi.

Rengini, bu vatan uğruna verilen canların kanlarından alan, al bayraklarımızla koşuyoruz tanklara, amaçlarına ulaşamayacak hainlere sesleniyoruz. "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme, tanı!" Çünkü bu vatan, nefes kesen bir çalkantının vurucu gücüne esir olmuşken asla yılmayan erlerimizin, kilolarca ağırlığa rağmen mermi taşıyan Kahraman Seyit Alilerin, fedakâr Mıllış Nurilerin, askere silah taşıyan Kara Tatmaların, Senem Ayşelerin, üç bin askeri altmış yedi kişi ile öldürüp geriye dört kişiyle, kalan Yahya Çavuşların aziz kanlarıyla satın alındı, üç beş çapulcuya verecek vatanımız yok bizim!

Kurtuluş savaşında Şerife Bacılar, Yörük Aliler, Nurettin Paşalar olduğu gibi o gece de her bir karışı şehit kanlarıyla

sulanmış bu topraklara ayak değdirenlerden rahatsız Mehmet Çetinler, Münür Alkanlar, Nedip Cengiz Erler, Yaşar Yıldızlar, Muhammed Ali Aksular, Sedat Kaplanlar, Gülşah Karacalar, Selahattin Yalçınlar, Halil Kantarcılar, Erol Olçoklar, Ayşe Aykazlar, Hasan Kayalar meydanlardaydı.

Acıları yumak yumak söken bir feryat tazeliyordu, bir ağıt dolduruyordu dudakları hasret hasret, tütsü tütsü... Fakat gecenin karanlığına sığınamayan darbecileri, sabahın ilk ışıklan kelepçelemişti. Vatan aşkı ile dopdolu olmuş simalarda ise yorgun bir tebessüm vardı. Evet, yorgundu tebessümler. Kimisi kurşunların esiriydi kimisi ise tankların... Lakin zafer yine milletindi!

Ah Anadolu'm, maneviyatın gönüllere gergef gergef işlendiği o ülke... Bir halı dokur gibi acının, sevincin, bağımsızlığın ve özgürlüğün dokunduğu her bir kum tanesine can verilesi o güzel yurt. Yıllar boyunca ihanetlerin, darbelerin esiri olmuştun. Bundan elli yedi yıl önce yapılmıştı ilk darbe. Güya millet, baskı rejimine ve kardeş kavgasına götürülüyordu. Yalandan gerekçelerle asılmıştı dönemin Cumhurbaşkanı. İşte bugün de farklı sebeplerle halkın Cumhurbaşkanına suikaste kalkışan alçak zihniyetler, elli yedi yıl önce olduğu gibi cumhurun başkanını öldürmek istediler bir gece yarısı. Hadsizce ayak değdirdiler Marmaris'ime. Unuttukları ve hesap edemedikleri ise vatan uğruna verilen canlar semayı donattıkça azmimize azim kattıklarıydı. 27 Mayıs 1960'tan sonra günü gelmiş gerekçeler, faili belli olan bir faili meçhul olmuştu tıpkı 12 Eylül 1980 gibi. Ardından 28 Şubat darbesi, banka hortumcuları, gazete patronlarına peşkeş çekilen dolarlar ve ekonomik nedenlerle bürüdüler halkın gözlerini. Ya görmedi gözler ya da göremedi hakikatleri. Allah'ın emrini yasakladılar yine asılsız gerekçelerle. Ve 15 Temmuz gecesi bir darbe daha vurmak istediler "Yurtta sulh, cihanda sulh" anlayışı altında. Bu sefer yanılmışlardı. Seni düşmana esir eder miydik

Anadolu'm? Mehmetçiğin kanlarıyla örülmüştü duvarların, o duvarları yıkmak kolay değildi.

Ve bir Perşembe gecesi sela sesinin pırıltıları 15 Temmuz'u yaşatmıştı bana hiç görmeden. Evet, o gece silah sesleri yankı yapmamıştı kulaklarımda, tankların altına, bedenimi sermemiştim, tenime dokunmamıştı mermiler, gökyüzünden ateşin yağdığını görmemiştim belki de. Lakin o gece bedenim her ne kadar burada olsa da tüm ruhum ve duygularımla oradaydım. İstanbul'daydım, Ankara'daydım, Halisdemir'in kanında, Metin Doğan'ın cesaretindeydim, paletlerin altındaydım. "Oğlum yapmayın" diyerek yalvaran Zehra Teyze'nin gözyaşlarındaydım. 251 masum cesette yine ben vardım. Ne önemi vardı adımın, ya Ahmet'tim ya da Zeynep'tim.

İşte bizler, destanımızı, iman ve vatan sevgisini mürekkep, bayrağımızı kalem yapıp yazdık bu topraklara. İstiklal Marşını yeniden kazıdık kalplerimize mısra mısra. Ey Anadolu'm, bu bayrak dalgalanıp gökyüzünün mavisini yücelttikçe bu topraklarda tek kişi kalmayıncaya dek kendimizi feda edeceğimize ve seni, inci misali kalın kabuklu istiridyede saklayacağımıza söz veriyoruz!

Mehmet Gümüşer Anadolu Lisesi
DULKADİROĞLU/KAHRAMANMARAŞ

BAŞARMAYA (ZAFERE) DAİR BİR DENEME

Abdulkerim ALMA

Yâ Allah Bismillah Allahüekber... Onları anmaya dillerindeki son nidayla, tevhidle başlamak istedim. Yazılmış olan destanı, Allah'ın kaderlerine yazmış olduğu destanı bir kez de ben naçiz nazarımla -yazmaya değil de- anmaya, anlamaya, anlatmaya çalışacağım. Bir gece, bir gün yahut bir an değildir o. Millî Mücadele'dedir, Maraş'ta, Antep'te, İzmir'de, Erzurum'da, Trabzon'da; İstanbul'dadır fetihte, öncesinde, sonrasında; Malazgirt'tedir, nal seslerinden yüksek kalp atışlarında; Bosna'dadır, Süleyman Bey'den, Aliya'ya; Belgrat'ta, Budapeşte'de; Azak'tan, Plevne'den Viyana'ya; zaferde değil yalnız -asıl zafer olan- O'nun yolunda olmaktadır. Bu ruh ölmüş bedenlerden yükselen bir hortlama değil, -anka misali- küllerini üfleyen hem de ne üfleyen, üfledikçe cehennem azabını küffarın arsız sıfatından nursuz yüreğine hissettiren, "Dinlen" değil de "Uyanan" gafletinden, cehaletinden... Gözünü açan değil de "Asıl Hakikate" Hakikatin, Hakkın Ta Kendisi Olan'a yüzünü dönen... Yalnızca bakan değil "Gören".., Hisseden; ellerinden, gözlerinden, kulaklarından mefluç yüreğine kadar hisseden... GALUBELA'dadır, "Galu"sunu, sözünü; "Bela"sında tasdikini hatırlayandır.

Bu his; Rahman'ın onun nimetini görmemiz, kullanmamız, şükretmemiz ve O'nun yolunda harcamamız için bahşetti-

ği bir nimettir. Buhara'dan, Semerkant'tan, Çin'den, Maçin'den, Japoneli'nden; Endülüs'e, Habeşistan'a, Lehistan'a ve dahi Yeni Dünya'nın en ücra köşelerine kadar uzanan bir kutsi buğudu. Göbekli Tepe ve evvelinde, sesi geçen tayyareler ve sonrasında Ezeli ve Ebedi bilmektir.

Biliyorum, ben de fark ettim biraz uzatmış, karıştırmış yahut galeyana getirirmiş gibi oldum ama... Gerçekler hem de Gerçeğin Sahibi'nden gelen gerçekler bunlar. Şimdi nasıl devam etmeli bilemedim; sanki tüm bu parçanın anlatacağını bir çırpıda, bir paragrafta söylemişim gibi. Ama madem bu olanlar bir hisle oldu şimdi ben de samimiyetimle hislerime güvenerek kendimi Hislerin de Kaderin de ve benim aciz kalemim ve kelamımın da Rabbi olan Allah'a sığınarak sonrası için de (belki de öncesidir) bir Bismillah çekerek devam edeyim.

Afişi ilk gördüğümde katılmak gibi bir fikrim yoktu bu yarışmaya çünkü ben bir YGS öğrencisiydim ve önceliğim o olmalıydı, bu yüzden uzun zamandır çok sevdiğim kitaplarımdan bile ayrı kalmıştım. Ama sonra... Düşündüm, ben bu sınava ne için giriyorum diye. Sadece kendim için mi, hayır, ülkem için; devletim, milletim için, Din-i Mübin-i İslam için, Allah rızası için bana nasip olan yeteneklerimle çalışmak ve en iyisini yapabilmek içindi. Peki 15 Temmuz'dakiler ne içindi? O güzel yolcularla yan yana olamasam bile en azından arkalarından aynı hissiyatla yürüdüğümü düşünme cüreti bana bu metni yazdırıyor.

Darbeler tarihini ben de araştırdım diğer pek çok yarışmacı gibi. Bu yarışmayı hepimiz kazanamasak da bir şeyler öğrenmiş oluruz inşAllah. Zaten -özellikle sön zamanlarda- duyduğumuz pek çok tarihi, kişileri, olayları biraz daha net oturtmamıza yaramıştır bu proje çünkü 80'le Eylül'ü eşleştiremiyorduk evvelinde. Darbeleri - "post-modern"ini de-, muhtıraları -"e" sini de-,

isyanları, girişimleri sayabilir, burada onlara hakaretler edebilirdim ama bunu yapmayacağım çünkü artık elhamdülillah hepimiz yaptıkları haysiyetsizliklerin farkında ve bunu da söyleyebilecek ortamlardayız. Benim istediğim bunları asıl yapanlara iki çift kelam edebilmek ve hedefledikleri şeyleri ve onlara karşı duranları biraz anlayabilmek ve anlatabilmektir. Hadi Bismillah...

Bir gece uyuyor ve sabah uyanıyorsunuz, uyanıyorsunuz ama uyandığınız bir sabah değil adeta bir koyu karanlık zifiri cinsinden... Ah keşke rüya olsa, diyorsunuz bu kabusu hayat diye yaşarken. Bir gece; bir vatan, bir millet, bir devlet, bir halk... Anlatılanlar ürpertmeye yetiyor insanın tüylerini, ya yaşayanlar, yaşanılanlar… Yaşananlar insanda saç, gözde kirpik; üstünde kaş bırakmaz. Bir bakıyorsunuz bir grup asker -"15 Temmuz emir-komuta zincirinde olmadığından bastırıldı, yoksa..." diyenlere cevap olarak- Genelkurmay Başkanı da dahil pek çok rütbeliyle, Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ı tutukluyor ve dahi yargılıyor, bir de... Bir de utanmadan, sıkılmadan bir milletin seçtiği -hani demokrasiyi savunuyorlar ya- Başbakan'ı idama mahkum ediyorlar. Hadi Allah'tan korkmuyorsun diyelim bu milletin evlatlarının yarın gerçekleri bir bir ortaya döküp seni, sizi "Darbeci Hain" diye anmasından da mı ar etmediniz? Nerde... 37'si de 3 abisi de 7 kardeşi de neyin derdindeydi biliyoruz. Hani dedik ya bir gece değil diye... 1.Haçlı'dan beri, Koyunhisar'dan beri; Sırpsındığı'ndan, Kosova'dan, Niğbolu'dan beri; daha yalanlarda, tahttan indirilen Koca Sultanlardan beri, Bab-ı Ali'den beri neyin derdindelerse yine aynı kudurmuş azgın hissiyatla gözleri dönmüştü… "İlerlemesinler, büyümesinler, güçlenmesinler" diyorlardı, rahat edemiyorlardı, her biri bin anlı yetimlerin tüyünden yataklarında dört dönüyor, dünyayı durdurmaya çalışıyorlardı. Biliyorlardı... Biliyorlardı ki Allah'ın düzeni kendi hayasız düzen(!)lerini altüst edecek, hatta altının da üstünün

de cehennem olduğunu gösterecekti. Müslümanların bu gerçeği görmelerinden korkuyorlardı. "Korkuyorlardı" ne güzel bir gerçek kâfirler için, evet onlar korkuyorlar çünkü biliyorlar üstün olanın biz olduğumuz gerçeğini, bizden iyi biliyorlar. Hem de nasıl korkuyorlar, görmüyor muyuz ki bizleri parçaladıkları, dağıttıkları, birbirimize -yani kendimize- düşman ettikleri halde hâlâ uğraşıyorlar.

Önce doğruyu öğrenmeye çalışmalıyız. Doğru sandığımız yanlışlardan, kaba tabirle hurafelerden, vazgeçmesini bilmeli ve doğruyu bulmak için emek harcamalıyız. "Allah'a dayandım" diye sen çıkma yataktan.../Mana-yı tevekkül bu mudur? Hey gidi nadan!" diyor İslam şairimiz. Tevekkül başta olmak üzere pek çok pek çok yanlış bildiklerimizin doğrusunu aramalı ve tatbik etmeliyiz hayatımıza. "Cihan kanun-i sa'yin, bak nasıl münkadı!/Ne yaptın? 'Leyse lil-insani illa ma-se'a' vardı" diyor başka bir yerinde Safahat'inin. Hem böyle güzel eserlerimizi hem de Kur'an-ı Kerim'imizi yeterince okumadığımı vuruyor bu dize yüzüme zira içinde insana çalıştığından başkası olmadığım söyleyen, bir ayetten parçada geçiyor. Ne diyorduk, çalışmalıyız. Çalışmalıyız ki bu ülkenin Cumhurbaşkanı, Başbakan'ı -ya da ikisini birden-, Bakanları, Genelkurmay Başkanı biz olalım. Yoksa... Yoksasını dedelerimiz hatta babalarımız 12 Eylül'de görmüşler. Milletin güvenliğini emanet ettiği kişiler milleti kendi askerine güvenemez hale getirilmiş. Bir zaman gelmiş ismi "Sütçü İmam" olan Üniversite'ye başörtülü girememiş ablalarımız, en önde çarpışıp şehit olacak ağabeyimizin yemin törenine gidememiş annelerimiz... Bu nasıl bir utanç ve nasıl bir ihanettir? Yalnız bizlere değil ecdada, uğruna cihat edilen her şeye ihanettir.

"Muhtıra", "ihtar"dan geliyor, uyarmak veya hatırlatmak için yazılan yazı demekmiş. Kime neyi hatırlatıyor, neye karşı uyarıyorlar? Bir komutan ne için uyarır devletini, savaş için mi,

düşman için mi? Evet savaş için, düşman için, hem de ne düşman... Kendi içimizden, yetiştirdiğimiz, yedirdiğimiz, yetkilendiğimiz en azılı bir düşman. Öyle ki kâfirin ağzına sakız ettiği üç beş lakırdıyla ayaklandırıyor ülkeyi. "İrtica" ile mücadele ettiklerini(!) söylediler bu ülkeyi on yıllarca geriye götüren o asıl mürteciler... Ha bu arada "Mürteci" aynı zamanda "Uman" da demek -tabii farklı yazılırdı alfabemizde-. Evet, bir şeyler umuyordu bu asıl mürteciler; devletimizin, milletimizin uyumasını ve mümkünse uyanmamasını umuyorlardı, felç etmeyi düşünüyorlardı ne olur ne olmaz diye gönüllerimizi ve fikirlerimizi.

Ne fikirler uyuştu elhamdülillah ne gönüller Allah'ı anmaktan vazgeçti ne o utançları unuttu bu millet ne de kendi kendini yetiştirmekten geri durdu. Felaket tellallarının felaketi oldu çok şükür, son "Yazıyor!"ların da yenilgileri yazdı. O gece... Bir haftanın sonunda insanlar yorgun, havalar sıcak, birazcık tatilin düşü içerisinde... Müslümanın tatili olmayacağını öğrendik!.. Şaşkınlık içerisinde televizyona bakarken gözümden akan yaşları ve gizlice aldığım babamın telefonundan ne yapacağım bilemez halde mensubu bulunduğum Türkiye Gençlik Vakfı'ndan hocalarımızı, arkadaşlarımı aradığımı hatırlıyorum. Ve uyuyan anne babama -telaşlanmasmlar diye- hiçbir şeyden bahsetmeden evden çıkıp gece vakti nasıl ıssız yollarda ilerlediğimi, yarım yamalak... O toplanma yerinde Köprü'yü, Ankara'yı izlerken; kara yağız bir genç olan arkadaşımla sarılıp iki koca delikanlı nasıl ağladığımızı bir Allah biliyor. Babamla annem yanık kalan ışıklardan fark etmişler bir şey olduğunu, kalkıp kardeşime sormuşlar. Babamı yanımda buldum sonra meydanda, "Niye demedin?" diyor, evladım mı yoksa vatanını mı merak ediyor babam, babalar... Tankların önünde duran; dilinde tekbiri, elinde bayrağı, gönlünde imanıyla mermilere göğüs geren o insanlar, gaziler, şehitler... İşte bu yüzden "Hikaye" yazmaya varmadı

elim. İnsanlarımız, kardeşlerim, ağabeylerim, ablalarım destan yazmış; benim onu yazmaya kalemim dayanmaz, bileğim incinir, yüreğim çatlar, fikrim kırılır...

Hani dedim, ya bir "Vakıf"ın mensubuyum diye, değil bir vakıf ben o gün birbirine iman dolu göğüsleriyle bağlanmış milyonların, koskoca bir teşkilatın mensubu olduğumu gördüm, gördük elhamdülillah! Şimdi benim Rabbimden niyazım şudur ki biz bu "Gönül Teşkilatı,'nı daim edelim, bu hissiyatı hayatımızın her alanına tatbik edelim. Yalnız zor zamanlarda değil hep uyanık ve tetik olduğumuzu gösterelim, gösterelim ki, köşeye sıkışınca pençe gösteren kedilerden sanmasınlar bizi. "Eğer yürekleriniz aynı hisle çarparsa;/Eğer o his gibi tek, bir de Sayeniz varsa;/Düşer düşer yine kalkarız, emin olunuz.../Demek ki birliği temin edince kurtuluruz/O halde vahdete hâil ne varsa çiğneyiniz...'/Bu ayrılık da neden? Bir değil mi her şeyiniz?".

Neden çalışmıyoruz; öğrenmiyor, "Oku"muyoruz?... Bilenle bilmeyen bir mi?... Neden bu tembelliğimiz? Yarım yamalak, yalan yanlış bildiklerimizle yetiniyoruz sanki. Doğrusu için de emek harcamaya gerek duymazsak, işte o zaman en büyük darbeyi biz kendimize vururuz. "İş bitti... Sebatın sonu yoktur deme; yılma/Ey millet-i merhume, sakın ye'se kapılma.". Ama ümitsiz değiliz, her seferinde yeniden deneyeceğiz ve öyle bir zaman gelecek ki 15 Temmuz gibi zaferlerden sonra Mutlak Muzafferler bizler olacağız inşAllah....

Kadriye Çalık Anadolu Lisesi
DULKADİROĞLU/KAHRAMANMARAŞ

DİRİLİŞ DESTANI

Beyza AYDIN

Vakit, buğulu gözlere hazırlıyordu bizi. Bir Genç Osman ölüme yürüyordu soğuk ve dar koridorda. Hüzün yağıyordu gökyüzünden. Ben şiirler yazıyordum umuda dair, üstelik mürekkebi bitecek bir kalemle… Tükenmiş hayaller, sönmüş umutlar… Yine mahşere kaldı hesaplar. Bitmedi köhne karanlıklar. Önce gülüşümüz soldu, sesimiz kesildi ve karanlıkta fısıldar olduk: "La tahzeninnallahemeana." Islandı yine seccademiz. Kaldıramaz olduk başımızı. Zamansız bir vedaydı. Yüklü bir direnişti belki de yaşadığımız.

Ya Rab dedi hüzünlü bir ses. Sokaklar kimsesiz kaldı, lambaları söndü sonra; bakamaz olduk toprağa. Utancından mı bilmiyorum ama hiç mavisi kalmadı gökyüzünün. Tanyeri ağarmadı bir türlü. Bir fecir vakti, Ya Rab dedik. Şehadet haberi verdi kızıl gök. Dilim lâl oldu, yüreğim duman… Ve bir ses: "Esselâtuvesselâmualeyke ya resulallah."

Sabır… Ahh sabır… Kim bilir, hangi çaresizlikle yoğuruyor yürekleri? Kim bilir, hangi hüzünlere gebe gözler? Sahi, insan kaç kez yaşayabiliyor ve kaç kez ölebiliyor?

"Madem ölüm tek bir defa gelecek,
O da neden Allah için olmasın?"

Telaş… Bitmek bilmeyen endişe. Hani şu gelecek olanlardan. Evet, unutuyorduk bir şeyi: "İnnâlillah ve İnnâileyhiraci'un."

Oysa ne kolay ölünüyordu! Ne zordu yaşamak. Zarif şairin dediği gibi "Ne çok acı var." Ne de çok keder.

Seccademizin ışığı, yüreğimizi aydınlatmaya başlamıştı. Adım adım doğuyordu güneş. Alışılmadık sesler gelmeye başladı sokaktan. Ali Dede, Hacı Ağabey, Aysel Teyze, Elif Abla ve minik yürekliler tekbir nidâlarıyla inletiyordu meydanları. Artık evlerin tekmil ışıkları sönüyordu, sokakların değil! Şeref yoksunu hainlerin beyhûde sesleri, selâlara bırakmıştı yerini. Bir yaşlı teyze kalbimizin fethini bize müjdeliyordu bu kez. Kâbe'de, Mescid-i Aksa'da, Buhara'da ve Kerkük'te yakarış sesleri, bu ümmet ve bu vatan içindi. Vatan ki Kudüs sesi. Göğe açılan eller İslâm'ın zaferiydi bu kez. Nihayet, parmaklıklar arkasında kalmamıştı umutlar. Vedalar, zamanlıydı bu kez. Bak Ömer'e! O bu vedayı hakk-el yakin tecrübe etmişti. Otuz kuşun hediyesiydi. Ona açılmış bir kapı. Rabbin rızasına adanmış bir can. Cennete bakan bir gök. Allah Resulüne götüren bir yol. Ne kutlu bir yol, ne şerefli yolculuk! Anlatsana biraz Ömer! Şehitler ordusundan bahset ve unutma, şimdi ülkemin her köşesi Çanakkale! Bak köprüye, Fatih kuzu postuna bürünmüş düşmana yürüyor yine. Arkasında ordu. Ordu ki peygamber müjdesi. At ki İslam yüklü. Sancak elinde yine Hasan'ın ama binlerce bu kez… Her karış kırmızı ve beyaz. Hilal ve yıldız. Kan ve vatan. Tekbir dilde, şehadet yürekte. Erzurum'da ihtiyar bir Nene, koymuş evladını vatan nöbetinde. Maraş'ta bir İmam, cübbesiyle çıkmış, arkasında cemaat. Namusa uzanmış bir el, Hakk'a adanmış bir ömre dokunabilir mi hiç? İmam sessiz kalabilir mi buna? Şahin Bey öylece bakabilir mi? İşte tam da bu yüzden, duysun o ihtiyar Nene bizi. Biz ki vatan sevdasıyla bırakıp gittiği o üç aylık bebeğiz. İşitsin İmam sesimizi. Namusa uzanmış eller yok oldu birer birer. Ve o dar koridorda yankılansın sesimiz. Biz ki boğularak öldürülen o Genç'in torunlarıyız. O şanlı geçmişin, şerefli tohumlarıyız. Ga-

yemiz düşman, sevdamız vatan. Şüphesiz inancımız İslâm!

"Hiçbir vakit ki düşmandan korkmadık, ölüm haktı." diyor Ali Dede. "Kıymet bilin yavrum." diye devam ediyor. Belki bilemedik. Kolay sandık. Yorulduk. Eksik kaldık. Ama fetih müjdelenmişti bir kere. Nihayetinde Uhud'tan yükselmişti amin sesleri. Yassıada işitmişti. 12 Eylül'de sessizliğe bürünen sokaklar işitmişti. Mamak zindanlarında, hayatının baharında gülümseyerek darağacına yürüyen masum yürekler işitti. Soğuk bir 28 Şubat sabahında, inancından dolayı büründüğü örtüsüne saldırılan masum cefakâr kadınlar, Hazreti Fatıma'nın edebiyle yetişen genç kızlar işitti. Hesaplar mahşere kalmayacaktı bu defa. Bin yıl sürmeyecekti bu cefa. O mahkeme kurulacaktı tekrar. Dağ işitmişti, uçak düşmeyecekti bu kez. Maraş, Urfa ve Antep sessiz kalmayacaktı yine. Bu millet eğilmeyecek. Yarım kalmayacak kelimeler. Kanla yazılacak belki ama sayfalar boş kalmayacak. Bu cuma saflar bozulmayacak. Öyle hemen dağılmayacak cemaat. Allah bizimle olacak. Belki bu sızı hiç dinmeyecek. Yine çıkacak bir baba ve "Vatan sağ olsun." Arkasından bir anne "Sevindirmeyeceğim yavrum, düşmanları sevindirmem." diye haykıracak. Daha düne kadar top peşinde koşturan o küçük, bir günde büyüyecek. O küçük, bir daha asla baba diyemeyecek. Nasıl anlatılır ki ufacık bir çocuğun baba diyemeyişi… Nasıl anlatılır bir annenin hayali? Ay yıldıza feda olmuş umutlar… Gülüşü solmuş çocuklar… O sessiz hıçkırıklar nasıl anlatılır?

Hadi Anadolu! Şu hıçkırıkları duy. Gözlere bak. Toprakta kalan o gözler göğe bakabilir mi artık? Yağmuru koklayabilir mi? O keskin koku vurur yüzüne, soğukluk çarpar tenine. Yetmez mi, bunca bedel etmez mi bir tek vatan! Bak, Ömer yürekliler bitmedi hala. Nene Hatunlar almadı yavrusunu kucağına… Dedim ya zamanlı vedalar… Kapı kapanmadı hala, iki yüz kırk yedi yolcu var bu kez. Ne kutlu bir yol, ne şerefli yolculuk! "Ölüm

haktır." diyenler susmadı. Sevdalar, Ahmetler, Mehmetler bitmedi, bitmeyecek! Ey Gök Sultan sen de işit sesimizi!

Hani demiştin ya: "Kanla alınan topraklar, ancak kanla verilir." diye. Olmadı, başaramadılar yine. Kırıldı ihanetin zincirleri. Esir düşen millet olmadı. Martın bedeli Temmuz'a uzandı. Otuz üç yıl ardına kaldı keder ve gözyaşı. Sen Sultan Hamid ki şanlı geçmişin son güneşi, ihanetin son zinciri…

Bir gecede kıymet bildik. Bir gece ki şehadet gecesi. Bir gece ki İstiklâl Zaferi! Cemaat "Sadakallahülazim" demiş çoktan. İmam çıkarmış cübbesini. Darbenin ne olduğunu bilmeyen minikler bitirmiş nöbeti. Hatemallah diyor dedem. Allah bir daha göstermesin. Ulu Hakanlar tükenmesin. Güneş doğmuş yine tüm edasıyla. Ne köhne karanlıklar kalmış geriye, ne sönmüş umutlar. Üstelik mahşere kalmamış hesaplar. Seccadeler kurumuş, oysa serili hala. Vakit ki şükür vakti! Ve amin demeden bir yusufçuk havalanıyor arş-ı âlâ'ya doğru. Arkasından bir ses: "Ya Rab özgürlüğün şükrü ne çok yakışıyor vatanıma ve yeryüzüne."

Elbistan İMKB Fen Lisesi
ELBİSTAN/K.MARAŞ

ÇEKİŞMELERİN OTAĞINDA BİR YANGIN DUVARI

Beyzanur MENEMEN

Masumun gözünden bir damla yaş düştü şakağıma. Durup göğe baktım, bir çocuk gördüm korkuyla kapanmış, titriyor. Hayrete düşmüş; top sektirdiği sokaklar şimdi boş, yalnızca işitir ara sıra hainin sesini. Bilmez, tanımaz bu sesi. Tırnaklar geçirilmiş hürriyetine, yüreğinde saklı gelecek ümitlerine.

Rahat durmamış ki gafil zaman zaman, uzatmış kirli ellerini ecdadımın mirasına. Estirmiş fırtınasını, tortulaşmış kinleri. Gün olmuş feda etmişiz kimi liderlerimizi, "DEMOKRASİ!" diye yankılanan sesi. Tarih 1622… 2016 ne fark eder ki?

Yedikule'nin taş oluklarından bir zehir sızar. Boşluklardan ışık demeti süzülür genç bir bedene. Osmanlı kan ağlar bugün, inletir çığlıklar yeri göğü. Ancak kulaklar sağır, ağızlar dilsiz mi ne? Bulutlar değildir güneşi kapatan, idrak edilemeyen bir vicdansızlık. Zaman selinde akıp gider bu vicdana sığmayan ruh. Kollarını zamanın her bir karışına uzatmış, durak durak gezerek yol alır. Bu yolda bir isme bürünür adeta:"İHTİLÂL!"

1876'nın 29 Mayıs'ı… Dillerde hep aynı cümle:

"Dogmatik Kurtarıcı Meşrutiyet İdeolojisi" ve Sultan Abdülaziz'e doğrultulan silâhlar… Sahnede İngilizler ve Fransız-

lar, yanı başlarında ise Serasker Hüseyin Avni Paşa ve Devlet-i Şura Başkanı Mithat Paşa… İstemezükçü zihniyetin temsilcileri. Destekler manevi olmadan da öte. İngiliz donanması Çanakkale Boğazı'na yakın Beşika Limanı'na gelip demir atmış korkusuzca. Darbeciler başarısız olurlarsa şayet, onları alıp Avrupa'ya kaçırmak, 1787'den beri devam eden yapay güneşinin etkisini Osmanlı üzerinde daha da etkinleştirmekti tüm emeller. Türk-Rus Harbi'yle imparatorluktan zorla kopartılan Balkanlar. Doğu'da boynu bükük Kars, Ardahan ve Sarıkamış… Karanlık fikirlerin kâbus dolu arzuları kaynak olur daha sonraki ihtilâllere, muhtıralara.

Bir tarih çıkar tozlu sayfalardan günümüze: 27 Mayıs 1960… Bir ip gerilir darağacında, vakit olur ölüm anı. Doğruluğa koşup milletini savunan bir bedendir bu süzülen. Oysa Atatürk aşığı, dava arkadaşıyla her zaman yan yana, ona sonsuz bağlılığıyla bilinen birisi. "Devletim ve milletime ebedi saadetler dilerim." sözleri şimdi bile kulaklarda taptaze. Saadet ki bedelleri ağır: Yitik Yıllar.

Cesaretlenen artçı depremler ve tarihe damgasını vuran Soğuk Savaş Dönemi ve bilinmezliklere doğru yol alan ülkem.

Bir zamanlar tenkidinin bile vatan hainliği sayıldığının aksine ülkenin kurtuluşu adına çıkartılan yasanın günah keçisi kabul edildiği, gençlik nezdinde yaşanan şiddet olaylarına meydan verdiği anlaşılır 1970'te. Genelkurmay Başkanı'yla diğer kuvvet komutanlarının dilinde söylene gezen bir cümle:

"Toplumsal gelişmeler bizi aştı ve Türkiye'nin jeopolitiği bu anayasayı kaldırmaz."

Amerika Devlet Başkanı Richard Nixon'un sözleridir şu an bile yürekleri dağlayan:

"Türkiye bir yangın duvarıdır. Onu yıktırmamak için her şeyi yaparız."

Yıl 1980… Hiçbir kanlı girişim sebepsizce birdenbire gerçekleşebilir mi; farklı renklerin, kültürlerin birbiriyle iç içe olduğu ülkemde? Farklılıklara hazımsızlık en doruk noktada… Her grubun yürekten istediği bir dilek: DEMOKRASİ! Yıllarca duvar duvara yaşayan insanlar şimdi nerde? Bir ananın akşam bir sofrayı iki oğluyla paylaşamama endişesi yüreğinde. Üniversitedeki kimi yandaşların oyunlarına alet olan bir gençlik… Ustaca vuruş aynı mermiyle bir sağdan, bir soldan. Yıkılan hayaller, savrulan, yok olan bir nesil. Alınan köklü tedbirler ve yapılanmalar. Bu kez de başrolde yine haçlı zihniyeti ve onun çocukları.

Kısa dönemlerle bahar yaşansa da bu topraklarda laiklik kılıf olur 28 Şubat'ta. Dini yaşantılara konulan takozlar… İktidarı ''Şeriatçı'' diye yayarak boşaltılan makamlar… Üç şeytanın sahnede doya doya oynadığı oyunlar. Ekonomi ilerleyen yıllarda kara leke olur tarihe, felç olur Şubat'ın bıraktığı izlerle. Derviş de gelse kurtaramaz bu çöküşü. Halk perişan, düzen bozuk.

Kısa süren mutluluklardan söz ettirse de 2000'li yıllar; kol gezer dört bir yanı kümeleşen yandaşlarıyla büyüyen bir hırs. Devletimin bütün organlarını sinsice sarmış bir zehirli sarmaşık. Sözde yolsuzluk kisvesiyle kandırılmaya çalışılan bir halk. Halbuki anası dinine sarılsın, Hakk'ı tanısın diye emanet etmiş evladını. Nereden bilebilirdi ki biricik oğlunun yediği nimete bugün nankörlük edeceğini, devletinin mahremine birden girebileceğini? Aktörler yine aynı, sadece hedeflenen kahramanlar farklı.

Hayır, hayır bu kez oyunlara gelinmemeli! Türk'ün bağrından çıkan büyük lider, her yurt mitinginde tek bir söylem üzerinde yoğunlaşır:

"İSTİKLÂL HARBİ VERİYORUZ!"

Dün askerini kullanarak Türkiye'min kendi coğrafyasında salınmasını istemeyen dış güçler, bugün de dinimi sömürterek

önümüze yine set koymaya çalışır. Paralel bir yapı var ortada. Bir mücadele başlatmalı, ne yazık ki kendi içinden çıkan polisine, yargısına…

Sıcak Temmuz ortasında soğuk bir rüzgârla dalgalandı sancağım. Uykuya hazır göz kapakları bir alt yazıyla büyüdü de büyüdü: KALKIŞMA HAREKETİ. Evlerde yankılanan titrek bir spiker sesi.

Bu darbe iktidara değil aslen millî iradeye silah zoru. Ata'nın sözleri belirir hafızalarda:

"Bütün cihan bilmelidir ki artık bu devletin ve bu milletin başında hiçbir kuvvet yoktur, hiçbir makam yoktur. Yalnız bir kuvvet vardır. O da milletin kalbi, vicdanı ve mevcudiyetidir.''

Bu gece sokaklar boş değil, küstürememişti kimseler bizi. Herkesin beklediği bir ses, bir emir vardır sanki:

"MEYDANLARA İNİN!"

Ellerde şanlı bayrağım, tankların önüne uzandı korkusuz bedenler. Allahüekber! Bir can uçar kanların arasından, o can ki vatan sevdalısı, o yürek ki imanla parlatılmış. Bir yanda evlat acısı çekenler, diğer yanda öksüz kalışlar. Vatan söz konusu olduğunda ne ana babasının çırpınışı ne de eşinin haykırışları, hiçbiri önemli değil. Susturulur mu yiğidimin sesi, dur mu diyecek bu kızgın demir, âtiye koşan milletime? Bu kez kesinlikle kurban verilmeyecek bir başkan, karalanmayacak demokrasi. Bundan ötürü nasıl da bir cengin delili oldu Halis'in haine uzanan namlusu, toprağın bağrına sarılışı. Yürekler bir oldu Kürt'ü, Çerkez'i, Laz'ı; hatta akranlarım. Karanlık sayfalarda bir resim aydınlanır: Abdullah Tayyip OLÇOK. Anasının bakmaya doyamadığı çehresi, son bakışları akıldadır hâlâ. Babası Erol OLÇOK ile el ele yol alırlar sonsuzluğa, nura karşı hainin inadına. Hayallerle hedeflerle dolu bir yüreği feda eder vatan uğruna. Bir çocuk annesi

Polis Memuru Demet SEZEN gibi pek çok ana kuzuları can verdi Hâk yolunda arkasındakini düşünemeden. Akıllarda hep aynı düşünce: VATAN. Bu darbe de kötü niyetlerin türlü amaçlarını barındırıyordu içinde göz göre göre. Birlikle, cesaretle ve şüphesiz liderine güvenle bir darbeye kelepçe vuruldu 15 Temmuz Gecesi.

"Korkma!
Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz;
Bu yol ki Hâk yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz!
Düşer mi tek taşı, sandın, namus ocağının
Meğerki savaşa giren son nefer şehit olsun."

Benim için de 15 Temmuz, yeniden diriliştir. Aydınlığa çıkan yolda bir ve beraber olmak, içimizdeki uyuyan devi uyandırmaktır. Gençliğe en büyük derstir, 15 Temmuz. Vatana, millete, bayrağa ihanet edenlere atılan en büyük tokattır.

"EGEMENLİK, KAYITSIZ ŞARTSIZ MİLLETİNDİR!" sözünün yeniden değer bulduğu bir tarihtir.

Bu vatan, bu yadigâr; fikren de fiilen de olsa birçok darbeler, muhtıralar gördü. Kimi zaman ağlatıldı kimi zaman aldatıldı. Ancak görülmüştür ki silsile hâlinde ilerleyen darbeler tarihi, sonuçları ve hedeflenenler açısından emsallerle doluymuş. Darbe, masum insanların kanını emmektir hunharca. İhlâl edilen insan haklarıyla devletin mahremiyetine el uzatmaktır. Darbe, ülkenin geleceğindeki yiğitlerin sesini susturmaya çalışmaktır hiç şüphesiz.

Peki, neden bunca aradan sonra tekrar darbeye teşebbüs ettiler?

Cevabı apaçık ortada: Yepyeni, eşsiz bir liderle bütün Batılının korkulu rüyası ikinci bir Osmanlı doğumunu kabullenemedikleri için. Aslında Avrupa'nın gösterilmeye çalışıldığı

kadar da güçlü olmadığını biz gençlerden saklamak istedikleri için 16 Temmuz sabahıyla bütün bir ulusu yok etme hayallerine kapılmışlardır. Bütün bu planlar, bizim zor bulduğumuz ve asla kaybetmeyeceğimiz emanete yönelikti: Milletin iradesine, özgürlüğüne.

Kısacası bütün bu darbeler tarihi gaf makinelerinin sözlerine, eylemlerine, sözde dostların güler yüzlerine hiçbir şekilde aldanmamayı; bu vatanın bölünmez bütünlüğüne sahip çıkıp, kendi lideriyle el ele vererek muvaffakiyetine ve ebediyetine yüreklerin hiç düşünülmeden adanması gerektiğini bizlere göstermiştir. Allah bir kez daha bu millete bir darbeler tarihi daha yaşatmasın. Bu vesileyle bütün şehitlerimize Allah'tan rahmet, devlet büyüklerimize de esenlik dolu yarınlar dilerim.

İMKB Süleyman Demirel Proje Fen Lisesi
ONİKİŞUBAT/KAHRAMANMARAŞ

KONRUL'UN YÜKSELİŞİ

Ceren VANLI

Küçücük bir kız çocuğuyum şimdi. Pembe pijamalarım, çelimsiz vücudum, ellerimin zar zor kavradığı oyuncak ayım ile öylece duruyorum. Saçlarımı savuran rüzgârı hissediyorum; rüzgârdaki çığlıkları, feryatları işitmeye çalışıyorum. Yanaklarımdaki ıslaklığın tek sebebi tutunmaktan yorulmuş gözyaşlarım. Asfalt yolun soğukluğu tüm vücudumdan bir elektrik dalgası gibi geçerken hıçkırıklarım karışıyor rüzgâra. Benim hıçkırıklarım başkalarının kulaklarına doluyor. Biri daha ağlıyor, biri daha çöküp kayboluyor.

Beynimi delen kurşun seslerinden kaçmak için ellerimle kapatıyorum kulaklarımı. Kapattığım gözlerimi açıyorum, kör olmayı diliyorum. Yerlere serilmiş bedenler, yollara yaşamayı sevdiklerini fısıldıyor. Biri annesinin, biri kardeşinin, biri yeni nişanlandığı kızın ismini haykırıyor. Hiç bilinmeyen insanlara yine hiç tanımayanlar yardıma koşuyor. Ve bir millet yeniden yükselmeye hazırlanıyor…

Küçücük ruhum yine küçücük bir bedende. Hiç tanımadığım kardeşlerim var yine. Çocuklar karanlık bir sabaha, karanlık bir özgürlüğe uyanacaklarından habersiz uykuyla oyunlar oynuyorlar. Kardeşlerim uyurken bir adamın sesi doluyor kulaklarıma. Bir cümleyle çöküyor bir millet, bir cümleyle demokrasiye veda edeceğinin sancısını yaşıyor.

Kırk dokuz can hoşça kal diyor sevdiklerine, kırk dokuz aile geride kalıyor bembeyaz umutlarla. Genç Erdal milletinin canına kıymaya çalışan birini ölüme mühürlediği için son kez bakıyor mavi gökyüzüne, son kez kokluyor toprağı. Bir anne gözlerinde yaşlarla yavrusunun ölümünü izliyor.

Bir şubat sabahının soğuğunda Ankara'dayım şimdi. Kalabalığın arasındayım. Milletimin arasında yoldan geçen tankları korkuyla izliyorum. Bu sefer kim ölecek diyorum. Bu sefer kimler gözü yaşlı, ölümün bir insanı aldığını görecek?

Başladığım yerdeyim ancak bu sefer yalnız değilim. Küçük kardeşlerim de izliyor benimle birlikte. Askerlerim, askerlerimiz kapatmış Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü. Fatih Sultan Mehmet gökyüzünde; İstanbul yerinde ağlıyor. Ömer ağabeyim bir alçağı alnından vuruyor. Bizi koruması gereken askerlerimiz yine bize ateş ediyor. Orada olmak istiyorum. O alçaklara, hainlere bir de ben vurmak istiyorum. Gördüğüm her ölümle bir kez daha haykırıyor toprak: "Daha fazlasını vermeyin bana!". Benim milletim bu vatanı bırakmıyor. Kendi canlarını benim gibi çocuklara, bu vatana hediye etmek için sokaklara dökülüyor birer birer.

Tijen ablamın sesini duyuyorum. Bizim televizyonumuzdan geliyor sesi. İşte o zaman korkuyorum. Sahip olduklarımı, babamı, annemi, dostlarımı, hiç tanımadığım kardeşlerimi kaybedeceğim diye. Göğe her baktığımda onların ruhlarının akıp gittiğini göreceğim diye. Sonra görüyorum ki benim milletim tanklara çıkmış, tanklarının önüne atmış kendini. Açılan ateşe göğüs germiş, yollarda veriyor yaşam mücadelesini. Milletimin sesini duyurmak isteyenler meclise gidiyor. Bu millet dizlerinin üzerine bir daha çökmeyecek, demek için.

Ankara'da tanklar arabaları eziyor. Aptal bir emir için askerim, kendi kardeşini öldürüyor. Koşuyorum, yardım ede-

meyeceğimi bilerek, orada olmadığımı bilerek. Yine de olmuyor, yetişemiyorum. Bir çocuğun gözlerinin önünde, ellerinin arasında can veriyor başka bir beden.

Askerim şimdi yavaş yavaş zırhlı tanklarından çıkıyor. Bir oyuna alet olmak istemediklerini söylüyorlar. Polisim, polisimiz ise halk ile milletin bir diğer sesini alıyor hainlerin elinden. Ama sonra alçaklar meclisimi bombalıyor, benim sesim olan milletvekilimin canına kıymaya çalışıyor. Halkım sokaklarda kendinden yine kendini korumaya çalışıyor. Yaşlı amcam sırf o alçaklar uçamasın diye emeklerini ateşe teslim ediyor.

Konrul Kuşu ülkemi kanatlarının arasına alıyor. Bir efsanenin kanatları arasında ülkem, vatanım, milletim yeniden yaşamı hissediyor. Yaşayan bedenime tıkılmış, korkuyla bütünleşmiş olan ölü ruhum yeniden yaşamı tadıyor. Konrul Kuşu şehitlerimiz için iç parçalayıcı bir ağıt mırıldanıyor, mırıldanıyor ve mırıldanıyor. Kanatlarının arasında, kaybolan milletim yeniden samimiyeti, sevgiyi, gülümsemeyi hissediyor. Konrul'un yaşam alevi her ruha dokunuyor, her ruha küçücük bir parçasını yerleştiriyor. Ve yıllardır aydınlıkta kaybolmuş bir millet Konrul ile birlikte küllerinden yeniden yükseliyor.

Kahramanmaraş TOBB Fen Lisesi
ONİKİŞUBAT/KAHRAMANMARAŞ

15 TEMMUZ 2016

Elif TOTU

Gece. Temmuz'un I5'i. Sıcak; serin esen bir rüzgar. Ağır ve yorgun esaretin tüm geceyi kapladığı uykuya yenik düşülmüş. Herkesin yatağıyla buluştuğu o anda tahmini dahi tüm vücudumu kapladığı zihinlerden uzak olan cesaretin, inancın ve aşkın birbirini sıkı sıkıya tamamladığı, sokakların hınca hınç kalabalık meydanlara gömüldüğü gece. Seslerin, umutların, gözyaşlarının, sızlayan yüreğin hıçkırıklara boğulduğu, ansızın sürüklenen girdap içinde saatlerin bir asır gibi gelip geçtiği gece.

Yorgundum, bedenim, zihnim bu ağır yükü kaldıramamak adına direniyor, çırpınıyordu. Çocukça belki de uykusuzluktan morarmış olan gözlerimiz, ufku kendi rengine koyarken... Sessizliğe...

Semadaki yıldızlar kahramanlarımızı, azizlerimizi, canını verenleri selamlar gibi ipe dizilmiş beklemekteler. Şu gittikçe artan vicdan zırhını delip geçen ses yığınlarının bulutlarının içinde ambulans sesleri kulağımı tırmalıyor ve sanki tüm bu yaşananlara gözdağı vermişçesine bir nevi sitemini haykırıyordu.

Yüreğim pare pare; tıpkı cam üzerine damlayan damlacıklar gibi etrafa saçılmış. Tüm bunları seyre dalarken; ölüm çalıveriyor kapımı, ölüm; korkutur, acıyı tattırır, hissettirir. Ölü-

mü, bedenin her zerresinde duyarsın. Seni enserden yakalar, uykunda boğuverir. Vatan için ölmek mi? Bu kutsal bir şereftir. Rahatlar ve huzur siner gövdene. Uğurda akıtılan kan mı? Ne de mukaddestir. Dağı yıkacak, nehirler taşacak kadar sızlayan yürek mi? Yüreğinde deli gibi atan vatan aşkını taşır. İliklerinin donmaya başladığını hissedene dek verirsin kanını, canını...

İmanla, umutların, hissedilen güvenle, sevgiyle yoğrularak kazanılmış olan bu vatan topraklarını ne göklerdeki demir yığınları, ne de kızıla boyanmış deprem hissini yaşatan tonlarca ağırlığa sahip fakat halk karşısında hurda yığınlarını andıran tanklar; bunların hiçbiri kanla, canla, başla müstehak olan bu vatanı yıldırmadı.

Hüzün ve keder şehri olan canım İstanbul'um. Çin şeddidir; insanlardan boğaza kol kola örülmüş şehidim! Sana, bana, bizlere uğratılan bu hunharca, acımasızca, vatana olan bu ihaneti göremeyecek kadar âmâ değil ya da duyulamayacak kadar sağır hiç olunmadı.

Ruhumun nakış nakış döküldüğü buhrana uğradığım gece. Vücudum halsiz ve yorgun, ne yürüyecek mecal ne de düşünecek bir fikir tasavvur edemiyorum. Yalpalanmış, yırtılmış yok olmuş hayallerim sokağın eşiğinden bana göz kırpıyor.

Camını yanlamış, sigarasını dudağıyla buluşturan ve belki de o sigaraya rağmen bir nebzelik dahi olsa huzuru sigarasında yakalamış, milyonlarca masum insanın ölümüydü. Sonsuzluğa uğurlanırken, bedeni ebediyete yol alırken...

Naaşları ailelerine ulaştırılan; yıkılan bedenin soğuk zeminle tenin arasındaki o ince çizgide soğuğu bedenine hapsetmiş, yeşil ışığın yanmasını beklerken yüzüstü düştüğüm kara topraktan bir hayli nasibini almamış olan asfalt, organlarımın soğuk ve çarpmasıyla buluştuğu o muhteşem sızı, gökyüzüyle

buluşan yüzümün ve gözlerimden süzülen tek bir gözyaşı... Velhasıl vatan için bitkin sarhoş ve güçsüz kalan bu bedene duyduğum nefret bir o kadar da hissettiğim acıma duygusudur. Bu beni taşımamak adına direnen beden daha da ağırlaşıyor.

Kendimi süzülen gözyaşlarımla soğuğa adarken, göz kapaklarım açık kalmak belki de güçten eser kalmayan bedenimi ayakta tutmak için ne kadar direnirse çırpınsa bile o yaşananlar, kıyametten kopan minicik bir detaydı. Gözlerim gördüklerimi hafızama kazırmışçasına yeşil ışık için sabrediyordu.

O da dayanamayarak usul işini halledip tapandı. "15 Temmuz" son nefeste dahi "vatanım" diyebilmektir.

Karanlık, her yer karanlık, kuyunun dibi kadar karanlık. Olaylar, gelen haberler kapkara ve içler acısı. Ölüm ve yaşam aynı anda buluştu. Işık, aydınlık biraz daha aydınlık ama nerede? Sorularım bilinçaltımı hapsediyor. Aklıma gelmiyor ve kuşkusu o dahi gördükleri karşısında yok olmuş, tükenmiş, bitmiş vaziyette. Zindanın içinde sıkışıp kalınmış, kaçacak sığınacak yer arıyor.

Gündüzü dinliyorum, soğuk ve belki de aldığım darbelerden yıkılan bedenimle şişen, morarmış, gözaltlarımla...

Gecenin muazzam olan efektine, gündüzün sadeliğine ve parlaklığına alışamıyorum.

Kanım çekiliyor. Kaldırımın köşesinden, bu sisli gecede yığılan bedenimle ayağa kalkmaya çabalarken, etrafım güneşin yeni yeni yeryüzüne ışığını yansıttığı, tan yerinin kızıla boyandığı saatler... Her yer çok hareketli, ses var fakat işitemiyorum. Hafızamda beliren bombalar, ses cümbüşleri, ağlayışlar ve haykırışlar "Ya Allah!" kafamda dönen görüntüler üzerime yorgan gibi örtündü. Ayağa kalkmam ve ardından sendelenip yere kapaklanmam bir oldu.

Vatanıma yapılan bu ihaneti canımla ödeyemedim. Ağlıyorum. Düşündükçe, hissettikçe, yok olan bedenleri, haykırışları... Gafletimden ve korkaklığımdan daha da ağlıyorum. 15 Temmuz 2016. Gündüz belki de ben öyle sanıyorum fakat ne yazık ki önümü, düşümü göremeyecek kadar aklım gece. Kuruyan göz pınarlarımda saklayacağım bu vatanı, vicdanın haykırışlarını duydukça.

O gece göklerden ateş yağmuruna tutulmuş, meydanlarda silahsız, yüreğini ortaya koyan insanımız vardı. Hazin gecede etrafı kuşatılmış, tanklara, köprünün kuşatılmasına, çekilen silahlara, bertaraf edilen "15 Temmuz" darbeler tarihinde halkın başarısıdır.

Ey çocuk, mutluluğa uyan! Bu vatanın arkasındaki azizlerimiz bu gece sonsuzluğa uğurlandı. Al bayrakla örülmüş bedenleri kara toprağı ağlattı. Şahadeti düğün bilen kahraman evlatların zaferiydi 15 Temmuz 2016.

Farabi Anadolu Lisesi
CUMAYERİ/DÜZCE

UMUTLARDAN BİR MELODİ: TÜRKİYE

Aleyna YILMAZ

Türkiye'm! Ey candan olan, kandan olan milletim. Yüzyıllardır süregelen hikayemiz hala yazılmaya devam ediyor. Bu hikayenin kahramanları bizleriz. Türk milleti, bugüne kadar birçok şey yaşadı. Bir sürü zorluğa göğüs gerdi. İşte şimdi eğmediğimiz boynumuzu daha da kaldırma vaktidir. Şimdi vakit bu topraklar, saat kanlarımızdır.

Türkiye bugüne kadar birçok darbe gördü. 27 Mayıs'ta, 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, 28 Şubat'ta ve daha bunun gibi bir çoğu... Katiyen yıkılmadı Türkiye. Ve bu duruş geleceğin de bizden yana olduğunu gösteriyordu. Tarihimizde ağır ve hazin izlerle devam ettik yolumuza. Edecektik de! Hayal bile edilemeyecek acılar çektik. İnsanlar zulmün tonlarına bulandı. Kadınlarımız, annelerimiz ve kızlarımız acıyla defalarca işkenceye maruz kaldı. Can öyle yandı ki çığlıklar her yeri inletti. Lakin bu milletin insanı hep gözü kara ve cesur oldu. Milletimiz ne ölmekten korkar, ne de acı çekmekten. Sadece vatandır önemli olan. Aile bile bazen arka planda kalır bizim için. Önce vatan deriz! Nefes aldığımız gökyüzü başkalarına bahş olmasın diye elimizden geleni yapıyoruz. Tıpkı 15 Temmuz gecesi gibi... O gece Türkiye bir kez daha sınandı. Birlik ve beraberlikle, milletinin bağlılığıyla. Ama şükürler olsun ki o sınavı da geçtik. Başka bir şey düşünülemezdi zaten. Kimsenin gücü bu güzel yurdu paramparça etmeye

yetmez. Hiçbir kimse ruhumuzu esir alamaz. Türk milleti asla pes etmedi zorluklar karşısında. Hiçbir zaman da etmeyecek. O gece el ele çıktık düşmanın karşısına. Ne genci, ne yaşlısı ürktü. Ölüm bu vatan uğrunda gelen en tatlı son. Ve bu vatan dimdik ayakta duracak ilelebet. Yılmak asla bu ulusa yakışmaz. Hepimiz atalarımızdan da öğrendiğimiz gibi vatanımıza bağlılığımızla kararttık gözlerimizi. Yürüdük düşmana, saklanmadan, kaçmadan. Cesurluğun en has haliyle bir bir geldik haklarından. Evet, kayıplar verdik, canımızı hiçe saydık. Lakin vatan öyle bir şeydir ki insanın en korktuğu şey, en sevdiği şeye dönüşebilir. Hele de bu Türkiye ise uğrunda kurban olur yine de çiğnetmeyiz topraklarımızı. Ay yıldızımızın şahitliğinde dualarla, mücadelenin en güzel haliyle koruduk vatanımızı. Vatanımıza ihanet edenlerin cezasını bir bir kestik. Kesmeye de devam edeceğiz. Bu vatanın insanı nasıl ihanet eder ki kanından olana! Yazık, hemde çok yazık! Sonu olmayan bir yolda yürümeyi seçenin sonu da bellidir. O alçaklar bir daha ne girebilir bu topraklara, ne de ayak basabilir! Hüzün şimdi hiç olmadığı kadar yakıyor içimizi. Anlam veremiyoruz olanlara! Bizden olanın bize karşı olması! Nasıl da can yakıcı değil mi? Ama gün gelecek pişmanlık vuku bulacak yüreklerinde. Can yanacak, canan yakacak. Vicdan, kanatacak yaralarınızı ey hainler! Acı en hakiki haliyle peyda olacak içinizde. Güneş, size cehennemdir bundan sonra. Yaptıklarınız, ecelin getirisi olsun sizlere. Beter olun vatan hainleri! İhanet edip, katillik ruhuyla kokladığınız bu hava ciğerlerinizde ateş olsun. Yanın daima! Kızgın ateş, kalplerinizi bir kor misali yaksın. Türkiye' ye zarar vermenin ne demek olduğunu göreceksiniz her an!

Düşüncesi dahi korkunç! Nasıl duygusuz bir insan bunu yapabilir ki? Kim hainlik sıfatını böylesine benimseyebilir? Bir insanın kendi milletine bunu yapıyorsa ya duygu yoksunudur ya da zavallı!

Benim biricik ülkem. Senin yolun benim aydınlığım. Senin sevgin derinliklerimde kök salan bir ağaç. Asla ezdirmem seni düşman denen o asalaklara! Nicesi gelirse gelsin değişmem seni hiçbir şeye. Vatansın sen, büyüdüğüm, yetiştiğim ve gökyüzüne sığındığım. Belki sarsıldık o gece. Ama sadece o kadar! Daha emin adımlarımız var şimdi. 15 Temmuz demek mücadelenin hasıl olduğu gün demek. Öyle bir mücadele ki bu onlarca vatan sevdalısı yekvücut oldu. Bir kez daha anladım ki düşman sadece bir piyon bu hikayede. Asla da aksi olmayacak! Türklük kazanacak daima. Bu kudret damarlarımızda dolaşmaya devam ettiğince âlâsı gelse bozamaz vatanımızın bütünlüğünü. Bizler bugünlere neleri aşarak geldik. Bu millet ne zorlu sınavlardan geçti. 15 Temmuz ise sınavların en zoruydu. Artık daha da güçlüyüz Türkiye'm! Yıllardır konuşulan milletimiz artık hep konuşuluyor. Herkes Türk'ün ve Türklüğün ne ifade ettiğini biliyor. Ay yıldız semalarda süzüle süzüle bir kuğu misali dalgalanıyor. Göğsümüz daha da çok kabarıyor Türkiye'm. İyi ki bu topraklarda doğmuşum. Gurur duyuyorum bu güzel ülkenin insanı olduğum için. İçimdeki bu aşk gün geçtikçe çoğalıyor. Türk'üm ben diyorum doya doya. Ve ömrüm el verdiğince de vatanımı koruyacağım. Herkesin vatanı güzeldir kendine göre. Fakat Türkiye hepsinden başkadır. Bu canım ülke vatanlar vatanıdır. Türkiye umutlardan bir melodidir kulaklarımızda yankılanan. Ve biz Türk'ler de o melodinin notalarını oluşturacağız. Sonsuza kadar, bu vatanla...!

DÜZCE 15 TEMMUZ ŞEHİTLER ANADOLU LİSESİ
MERKEZ/DÜZCE

KARANLIKTAN UMUDA...

Azime Beyza YILMAZ

"Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyiniz. Bilâkis onlar diridirler, lâkin siz anlayamazsınız." (Bakara, 154)

Çakıl taşlarıyla döşeli bir yolda, çıplak ayaklarınla gezinebilir misin? Ayağına batan taşlara aldırmadan, koşarak gidebilir misin sonsuzluğun dik yamaçlı uçurumlarına? Veyahut hissedebilir misin acıyı, o yolun, güllerin solmadığı, ışıkların sönmediği diyarlara gittiğini bile bile?

Bir gece ansızın tutulursun bu yola, aşığını özlemiş divane gibi. Gözün görmez hiçbir şeyi. O yoldan koşarken bilmediğin diyarlara, ayağını kanatırsın muhakkak, ama hasretin katladıkça sevdanı, duymazsın bile ayağındaki taze yırtıkların acısını.

Akıttığın her damla kanda, yeni umutlar filizleyecek, toprağına minnetle bakarak koşacaksın karanlığın içinde. Senin kanınla yeşerecek her yeni güne umut olacağını bildiğinden çıkarmayacaksın sesini. Sonra bir kaldıracaksın başını, göreceksin ki sırf sen değilsin bu yolda pervasızca koşuşturan. Etrafında binlerce sen göreceksin. Onlarda tıpkı senin gibi, ayırt edemiyorsun kendi öz benliğinden. Milyarlarca hücrenin oluşturduğu tek bir vücut gibi ilerliyorsunuz durmadan. Ayaklarınızın altında gürül gürül akan kana aldırmadan...

O gecenin karanlığı seni aldatmasın; o gece yeryüzündekiler şahit, gökyüzündekiler vekil oldu aydınlığın nasıl ihya edildiğine. O gece üzerine bombalar yağdı ana kalenin, siper edilen göğüslere serpildi kör kurşunlar. Heyhat! Büyük bir ip apansız gerildi Türkiye'nin dört bir yanından. Çatırdamaya başladı vatanın kenetlenmiş yamaları. Bir tedirginlik kol gezdi Anadolu'da. Bir işaret bekledi, Alparslan'ın, Melikşah'ın, Genç Osman'ın torunları. Bir işaret ki, tekbirlere karıştırdı sela seslerini, mâsivâyı inletti Türk'ün ayak sesleri!

O gece ceddinin kanında kaynayan vatan sevdasının, torunlarının damarında akmaya devam ettiğine en büyük delil oldu. Tarihin tekerrürünün en büyük izi oldu; bu rezil saldırının, bertarafı. Bir millet uyandı gafleti gözlerine vurmuş uykusundan. Kalp herkeste vardı ama yüreği olan çıktı, çakıl taşlarıyla dolu yola, çıplak ayaklarıyla. Topraklarına şüheda olup karışmayı umdu yüz binlerce can. Şehadete koştu, ayağını kanatan taşlara aldırmadan!

Misali yalnız hıyanetle verilebilecek düşmanlığı, emsali ancak İstanbul surlarında görülebilecek cesaretin boğuşuna tanık oldu o gece. Mahiyeti denizleri aşan, okyanuslardan taşan hesaplaşmasını temmuz sıcağının alevinde yakan hür irfanlar kazandı.

Zaman zuhur ederken sabaha, doğum sancısını atlatıp, bebeğine kavuşan annenin garip telaşı milyonlarda. Akşamın kâbusuyla uyanıp gecenin telaşının ardından doğan güneş, hiç sönmeyecek bir ışık getirmişti ardından. Her zorlukla beraber bir kolaylık olduğuna inanmış göğüslere, bir mükâfattı maviyle parıldayan güneş. Bu dünyadan esareti alan ruhlar, müsellem mertebelerine varıyorlardı yeryüzünden. Hem geride kalanlara yaşanası bir özgürlüğü kazandırmış, hem de sonsuzluk alemin-

de sonsuz huzura kavuşmaya meyletmişlerdi. Onlar, vatanına sevdalı olanlar, kansızların damarlarından akan zehri asil kanlarıyla kuruttular. Ömerler, Ahmetler, Mehmetler... Onlar ki, hepsi, tarihin şanlı sayfalarında her daim minnetle anılacaklardan oldular. Visal misali topraklarına kavuştular. Şehadetlerini en kutlu şekilde gerçekleştirip, Firdevs cennetlerindeki köşklerine uçtular ama kalanlar oldu. Tanık oldukları vahşeti zihinlerine kazıyıp satır satır yaydılar. Belki şühedanın yanında olamadılar ama hiç bitmeyecek sevdalarına yeni umutlar yeşerttiler.

Bölücülüğe, kol kola girerek prangalar vurdular. Kardeşlik zincirini Edirne'den Kars'a sımsıkı tutuşturdular. Özgürlüğün cesarette olduğunu, ortaya koydukları yürekleriyle gösterdiler. Vatanlarına yeni sözler verdiler güçlerinin yettiğince. Tarihin şahidi oldular, tarihin tekerrürü halinde şehitliğe ant içtiler. Gökyüzüne saldılar güvercinlerini, ağızlarına zeytin dalı takarak. El ele verdiler koca bir ülke. Siper ederek vücutlarını, kalkan oldular vatan dedikleri topraklarına. O gece bu ülke, milletine güvendi; millet, birlikten doğurduğu kuvvetiyle ülkesine göğüs gerdi.

"Vatan için ölmekse kaderim, böyle kaderin ellerinden öperim." diyen Mehmet Akif'in torunları, şehitlerimiz sizleri hiçbir zaman unutmayacağız, unutturmayacağız.

Çukurova Piri Reis Anadolu Lisesi
ÇUKUROVA/ADANA

VE YENİDEN...

Abdulhamit BULUT

"Geceye yenilmeyen her kişiye ödül olarak bir sabah, bir gündüz ve bir güneş vardır."

Koca haftanın yorgunluğunun atılacağı bir cuma akşamıydı. Ders olarak gördüğümüz destanlara bir yenisinin ekleneceğini bilmeden dinleniyorduk. Yeryüzü, gecenin karanlığına bürünmüştü. Ancak bir derdi vardı ülkemin. Sanki boğazına bir şeyler takılmıştı. Sıkılıyor, söyleyemiyor, utanıyor, yakıştıramıyordu kendine. Sessiz karanlığı kıvılcımlar böldü. Yaklaşıyordu yaklaşmakta olan...

Bir var oluş mücadelesiydi 15 Temmuz. Var oluş, küllerinden yeniden doğuş mücadelesiydi. Geleceğe imza atıp, Türk milletinin gücünü, kudretini yeniden göstermenin mücadelesiydi. Yüzyıllardır ayrıştırılmak istenen milletimin, dağ olup, yıldırım olup karanlıkları dağıtma mücadelesiydi.

Ağır tanklar, silahlar, helikopterler ve jetler; galip gelemezdi annelerimizin tek damla gözyaşına. Arif diyor ya:

"Bize güç ver... Cihad meydanını,
Pehlivansız bırakma Allah'ım!
Ya dağıt kimsesiz kalan sürünü,
Ya çobansız bırakma Allah'ım!
Bizi sen sevgisiz, susuz, havasız
Ve vatansız bırakma Allah'ım!"

Haçlı ordusunun Truva atındaki gizli askerleri, 40 yıldır sinsi bir virüs gibi bünyeyi işgal edip, rüzgara göre eğilip, bulundukları kaba göre şekil alarak, yüce dinimizi kirli emellerine alet ettiler. Biz yine de eğilmedik, dik durduk, Allah'a sığındık. On beş yaşında şehit olan Halil İbrahim gibi binlerce gencimiz ölüme meydan okumaya, başkalarının buyruğu altına girmemeye, en gönülden ve içten dualarla direnmeye sokaklara çıktı. Elde bayrak, dilde marş, milyonlarca vatandaş, hiç esirgemedik canımızı vatan, bayrak yoluna. Bizde fıtrattandır bu aşk...

1960'tan, 71'den, 80'den ve 97'den beri süregelen bu alışılmış ihanetlere milletçe ''Dur!'' dememizin vakti gelmişti. Çünkü Türk milleti artık asker botlarının, namluların ve paletlerin altında ezilecek bir millet değildi. Türk milleti artık Mehmetçiğiyle düşmana karşı savaşacak, mücadele edecek ve vatanını kanının son damlasına kadar savunacaktı. O gün de aynen öyle yaparak satılmış askerlere karşı topyekün mücadele verdi.

"İnsan bir kere ölür." derler. Öleceksek adam gibi ölmeliydik. Halkın iradesini, halkın silahıyla halk görünümlü teröristlerin ele geçirmesine müsaade etmedik. Biz hâlâ okçular tepesindeyiz, terk etmedik!

Oysa içten okusalar anlayacaklardı Akif'i. Vatan aşkıyla çoşan yüreğimizin, çelik zırhlı duvarları bir bir yıkacağını unutmamalıydılar. Onlar toprağı Halisdemir'le mayalanmış olan bu vatana diz çöktüreceklerini mi sandılar? Biz cevabımızı tarih boyunca vermiştik bu piyonlara. Malazgirt'te, 1453'te, Trablusgarp'ta, Sakarya'da, Çanakkale'de olduğu gibi 15 Temmuz'da da…

Sezai Karakoç'un şiirinde bahsettiği karanlık gecenin sabahındaydık. Ne çok ölmüştük yaşamak için. Yaşam, uğruna verilecek en güzel sevgiliye feda olmuştu.

Biz, bir ölür; bin diriliriz. Bir Ömer huzura erer, binlerce Ömer doğar. Çünkü benim kanımda Osman Gazi'nin, Sultan Alparslan'ın, Fatih Sultan Mehmet'in ve Mustafa Kemal'in kanı var. Yenilmeyen dualarım var, baş eğdirmeyen Allah'ım var, vatanı sahipsiz bıraktırmayan kanım var.

"Tasalanma yiğidim, zaman bizden yanadır,
Külümüzden yükselen duman bizden yanadır,
Son durak son ilahi ferman bizden yanadır.
Dünya düşman olsa da, iman bizden yanadır."

diyen Arif Nihat Asya'm var. Karşımıza ne ile çıkarlarsa çıksınlar; tank, tüfek, top ya da işbirlikçi hainlerin akrep tuzakları... Yıkılmadık, yıkılmayacağız da! Aksine biz daha yeni başlıyoruz. Lideriyle, devletiyle, milletiyle ve özgür iradesiyle atalarımızdan aldığımız manevi güç ile evet işte şimdi;

BİZ DAHA YENİ BAŞLIYORUZ!

Çukurova Piri Reis Anadolu Lisesi
ÇUKUROVA/ADANA

"AMENTÜ" DİYEBİLMEK

Enes YALÇIN

İnanmak, iman etmek. Koşulsuz, kuşkusuz, tereddütsüz "Amentü" diyebilmek. Yokluğun içerisinde var olmanın mücadelesini verebilmek. Karanlığın ormanında iman güneşi olabilmek. Taşlaşmış kalpleri ve kurumuş bedenleriyle yaşamın orta yerindeki ölü ruhlara inat, yokluğun tam ortasında 'var edenin adıyla var olabilmek'. İşte tüm mesele bu… Kibriyle, gururuyla yoktan Yaradan'ı yok sayanlar, kendini 'efendi' zannedip kendisini Efendiler Efendisi'nden (s.a.v) üstün görenler, 'hizmet kılıfıyla', millete hizmet edeceği yere milleti kendilerine 'hizmetkâr' zannedenler, Firavun'un hüsranını, Ebrehe'nin mağlubiyetini, Bizans'ın hezimetini, Haçlıların sefilliğini yaşamıştır. Çünkü Cemil Meriç'in ifadesiyle "Kıyasıya bir savaştı bu, Batıyla Doğunun, Haçla Hilalin, İmanla İnkârın savaşı!" ve bu savaşın sonunda kazanan belli "La galibe İllallah (Allah'tan başka zafer sahibi yoktur.)"

İnanmak her türlü zorluğun üstesinden getirecek gücü kendinde barındırır. Tıpkı o mükemmel sabrının sonucunda Allah'ın rızasını kazanan Eyüp (a.s) gibi, hiçbir şey yapamadığı zaman dualarla yol arkadaşlığı yapıp kurtuluşa eren Yunus (a.s.) gibi. Tıpkı o dillerden düşmeyen inanmışlığının neticesinde düşürüldüğü kuyudan kurtulup Mısır'a sultan olan Yusuf (a.s.) gibi ve her türlü hakarete, müdahaleye, dışlanmaya rağ-

men hicreti akabinde Feth-i Mübin'i, Mekke'nin fethini gerçekleştiren, rahmet zincirinin son halkası Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) gibi. Bu örnekler Allah'ın bize olan vaadini gerçekleştirmemiz hususunda bizlere ilham kaynağı olmuştur. Tarih, inançlı bir milletin kendisinden kat kat imkân ve güce sahip düşmanlarını hüsrana uğrattığına şahitlik etmiştir. Biz bu inancı Bedir'de görmüştük, biz bunu bir beylikten cihan devleti inşa ederken, uzunca bir süre cihana hükmederken görmüştük. Her dinlediğimizde, okuduğumuzda, hatırladığımızda tüylerimizi diken diken eden Milli Mücadele'de biz bunu gördük. En son, bunun son delilini 15 Temmuz'da bizzat yaşadık. Osmanlı'nın çöküşünü hızlandıranlar, Cumhuriyet'in ilanını engelleyemediler. Cumhuriyetten sonra da bizi rahat bırakmadılar. Ne zaman uyanmaya, yerimizden doğrulmaya çalıştıysak, hep ayaklarımıza ve ellerimize pranga vurmaya çalıştılar. Bizi kendilerinin "emir kulu" haline getirmeye gayret ettiler.

Türkiye darbeler tarihi açısından pek de iç açıcı bir tabloya sahip değil. Osmanlı'da iktidar gözü dönmüşlüğü Yeniçerileri isyana ve vesayete teşvik etmişti. Bir taht kavgasının ülkeyi ne durumlara sokacağı hiç düşünülmeden atılan vesayetin tohumları, fitne odakları için yıllar içerisinde bir gölgelik olacak ama millet-i merhume için kuru bir çınardan ibaret kalacaktı. "Padişah-ı âlem olmak bir kuru kavga" iken cihanda bir nefes sıhhati kıymetli olan devletin nefesinin kesilmeye çalışılması hırsını sevdasına, hislerini kalbine, nefsini hakikate, öfkesini devlete tercih edenlerin 'kement vurma' hamlesiydi. Ülkenin içten içe felakete sürüklenmesi damarlarında dolaşan zehirli kanı hissetmesine rağmen, biçare bir şekilde, etrafa çığlıklarını duyuramayan, içten içe can çekişen bir mahlûkun durumu gibiydi. Ülke içten içe can çekişiyor ama sesini duyuramıyordu. Abdülaziz intihar süsü verilerek mason locasına mensup ba-

kanları tarafından hunharca şehit edilmişti. Muhteşem devlet müstahkem güçlerin hedefindeydi. Çok çekmiş şu millet, 'Şevketli Sultan' Abdülhamit Han'ın tahtan indirilmesiyle bölünmenin, parçalanmanın eşiğindeydi. Onuncu yüzyıldan itibaren birçok bilim insanı yetiştiren Müslüman-Türk toplumu sırasıyla Büyük Selçuklu, Anadolu Selçuklu ve bir beylikten bir cihan devleti inşa etti. Son yıllarındaki yanlış modernleşme ve kimi 'karanlık aydınların' öncülüğünü yaptığı yanlış batılılaşma adımları ile İslam medeniyet ve kültüründen uzaklaşmış, müstemleke güçlerin hedefinde yıkılmanın arifesine gelmişti cihan devleti. Ama tarih her zaman bir hakikati göstermiştir. Yaşanan elemli, kederli, mevzunun vatan ve milletin bekası olduğu hadiselerde Müslüman toplumlar bir olmayı çoğu kez başarmışlardır. İşte o Muhammedi birliktelik ruhuyla milli mücadelede destansı ve tarihi bir direnişle, ezanlarını susturmayan, bayraklarını indirmeyen, düşmana göz açtırmayan, milli ve manevi değerlerine, milletin ve ümmetin kutsallarına namahrem eli değmesine müsaade etmeyen bu millet, evlatları ve torunları için, gelecek nesilleri için bir 'Hatime' değil, bir 'Fatiha' niteliğindeki yeni devleti miras bıraktı. İki cihan harbini atlatan ve yorulan devlet uzunca bir süre silkelenmeyi bekledi.

Silkelenmek, yerinden doğrulmak, millete liderlik edecek kişiler sayesinde milleti gaflet uykusundan uyandırmakla mümkün olur. Çok partili hayatın tam anlamıyla işlemesi demokratik bir silkelenmenin ifadesiydi, bir sabah vakti aslına dönmüş ezanla uyanmak manevi silkelenmenin ifadesiydi. Dini kurum ve kuruluşlara, neşriyatlara, ekonomiden siyasete, ilimden ticarete, içtimai hayata her alanda yapılan iade-i itibar, kaybolan güvenin, zedelenen itibarın sağlamlaştırılması demekti. Yapılan ve yapılacak milli projeler hayal dahi edilemeyenlerdi. Hayaller hakikate tedvir ediyor, 'milli silkelenme'

gerçekleşiyordu. Ama vesayetin tohumlarını ekenler hakikatin çağrısına gözlerini ve kulaklarını kapatıyordu. Aksiyon alanlardan rahatsızlık duyuluyor, her yeni hamle, atılan her yeni adım karşısında yeni engeller buluyordu. Yani tarih tekerrür ediyor "aksiyonerlerin karşısına reaksiyonerler" dikiliyordu. Reaksiyonerler her yeni adıma ve hamleye karşı çıkıyor, kendinden olmayanı kabul etmek istemiyordu. Bir şeyi ortadan kaldırmak için o sürece gidecek zeminin hazır olması gerekir. Yani bir nevi 'kırmızı halı'nın serilmesi gereklidir. Sokaklardaki gösteri yürüyüşleri ve protestoların sebep olduğu kargaşa ve insan çığlıklarıyla, sanki o yorgun millet bütün yorgunluğunu üzerinden atmış da bir ok gibi gerilmişti. Yayı kullananlar oku geriyorlardı. Bıkkınlık hat safhada, yeryüzünü aydınlatan güneş gökyüzünün karanlık bulutlarının arkasına çekilmekteydi. Dışarıdaki postal sesleri meraklı, telaşlı bir o kadar da hüzünlü kalplerin ritmi gibiydi. Zaman daralıyor, vakit yaklaşıyor, çok partili hayata ilk neşter vuruluyor, demokrasinin ipi Yassıada'da çekiliyordu. İdam sehpasında çekilen ip can çekişen insanlığı hatırlatıyordu. Meclis feshedildi, yeni yönetim, yeni vesayet, yeni hükümet, iki meclisli sistem… Ve sonuç, olanlara muktedir olamayan halkın zihni daha çok bulanıyor, silkelenme yerini yeniden yorgunluğa bırakıyordu.

Hâlihazırda savaşlardan yorulmuş olan halkı, ülkenin içinde bulunduğu problemler iyiden iyiye yoruyordu. Çiçeği burnunda Cumhuriyet yorulmuştu. Birileri yeni bir Fatiha niteliğindeki bu devletin gerçek anlamda 'Fatiha'sını okumak' istiyordu anlaşılan. Ortalık yine yangın yerine çevrilmişti. Bu kez sadece sokaklar karışmakla kalmıyor terör ve anarşi ülke gündemine giriyordu. Demokrasiye vurulan ilk neşterin şokunu atlatamayan halk yeni bir şok daha yaşıyordu. Yaklaşık otuz yılını bir hiç uğruna çöpe atan ve ilk darbeden sonra bir türlü

toparlanamayan cumhuriyet yeni darbelere dayanıklı değildi. Narkozsuz vurulan neşter hastayı ölümün kıyısına getirmekteydi. Neşteri yanlış amaçta kullananlar cumhuriyet tarihindeki ikinci ameliyatlarını gerçekleştirdiler. Ültimatomdu bu, ordu kendi devletine ültimatom veriyordu. Ülke sabah rüzgârları gibi savrulmaya başladı. Bu ültimatom tam anlamıyla neticesine ulaşılamayan ilk ameliyatın devamı niteliğindeydi. Kaybeden yine demokrasi, yine milletti, takvimler 12 Mart 1971'i gösterirken.

Takvim yaprakları bir bir değiştiriliyor ama her geçen gün ülkede terör, anarşi tırmanıyordu ya da istemli bir biçimde tırmandırılıyordu. Müstahkem güçler zorla tahakküm kurmaya çalışıyordu. Terör ve anarşi başını almış gidiyor, yıllarca aynı hamurun mayasıyla yoğrulmuş halk, özellikle üniversitedeki gençleriyle birbirlerine düşman oluyordu. Düşmanlar kendilerini gizleyip bizi bize düşman yapmışlardı. Sıkılan her kurşun bir cana mal oluyor ve yine yeniden postal sesleri yaklaşıyordu. Vatan müdafaası yapması gerekenler terörü, anarşiyi, iç kargaşayı kullanıyor, kendi elleriyle ülkeyi felakete sürüklüyorlardı. Yıllarca, asırlarca aynı oyun oynanıyordu, sadece aktörler farklıydı. Önce zemin hazırlanıyor sonra 'kırmızı halı' seriliyor ve oradan düşmanla savaşması gerekirken demokrasiyle savaşanlar postallarıyla yürüyorlardı. Cumhuriyetin ilanından 1980 yılına kadar elli yedi yıl geçmiş ama hiçbir şey değişmemişti. Hastalık enfeksiyon kapmaya başlıyordu.

Hastalığa deva aranırken, enfeksiyon kapmasın denilirken, bu defa farklı bir taktikle yarayı kaşıyorlardı. Toplumun sinir uçlarına dokunuluyor, yaşama özgürlüğü, din ve vicdan hürriyeti "irtica" yaftası ile ayaklar altına alınıp çiğneniyordu. İnançlarının gereği gibi yaşayanlar kamu kurum ve kuruluşlarında yer alamıyor, fikirlerini özgürce ifade edemiyor, üniver-

siteden mezun olamıyorlardı. Kinin, öfkenin doğurabileceği en ağır sonuçtu bu. "İkna odaları", " batı çalışma grubu" ve bu gruba sevk edilen çocuk müsamereleri ve küçük dini gösteriler… Hepsi "post modern" darbenin tetikleyicisiydi. Vicdanı yerinde olan hiçbir Müslüman'ın yapamayacağı hareketlerdi bunlar. Dinin emrini alaşağı ederek aslında kendilerini Allah'ın Kuran'daki ifadesiyle "belhümedall" seviyesine düşürüyorlardı. Mahluk-i sefil bu sürecin 'bin yıl' süreceği gafleti içerisindeydi. Bilmez mi ki onlar nice 'bin yıllar' onlarca Fatih'e şahitlik etti? Bilmezler mi nice 'bin yıllar' şanlı bir milletin destanına tanıklık etti? Kökünden bihaber olanlar bu tür rezil ve zelil uygulamalarıyla bu ülkeyi ve bu milleti dize getireceğini düşündüler. Ama yanıldılar. Akıllarını ipoteğe verenler, teslim aldıkları emirleri yerine getirirken, canını Allah'a verip, O'nun emrini yerine getirenleri düşünemediler. Bu coğrafyalar ötesi coğrafya, haritadaki en muntazam ülke zelzelelerle yıkılmak üzereydi, üzerindeki yük ağırdı, enkaz oluşmaya başlamıştı. Birileri öncekilerin neşterleriyle enfeksiyon kapan yarayı kaşıyor, "hasta dev'e" darbe üstüne darbe vuruyordu.

"Eyvah! Beş on kâfirin imanına kandık;
Bir uykuya daldık ki cehennemde uyandık."

Akif'in bu mısraları adeta o karanlık geceye giden süreci tasvir etmekte. İrtica yaftası ile din ve vicdan hürriyeti ayaklar altına alınan halk "post modern" yıllarda kendine kurtuluş reçetesi aramaktaydı. İlahi düzeni göz ardı edenler, o yıllarda kendi sözde "aydın ve modern" düzenleriyle dini hassasiyetlere sahip olanlara tahammül edemiyorlardı. Ama o şartlar içerisinde sonradan bir ihanetin faili olacak sözde dini yapılanmaya göz yummuşlardı. Anlaşılan plan hayata geçirilmişti. O yıllar "bizim çocuklar" kazandı diyenler hedeflerine gizliden gizliye ulaşmaya çalışıyorlardı. "Post modern" yönetim ağa

babalarından aldığı emirle sözde kurtuluş reçetesini gizliden gizliye halka işaret etmişti, olanlardan bihaber halk dini çalışmalar yaptığını düşündüğü yapılanmaya gönül vermişti. Her yerde okullar açılıyor yurt dışında Türkiye temsil ediliyordu, Türk ve Türkiye ibaresi yaşatılıyordu (!). Anlaşılan kale içten fethedilmek isteniyordu. Yavaş yavaş ülke içerisine sızılıyor, devletin mahremiyetini düşman adına ihlal ediyorlardı. Kim oldukları anlaşılmıyordu, çünkü adları 'Hans' değil, 'Hasan', 'John' değil 'Can'dı. Ardı ardına işlenen faili meçhul cinayetlerin sebepleri araştırılırken kimse bu yapılanmaya bakmayı akıllarına getirmemişti. Yönetim ve yönetenler halkın gözünde küçük düşürülmeye çalışılıyor yani her zaman olduğu gibi yine darbeye giden zemini hazırlamaya çalışıyorlardı. Ancak bu kez durum farklıydı bunu yapanlar, göstere göstere yapmıyorlardı içten içe bir ur gibi yerleşiyorlardı ve artık bu ur özellikle yönetimde metastaz yapmıştı. Devletin arada bir yaptığı patinajlara kimlerin sebep olduğu anlaşılıyordu. Bir maraton koşusuydu bu yaklaşık iki asırlık ezilmişlikten kurtulmanın koşusuydu. O denli zordu ki "engelli koşu maratonuydu", hep bir engel koyulmaya, bir çelme takılmaya çalışılıyordu. Bu engel en çetinlerindendi. Dört bir tarafın yangın yerine dönmüşken ayakta kalmak istiyorsan güçlü olmak zorundasın. Ülke güçlü olmak zorundaydı, her adım aklıselim ile atılmalıydı. Çünkü süper güçler işledikleri süper suçların içinde bu ülkenin ayakta durmasına tahammül edemiyorlardı. İlk vurulan neşterden önceki silkelenme ruhu yeniden canlanmıştı. Bu arada, verilen muhtıralara rağmen ülke o ruhunu kaybetmiyordu. Yapılan projeler bu defa daha büyüktü. Hedef her alanda birinci olmaktı, yarışı kazanmaktı. Ama buna müsaade etmek istemeyeceklerdi. Nitekim yargı ile yapılan ihanet bunun ilk en aleni adımıydı. İkinci Mürtet Vakıası gerçekleşmek üzereydi anlaşılan. Yıl-

dırım Bayezid'in safından ayrılıp Timur'un safına geçenler, asırlar sonra milletinin safından ayrılıp "üst aklın" safına geçmişti. Anlaşılan yeni bir "Fetret Dönemi" isteniyordu. Ve bir gece ihanetin en büyük fitili ateşlendi, sıcak bir Temmuz gecesi, bu ihanet soğuk bir duş etkisi yapmıştı. Kimse ne olduğunu anlayamıyor, ülke yeni bir felakete sürükleniyordu. İki asırlık ezilmişlikten kurtulan millet olanlara sessiz mi kalırdı? Nitekim kalmadı da. Millet, vermiş olduğu vergileriyle alınan savaş envanterinin düşmana dönmesini beklerken namluların ucu bizzat milletin kendisine çevrildi. O tarihi değiştiren 'çağrıyla' halk sokaklara, meydanlara iniyor iradesini teslim etmek istemiyordu. Anlaşılan bu millet, bu ülke 'ruhunu' kaybetmemişti. Savaş uçaklarından atılan bombalara göğüs geriyor, helikopterden sıkılan kurşunlara "canlı kalkan" oluyordu halk. Bu millet bir yüzyıl daha kaybetmek istemiyordu. Bu millet onların zannettiği gibi "balık hafızalı" değildi artık. Hafızası da ruhu da yerine gelmişti. İnanmış bir millete darbe yapılır mıydı hiç, gafiller bunun farkında değildi. Onlar tankı durdurmak için egzoza kendi kıyafetlerini sokan ve tankı durduran, durduramadığı zaman da tankın altına yatıp "Beni ezsin ama vatanıma, milletime zeval vermesin" diyen, yüreği kendinden büyük gençleri karşılarında göreceklerini akıllarına getiremediler. Onlar 14 asır sonra ortaya çıkıp, adaleti arayan insanlığa "Ömerler öldü mü zannettiniz? Hayır, Ömerler ölmedi hala yaşıyor" dedirten Ömer Halisdemir'i karşılarında göreceklerine ihtimal dahi vermediler.

Sela ya biri hayata gözlerini yumduğunda ya da "savaş" başladığında okunurdu. O gece verilen selalar bir "var olma" savaşının habercisiydi. Ama bu savaş "hayata gözlerini yummasını" istedikleri milletin cehennemin ortasında cennete açılan bir kapı olması için vermiş olduğu "yeniden diriliş" sa-

vaşıydı. 15 Temmuz "kaderin üstündeki kaderin" tecelli ettiği, Hakk'ın adaletinin yerini bulduğu ilahi bir "destandı". Yerini bulan adaletle bu defa kazanan millet oldu, demokrasi oldu. Kaybedenler ise vesayet ve onun tohumlarını ekenler ile onların kuklaları oldu. 15 Temmuz yüz yıl sonra bir milleti yeniden dirilten, tarihi değiştiren direnişin adıydı. Geniş bir perspektifte olaya baktığımız zaman 15 Temmuz işin ne ilk dalgasıydı, ne de son dalgası olacak. 15 Temmuz on dört asırlık mücadelemizde önümüze konulan en kanlı senaryoydu. Evet, bu bir senaryoydu. Otuz yıl boyunca kurgulanmış, en ince teferruatına kadar düşünülmüş ve ortaya konulmuş bir senaryoydu. Yönetmen belliydi, oyuncular belliydi, her şey düşünülmüştü, bir şey hariç. On dört asır boyunca düşünemedikleri sinesi iman dolu milleti yine akıllarına getiremediler. "İnanmışlar çağının zamana kök salmış ağacı" olan bu millet köklerinden aldığı ilhamla "varlık yokluk savaşını vermekte" ve Müslüman coğrafyaya "umut" olmaktadır.

Geceye direnen bu millet Sezai Karakoç'un ifadesiyle "ödül olarak bir sabaha, bir güneşe ve bir gündüze kavuştu". Bu millet "karanlığın ormanında iman güneşi" olabildi, yokluğun içerisinde var olmanın mücadelesini verdi. Bu millet inandı, iman etti, koşulsuz, kuşkusuz, tereddütsüz "Amentü" diyebildi…

Adana Ticaret Odası Anadolu Lisesi
SARIÇAM/ADANA

BENİ TANIYOR MUSUNUZ?

Hatice GÜNEŞ

Ben, "felaket"im.

Birazdan anlatacaklarım tamamı ile gerçektir; eksik anlatılmış, fazlası yaşanmıştır.

Ben bir spikerin seksen milyonun hafızalarından silinmeyecek olan yüzündeki o bakışın sahibiyim; onun titrek sesindeki korkunun ta kendisiyim.

Ben tatbikat var diye kandırılan, tatbikat yerine giderken benim gerçek yüzümü görüp, camın ardından öylece çaresiz kalan erin, beddualarını hak edenin; terhisine dört gün kalan eri, hayal kırıklığına uğratanım.

Ben acımasız biriyim.

Yolları kapatanım, güveni ortadan kaldıranım, yalanı söyleyenin, sahtekarım, insanları korkutup güç sahibi olmaya çalışanım, entrikalarla bir milletin çöküşünü sağlamak isteyenim.

Ben demokrasi düşmanıyım.

Ben tankların masumları korkutmak için sokağa çıkarıp, bir zafer elde etme çabasındayım.

Kendi halkıma ölüm saçarken umursamaz; tankın önüne yatan adamın üzerinden geçip kolunu kırarken duraksamazsın. Etrafı yıkarken mutlu; arabaları ezerken keyifli; gökte sü-

zülürken özgürüm.

Ben aslında kötülüğün kalbiyim.

Ben kendi parasını kazanmak içi Çengelköy'de çalışan gencin, parasını biriktirdiği kavanozu, kendisiyle birlikte bin parçaya ayıranım; on altısındaki fidanı ayağımla çiğneyenim.

Beni durdurmak isteyen askeri, otuz kurşunla şehit edenim, ev hanımını, muhtarını, öğretmeninin, doktorunu, hemşiresini, mühendisini, polisini, askerini kısacası bir halkı katledenim. Çocukları yetim/öksüz, anne babaları evlatsız bırakan, kardeşi kardeşe düşürmeye çalışan soysuzum.

Selaların okunmasını durdurmaya çalışanım; generale işkence yapanım; başkomutana pusu kuranım; havada, karada ve suda geçişe el koyanım.

Benim yüzümden akan her gözyaşının içinde boğulmayı; evine düşürdüğüm her ateşte yanmayı hak edenin. Ben, bir kara lekeyim.

Ben katilim.

Sıcak yaz gecesinin kan kokusuyla boğan, silah sesleriyle kulakları sağır eden, asırlar süren saatler içinde geceyi mahvedenim.

Ben hafızalardan unutulmuş kelimeyi yaşatmaya çalışanım.

Geçmiş ile gelecek arasındaki köprünün sahibi, geleceğin engeliyim. Ben darbenin ayak sesiyim.

Ben, kendi zaferimi düşlerken evin son üyesi abdestini aldı, al bayrak dalgalandı, seccade katlandı, herkes sokağa çıktı, ilk kurşun atıldı.

Ve ben doğdum…

Doğumum, dünyaya büyük ses getirirken ikinci kurşun-

la emeklemeye, tankla birlikte yürümeye ve jetle birlikte koşmaya başladım. Asfaltın kan gölüne dönmesi ile geliştim, darbe yapacakken darbe yedim. Halkın gücünü gördüm ve gün ağarırken teslim oldum.

Ben, bir neslin kara gecesiyim. Ben, içimde barınan hainleri ortaya çıkarttığım geceyim.

Ben, 15 Temmuz gecesiyim.

Milyonların iradesiyle başa çıkamayanım, kurduğum tuzağa düşenim, ben kendi ölümümü hazırlayanım, halkın öldürdüğü bir yaz gecesiyim.

Ben unutulmayacağım.

Aradan ne kadar zaman geçse de, yağmur etrafı temizlese de, kar taneleri teker teker düşse de, güneş yeniden doğup etrafı ısıtsa da asla unutulmayacağım. Yine o yaz gecesi geldiğinde beni hatırlayacaksınız. Şah mat olduğumu kutlayacaksınız.

Hüseyin Avni Ulaş Anadolu Lisesi
YILDIZKENT/ERZURUM

ÜLKEMİN EN UZUN GECESİ

Ebrar BALKAYA

İlk insan Hz. Adem…
Çocukları Habil ve Kabil…
Kendi çıkarları uğruna biricik kardeşini öldüren Kabil…
Yeryüzünde ilk kanı döken Kabil…

Yeryüzünde Kabil'in döktüğü ilk kandan itibaren durmayan savaşlar, bitmeyen hainlikler…

Hepimiz kardeştik. Tek vatanımızda, tek bayrağın altında güvende yaşıyorduk. Kimsenin aklına gelmezdi aynı sudan içenlerin, aynı bayrağın gölgesinde soluklananların, aynı devletin ekmeğini yiyenlerin, aynı havayı soluyanların kardeşlerine silah doğrultacağı. Tek bir kişinin ağzından çıkacak lafa ömrünü adayan mankurtların, iradesini başkasına teslim etmiş robotların kendi kardeşlerini öldüreceği kimsenin aklına gelmezdi.

Kimileri tatil planları yapıyordu o gece, kimi baba çocuğuna yarın onunla oyun oynayacağına dair söz veriyordu, vatanı uğruna şehit olmadan belki de birkaç saat önce. Hayaller, umutlar bir anda kimler için yok oldu? Bir anda babasının şehit olduğunu öğrenen çocuk için mi? Vatanı için kahramanca kendini feda eden Ömer Halisdemir için mi?

Türkiye'm, canım Türkiye'm, kanım Türkiye'm…
Toprağını sıksan şüheda fışkıracak Türkiye'm.

Bir gün yüzü görmedi üstünde yaşayanlar. Herkes üstüne geldi de, bir kendi vatanındakiler gelmemişti üstüne. Bir onlar öldürmemişti günahsızlarını. Bir onlar yağdırmamıştı bombaları üstüne, onlar da yaptı. O hainler de kan bulaştırdı mübarek topraklarına. Onlarda kemiklerini sızlattı toprağında kefensiz yatanların. Ama o alçaklar da indiremediler şanlı bayrağını! Onlar da bitiremediler milletinin sana olan sevgisini. Onlar da düşüremediler ellerine seni!

12 Eylül… 28 Şubat… 27 Nisan…

Hiç farkları yoktu aslında bu tarihlerin birbirinden. Hepsinde de halkın iradesine ve özgürlüğüne darbe vuruluyordu.

15 Temmuz…

Ülkemin en uzun gecesi... Yalnızca bir gece değil aslında 15 Temmuz, bir destan...

Vatanı için sevdiklerini feda edenlerin hikayesi…
Vatanı için kolunu bacağını feda edenlerin hikayesi…
Vatanı için kendini feda edenlerin hikayesi 15 Temmuz!

Halk korkacak, sinecek, sokağa dahi çıkamayacak sandılar. Evlerine kapanıp boyun eğecek sandılar bu hainliğe. Öyle olmadı ama. Okutulan o lanet bildiriden sonra dizlerinin bağı çözülen milletim, nerede olduğunu bile bilmediği, hayatından endişe ettiği Cumhurbaşkanının sesiyle kendine geldi. Umutlandı korkulu kalpler, korkunun yerine cesaret geldi lider görülünce ekranda. Eline bayrağını, diline tekbirini, gönlüne şehadetini alan herkes meydanlara koştu. Umutlarını ve hayallerini bir kenara fırlatıp attılar. Biliyorlardı çünkü, vatan olmazsa umut da, hayal de boşaydı. Vatan olmazsa canları, özgürlükleri bu hainlerin elindeydi. Vatan olmazsa bayrakları bu kalleşlere teslimdi!

"Sabah olmasın, günler doğmasın ne çıkar! Yurda ay yıldızının ışığı yeter." demişti Arif Nihat Asya biricik bayrağımız

için, dünyanın en güzel bayrağı için. Biz de ay yıldızının ışığına sığındık bayrağımızın o gece; korksaydık, evlerimize kapansaydık, belki de hiç sabah olmayacaktı, gün bir daha doğmayacaktı. Akif "Asım'ın nesli" diyordu ya, nesildi gerçek! Tankların önüne siper ettiler kendilerini, durdurdular bu hayasızca akını.

Hainler beklemiyorlardı böyle tepki, böyle aşk, böyle şevk! Unutmuştu kalleşler Bedr'in Aslanlarını, Fatih'in ordusunu, Kurtuluş Savaşı'nı. Akıllarına gelmemişti belki milletin vatanını, liderini ölümüne sevdiği. Onlar tuzak kurmuşlardı, Allah da tuzak kurmuştu. Şüphesiz ki Allah, tuzak kuranların en hayırlısıydı. Allah gözlerini kör etmişti belki, tuzakları kendilerine dönmüştü. Bomboş hayal ettikleri sokaklar, bir anda, ellerinde bayraklarıyla, gök kubbeyi titreten tekbirleriyle üstlerine koşan bir millete bırakmıştı yerini. Allah (c.c.) Kabe'yi ordusuyla yıkmaya gelen Ebrehe'yi küçücük kuşlarla nasıl yerle bir edip tuzaklarını bozduysa, onların da tuzaklarını öyle bozmuştu. Efendimiz Hz. Muhammed'i (s.a.v) öldürmeye çalışanların gözünü nasıl kör ettiyse Allah, o hainlerin de gözlerini öyle kör etmişti. Sevr Mağarası'nda Peygamberimiz ile en yakın arkadaşı Hz. Ebubekir'i kafirlerden incecik bir örümcek ağıyla nasıl koruduysa, Türk milletini de öyle korudu Rabbim. Hiç bitmez sanılan o gece, yerini pırıl pırıl bir sabaha bıraktı. Güneş her zamankinden daha güzel doğdu aziz milletimin üzerine.

İlk insan Hz. Adem…
Çocukları Habil ve Kabil…
Yeryüzünde ilk kanı döken Kabil…
Onun izinden giden vatan haini katiller...
Sen rahat uyu Ömer Halisdemir, biz o katillere bu vatanı yedirmeyeceğiz!

Özel Güneş Kız Fen Lisesi
YAKUTİYE/ERZURUM

TÜKÜRÜN; MİLLETİ ALÇAKÇA VURAN DARBELERE

Almina Nur FİDAN

Ben 15 yaşına yeni girmiş bir çocuğum.15 Temmuz'la ilgili bir yarışma düzenleneceği için bende bu yarışmaya katılmak istedim. Çünkü bir şeyler söylemek bir şeyler anlatmak benimde hakkımdı diye düşündüm. Fakat canım ülkem o kadar darbe görmüş ki anlatamam. Geçmişe bir döneyim bir bakayım diye kitapları, interneti araştırmaya başladım. Ne kadarda çok darbe görmüş bir ülkeymişiz meğer. Yarışmanın konusu Türkiye'nin Darbeler Tarihi ve 15 Temmuz Milli İrade Zaferi idi. Konusunun ilk paragrafı bile bu ülkeye ne kadar zulüm yapıldığının kanıtı gibi idi. "Türkiye'nin Darbeler Tarihi" gönül isterdi ki Türkiye'nin sanayide ve bilimde yaptıklarını anlatan bir yarışma olsun. Ama ne yazık ki tarihimize kara bir leke sürülen bu darbeler hakkında yarışma düzenlemek zorunda kalmışız.

Bu konu hakkında bir deneme yazayım diye düşündüm vazgeçtim. Şiir yazayım dedim olmadı, hikaye yazmaya karar verdim. Çocukluğumda babama 'Uyuyamıyorum baba! Hadi bana bir hikaye anlat da uyuyayım' deriz ya, hikayelerde bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde başlayıp bir müddet devam edip sonrada gökten bir elma düştü ve onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine diye çoğunluk-

la ölüm olmadan güzel biten hikayeler dinlerdik, o arada uykuya dalardık ve anlatılan hikayeleri rüyalarımızda yaşardık. Ben şimdi bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde diye başlasam yazmaya, ta Osmanlı döneminden başlayıp 15 Temmuz'a kadar geçen sürede olan darbeleri yazsam ülkeye yaptıkları zararları, insanlara yaptıkları zulümleri yazmaya kalksam acaba nasıl bir hikaye olurdu?

'Hangi uykusu gelmeyen çocuğa, bunu uyutmak için anlatsam uyuyabilir, anlattığım hikayeyi rüyasında tekrar yaşamak isteyen çocuk çıkarmı acaba ?' diye düşündüm.

İlkokul ve ortaokul dönemlerimde haberleri ve açık oturumları izleyen bazen izlerken sinirlenen ve gözleri dolan babama sormaya karar verdim. Bu ülkenin yarısından fazlası en az iki darbe görmüş ve yaşamıştı. Fazla yaşlı olmasa da babam da 12 Eylül Darbesi'ni görmüş ve yaşamıştı. Kadere bakın ki babam da benim gibi genç yaşında bir darbe yaşamıştı.

O da benim gibi lise döneminde darbe yaşamış biriydi ve sonunda babama bu konuyu açtım. "Baba böyle bir konuda yarışma düzenlenecekmiş bende katılmak istiyorum." dedim. Yarışmanın konusundan bahsettim. Yüzü asıldı, içi burkuldu, gözleri doldu. Önce bir yutkundu ve sonunda başladı anlatmaya. Anlatırken, konuşurken bazen sinirli, bazen duygulu anlar yaşadı. İçindeki fırtınaları zapt etmek mümkün değildi. Hele benim de şahitlik ettiğim, yaşadığım izlerken bile korktuğum 15 Temmuz gecesi olanları anlatırken sanki yeniden yaşıyormuş gibi oluyordu. Aklı, hafızası bir türlü kabul etmiyordu yapılanlara. Nasıl olur, bu nasıl bir düşünce, bu nasıl bir satılmışlık, bu nasıl bir hainlik, bu nasıl bir kahpelik der işin içinden bir türlü çıkamazdı. Anlatırken, kahpeliğinde hainliğinde bir raconu vardır derdi. Düşmanı bilirsin ki düşmandır ne kadar dost

olsa da içinde bir düşmanlık vardır. Ona göre her an kendine bir tedbir alırsın. Ama bu öyle bir hainlik, öyle bir kahpelik, öyle bir satılmışlık ki, kendi içinden kendi dininden kendi milletinden bir değil binlerce hain çıkıyor. Bunu açıklamak bunu yazmak bunu kaleme almak için uğraşılsa tarihler boyu yazmayla bitiremezsiniz.

Geçmişi araştırdığımda Osmanlı padişahlarını tahttan indirmeler, Osmanlı'dan sonra başbakanları indirip asmak, artık aymazlığın ve hukuksuzluğun diz boyu olduğu bir ortamda haksızlık olmasın diye bir sağdan bir soldan astık diyebilecek kadar alçalan darbeciler. Ülkeyi kalkındırmak için çalışan ve insanların refahı için gece gündüz çalışan bu ülkenin seçilmiş Başbakanı Adnan Menderes ve arkadaşlarını asan darbeciler… Bu ihanetler, bu satılmışlık hangi kelimelerle anlatılabilir? Söylediklerimizi konuştuklarımızı yazıya dökebilmek için 29 harften başka kaç harf daha bulsak, kaç nokta virgül gibi işaretlemeler bulsak bunlar açıklanabilir acaba dedi.

Bu ülkede yaşıyor, bu ülkede ekmek parası kazanıyor, bu ülkede yatırım yapabiliyor, bu ülkenin suyunu içiyor, bu ülkede askerlik, polislik, öğretmenlik, hakimlik, savcılık, doktorluk, yöneticilik, milletvekilliği yapıyor, seninle birlikte ağlıyor, seninle birlikte gülüyor, düğününde, cenazende birlikte oluyor. Çarşıda, pazarda, kahvede, alışverişte, borç alıp vermede, piknikte, eğlenmede, ibadette, namazda, oruçta, mezarda aklınıza ne gelirse her yerde seninle birlikte oluyor. Kendini belli etmiyor. Arkadan bilgi topluyor, arkadan dümen çeviriyor, fırsatını kolluyor. Sırtlanlar gibi zayıf anını bulduğunda üzerine çöküyor. Üzerine çökeni gördüğünde 'Senden bunu beklemiyordum' diyorsun. İçinden pis pis sırıtıyor "Daha ne gördün ki'' diyor belki de hain. "Bu canım ülkemde oynanan oyunların haddi var hesabı yok." dedi babam.

Bir ülke düşünün yüzyıllar adaleti getirmiş dünyaya, adaletle yönetmiş bütün dünyayı. İslam'ın bayraktarlığını yapmış. Ezilenleri, hor görünenleri, sürüklenen milletlerin elinden tutmuş. Bu tutulan eller arasında sadece dini İslam olan yoktu. Hristiyan olan milletlerin devletlerinde elinden tutmuş bu aziz millet. Nerede mazlum varsa elinden tutmuş kaldırmış bir milletiz biz. "Bak kızım bu millet ne zaman kalkınmaya başlamış, ne zaman ilerlemeye başlamış ise haini bol olan bu ülkede darbeler olmuştur. Bizde bir atasözü vardır; 'Hırsız içerden olunca kapı kilit tutmaz' derler bizde de hain içerde olunca darbelerin ardı arkası kesilmiyor.

Ülkenin geleceği için çalışan, gecesini gündüzüne katan, yönetimler geldiğinde mutlaka içimizdeki hainlerle el ele tutuşup bu ülkeyi yıkmaya çalışırlar. Çalışırlar, çünkü bu milletin bir daha dirilişine imkan vermemek için ellerinden geleni yaparlar. Bu bütün darbelerin arkasındaki en büyük sebeplerden biridir. Tüm darbelerin arkasına baktığında algılar oluşturup zemin hazırlar ve o zemini bahane ederek darbe yaparlar. Osmanlı İmparatorluğu'nda da olmuştur. Payitaht Sultan Abdulhamit'e de bir sürü yalan söyleyerek, algı yapıp tahtan indirmişlerdir. Payitaht Sultan Abdulhamit'in şu duası içimizdeki hainleri ve dışımızdaki düşmanları nasıl da özetliyor;

Allah'ım helal etmiyorum!

Şahsımı değil, milletimi bu hale getirenlere, hakkımı helal etmiyorum!

Beni, benim için lif lif yolsalar, cımbız cımbız zerrelerimi koparsalar, sarayımı yaksalar, hanümanımı, hanedanımı söndürseler, çoluğumu gözümün önünde parçalasalar helal ederdim de Sevgili'nin (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) yolunda yürüdüğüm için beni bu hale getiren ve milletimi ateşe atan insanlara hakkımı helal etmem!

Allah'ım! Mukaddes isimlerine kurban olduğum Allah'ım!

Ya Âdil!

Bana "Kızıl Sultan" adını takan ve devrilmem için ellerinden geleni yapan Ermenileri, şimdi beni devirenlere parçalatıyorsun!

Bu cellatları da, kim bilir, kimlere parçalatacaksın?

Fakat yâ Rahman!..

Adaletinle tecelli edersen hepimiz kül oluruz!

Bize acı!

Resûlünün, Sevgilinin, Kainatın Efendisinin nurunu kaydeder gibi olduğu için bu hale gelen millete, rahmetinle, fazlınla, lütfunla tecelli et!

Yâ Kâdir!

Kundaktaki yavruyu gagasına almış, kaçıran leş kuşunu düşürüp çocuğu kurtarmak ancak senin kudretine sığabilir. Leş kuşlarının gagasında kundak çocuğuna dönen milletimi kurtar Allah'ım!

Ya Ma'bud!..

Ömrümde tek vakit farz namazı kaçırdığımı hatırlamıyorum!

Ama tek vakit namazım olduğunu iddiaya da nefsimde kuvvet bulamıyorum!...

Huzurunda eğileceğime kaskatı kalıyorum ve duada ruh teslim edeceğime yatağımda kıvranıyorum! Sana kulluk gösteremeyen bu kulunu affet Allah'ım! Eğer, yılları tesbih dizisince süren hükümdarlığımda seni bir kere anabildim, Resûlüne bir

an bağlanabildimse, duamı, o bir kere ve bir an yüzü suyu hürmetine kabul et!

Yâ Sübhan!

Şu titrek elleri, kıyamet gününde sana "Ümmetim, ümmetim!" diye yalvaracak olan Habibinin eteğinde, şimdi "Milletim, milletim!" diye dilenen bu ihtiyarın duasını geri çevirme! Milletimi evvelâ "Ba'süba'de'l-mevtsiz" bir ölümle yok etmeye götüren sahte kurtarıcılar ve sahte kurtuluşlardan kurtar; ve ona bir gün gelecek kurtarıcıları, gerçek kurtuluşu nasip eyle!...

Benim artık bu dünya gözüyle görebileceğim hiçbir saadet ümidim kalmadı.

Bari felâketi olsun bana daha fazla gösterme Allah'ım!

Ayakta duramaz, haldeyim!

Vadem ne gün dolacak Allah'ım?

Bu duayı yapan sultan Abdulhamit Han ne güzel dua etmiş.

Yâ Sübhan!

Şu titrek elleri, Kıyamet gününde sana "Ümmetim, ümmetim!" diye yalvaracak olan Habibinin eteğinde, şimdi "Milletim, milletim!" diye dilenen bu ihtiyarın duasını geri çevirme! Milletimi evvelâ

"Ba'süba'de'l-mevtsiz" bir ölümle yok etmeye götüren sahte kurtarıcılar ve sahte kurtuluşlardan kurtar; ve ona bir gün gelecek kurtarıcıları, gerçek kurtuluşu nasip eyle!...

Bir peygamber ümmeti için dua ediyor, bir sultan milleti için dua ediyor. Bu millet ne büyük bir millet ki hem peygamber duası almış hem de altı yüz yıl dünyaya adaletle hükmetmiş abdestsiz yere ayak basmayan büyük bir padişahın duasını almış. Bu millet aynı zamanda mazlum milletlerin ve mazlum

halkların duasını almıştır. Almamış olsa 15 Temmuz'u en iyi özetleyen Sultan Abdulhamit'in duasındaki şu parafta geçen;

Yâ Kâdir!

Kundaktaki yavruyu gagasına almış, kaçıran leş kuşunu düşürüp çocuğu kurtarmak ancak senin kudretine sığabilir. Leş kuşlarının gagasında kundak çocuğuna dönen milletimi kurtar Allah'ım!

15 Temmuz gecesi leş kuşlarının gagasındaki bu milleti ancak mazlumların duasını alan ve göğsündeki imanı olan bu milleti Allah leş kuşlarına bırakmadı.

Aklını ve beynini düşmana satmış olanlar ve onun liderliğine inan bedbahtlar, hainler 15 Temmuz gecesi bu millete tarihinde görülmemiş bir ihanette bulundu. Bu hainlerin liderleri ise sırça köşkünde oturmuş bu milletin parçalanmasını seyrediyordu mutlaka. Ancak İstiklal Marşı şairimiz bu hainlere ve bunun liderine yıllar önce seslenmişti.

"Artık ey milleti merhume, sabah oldu uyan !
Sana az geldi ezanlar, diye ötsün mü bu çan?
Ne Kürtlük, ne de Türklük kalacak aç gözünü !
Dinle Peygamber-i Zişan'ın İlahi sözünü.
Veriniz başbaşa; zira sonu hüsranı mübin,
Ne hükümet kalıyor ortada, billahi ne din !
"Medeniyet !" size çoktan beridir diş biliyor;
Evvela parçalamak, sonra da yutmak diliyor.
Ne bu şuride siyaset, ne bu fasid dava?
Görmüyor gittiği yanlış yolu, zannım, çoğunuz...
Size rehberlik eden haydudu artık kovunuz!
Bunu benden duydunuz, ben ki evet, Arnavut'um...
Başka birşey diyemem... İşte perişan yurdum!.."

15 Temmuz gecesi yapılanları görüp de bu güzide milleti parçalamayı düşünen hain elebaşısı FETO'ya zerre kadar inanan varsa Mehmet Akif'in dediği gibi:

"Görmüyor gittiği yanlış yolu, zannım, çoğunuz...

Size rehberlik eden haydudu artık kovunuz!" demelidirler.

Bu haine kendilerini öyle bağlamışlar ki bu hainler ne okumuşlar ne de araştırmışlar. Okumuş olsalardı eğer, fil süresinde Allah ne demiş onu bilirlerdi.

Ey Muhammed! Kâbe'yi yıkmaya gelen Fil sahiplerine Rabbinin ne ettiğini görmedin mi? Onların düzenlerini boşa çıkarmadı mı? Onların üzerine, sert taşlar atan sürülerle kuşlar gönderdi. Sonunda onları, yenilmiş ekin gibi yaptı.

İşte peygamber duası ve mazlumların duasını alan bu milletin üzerine hainler gökten bombalar, helikopterlerle, mermiler, tanklarla, top atışları hatta ve hatta füzelerle ateş etmeye gelmediler mi? Eğer gerçekten iman etmiş olsalardı "Rabbinin ne ettiğini görmedin mi? Onların düzenlerini boşa çıkarmadı mı?" ayetini anlarlardı. Onlar bomba yağdırdıkça, ateş ettikçe, bu milletin göğsündeki iman kabardıkça, ölüm kendinden korktu öleceğim diye. Bu milletin üstüne ölüm yağdıkça, tanklar üstlerinden geçtikçe mermiler, birer birer vücutları delip geçtikçe vatanı için, bayrağı için, dini için ölüm onlar için birer Allah'ın hediyesi idi. Verilen hediye Allah'tan gelince baş göz üstüne deyip iyice ölümle birlikte oldular.

Korkmadılar korkutulamadılar. Korku bile vücudu terk etti korkudan. Terk etmek zorundaydı. Çünkü bir tank üstünden geçip öbür tankın altına yatanı ne korkutabilirdi? Tanka kafa atanı ne korkutabilirdi? Kin ve nefret kusan, ellerindeki silaha, mermiyi sürmüş haini durdurmak için, üzerine giden Nene Hatunları, Sütçü İmamları, hainlerin gasp ettikleri tankların üstüne çıkıp bayrak sallayan Ulubatlı Hasanları hangi korku korkutabilirdi? "Korku bile korktu, kaçtı, gitti bedenden. Ben korktum bu yiğitlerden" diye seksen yaşında, ayağı pro-

tezli, elinde bastonla, zor yürüyen dedenin 15 Temmuz gecesi vatanı kurtarmak için yüreğindeki imanın ne kadar güçlü olduğunu, uçarcasına ölüme yürüdüğünü gören 'korku' da görüp kaçtı, hain de görüp kaçtı, düşman da gördü kaçtı. Düşman televizyondan izlerken bile korktu. Çanakkale'de İzmir'de denize döktüğümüz düşman artıkları hainler ise bu göğsü iman dolu millette yanlış yapılmayacağını anladı.

Dedim ya;

Düşündükçe 15 yaşındaki aklım, hayalim almıyor. Bu milletin içinde yetişmiş bir insan kendi vatandaşına acımasızca bomba ve mermi yağdırır mı? diye. Kurtuluş Savaşı'nda düşmanın dahi yapmadığı, bombalamadığı meclisini bombalamayı, bu toprakların bağrında yetişmiş acıda ve kederde birlikte olduğu vatandaşına mermi sıkmayı düşündükçe aklım almıyor nasıl olur diye. Babamın bir lafı geldi aklıma demişti ki: "Kızım bunların akıl hocaları başkaları… Bunlar Irak'ta camileri ve Irak'ın meclislerini bombalayıp yıktılar. O yüzden hocaları ve akıl sahipleri onlar olunca yaptıkları da bu olur.Gerçek vatan evladı kendi meclisine ve kendi milletine ne bomba atar nede mermi sıkar."

Daha önce demiştim ya hikaye yazayım diye. Hikayeler bir varmış bir yokmuş ile başlar diye işte bir varmışla başlayan hikayede mutsuzluklar yazılır ama sonu mutlulukla biter. Ancak bizim anlattığımız hikaye bir varmış bir yokmuş ile başlar sonu mutsuzlukla biter. Mutsuzlukla biter diyorum. Çünkü darbe hikayelerinde kesinlikle mutluluk yoktur. Darbe yapanlar belki akıllarınca mutlu olduklarını zannederler ama bilmezler ki bu ülkede kendilerinin de yaşadıklarını, bu dünyada hep yaşayacaklarını zannedip hareket ederler lakin ölüm gelip gittiklerinde çocuklarının geleceklerini kararttıklarından haberle-

ri yoktur. Her darbenin peşi mutlaka mutsuzluktur. Mutlulukla biten hiçbir darbe yoktur. Ama ümidimi kaybetmiyorum. İnşallah bizim çocuklarımız artık darbelerle yaşamayacak. Bu yüzden hikayemi İstiklal Marşı şairimizin şiiri ile sonlandırmak istiyorum.

"Tükürün milleti alçakça vuran darbelere!
Tükürün onlara alkış dağıtan kahbelere!
Tükürün ehl-i salîbin hayasız yüzüne!
Tükürün onların asla güvenilmez sözüne!
Medeniyet denilen maskara mahlûku görün,
Tükürün maskeli vicdanına asrın tükürün!"

Prof. Dr. Necmettin Erbakan Fen Lisesi
YAKUTİYE/ERZURUM

TARİH VE TEKERRÜR

Derya MELİK

Darp edilir bir millet şah damarına en yakın yerinden. Ve ağlar bir kadın usul usul. İzler bir çocuk korku ile. Uykusu bölünür bir neslin kaygı ile. Yarma en zor çıkıştır bugünün bekleyişi, seyirci kalıştır ters düzeliğine mecburiyetin. Ve ikna oluştur teslimiyete. Kimi zaman bir namlu ucuna kimi zaman bir ana çığlığına... Bazı beşikteki bebe huzursuzluğuna bazı eşikteki vuslat kokusuna... Elbet şahlanıştır arzu ile elbet başkaldırıştır namerde. Dayatılan endişe ise de duyulan sevinçtir nihayetinde. Bir milletin uykusu bölünür kâbus ile ve elbet uyanır aynı millet uykusundan tank ile tüfek ile.

Kaç zafer perçinlendi göğsünde duyar gibiyim sessizliğinin sesini. Avaz avazlığım yaşar gibiyim, utanır gibiyim geçmişin rezilliğinden, sığınır gibiyim merhametine. Bir toprak düşünürüm, bir toprak ki düşümden öte bilirim. Hiçbir sisin bulanıklaştıramadığı bir gizin içerisindeyim. Bir toprak ki evladımdan ayrı göremediğim. Bir toprak ki şahit kılınmış onlarca medeniyete, medeniliğim dik duruşundan bilirim. Bir toprak ki evvelinde boyun eğmişliği resmetmemiş, mağdur edilmiş lakin mağlup edilmemiş. Bir toprak ki bayrağı canandan evvel can bilmiş. Toprak altında sızlayan kemiklerinizi de hisseder gibiyim, alaşağı edildikçe uğruna can verdiğiniz topraklarınız. Ve bilin istedim yer altında uyuyan bedenler gibi yeryüzünde inleyen ezanlar eşliğinde varlığını Türk varlığına armağan edenleri bilirim. Emanetinize duyduğu saygıdan, hakkın emanetini si-

per edenler ile omuz omuza cenk eden babayiğitleri de bilirim.

Kimine göre ihtilal kimine göre müdahaleydi 27 Mayıs sabahı üzerimizden geçen kara bulutlar. Zannımca darp edilişiydi bir milletin şah damarına en yakın yerinden. Milletin lehi dendi, vatan dendi, laiklik dendi gerekçelerine gerekçe eklendi. Hukuksuz, yargısız infazlara infaz eklendi; sene 1960 idi. Oysa ki millet o darp edenlerin pek de düşüncesinde değildi. Zira bir bir darağacına götürüldü milletin tayin ettikleri. Ve darağacına asılan Adnan Menderes son sözlerine ekledi "Hayata veda etmek üzere olduğum şu anda, devletime ve milletime saadetler dilerim." Eklemek isterim ki o günden sonra milletin iradesi birçok kez daha şah damarından kesilme girişimi geçirdi. Çünkü 27 Mayıs günü bu toprak üzerinde can soluyanlar sahip çıkmayı zannımca henüz idrak edememişlerdi. Milletin vicdanı sağ olabilmiş lakin tayin ettikleri kara bir Mayıs günü göç etmişlerdi.

O kara Mayıs sabahından ilham almış olacak ki daha karasını icra etmek isteyenlerin günüydü 12 Eylül. Bu kez emir komuta zinciri ile darp edilmek istenmişti millet. Belki de millet idaresine yapılan en keskin darbe idi. Darp ediciler bu kez Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni lağvetme gibi bir cürete sahipti. Milletin hem sağ hem sol ayağı kırılmış, sanıyorum ki adil bir darp ediş sergilenmeye çalışılmıştı. İdam demek kulağa fazla hoş kaçardı, cinayetlerle süslü bir darp edişti. Yıl 1980 idi. Bu ihtilalde aklıma kazman sahne ise 12 Eylül sabahının tasarlayıcısı Kenan Evren'in "Asmayalım da, besleyelim mi?" sözleriydi. Yıl 1980 ve bu sözlerin sahibi darağacında Erdal Eren idi.

Birbirinden ilham alırcasına geçen sürede 28 Şubat süreci ile iyice alaşağı edilmişti bir milletin iradesi. Tarih post modern darbe olarak nitelendirmişse de sonuçlarına bakıldığında totaliter laik rejimlerin elinden çıkmış yıkıcı bir süreç olarak da nitelemek mümkündü. Bir neslin yaşam hakkını gasp eden bu süreç ile akıllarda kalan ise başörtü ile okumanın, çalışmanın yasaklandığı hat-

ta ve hatta eşinin başörtülü olmasından ötürü ihraç edilen memurların haksız mağduriyetiydi. Altını çizmek isterim yine yeniden "hayatlarımıza cebren ve hile ile kazınan" bir dizi olaylar silsilesi istilasına uğratılmış, en derininden sarsılmıştık. Devamında 27 Nisan'a, 17 Aralık'a, 15 Temmuz'a maruz bırakıldı millet.

Bir Temmuz düşünün isterim. Bir Temmuz ki kâbus ile uykusu bölünen bir milletin, uyanışına şahit oluşumuz tankı ile tüfeği ile. Bir Temmuz ki dinmeyen sela sesleri, kapanmayan avuç içleri, sokakları silkeleyen millet cesareti. Bir Temmuz ki milletin yekpareliği, bir Temmuz ki siyasisi ve sivili ile kadını ve erkeği ile ergini ve çocuğu ile Kürt'ü ve Türk'ü ile muhalifi ve fanatiği ile Sünni'si ve Alevi'si ile kısacası siyahı ve beyazı ile tek vücut olabilmiş, hürriyetine pranga vurulamamışların gecesi. İradesi, tayin ettikleri ile güçlenmiş, yolsuzların değil yol olmuşların gecesi. Ve takvim 15 Temmuz 2016.

Bu kez hatıralarıma ve hafızama kazınanlar ne 27 Mayıs ne de 12 Eylül gibi teslimiyetçiydi. Tank sesleriyle geçit verilmezken köprülerden eş zamanlıydı savaş uçaklarının millet iradesinin üzerinden geçişi... Milletin Meclisi ve tayin ettikleri, milletin mühimmatı ile yağmalıyordu hürriyeti. Hürriyet ve demokrasi topyekûn darp edilmek istendi; hedef Cumhurbaşkanlığı Külliyesi, eş zamanlıydı başkentin istilası ve elbet yayınlanan bildiri. Yurtta Sulh Konseyi çerçevesinde bir araya gelen belli askeri iradeler aslında radikal bir liderin maşaları idi. Gülen Hareketi kendini hizmet ve hoşgörü temelinde sembolize etmiş ve bu ifade ediş ile ülkenin eğitim, ekonomi, bürokrasi gibi yapı taşlarına hızla sinebilmişti. Şüphesiz ki ordu bu sızışın en kanlı haline tanıklık edecekti. Lakin ne millet ne de devlet bu toprak üzerinde can soluyan hiç kimse geçmişin utancını bir kez daha diriltmedi. Korku bulutlarıyla kaplanan o tarihi gecede tarih yazdıranlara selam durduk. Cumhurdan beklenen ses yükseldi, tüm millet kilitlendi muhtaç olduğu o cesur konuşmaya. Nihayet geçmişi kara lekelere şahit bırakıl-

mış bir millet uyandırıldı yükselen ses ile. Bu millet kaçıp gidenleri çok görmüştü diyenler de vardı tarihte; lakin milletine sahip çıkanları da görmüştü kara bir Temmuz gecesinde. İrade sahibi, milletine sahip çıkıyorken, sahip çıkılmayı da beklercesine yükseltti sesini: Dökülün sokaklara! Ve sözünde durdu başkan ve sözünde durdu millet. Ve engellenmek için top tüfek, bir bir yattı asfaltlara diri bedenler. Yükselirken göğe rahmet indirildi tanktan sahte Mehmet. Milletin evladını, millete siper edenler savrulurken birer birer gerçek Mehmetler döküldü sokağa, gerçeğe dönüştü hayaller. Elbet verildi şehitler, gaziler.

Bu bir teşebbüstü evet, fakat diğerlerine benzemeyecek kadar da dehşetliydi. Hem çok kanlı hem çok şanlı idi. Dökülen kanlar, durdurulan tanklar bıraktı gerisinde. Milletine sahip çıkmış bir devlet, devletinden vazgeçmeyen bir millet kazındı tarihe. Tarih tekerrür etmezken bu kez tarih yazıldı büyük harfler ile. Yarına kolay çıkabilmişti millet ve ikna edilmemişti teslimiyete, baş eğilmemişti namerde.

Benimse hatıralarıma bir darbe girişimi eklenmişti 16 Temmuz akşamı. 2000'lerde yaşamış 60'ları 80'leri kavramıştım. Korkmuş, korkutulmuştum. En çok gururlanmış... Yarını daha umutlu tasvir edebilmiştim, aksini hissetmediğinizi de hisseder gibiyim. Vatan bir mecburiyetti, direnişti, uğruna can vermekti. Milli irade ise vatanı vatan edenlerin soluğuydu. Ne mutlu ki iradesi hâkim kalmışlara ve ne kutlu ki şah damarından darp edilememiş bu aziz bu şanlı millete. Bir daha ne tarihe ne de satır aralarıma böyle kara lekeler düşmemesi temennisiyle...

Tes-İş Anadolu Lisesi
EYYÜBİYEYİ/ŞANLIURFA

İNANCIN ZAFERİ: 15 TEMMUZ

Zehra SULHAN

Yüzyıllardır üzerinde yaşadığımız, bu Anadolu topraklarını koruduğumuz, vatan hainlerine: "Durun! Bastığınız toprak bizimdir. Geçemezsiniz!" dediğimiz bir gündü 15 Temmuz. Aziz milletimizin savaştığı, uğruna canını feda ettiği, hiç düşünmeden tankların altına girip kurşunların önüne geçildiği, tüm planları alt üst eden ve tüm dünyaya "Burası Türkiye! Burası bizim vatanımız. Asla bölemezsiniz. İktidar sadece milletindir." Dediği bir zafer günüydü. Tarihin efsaneleştiği bir gündü 15 Temmuz. Cumhuriyet tarihinin en uzun ve en karanlık gecesiydi. O gece ve o geceden sonra ülkemizde memleketimizin dört bir yanında olan Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı, Çerkez'i herkes bir olup kenetlendi. Türk milleti tek yürek oldu. Kararlılığı ve azmi sayesinde darbeyi önledi. Milli birlik ve beraberlik duygusu ortaya çıktı. O gece darbe girişimi oldu. Fakat aziz milletimiz darbeyi; tanklara, toplara, tüfeklere kendilerini siper ederek önledi. İnsanlar bağımsızlığına, özgürlüğüne, vatanına, ay yıldızlı bayrağına, demokrasisine ve geleceğine sahip çıktı. Demokrasi uğruna şehit düşen insanlarımızı unutmayacağız, unutturmayacağız! Bizler vatan sevgisini doruk noktada yaşayan bir milletiz. İmandan sonra vatan en büyük aşktır bize. Minarelerden ezan sesleri ve salâ sesleriyle aziz milletimiz ellerinde ay yıldızlı bayrağı, dillerinde Allah Allah nidalarıyla ülkesini ve milli egemenliğini hiç kimseye esir etmeyeceğini tüm dünyaya gösterdi. O gün bir destan yazıldı. Çünkü tankların altına girip

canını vatanı için, bayrağı için hiçe sayan tek millettir aziz Türk milleti. Yükseklere ulaşabilmek için aradıkları kudreti damarlarındaki asil kanda buldular. Hayal kırıklığı içinde elimden bir şey gelmediğinden oturdum, saatlerce televizyona baktım. Bu bizim vatanımızın askeriydi. Ay yıldızlı bayrağa arkasını yaslayan değil, onu gururla sırtında taşıyanlardı. Niye bu cennet vatana ihanet ettiniz, niye şehitlerimize bir of çektirdiniz, niye şehadet şerbetini içtiğiniz halde and içip Peygamber ocağına ayak bastınız? Hiç mi Allah'tan korkmadınız. Orası cennettir. Sizler vatana, millete, bayrağa ihanet ettiniz. Bunun bedelini ödeyeceksiniz. Ruhlarınızı bedenlerinizle birlikte sattınız siz. Devletimizin ekmeğini yediniz, suyunu içtiniz. Ülkemize yaptığınız bu ihanetten dolayı vatan haini oldunuz. Karakollarda durup, "Burası bizim namusumuz, burayı sizlere vermeyeceğiz " diyerek dik duran polislerimiz de vardı. Allah onlardan razı olsun. Ve sen Ömer HALİSDEMİR! Şüheda ile şehitlerimizle aynı tastan şerbet içen, bu vatan toprağından bir aslan! Koca yüreğinle vatanını canından aziz kılan Şehit! Sancağı düşürmeyen yiğit, Ömer HALİSDEMİR!

Çağır bütün azalarını harbe! Sofran açılsın, elin şehit ballarından alsın! Bu bir insanlık tarihidir! Yazsın tüm kalemler bıkmadan, usanmadan. Ve sen öyle bir yalvar ki Mevla'ya ellerin zahmet çeksin. Kaslarına şehit dalgaları haykırsın damarlarında dolaşan kan. Konuş şimdi ey Ömer! Açık ağzına o gül yaprağı konan şehidi gördünüz mü? Adamlarımız yiğit, kadınlarımız yiğit ve çocuklarımız dopdolu bir bilinç harmanıyken düşmansa sayısız… Ve gökyüzü yeniden ışınlanacak. Evlatları kavrulmuş olan kadınlarımız yine hamarat yine cengâver. Küçücük çocukların dahi yüzlerinde, harp yarası ve yahut harp yanığı. Evet yıl 1980'ler değil. Bu Türk yiğitleri vatan torağını bırakıp ta kaçacak değil. İnsanlar gökyüzünde parıldayan yıldızları omzunda taşıyan kişilerin kendilerine kurşun sıkaca-

ğını, tanklarıyla üstlerine yürüyeceklerini tahmin etmiyordu. Ama onlarında tahmin etmediği bir şey vardı. Burası kardeşliğin, barışın, demokrasinin tek adresiydi. Türkiye'm korkar mı, korkmaz! Milyonlarca kişi sokağa çıktı. Kimisi daha ilkokul öğrencisiydi, kimisi bu devleti her zaman koruyan dedelerimizdi. Hepsi döküldü sokağa bir bir… Ellerinde Ay Yıldızlı bayrağı, gözlerinde mermiden daha keskin yürekleri, düşmanın atamayacağı bir hazır bombaydı. Dillerinde tek kelime "YA ALLAH" ölüme koşuyor her biri. Ezanlar okunuyor, sala sesleri artıyordu. Evde kalan küçüklerin dilinde zikir, annelerin elinde Kur'an vardı. Durmadan "Sen onlara yardım et, Yarabbi! Bu zafer bizim olsun." dediler. Annelerin dualarıydı kabul olmaz mı hiç. Hele birde Allah bize yardım ediyorsa isterse tüm dünya bize karşı savaş açsın, kurşun sıksın biz onları iman gücümüzle yeneriz. Biz analarımızın gözü yaşlı dualarıyla göğüs gereriz. Türkiye' ye değil insanlığa yapılan bu saldırıda milyonlarca kuş kanatlarını açıp uçtular. Kimisinin kanatları kırıldı, kimisi bir daha uçamaz oldu. Evet, onlar şehit oldu. Çünkü onlar vatanı uğruna ölüm şerbetini içmeye ant içti, onlar korkmuyordu, onlar Allah'ın birer aslanı, birer askeriydi. Ahiret ordusuna katıldı her biri.

16 Temmuz sabahı evde tekbir getirerek, besmele çekerek, Fatiha suresi okuyarak içime bir huzur geldi Elhamdülillah. Çünkü belki ben bir şey yapamadım, acının merkezinde değildim, hainlere "Durun geçemezsiniz, vatanımızı bölemezsiniz, Ay Yıldızlı bayrağımızı indiremezsiniz, ezanımızı dindiremezsiniz." diyemedim ama açtım ellerimi semaya dua ettim Allah'a.

Dakikalar ilerlemeye başlayınca insanlar çoğalmaya başladı. İnsanlar bağırıyorlardı uçaklara: sizler vatanın asıl evladıydınız; ne zamandır gözünüz kör, kulağınız sağır olmuştu da ülkeyi bölmeye çalışıyorsunuz masum insanları öldürüyorsu-

nuz. Silah seslerinin geldiği, patlamaların olduğunu, gencecik insanların şehit olduğunu gördüm televizyonda. O gece küçüğünden tutun büyüğüne kadar hiç kimse sabaha kadar uyumadı. Kutsal üniformalarımızı terörist bedenleriyle ve zihinleriyle kirleten eşkıyalara haddini bildirdik. O gece öğrendiğim çok önemli bir şey var ki o da bu asil milletin ne kadar onurlu ve dik duruşlu olduğudur. O gece insanlar bombaların altında, kurşunların karşısında, tankların altında kalmışlardı ama bulundukları yerleri terk etmediler. Çünkü onlar ölümlü bedenleriyle ölümsüz bir davaya sevdalıydılar. Yürüdükleri yolda ya şahadete kavuşacaklardı ya da zafere. İman gücümüz ve aziz Türk milleti olmanın verdiği inanç, halk birlikte devletimizin yaşatmış olduğu güvenle hainlere geçit verilmedi. Bizler bu vatana aziz vatana tarih boyunca canlarımızı feda etmişizdir. Yediden yetmişe tüm insanımız muzaffer olmuştur. Allah bir daha ülkemize böyle şeyler yaşatmasın! Cumhuriyetimizi ve demokrasimizi korusun. Gelecek bizlere, gençlere, çocuklara emanettir. Ve ant olsun ki emanetiniz, emanetimizdir. O sancak hep en yükseklerde dalgalanacak. Aziz milletimiz: "Bu ülkeyi bu devleti kimseye bırakmayız. Demokrasi bayramımız kutlu olsun" dedi. Ve yine Türk milleti ve aziz milletimiz kazandı. Eğer bir daha ülkemiz üzerinde oyunlar oynanmasını istemiyorsak tüm gücümüzle çalışmalıyız. Öğretmenlerimiz bizi öyle bir eğitime bağlamadırlar ki bu günleri bir daha yaşamayalım. Biz yeni neslin büyükleri olarak öyle bir çalışmalıyız ki bu milleti makus talihini değiştirip onlara aydınlık bir gelecek kurmalıyız. Çok şükür ki vatanımıza bir kez daha sahip çıktık. Çanakkale'de ki o asil ruhu 15 Temmuz'da da vatanımızın her köşesinde yeniden gösterdik. Bütün dünya gördü ki bu asil millet asil kanlarıyla suladığı bu vatanın toprağının bir karışını bile vermez. O hainlere. Biz öyle milletiz ki söz konusu vatan olunca dünyanın şah damarını keseriz. Yurdumuzun üzerinde en son ocak sönene kadar hainlerle olan mücadelemizden vaz-

geçmeyeceğiz. Tüm planlarını başlarına geçireceğiz. Bu vatan doktoruyla, öğretmeniyle, mühendisiyle, öğrencisiyle, çobanıyla, esnafıyla benim vatanımdır diyebilenindir. Çok şükür ki sefer bizim zafer Allah'ındı! Yüce milletimizin öyle bir duruşu öyle bir erdemi vardır ki yeri gelir vatanını canından aziz bilip korumak için kendi canını feda eder ve yeri gelir aziz vatanın aziz evlatları tarihin şerefli sayfalarına adını yazdırır, ölümsüzleşir. Ve bir destan daha yazar. Aziz milletimizin sonu gelmeyen destanları gibi…

Silopi Atatürk Anadolu Lisesi
SİLOPİ/ŞIRNAK

TEK TESELLİ

Aslıhan ALAGÖZ

Karanlık...

Zihnimin buğulu camlarından izlediğim derin bir karanlık. Saniyeler zamanın yüreğinden kopup kanımdaki korkuya karışıyor. "Baba?" diye bağırıyorum. "Baba orada mısın?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, hiçbir şey göremiyorum. Bu kez gözlerimi ovuşturuyorum. Tekrar pür dikkat etrafa bakmıyorum. Göz kapaklarımdan süzülecek hiçbir ışık göremiyorum.

"Baba," diyorum yeniden. "Seni çok özledim, neredesin?"

Aniden elim tutuluyor ve aşağı çekiliyorum. Suratım yumuşak ve çıkıntılı bir yüzeye çarpıyor, burnuma toprak kokusu doluyor. Avuçlarım alev alıyor sanıyorum ve elimi geri çekmeye çalışıyorum fakat bu bir işe yaramıyor, devrilmiş bedenim toprak zemine gömülmeye başlıyor. Vücudum, ruhuma uzanan dondurucu korkudan bağımsız bir şekilde sarsılırken ağladığımı fark ediyorum. Kulağım keskin bir haykırışla tırmalanıyor, tüm bu çaresizlik bana ait. Hissedebiliyorum.

Zihnimin karanlıkla tırmalanışı beyaz bir siluetle kayboluyor. Tanıdık vücut hatlarından bu siluetin babama ait olduğunu anlıyorum. Göğüs kafesime bir heyecan esintisi süzülüyor, ilk adımlarını atan bir bebeğin heyecanı gibi... Gömüldüğüm toprağın nabzı kulaklarımda atıyor. Gözlerimin bir görüntüye

muhtaç olduğunu ilk kez böylesine hissediyorum. Minnettar bir gülüşle fısıldıyorum:

"Baba."

Aniden gözlerimin tutunmaya çalıştığı görüntü, karanlığın ellerindeki zehre bulaşıyor. Zehir beyaz siluetin üzerine yayıldıkça babam karanlığın bir parçası oluyor. Acıya boyanmış çaresizliğim parmak boğumlarıma süzülüp ellerimi kanattığında zamanın ateşten yüreği sadece ruhumda açılan boşlukları aydınlatabiliyor.

Nefesim bir avuç buz gibi ciğerlerime oturuyor, zihnimde uğultulu bir fırtınanın başlangıcını duyuyorum. Boğazım hissettiğim panikle düğüm düğüm oluyor, boğuluyorum. Tüm çırpınışlarım toprağa karışıyor, kurtuluş şu an bir ışığa ne kadar uzaksam benden o kadar uzaklaşıyor. Ölüyorum...

Sırılsıklam bir sıçrayışla uyanıyorum. Kısacık saçlarıma dokunuyor, başımı ellerimin arasına alıyorum. İnce bir ay ışığı huzmesi süzülüyor odama. Işığı izlemeye başlıyorum. Hatırlamam ve yasını tutmam gereken şanlı bir vedayı düşünüyorum. Yedi ay öncesine, babamın kocaman yüreğinin minicik ellerimden kaydığı geceye açıyorum zihnimin kapalı perdelerini. Kana bulanmış bir yaz gecesine bakıyorum. 15 Temmuz, kaderimin kalan kısmının kızıl renge boyandığı gece.

Gökyüzü siyah örtüsünü örttüğü sıralarda ben; babam ve annemin telaşlı yüzlerini inceliyordum. İkisine de daha önce suratlarındaki bu ifadeyi taşırlarken hiç rastlamamıştım. Babamın sert yüz hatları arada bir öfke kokularının yayıldığı bir ifadeyle kırışıyor, gevşiyordu. Parmaklarını avuçlarına bastırıyor ve öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları sararıyordu. Annem sanki geçen süre sesini kısıyormuş gibi birbirinden farklı aralıklarla televizyonun sesini yükseltiyordu. Açılan her kanalın bağırdığı tek bir kelime vardı: darbe.

Anlamını sonradan öğrendiğim bu kelime sırtında taşıdığı hain endişeyi boşluk bulduğu her yerden yüreklere süpürüyordu. Düşüncelerimin kulaklarımı tıkadığı zaman boyunca annem ve babamın konuşmalarını duyamadım. Bir süre sonra babam, elleriyle koltuğun kenarlarından destek alıp hışımla yerinden fırladı.

"Kalk bakalım," dedi. Bakışları suratımı bulunca yumuşadı. "Seni hayatının en önemli görevinden mahrum bırakmayacağım."

Ben olan bitene aklımı yorarken ve doğrulup yerimden kalkarken annemin yüzünü yalayan korku dikkatimden kaçmamıştı. Babam önümde ilerlerken ben de onu takip ettim. O zaman ayaklanıp evimizde bir oraya bir buraya mekik dokuyan gerginliğin sebebini anlamamıştım fakat şimdi her şeyi anlıyor ve biliyorum.

Babam uzun boylu, geniş omuzlu, sert ve dikkatli bakışlı bir adamdı. Oturma odamızdaki dolabın en üst rafından bir Kur'an-ı Kerim çıkardı, ifadesine damlayan saygı ve sadakatle üç kere öptü. Ardından aynı raftan düzgünce katlanmış büyükçe bir Türk bayrağı çıkardı ve aynı şekilde tüm güzellikler ifadesinde can bulurken öptü. Sırtıma şanlı Türk bayrağını astığındaki halini hatırlıyorum. Bakışları her zamankinden daha dikkatli ve net olsa da, derinlerde açıklamakta zorlandığım bir karmaşayla düğümlenmişti. Sol yanağında hafifçe beliren gamzenin sebebi, gururlu tebessümüydü.

O an sırtımda taşıdığım kan kırmızı bayrağın, her bedende taşınamayacak kadar asil olduğunu hissettim.

"Sırtında taşıdığın yalnızca bir bayrak değil, yavrum. Görevlerinin ödev yapmak, uslu durmak ve zamanında uyumaktan ibaret olmadığı gibi." dedi, babam sakin bir ses tonuy-

la. İrkildim. "En değerli ve yüce görevin, ayak bastığın bu topraklara sadık bir vatandaş olmaktır. Fedakâr milletine ve şanlı tarihine layık olmak, ülkenin değerlerine sahip çıkmaktır." Derin bir nefes aldı. "Unutma ki, bu vatan üstün kahramanlıkları barındırmasının dışında; önündeki nesilleri ayakta tutmayı başarabilmiş, her okunduğunda imkânsızı başarabilmenin verdiği o yüce duyguyu tattırabilmiş bir geçmişe sahip." Dizlerinden destek alıp ayağa kalktı. "Konu yurdun olunca asla araf olma, sevgili çocuğum. Çünkü araf kötüye olduğu kadar iyiye de uzaktır ve sadakatini, iyiliğini en çok yurdun hak eder." Bakışları yüzümde gezindiğinde konuşmasından anladıklarımı sorgular gibiydi ve ben kollarımı açıp kafamda biriken düşüncelerin içinde kulaç atıyor gibiydim. Babamın gölgemi hapsettiği gözlerinde ziyadan bir merhamet ışıldıyordu, bu ışığın bakışlarıma karışmasını diledim. İri elinin arasında kaybolan küçük elimi tuttu, hızlı adımlarla evden çıktık. Kapıdan bize bakan annemin ifadesinin, ruhumun telaşla yoğrulmasına sebep olduğu anı hiç unutmadım.

Yaşananlar şimdi akrep ve yelkovanın yaptığı gibi kaçınılmaz bir kovalamacayla zihnime dökülüyordu.

Turuncu sokak lambasının aydınlattığı meydan, yazın ortasında olmamıza rağmen ihanetin soğukluğunu yankılıyor gibiydi. Geri dönen sesler gaddar bir nefretin hançerlediği bağrı yanmış toprağın sesiydi. Gecenin soluklandığı sıralarda ben dikkatle çevremdeki insanları seyrediyordum. Meydanlar; gencine, yaşlısına, çocuğuna, vatanı için tek yürek olmuş herkese ev olmuştu adeta.

Hayatımın geri kalan kısmında, göğüs kafesimde bir kalp yerine enkaz taşımama sebep olacak her şeyi o dakikalarda yaşadım.

İçimde uzun süredir saklanıp duran huzursuzluk bir sarmaşık gibi kemiklerime sarılıp yükselmeye başladı. Çevrede sürünen boğucu bir panik, bakışlarımı kan dökerek zihnime kazınan bir sahneye yöneltti. Gördüklerimin gözbebeklerime dökülen yansıması en karanlık haliyle anılarıma mühürlendi. Tekerlekli sandalye üzerindeki yaşlı bir amca, tankla arasındaki kısa mesafenin kendi cesaretine savurduğu darbelerden etkilenmiyordu. Buna rağmen karşısındaki tank kendisine ilerlemeye devam ediyordu. Telaşla aralanan gözlerim kapanmak için direnmeye başladı.

Afallamıştım...

Bir an tüm ışıklar küçük bedenimi buldu ve babamın beni saklayan gölgesi yok oldu. Koşar adımları tekerlekli sandalyeyi iterek durduğunda sonlanan tek şey adımları olmadı. Şaşkınlık yüreğime, gökyüzünü aşıp geçen bir yangını taşıdı ve afallamış ifadem genişledi. Göğüs kafesimde öyle bir ağırlık hissettim ki bu ağırlığın beni yere çöktüreceğini sandım. Sırtımda taşıdığım yüce değerin adına dizlerimi kırmadım bile. Gecenin yağdırdığı ölümlerden biri babamın heybetli bedenini bulmuş, zaman bileklerime zincirlenmişti adeta. Keskin bir keder göz kapaklarıma tırmandı ve aldığım nefes çarptığı her noktayı kanatmaya başladı. Midemde kocaman bir boşluk açıldı ve bu boşluk beni yutmak istercesine büyüdü.

Yüreğimdeki ışıklar kararmaya başladı, zaman önümde diz çöktü.

Gözyaşlarını ayaklarımın altında titreyen kavruk toprağa dökülürken hissettiğim acı kanıma karıştı. Kemiklerime sarılarak yükselen sarmaşıklar geri çekildi, kalbim kaybımın ağırlığıyla yağmalanmaya başladı. Zihnimin penceresi kırıldı, akrep ve yelkovan sessizliğe büründü. Minik yüreğim, bu zamana kadar yaptığımız tüm kardan adamlar gibi eridi döküldü

içime, lunaparkların ışıkları söndü, pamuk şeker satan amcalar toz bulutuna dönüştü. Geriye bir tek kanatlarından mahrum bırakılmış ben kaldım.

Toprağın çatlaklarından gam dolu bir ağıt süzüldü. Ben dinledim.

İçimdeki güç damla damla azalırken babama doğru koştum. Yaşadığını görmek, boynuna atılmak istiyordum. Ancak güçlü bir kol bedenimi yakaladı ve ona ulaşmamı engelledi. İleriye uzanan ellerim bomboş kaldı. Babamın şehit düşen bedeninin üzerinde gece, adeta siyah örtüsünün ardından bakan Azrail gibiydi.

Saniyeler ihanetini telafi etmek ister gibi hızla akmaya başladı ve ben 'o an' bundan sonraki yaşamımda yüreğimdeki boşluğun tamamlanmayacağını hissettim. Geriye bir tek kanatlarından mahrum bırakılmış ben kaldım. Bu durumun bir bumerang etkisiyle hayatımı çıkmaz sokağa dönüştüreceğini 'o an' hissettim. Belki de bu bir bumerangdan ziyade bir girdaptı ve ben o girdapta yapayalnızdım. Babam yoktu, söylemek istediklerim ebediyen içimde saklı kalacaktı. Kahramanımı -kahraman diyorum çünkü o benim ilk ve tek kahramanımdı, babamdı- gözlerinin içine bakamayacaktım, beni kucaklayamayacaktı... Parmak uçlarım artık acıyordu. Bu düşünceler içerisinde babamı toprağın yıpranmış ellerine teslim etmiştim.

'O an' hissettiğim öfkenin katılaşıp kanımın üzerinde yüzdüğünü sandım.

'O an' hayatımın her köşesinde kulaklarımda yuvarlanıp duracak bir gerçek oluştu ve kafamın içinde bir o tarafa bir bu tarafa ilerlemeye başladı.

Havada süzülen kızgın demir parçaları gibi cesur yürekler olduğu sürece düşmanın bedeni, ihanetinin serptiği serin

suya rağmen dağlanmaya mahkumdu ve sırf bu yüzden bu vatan bağımsızlığın omuzlarında yükselip bu millete yâr kalacaktı. Bu sav, kırık kanatlarına rağmen gökyüzündeki "Hilâl'e sevdalı olan"a kalan 'Tek Teselli'ydi...

Haydar Aliyev Fen Lisesi
MERKEZ/IĞDIR

YAŞASIN ÇİÇEKLER

Seray TEMÜR

İnişler ve çıkışlarla dolu hayat. Savaşlar ve çatışmalarla, içimizdeki çatışma bir türlü bitmek bilmeyen alevlerden yapılma. Fikirlerle dolduruyoruz kafamızın içindeki tüm rafları tıklım tıklım, ideolojiler asıyoruz panolara. Çoğunlukla değişebileceğini unutarak. Panolarımızdan iğneler sabit, fikirleri koyduğumuz saksıların toprağını yenilemeye veya sulamaya hiç ihtiyaç duymuyoruz. Daha doğduğu an insanları ayırmaya başlamakla yetinmiyor, bir de düşüncelere göre sıralıyoruz. Çiçekleri nefretlerin katlettiği mecralarda geziniyoruz. Kusurlu zamanlarda yaşadığımızı savunan insanlarla. Kusurlu olan bizleriz, zaman değil, yer değil başka hiçbir şey değil. Ne de çok nefret duyuyoruz, her şeye. Nefrete vakit olmadığını bilmeksizin. Çağları atlıyoruz birer birer marifetmişçesine. Yaşamayı, insanca yaşamayı öğrenemeden kırmayı öğreniyoruz ve dökmeyi. Çağlar boyu ve çağlar boyu durmaksızın yok etmeyi. Oysaki kuşlardan başka çağ yoktur ve sevmekten başka yol. Kim sonsuza uzanabilir ki yaşantısında nefreti öbek öbek biriktirerek? Çünkü nefret sonsuza uzanmaz. İnanın, sadece sevgi yok olmayacak, hatırlanacak tek şey olarak hafızalarda tacını kuşanacak.

Ama ne çok nefret var! Cümlelerin virgüllerine kadar gizlenmiş ne çok nefret. Bizle aynı olmayanlara sıçramış, farklılıkları yargılar hale getirmiş. Bizi bakış açılarına karşı körleş-

tirmiş. Bu körlükle herkesin pencerenin farklı bir vitrayından dünyayı izlediğini göz ardı ediyoruz. Ne sınıflandırmaktan ne de çatışmaktan yoruluyoruz.

Ardı arkası kesilmeyecek zannedilen bu renklerin kanlı savaşı, bir gün aniden durdu. Siyah beyaza elini uzattı, menekşe laleye, güneş yağmura. Anlamsız kavgaların kuru gürültüleri duvarlara çarparak yok oldular. Aynı vatan toprağında yaşayan insanların kanatlı ümitleri yükseldi göğe. Sustu. Çehreler, diller, kökenler sustu. İdeolojiler sustu. Önyargılar gömülüp üstüne birlikteliğin yeşillikleri ekildi. Biliyorduk, birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Farklılıklara yönelttiğimiz namlulardan özür dileme vaktiydi. Tek bir vücutmuşçasına al bayrağı dalgalandırırken kuş rüyalarının tonlarındaki maviliklerde, fedakarlık ve dayanışma vaktiydi. Yine Nene Hatunlar vardı dört bir yanda. Birbirimizin elini tutmaktan aldığımız gücün kalabalığıyla ölmekten korkmaz olduk. Ne de olsa "Vatan sağ olsun!" denecekti arkamızdan ve bu cümle uğruna on beş canımız olsa on beşini de gülümseyerek verirdik, hayatımıza koyabileceğimiz en onurlu noktayı koymanın şerefiyle. Bu cümleye kaç şehit sığmıştır? Son yolculukların kaçında acılı ağızlardan dökülmüştür? Kim bilir kaç okyanus akmıştır bu cümleyle renk renk gözlerden. Yıkılmasını dört gözle bekleyen sırtlanlara rağmen dimdik ayaktaydı işte bayraklar, ezanlar ve dillerde vatan sağ olsunlar. Yıkmak için kaç rüzgar birleşse de bize karşı hiçbiri kazanamadı. Aksine birleştirdiler bizi. Bize biz olduğumuzu hatırlattılar. Farklı motiflerin birleştiği, farklı dünyaların el ele verdiği bir ahenkle savunduk. Verebileceğimiz en güzel şeyi, canımızı sunduk kristal işlemeli cam kaplarda. Masallarda, öykülerde okuduğumuz kahramanları canlı kanlı gördük caddelerde. Bir Seyit Onbaşı bir tankın önüne yatıyordu işte az ötede. Bu cesareti yazmaya hangi kalem yeterdi, hangi kağıt titremezdi karşısında? İnsanlar

mermilere siper oluyordu, vatan aşkını hangi toprak gömecekti? Bilmiyorum. Hangi betimlemelerin yeteceğini, hangi kelimelerin kifayete erişebileceğini bilmiyorum.

Kanlarla yazılmış destanlar vardı duvarlarda. Yanlarında vatan türküleri. Bir çocuk, başı yukarıda elinde bayrak. Milletine sahip çıkmayı öğreniyor kanla karışık bayrağından. Bir kuş ağlamayı öğreniyor, bir yetim babasızlığı. Yağmur susmayı öğreniyor. Bu millet bir olmayı öğreniyor.

Bizi bir felaket birleştirdi ve suladı aradaki barış bezeli fideleri. Bize düşense sulamaya devam etmek, yıkılmaz bir çınara dönmesi umuduyla.

BURSA TOFAŞ FEN LISESI
Nilüfer/Bursa

TOPRAK, EĞER UĞRUNA ÖLEN VARSA VATANDIR!

Emine ERDEM

Darbe dediğimiz şey bana göre insanın insana yapmaz dediğimiz cinsten bir şeydir. Neden yapar ki insan bunu? Allah'ın o verdiği canı almayı neden ister ki? Barış varken neden savaşı seçer ki? Bunların cevabını bence kimse veremez. Yüreği yanan bir annenin, kapı gibi duran babanın gözyaşlarının hesabını kimsenin veremediği gibi. Yıllardır olan bu darbeler elbet bir gün son bulacaktır. Bizim ülkemizin askerleri yılmadı, yılmayacak. Sedat Kocabey'in de dediği gibi "Babam bile olsa karşımda duran, önce vatan sonra vatan!"

Zaman zaman olan bu darbeler Türkiye'yi genelde olumsuz yönde etkilemiştir. En önemli kaybımız vatanımız için canını hiçe sayan kahraman askerlerimizdir. Ne biz onların hakkını ödeyebiliriz, ne de onların canlarını alanlar ahirette bunun hesabını verebilir. Hangi vicdan bunları yapabilir ki? Gözünü kırpmadan onlara silahı doğrultana insan denmez. Evde babalarının arkasından ağlayan çocukları düşünmeli en başta insan. Annelerin emeklerini düşünmeli... Birinin kendi iyiliği olsun diye can alıp tüm Türkiye'nin canını yakması mı gerekir? Ah be Anadolu... Şimdi her köşen ağlayan ana dolu.

Darbelerden söz edecek olursak; 30 Mayıs 1876 darbesi, Osmanlı padişahı Abdülaziz'in tahttan indirilmesiyle sonuç-

lanmış bir hükümet darbesidir. 27 Mayıs 1960'ta yapılan ve Türkiye Cumhuriyeti tarihinde gerçekleşen ilk askeri darbedir. 12 Mart 1971 muhtırası 12 Mart 1971 tarihinde muhtıra vererek hükümetin istifaya zorlandığı askeri darbedir. 12 Eylül darbesi Türk Silahlı Kuvvetleri'nin 12 Eylül 1980 günü emir-komuta zinciri içinde gerçekleştirdiği askeri müdahaledir. 28 Şubat 1997 tarihi darbenin yanı sıra 28 Şubat 1997'de yapılan Millî Güvenlik Kurulu toplantısı sonucu açıklanan kararlarla başlayan ve irticaya karşı olduğu iddia edilen süreç. 27 Nisan 2007 tarihi de darbenin yanı sıra Türk Silahlı Kuvvetleri adına Genelkurmay Başkanlığı'nın Cumhurbaşkanlığı seçimi dolayısı ile 27 Nisan 2007 tarihinde yaptığı, lâiklikle ilgili açıklamadır.

15 Temmuz darbe girişimi benim için en önemlisidir. Yakından şahit olduğum darbedir. O gece nasıl anlatılabilir bilmem. Sokaklarda bağıran insanlar, sokağa çıkma yasağına karşı dışardan ihtiyaç duyduğumuz malzemeleri almak için sıraya girmiş insanlar... Televizyonda durmadan şehit haberleri veriliyordu. Durmadan salalar okunuyordu. Herkesin gözünde korkan bakışlar vardı. Televizyonda o annelerin ağlama sesi asla dinmiyordu. Tanıdığım insanların şehit haberlerini o beyaz ekrandan duydum. Vatanı için canını hiçe saymışlardı. Bizim için ölümü göze almışlardı. Tüm yaralar tazeydi ve o annelerin babaların yaraları hiç kabuk bağlayacağa benzemiyordu. Küçük çocukların ağlaması yüreğinde sevgi taşıyan herkesi ağlatıyordu. Hayatımda hiçbir olaydan bu derece etkilendiğimi hatırlamıyorum. Tek dileğim bir daha bu durumu yaşamamak, bunlara şahit olmamak.

Darbeler o zamanlar tüm Türkiye'yi üzdü. Biz şimdi unuttuk; ya o annelerin yüreğindeki ateş dindi mi? Asla! Hangi güç bir anneye evladını unutturur? İnsanın canından daha çok sevdiği, canını verebileceği şeydir evlat. Acısı ha deyince

dinmez. Küçükken düşmesin diye sakındığı evladının bir vicdan yoksunu tarafından öldürülmesi yıkar bir anneyi. O güçlü duran babayı bitirir. Bunu yaşamayan hiç kimse anlayamaz.

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır!"

Sami Evkuran Anadolu Lisesi
MUDANYA/BURSA

DARBE, DERT; DEVA, DEMOKRASİ

Mehmet Nur KAÇİRA

Alfabemizin beşinci harfidir D.Yarım aya benzer. Yazması kolaydır, yormaz insanı. Değer, Dostluk. Duygu, Düşünce, Demokrasi, Doğruluk. Dürüstlük gibi insanı insan yapan erdemlerin baş tacıdır D. Bu güzel harfle başlayan ve bu harfin kazandırdıklarını bir anda silen başka bir sözcük de -tesadüfe bakın yine D harfiyle yazılır- Darbedir.

Darbe bir ülkenin başına gelebilecek en büyük felakettir. Yıllardır kazanmış olduğumuz haklarımızı gasp eder. Kurduğumuz birliği, düzeni elimizden alır. Düşünmeyi, duymayı aslında insanca yaşamayı yasaklar bize.

Güzel yurdum geçmişten günümüze birçok darbe girişimi yaşamıştır. Fatih'in İstanbul'u fethinde bile asker ayaklanmak istemiş, basiretli devlet adamları sayesinde bu olay engellenmiştir. Ama yıllar içinde yeniçeriler fırsat buldukça ayaklanmış Osmanlı padişahlarından kimini tahttan indirmiş, kimini katletmiştir. Darbe zihniyeti kanı ve korku salmayı sever. Fırsat buldukça halkı sindirmek için kan döker. Darbeciler sadece askerler değildir. Halka kendini doğru, dürüst ve dindar (baş harflere dikkat) olarak tanıtıp sevdiren siviller de darbenin içinde olabilir. İşte 15 Temmuz gecesi de böylelerinin askerle işbirliği yapmasının bir ürünüdür. Yurdum yine darbe meraklılarının kalkışmasıyla savaş meydanına dönmüştür. 251 şehit bu cennet vatan için ken-

dini feda etmiştir. Anlamadığım bu ülke; devletiyle, milletiyle kenetlenmişken derdiniz nedir? Niye bizi yıkmak istiyorsunuz? Cevap belli aslında. Ülkemin bulunduğu coğrafya çok değerli, bu yüzden yüzyıllardır bu ülkede huzursuzluk kol geziyor.

Darbeciler! Unuttuğunuz bir şey var: Biz Fatihlerin, Yavuzların, Çanakkale ve Kurtuluş Savaşlarında mücadele eden Mehmetlerin torunlarıyız. Canımızla kanımızla savunduk bu ana yurdu. Kolay kazanmadık ve asla vermeyiz. Darbeyle ülkemizi ele geçirmek istediniz ama cevabını misliyle aldınız. Cumhurbaşkanımızın çağrısıyla sağ sol ayırmaksızın milletimiz bir oldu. Hainlerin tankına, topuna, silahına karşı durdu. II. Kurtuluş Savaşı'nı gerçekleştirdik. Allah'a şükür, milletim bu mücadeleden de yine yüzünün akıyla çıktı.

Bazen bir harf sadece bir şekilden ibaret değildir. D harfine bakın mesela. Yanmaya benzeyen şeklinde bir milletin geçmişini ve geleceğini taşır. Allah bu millete D harfini baş tacı eden erdemler dışında hiçbir D harfi göstermesin. Darbelerle dolu karanlık geçmişimizin yerini güneş gibi parlayan geleceğimiz alsın.

Yeni Şehir Ertuğrul Gazi Anadolu Lisesi
YENİŞEHİR/BURSA

TARİH TEKERRÜR ETMEYECEK

Merve ASLANER

Ey halkımız uyanın! Nasıl zamanlardan geçtik hatırlayın. Batı'nın oyunlarıyla asılmış liderlerimiz, verilmiş binlerce şehidimiz var. Görün bunları ve düşünün. Nasıl kandırıldık? Barış adı altında yaşanan ölümler nasıl dağladı ciğerimizi? Barışın olduğu yerde darağacı olmaz. Barış ve millet iradesine dayalı rejimler insanları ayırıp birbirine düşürmez. Demokratik bir yönetim; sağ-sol, dinci-laik, mezhep ayrımı hele hele vatandaş kıyaslaması asla yapmaz.

Demokrasilerde de amaç bu değil mi? Demokrasilerde yöneticileri cuntacılar değil halk belirler halk. Kan ve gözyaşı dökmeden ama. Bir karar verilecekse millet verir. Halkın silahlarıyla halka ateş açılmaz gerçek demokrasilerde. Demokrasinin silahı, oy pusulası ve sandıklardır. Seksen küsur milyonun gücüdür demokrasi. Bu güce, 27 Mayıs'ta, 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, 28 Şubat'ta, 25 Aralık'ta ve 15 Temmuz'da vurulan darbeler, ülkemizi kaosa sürüklemekten başka bir amaç taşımıyordu. Bütün bunlar egemenliğimize ve demokrasimize vurulan kahrolası esaret zincirlerinden başka bir şey değildir. Cuntacıların kirli ellerinde yazılan tarihimiz dirayet ve basiret sahibi liderlerimiz ve yurttaşlarımız sayesinde 15 Temmuz gecesi aynı düzlemde bir daha tekerrür etme cüretini bulamamıştır. Tarih, adeta kara talihinden hicap duymuş ve makus talihine o destansı gecede sert bir tokat indirmeyi bilmiştir. Hem de bu indirilen okkalı bir Osmanlı tokatıdır.

15 Temmuz 2016:

Bugünün sıradan bir gün olmasını ne kadar çok arzu ederdim. Her zamanki gibi televizyonu açıp en sevdiğim diziyi izleyeceğimi umarken "Silahlı kuvvetler yönetime el koymuştur." sözünü duymamayı Allah'ımdan ne kadar çok dilerdim. Bizler, sinemada film izlerken onlar darbenin senaryosunu yazdılar hatta fütursuzca filmini çekmeye yeltendiler. Bizim eli öpülesi analarımız akşam ne yemek yapacağını düşünürken o gözünü kan bürümüş cellatlar, nereyi, nasıl işgal edeceklerini kurguladılar. Düşünüp kurguladıklarını acımadan uyguladılar da. Onların bu caniliği yüzünden her 15 Temmuz geldiğinde demokrasi şehitlerinin kabirlerine kırmızı karanfil bırakmaya gideceğiz. Bu tarifi kabil olmayan 15 Temmuz, aynı zamanda hem gurur günüdür hem de hüzün yaşadığımız müstesna bir zaman dilimidir. Gurur günümüz, çünkü hangi görüşe mensup olsak da hepimiz meydanlara çıkıp demokrasimize sahip çıktık. Hüzün günümüz, çünkü dost bildiğimiz insanlara her zaman güvenemeyeceğimizi, verdiğimiz her bir şehidin kanıyla ve malul olan gazilerimizle anladık. Yüreğimizde daha hayatının baharında ebediyete intikal etmiş şehitlerimizin hüznü var ama bir yanda da onların bize kahramanca duruşlarının yaşattığı gurur da inkar edilemez.

15 Temmuz 2016:

Çocukluğumuzun bize verdiği sonsuz korunma içgüdüsüyle ebeveynlerimize sarıldık o gün. Her zaman asker abi dediğimiz kişiler, neden insanları, gözlerini bir lahza olsun kırpmadan öldürüyorlardı acaba? Korkuyorduk. Her zaman mutlulukla bakması gereken o çocuk gözlerden mutluluk yerine adeta korku akıyordu. Korku ve endişe el ele vermiş, rüyalarımızı zapt etmiş, umutlarımızı sömürüyordu.

Vatan şairi Namık Kemal'in "Felek her türlü esbab-ı cefasın toplasın gelsin./Dönersem kahbeyim millet yolunda bir azi-

metten." dizelerindeki anlamı idrak eden yüz binler, akın akın indi meydanlara. Hem de o ne iniş! Öyle bir kudretle dikildi ki namertlerin karşısına, bir adım dahi attırmadı şeytani varlıklara. Darbeciler düşünmüş olacaklar ki eski darbeleri, böylesi bir direniş karşısında yerle yeksan olacaklarını hiç hesaba katmadılar. Sandılar ki yönetime el koyar, halkı korkuyla sindirir, ülkeyi de parçalarız. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı, yanlış hesap Bağdat'tan döndü. O hainlerin de morali söndü. Zannettiler ki daha once yapılanlar gibi asarız, olmazsa keseriz o da olmazsa işkenceyle ezeriz. Hiç de istedikleri gibi olmadı. Milletimiz tek vücut olup atıldı dört bir koldan vatan hainlerinin üstüne, yürüdü üstüne ölümün, dünyaya demokrasi dersi verircesine.

Düşünün ki bir hastanenin acil servisine kaldırılan yaralı bir polis memuru: "Beni bırakın, benim yaramın bir önemi yok, siz çabucak yaralarımı sarın; sarın ki darbecilere karşı polis arkadaşlarımın yanında mücadele edebileyim." diyerek söz konusu vatansa canın ne önemi var mesajını yüksek bir perdeden dile getiriyordu. Yaşlı bir teyzemiz, kocasının kamyonunun damperine doldurduğu onlarca vatan sevdalısıyla köprülere akın ediyordu. Biliyordu ki bu darbe en kısa zamanda bastırılamazsa palazlanıp bütün yurdu tarumar edecek. Bu teyzemiz, kamyona, koca Türk ulusunun istikbalini doldurmuştu aslında. Bir kamu binası önünde istiklal mücadelesi veren bir gencimiz, göğsüne aldığı mermilerle şahadete yelken açarken sadece elindeki bayrakla ihanet çetesinin üstüne yürüyen hanım bir kardeşimiz tekmelerle, dipciklerle mütemadiyen darp ediliyordu. Çirkefleştikçe kuduran, kudurdukça kan akıtan gözü dönmüş asker bozması bu kalleşler, halkımızın gücü karşısında inlerine kaçıyor ya da korkaklıklarının tescili olarak bir bir teslim oluyorlardı. Ne hazindir ki bana, benim silahlarımla taarruz ediliyordu. Ne onurdu ki bana, biz olmanın ne kadar büyük bir güç olduğunu fehmediyordum.

Mehmet Âkif'te anlamını bulan "Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim. /Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim! /Adam aldırmada geç git, diyemem aldırırım. / Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırırım.'' dizelerinin o muhteşem gücüyle durduk bedenleri öğüten demir yığınlarının karşısında ve mermi sağanağının altında. Yine hesaba katmadıkları bir şey daha vardı, o da rahmet şemsiyesinin Müslümanların üzerine geçirilen bir kalkan olduğu. Bu yüzden hiç canı yanmadı Ömer'in, Erol'un, Abdullah Tayyip'in, Şerife'nin ve daha nicelerinin. Bu yüzden mahzun ve mahcup olmadı bu mağrur gençlerimiz. Şahadet şerbetini kana kana içerek uzandılar sonsuzluğa. Ve onlar için vaat edilen adn cennetlerine…

Kahrolası, gide de geri gelmeyesi o zifiri gece nihayetlendi. Güneşin yakıcılığının daha fazla arttığı bir güne uyandık ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerimizle. Bitti ama hala 15 Temmuz'un artçılarıyla sarsılıyor deprem geçirmiş nazenin yüreklerimiz.

Ders alınmalıydı tarihimizden. Alınmalıydı ki tarih bir daha tekerrür etmeye kalkışmasın. Yaşanan onca hadiseden ibret alınmalıydı ki insanlar babalarına, analarına, kardeşlerine, yakınlarına ağlamasın. Alınmalıydı ki birlikte ve huzurlu yaşayacağımız müreffeh günler uzakta kalmasın. Bizler geleceğin mimarları, mühendisleri, hakimleri, doktorları, öğretmenleri olacağız ve milli hafızamızın derinliklerinde bir yerlerde hep şu cümleyle kalakalacağız.

"Tarih tekerrür etmeyecek."

Bayburt Fen Lisesi
MERKEZ/BAYBURT

HÜRRİYET BENİM!

Muhammed OĞUZHAN

"Milletler, topla tüfekle, zırhlı ile ordularla, tayyarelerle yıkılmaz. Milletler, ancak aralarındaki rabıtalar çözülerek herkes kendi başının derdine, kendi menfaatini temin etme kaygısına düştüğü zaman yıkılır."

Mehmet Akif Ersoy, 19 Kasım 1920, Kastamonu

Ben Türkiye'yim. Asya'nın medeniyetle kavrulmuş kurak bozkırlarından, güneşin doğduğu topraklara bir kısrak başı misali uzanarak, Atilla'dan, Oğuz Kağan'dan ve kılıcı istiklale değmiş her bir yiğitten alınan cesaretin anahtarı açtı Anadolu'nun kapılarını, sancağımın ebedi yurduna. Kafkasya'dan, Toroslar'dan, vatanımın dört yanından hürriyeti aydınlatmak uğruna doğan güneş, müdafaasından mahrum kalınmayacak bulutlara arkadaş oldu. Arşın kudretin gölgesini yansıtan ahterân ordusu, Mekke'den vücut bulan zarafetin elçisine armağan oldu. Göğün gölgesinde bir medeniyet, ay yıldızın altında bir oldu, diri oldu, Türkiye oldu. Süleyman Şah'tan Ertuğrul'a, Söğüt'ten bilenen kılıcın kanıyla, yükseldi Türklüğün nişanı ve bir milletin dinmez şanı. Her yiğidin alnından Hakk'a yükselen her bir secdede, büyüdü toprağı, yükseldi sancağı Anadolu'nun. İstanbul'da ateşlenenince Şahi'nin barutu, kapandı Vatikan'da zalimin tabutu.

Yükseldi.

Yükseldi imanın dinmez bekası.
Yükseldi Türk'ün kılıcında ki kanın taze kokusu.
Değdi itin burnuna ta o zamandan hürriyetin korkusu.

Derken değerken yükselerek arşa başı, önce kıydılar Genç Osman'a, daha ömrünün baharında.

Mısralar.

Mısralar ki destur ister dağlardan. Gönül dağına saplanmış bir ok ki vurdular ta cananına. Bir şah-ı ali-şan iken şah-ı cihana kıydılar, Kan ağladı ehl-ifünun, şah-ı cihana kıydılar.

Doymadılar kanına.

Giden yalnız ne bir baş idi ne de sönecek bir imanın son damlası idi. Önce Abdülaziz'e, Sonra Abdülhamit'e

Vurdular İslam sancağının ta kalbine. Bilekler bağlı, gözler revan içinde.

Lakin bilmedikleri bir şey vardı! Bu kan gaflete uzaktı! Bu kan yeise asla kapılmadı!

Ant içti Anadolu'nun yiğit evladı!
Yükseldi Toroslar'dan bir baş
Ağrı'dan tekbirlerle
Yıldız dağlarından dualarla
İlgaz'dan imanı
Allahuekber Dağları'ndan inancıyla.
Duyuldu ta Kafkaslardan Anadolu'dan yükselen nidalar!
Ben Anadolu'yum!

"İşte ben Anadolu'yum, yiğidim çatıktır kaşım, Bir babanın öz oğluyum, yedi kardaşım. Yedi oğlum var biri Araş'tır, bir ucunda serhat, bir kızım var Dicle'dir, bir oğlum var Fırat!

Ben Türk'üm, Kürt'üm, Zaza'yım, Laz'ım, Çerkez'im,

Dadaş'ım. Dedik ya bir babanın öz oğluyum, yedi kardaşım. Ben Karadeniz'de Laz'ım, Hazar denizinde Abaz'ım. Bir elimde kemence bir elimde sazım. İşte benim ben, ben Anadolu'yum."

Bin yılda yoğrulan hamurumu, bir gecede bırakamazdım ellerine.

Zira 60'dan beri kanamakta yüreğim. 28 Şubat'tan beri.
Kestiler nefesimi bir ip ile.
Aldılar hürriyetimi bir tekme ile.
Cesaretiniz yoktu.

"Ölüme kadar metanetle gittiğimi, silahların gölgesinde yaşayan kahraman efendilerinize acaba söyleyebilecek misiniz?"

Elbette söyleyemediniz. Kırdınız bizi bizlere.
Kanla yoğrulmuş yüreklere. İflah olmaz zihinlere.
Kardeşi kardeşe, milleti devlete
Mübah gördünüz mü bizi zillete?
Giden başlar değildi yalnız,
Nice ulu cana kıydınız, yaradandan gayrı,
Lakin tek bir cana kıydınız
İmanı, diner sandınız.
Lakin dinmedi de.

Duaları "Lâ tahzeninnallâhe meanâ." ile vücut bulan bir milleti tankla, tüfekle yıkmaya çalıştınız.

Uçaklar sizindi, gök bizim, tanklar sizindi, toprak bizim.

İnsanların çekinip saklanmasını beklerken, onların aklında tek bir soru vardı:

"İçimizdeki beyinsizlerin işledikleri yüzünden, bizi, helak eder misin, Allah'ım?"

O gece ki karanlığın ardından karanlığa teslim olmamanın kararlılığıyla, kararı demokrasi olan bir milletin tarih yap-

raklarına sürülmüş kara bir lekesinin ardından gelen zaferin ta kendisidir 15 Temmuz.

Karanlığın ardında yakılan ekinlerin ve hürriyet ateşi ile yanan gönüllerin parıltısıyla aydınlanan aydınlık bir gecenin takvimlerde ki durağıdır 15 Temmuz!

Vatanın her bir evladının bir can için gayretten uzak olmadığının ve zincirlere vurulmuş bir demokrasiye teslim olmayacağının ilanıdır 15 Temmuz!

Minarelerin süngü, kubbelerin miğfer, camilerin kışla, müminlerin asker olduğu gündür 15 Temmuz!

Hürriyet ateşi yanmadıkça gönüllerde, nefes almak ihanet değil midir zürriyete? 251 şehit! Tek bir millet! Tek bir bayrak! Tek bir vatan!

Tekbirler ile kazanılmış bir zafer!

Ben Sütçü İmam'ım. Ben Halisdemir'im. Bir kurşun ile hürriyet benim! Ben hürriyetim!

Göl Anadolu Lisesi
MERKEZ/KASTAMONU

ANLAMIYORUM

Aysun KUMCU

15 Temmuz. Kâbus bir geceydi. Ben kardeşimle parkta oynuyordum. Mutluydum, gülüyordum, eğleniyordum. Ta ki o haberi duyana kadar darbe var dediler. Darbe mi? Darbe neydi, niçin yapılırdı? Bilmiyordum ki ben bunları... Sadece on dört yaşındaydım. Darbeyi büyüklerimizden duyduğumuz kadar biliyorduk. Eve dönmüştüm. Olan biteni anlamaya çalışıyordum ama anlamıyordum. Bir tarafta asker, bir tarafta polisler vardı. Ellerinde bayrak tutan insanlar vardı.

Sala sesleri duyuyordum. Ne yapıyordu bu insanlar? Ne istiyorlardı bizden? Almak istedikleri şey güç, para, itibar mıydı? Yoksa bunlardan çok fazlası mıydı? Türkiye'yi mi istiyorlardı. Anlamıyordum.

Hayat bir kurtlar sofrasıydı. Kurt varsa, kuzu; kuzu varsa, yem; yem varsa, savaş var demektir.

Bizi kuzu olarak mı görüyorlardı? Evet, aslında bizi öyle görüyorlardı. Keşke bizi biraz tanısalardı. En azından bir tarihe baksalardı. Ne diyordu Mehmet Akif: "Asım'ın nesli diyordum ya; nesilmiş gerçek. İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek."

Biz biliyorduk. "Korkaklar her gün cesurlar bir kere ölürdü." Biz şerefimizle bir kere ölecektik. Ölmeye çıkmıştı onlar. Silahları yoktu ki onların. Sadece Allahları vardı.En ağır olanı ise kardeş bildiğimiz hainlerle savaşmaktı. Kendi silahlarınla, uçaklarınla, tankınla ölmekti ağır olan. Neden ağlıyordu anne-

ler, babalar, eşler; neden yetim kalıyordu çocuklar, neden canımız acıyordu her son dakika haberinde? Cevabını bilmediğim sorular vardı, sorusu var ama cevabı yoktu.

Sorusu var ama cevabı yoktu. Anlamıyordum ki ben...

"Dünya kötüler yüzünden bu halde değil; iyilerin susması yüzünden bu halde." Biz susmuyorduk. Bu mu rahatsız ediyordu? Güçleniyorduk, bu mu rahatsız ediyordu? Yine cevapsız sorular vardı aklımda. Evet,15 Temmuz'da birçok vatansever insanımız melek oldu. Onlar bizden çok şey almak istiyorlardı. Aldılar evet. İki yüz elli bir can ve onlardan geriye kalanlar... Ama bize çok şey öğretmişti 15 Temmuz. Sevmeyi, saygıyı, fedakârlığı, bir olmayı... Aslında biz, biz olmuştuk.

Korkuyorduk. Sevmekten, düşünmekten korkuyoruz. İnsan olmaktan kokuyoruz.

Ya da bilmiyordum, korkmuyorduk. Belki oyunun kuralı buydu. Sadece kendini düşünmek.

Birbirimizin üzerine basarak nereye kadar gidebilirdik ki. Birbirimizin ellerini tutmamızı gerekiyordu. Dış güçlerin oyunuydu bunlar. Oyunu kendileri kurup tüm dünyayı oynatıyorlardı. Ama buoyun adil değildi ki. Ben istemiyordum bu oyunda olmak. Ben oynamıyorum. Bu oyundan sıkıldım artık.

Öldürmek kolaydı, yaşamak zor, yaşatmak ise daha zordu. Biz zoru seçiyorduk. Yaşatmak istiyorduk insanları. "Anlamıyorum, oyun nerede bitiyor, hayat nerede başlıyor. Hiç anlamıyorum. "

Tek bildiğim şey şu: "Ya hep beraber kardeşçe yaşayacağız ya da hepimiz yok olacağız."

Yalvaç Fen Lisesi
YALVAÇ/ISPARTA

BEN DE ŞAHİDİM

Firdevs Nur ALTUN

Bir tarih var ben de şahidim. 15 Temmuz… Kalbi çürümüş, zihniyeti kötülük olmuş bir grup vatan hainiinin anlamsız bahanelere sığınıp halkı nasıl kurşun yağmuruna tuttuğunu; kardeşi kardeşe kırdırma hayaliyle nasıl dönülmez bir yola çıktığını; bu milletin canı pahasına vatanını koruyacağını nasıl gafletle unuttuğunu ve bir avuç kötü niyetlinin nasıl darmadağın edildiğini gördüm… Ben biliyorum. 15 Temmuz: Tarihe geçecek bir ihanetin ve yine tarihe geçecek bir kahramanlığın günü.

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Ansızın uykuları bölen kulak ağrısı bir ses duyuldu; bomba sesi! Korkuyla uyandılar, bir kâbus muydu bu ses, yoksa uykuları kesen şiddetli bir çığlık mı? Telaş vardı herkeste, nereden geldiği belirsiz bomba-silah sesleri, daha doğrusu vatan hainleri! Radyoyu açtılar, telefon-televizyon ile bağlantı kurup sesi öğrenmeye çalıştılar. Her şey karışık, korku vericiydi. Herkesin gecesi gündüzü değişmiş, şaşkın ve korkmuştu. Ama takvim yaprağı hâlâ aynı.

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Baba oğlunu aldı, elinden tutarak korkmamasını öğütledi. Oğlan kafasını salladı, “Ne korkacağım baba, iki-üç vatan haini alçak mı korkutacak beni!” dedi. Korkmadı, cesurdu, bir

o kadar da kinli! İçinde bir de merak vardı, kim yapardı, neden yapardı vatanına bunu?

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Etraf ana-baba günü misali karmaşık, bir sürü asker, polis. Bir ses daha, herkes yere eğildi ama oğlu koşmaya devam ediyor. Baba oğlunu yere çekmek istese de o koştu. "Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı. Oğlu ona döndü, babasının hiçbir zaman fark edemediği yetişkin bir kahraman edası ile "Tank gidiyor, baba. Ama içindeki, damarlarında Türk kanı akıtan bir insan değil, bir vatan haini…" dedi. Silah sesi tekrar duyulduğunda baba yeniden kafasını eğdi ama başını kaldırdığında, oğlu yoktu.

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Oğlan koşuyor, etraf karışık, çığlıklar, bağırışlar, silah ve bomba sesleri, hele bir de çileden çıkmış gibi askeri binaya giden tank! Birkaç silah tanka dönüyor, halktan "Dur!" diye komutlar geliyordu. Ama durmadı içerideki hain, polislere sürmeye devam etti. Destanlar yazacak, tankın durma sebebinin vatanı uğruna can vermekten çekinmeyen genç bir insan oluşunu.

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Herkes, o gece 251 kişinin can verdiğini, bazılarının tank altında kalıp bazılarının 30 kurşun ile öldüğünü düşünüyor. Herkes, yanılıyor. Herkes, onların bir kahraman olup göğe çıkmış bir ordu olduğunu unutarak öldüklerini zannediyor, yanılıyor! Ne annelerin döktüğü gözyaşı ne yetim kalan bebeklerin ağlayışına lüzum var, onlar ölmedi. Bizler sadece onlara şehit dedik, hem yaralıları hem de şehitleri saygıyla andık. Onlarsa, 251 şehitse, vatanını korumak adına bir tankın zincirli tekerlekleri altında kalmayı onur bilen yiğitlerse, tek başına 30 kurşuna göğüs geren kahramansa, bu şereften mutluluk duydu!

Bir tarih var, 15 Temmuz…

O gece, sabah ne zor geldi. O gece, gözyaşı da kahramanlık da, hem bir çocuğa hem bir ihtiyara hem bir kadına hem bir polise hem bir askere, kısaca tüm Türklere nasip oldu! Yara almayan da; alnından kurşun alıp ölen de; tankın altında ezilip kolunu, bacağını, canını kurban eden de; mahallesini kamyonun kasasına alan da vardı. Çeşit çeşit insanlardı. Ama amaçları tekti; vatanı bu darbeci hainlerden temizlemek!

Bir tarih var, 15 Temmuz…

Ben de yaşadım birkaç hainin elinde, kin, nefret, bencillik ile beslediği silahları şanlı Türk'e doğrulttuğu anları. Dualarımı gönderdim 'Vatanım' diye inim inim inleyen Türklere, kalkan olsun; Türklük onurumu bahşettim düzeni doğrulamak adına çabalayan vatandaşa, akıl olsun, fikir olsun.

Bir tarih var, 15 Temmuz…

"Korkma!" demedi mi vatan şairi? "Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak; Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak." demedi mi? Ve sanki şimdiyi görür gibi "O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak; O benimdir o benim milletimindir ancak." diye eklemedi mi? Sana diyorum hain! Akif bile demişken, vatana zarar vermeğe kalkan eli boş döner diye, sen ne demeğe Türk'e silah doğrultursun?

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Fatih'in "Ya ben İstanbul'u alırım ya İstanbul beni." dediği şehre bile ihanet ettiler. O şehre sinmiş Fatih Sultan Mehmet'i, cesaretini, yiğitliğini, Türklüğünü unuttular, sonrada bizim Fatih'in torunları olduğumuzu. Uğruna savaşlar verilen köprülere bu uğurda savaşlar veren milletin tankı, topu, tüfeği ile el koymaya kalktılar. Yine unuttular; biz o vatan uğruna

savaş verenlerin torunlarıyız.

Bir tarih var, 15 Temmuz...

Kolay gelsin sana Türk! "Seni beğenmedim." lafına sığınıp korkusunu silaha saklayan, sendenim deyip hain olan kanı bozukları yolundan temizlemeğe canla başla verdiğin mücadelede, kolay gelsin sana Türk!

Bir tarih var, 15 Temmuz…

Hep böyle yapmıyorlar mı zaten "Vatanı biz düzelteceğiz, çıkarın silahı!" diyen kanı bozuk hainler? Vatanın rejimini, kendi fikirleri doğrultusunda düzeltme arzusuna kapılmış general sıfatı ile 'Asker' gibi onurlu bir görevin arkasından kafamıza silah dayayan bu hainlere, bizlerin görevi dur demekti, dedik de! Bazen korkutmaya çalıştılar bizi; sokağa çıkmamıza izin vermediler; asıp kestiler, makamımızdan indirmeye çalıştılar, idam-şehit ettiler, kementle boğdular; amaçlarına koştuklarını zannettiler. Ama unuttular herhalde, karşılarında 'Türk' olduğunu. Bazen onların bakışından olumlu gibi gözükse de Türk halkını yaralayan başarıları oldu. Fakat biz yaralarımı da sarmayı bildik, darbelere 'Dur!' demeyi de.

Ahmet Melih Doğan Anadolu Lisesi
MERKEZ/ISPARTA

ÇELİK ZIRHLI KALELERE KARŞI VAR OLUŞ MÜCADELESİ

Rabia ALKANAT

15 Temmuz günü, anayasal düzeni devletin kalbini hedef alan milletin istikbal ve istiklaline yönelik düzenlenen bu saldırı uzantıları ve beyin takımı yurt dışında olan bazı devletler tarafından desteklenen uluslararası bir saldırıdır. Tıpkı tarihimizde sık sık rastladığımız haçlı seferleri gibi. Bu saldırının en acı ve utanç verici yanı bizden bildiğimiz ve ülkenin ekmeğini yemiş hainler eliyle yapılmış olmasıdır. Ama bu ülkenin asil evlatları sel olup aktı meydanlara hınca hınç doldurdular. Çelik zırhlar arkasına saklanmış hainlerin üzerine ölürsem şehit, kalırsam gaziyim inancıyla ölümü bile korkutan bir ruh haliyle öyle bir yürüdüler ki karanlığa sürüklemek isteyen hainlere inat ülkeyi yeni umut dolu aydınlık bir sabaha ulaştırdılar.

Darbeye kalkışanlar ne yapacaklarını şaşırdı. Çareyi kaçmakta, hizmetkarı oldukları ülkelere sığınmakta, buldu. Kırk yıldır bu hainleri yetiştiren çeşitli hile ve yöntemlerle hak etmedikleri makam ve rütbeye gelmelerini sağlayarak 15 Temmuz gecesi bu kalkışmanın emrini verenlerin bu kişileri halen koruyanların kimler hangi dost bildiğimiz ülkeler olduğunu hepimiz artık bilmekteyiz. "Bizim çocuklar bu kez başaracak" diyerek ülkemizin zenginliklerini ele geçirmeyi, sömürgeleştirmeyi hayal ederek gözlerinde dolar işaretleri belirenler, ellerini

ovuşturarark büyük iştahla küstahça bekleyenler, darbenin asıl hazırlayıcısıdırlar. Bunların şimdi bir kısmı suskun bir kısmı bugün dünden farlı konuşuyor yani çark ettiler. Neden? Korktular. Çünkü ümitleri kalmadı. Bu aziz milletin birlik ve beraberliği belliki korku salmış yüreklerine. Halkımızın vatanına, bayrağına mukaddesatına bağlılığını gördüler, kendilerinde olmayan bu hasletler karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

Bizler ülke olarak artık çok bilinçli olmak zorundayız. Bugün, dünden daha çok çalışmalıyız. Unutmayalım ki bizlere bu kara günü yaşatan güçler vazgeçmeyecek yeni hainlikler planlayacak yine ülkemiz üzerine oyunlar oynamaya çalışacaktır. Onlarda çok iyi biliyor ki uyuyan milletleri uyandıracak güç biziz. Dünyanın neresinde bir mazlum varsa umudu biziz, islamın sancaktarı, son ordusu olan millet biziz ve biz bu sömürgeci anlayış önündeki en büyük engeliz. Bu engeli kaldırmak için bugün olduğu gibi yarında her türlü hainliği yapacak her türlü hileye başvuracaklar.

15 Temmuz 2016 yıllardır kendilerini sinsice gizleyen bu ülkenin ekmeğini yiyerek makam ve güç sahibi olan, asker kılıklı hainlerin alçakça ihanetlerini gerçekleştirdiği tarihtir. Bu vatan topraklarında içimizde yaşayan ama aslında bizden olmayan birileri, yıllarca amaçlarını gerçekleştirmek için dini ve manevi bütün duygularımızı kullanarak sinsice emellerini perdelemiş, kendilerini dindar bir kesim olarak göstermiştir. Aklını ve fikrini dış güçlere satmış bu hainler 15 Temmuz gecesi gerçek yüzünü göstermiş, ortaya çıkarmıştır.

Bir tarafta bize ait ne varsa bize karşı kullanan, milletin parasıyla alınan uçaklarla halkın üzerine bombalar atan hain pilotlar, bir taraftan milletin malı olan tankların namlularını yine millete çeviren halkın vatanını, namusunu bayrağını ko-

ruma görevi verilen ancak halkına ateş eden canına, namusuna, toprağına kasteden asker kıyafetli satılmış alçaklar; diğer tarafta bu toprakların asıl sahibi olan milletin, elinde sadece Türk bayrağı dilinde "Ya Allah, Bismillah, Allah-u Ekber" nidaları olan vatan, millet ve bayrak için canını vermeye hazır asil evlatları o gün hakka inanmış insanların karşısında çelik zırhlı tanklar birer 'fil' o inanç dolu koca yüreklerin her biri bir 'ebabil' olmuştur.

15 Temmuz diğer bir ifadeyle, 1915 Çanakkale'de namusunu korumak için topraklarını düşman postallarıyla çiğnetmeyen al bayrak göklerden inmesin, ezanlar susmasın diye can veren 250.000 şehidimizin azim ve kararlılığının 100 yıl sonra torunlarında tecelli etmesidir.

Gazilerimiz;

Karanlık gece öncesi içimizde bizim gibi sıradan bir hayat yaşayan bir gün sonra malını, canını ortaya koyarak bu uğurda kanını akıtan kolunu, bacağını feda ederek sakat kalma pahasına ülkeyi kurtaran silahsız savunmasız, imanlı neferlerimiz bizden olan, bizim kahramanlarımız.

Ben çok istedim şehit olmayı. Bana değil de arkadaşıma nasip oldu şehitlik, ne mutlu ona. Bana da bu uğurda bir bacağını feda etmek düştü olsun buna da şükür en azından yarın ahirette o bacağım bana şahitlik yapacak diyen abimiz.

Kazan'da Akıncılar Üssü önünde hainlere karşı çıkarken bacağından vurulan, kendisine sorulduğunda vatan için bir bacak nedir ki biz oraya ölmeye gittik diyen ablamız. Yine Kazan'da uçaklar iniş kalkış yapmasın diye bir yıllık emeği olan ekinlerini yakan daha sonra zararını karşılamak isteyenlere "Ben bunu vatan için yaptım, vatan uğruna yaptım, maddi karşılık almam" diyen amcamız.

Gerekirse bu gece öleceğim diyen paletlerin önüne yatarak tankları tek başına uzun süre durduran içimizden bir kahraman Metin Doğan…

66 yaşında bedensel engelli Hacı Akkaya dedemiz 8 km yolu koltuk değnekleri ile yürüyerek Atatürk Havalimanı'na gelen ihtiyar delikanlı.

Tek hedefi halkın iradesini çiğnemek, millete kurşun sıkmak olan tankların önüne kendini iki kez atan ve yaralanan vatan sevdalısı abimiz Sabri Ünal.

15 Temmuz gecesi fikirlerini düşüncelerini bir kenara bırakarak tek yürek, tek yumruk olup Alevi, Sünni, Türk, Kürt olan kimsin necisin diye sormadan sokağa çıkan bu uğurda bedel ödeyen siz koca yürekli kahramanlarımız sizler var oldukça bu ülkeye kimse boyunduruk vuramayacak diz çöktüremeyecek. Bu millet sizlere minettar sizlerden razıdır Allah (c.c) da sizlerden razı olsun.

Şehitlerimiz;

Vatan uğruna eşinden, çocuklarından hayata dair sevdiği ne varsa vazgeçip ebedi sevgiliye koşanlar.

Sonunda şehadet olduğunu bilerek düşmana ilk kurşunu sıkan Niğde'nin gururu babasının yiğit evladı Türkiye'nin kahramanı bedenine aldığı otuz kurşun yarasını otuz şeref madalyası yaparak şehadet şerbetini içen yiğit 15 Temmuz'un sayısız kahramanlarından sembol ismi Ömer Halisdemir, selam götür Hasan Tahsin'e. Anneler ve babalar çocuklarına vatan sevgisini, sadakati, göreve bağlılığı anlatırken seni örnek gösterecekler. Ne mutlu senin gibi bir evladı yetiştiren eli değil ayakları öpülesi anne ve babaya.

Erol Olçok, evladın Abdullah Tayyip'i kurşunlardan korumak istedin olmadı. Sen de şehit oldun. Akan kanınızla

bayrağımıza renk verdiniz belki oğlunu kurtaramadın ama sayenizde vatan kurtuldu selam söyleyin Kurtuluş Savaşı şehitlerine. Söyleyin onlara emanetinize sahip çıktık diye.

Ankaralı Samet Cantürk öksüzdün, yetimdin vatanı ana baba bildin sen de selam söyle yetimlerin en güzeline.

Adanalı Ahmet ve Mehmet Oruç kardeşler kendi silahlarımızla şehit etti sizleri dost bildiğimiz, bildiğiniz hainler. Selam götürün sizin gibi şehit edilen Hz.Hasan ile Hz.Hüseyin Efendimize.

Diyabakırlı Askeri Çoban, Halit Gülser, Midyatlı Veli Bektaş ve nice isimler Kürt, Türk diye ikililik çıkaranlara ülkeyi parçalamak isteyenlere inat sizin albayrak için vatan için şehadetiniz hainlere, düşmanlara vurulmuş en büyük tokat. Selam götürün Çanakkale'de omuz omuza şehit olan Laz, Çerkez, Kürt, Türk, Boşnak dedelerimize. Allah adına vatan için millet için bayrak için şehadete eren 251 şehidimiz selam götürün Uhud'un Bedir'in aslanlarına Malazgirt'in yiğitlerine Çanakkale'nin ölümsüz şehitlerine…

Sezai Karakoç Anadolu Lisesi
YENİMAHALLE/ANKARA

EBABİLİN KANATLARI

Ayşenur ATEŞ

Benim adım ihanet!

Tüm dünyayı gezdim, tüm an'lara izlerimi bıraktım, hele tarihe asla silinmeyecek üzere varlığımı kazıdım. Tek bir adım yoktur benim, binlerce isimde varlığımı devam ettiririm. Bazen Genç Osman'ın son ânında yaşarım, bazen de Abdülaziz'in simasında hatırlanırım. Ama ilk adım, Kâbil'dir. Baş düşmanım ise her zaman Hak, umut ve Hâbil'dir.

Benim adım ihanet!

Sessiz sokakları çok severim. Çünkü sessizlik kabullenişi gösterir, evlatlarıma rahatlık verir. Mesela şu postalları kaldırımları döven "askerler", milletin tankını ve tüfeğini onu öldürmek için kullanan üniforması üzerinde emanet duran komutanlar, "kardeş" bildiğin kimseler... İşte hepsi, hepsi benim kuklamdır!

Bu yüzden idam edilen mahkumların yüzlerindeki teslimiyet, babası farklı düşünüyor diye hapse atılan çocuğun gözlerindeki mahrumiyetim ve özlemin soğuk yüzüyüm ben! Kadının yüreğindeki huzursuzluk, masum insanların vücuduna giren ağlamaklı mermi, boğazına ip geçirilmiş Menderes'in son sözleri, ülkedeki gerileme, karışıklık, yerde sürünen demokrasi, hiçe sayılan iradenin tıslayarak söylediği sözlerim ben: 27 Mayıs'ım, 12 Eylül'ün lanetli tasarımcısıyım!

Benim adım ihanet!

Öyle planlarım vardır ki bu millet için, öyle bir kurdum ki o satranç tahtasını, Şah'a ulaşmak için tüm alçaklıklara hazırım. O şanlı Osmanlı'yı nasıl türlü entrikalar ve hançerlemelerle "hasta adam" durumuna düşürmüşsem; şimdi de gerçek adaletin, İslam'ın son kalesinin, mazlumlar için umut ışığının, tüm aç gözlü sırtlanların etrafında dolaştığı o Bereket Yurdu'nun yıkılması için aynı özveriyle çalışıyorum. Nerede Hakk'ı savunacak birini bulsam ağzını kapattırdım, dini mekanları ateşten zincirlere esir bıraktım, masum kadınların tüm sosyal yaşamını ve statüsünü elinden acımasızca aldım. Hayır diyeni kurşun yağmuruna tutturdum, onlara susmayı ben öğrettim.

Benim adım ihanet!

Son hamlemden sonra, zaman çok hızlı geçti. Türkiye yavaş yavaş toparlanıyordu. Başımız eskisi gibi yerde değildi. Göklerdeki İstikbal'e ulaşmak için yepyeni üniversiteler açılmış, türlü burs fonları oluşturulmuştu. Halkın yüzü gülüyor, Millet vatanını en iyi şekilde yönetiyordu. Ta ki ben yıllardan beri gizlediğim vezirimi oyuna sokana dek... Aslında o, her zaman oyundaydı ancak gizlenmek zorundaydı. Görevi çok büyüktü: Nerede sömürülmeye açık bir ruh var, orada o vardı. Din dedi, Allah için, bu bir cihat, bizim amacımız gerçek Müslümanlar olmak... Bense ona bir saat verdim ve o saati yıllar boyu insanları hipnoz etmek için kullandı. Kuklam, kendine kukla ordusu yarattı!

Ve o, asla ulaşamayacağınız bir yerdeydi: Burnunuzun dibinde, evinizde, vicdanınızda, sınav sonuçlarınızda, ordunuzda, hastanenizde, kitaplığınızda, para attığınız bağış kutusunda, belki de kardeşinizin fikrindeydi. Kimi zaman ağladı, kimi zaman içten içe gülerek kimlerin evlerine ateşler saldı.

Ama en sonunda, milyonlarca koluyla şaha yaklaştı. Bense kötülüğü arzulayan bir iştahla amacıma ulaşacağıma emindim. Tüm planlar kusursuz ilerliyor, tüm piyonlar karelerinde mevzileniyorlardı. İş sadece bir hamledeydi, fakat o hamle hiç planlandığı gibi olmadı. Çünkü öfkem, yere göğe sığmıyordu. Vezirim fark edilmiş, piyonları fişlenmeye başlanmıştı. Acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu, bu vatanı kökünden kurutacak ve asla doğrulamayacağı şekilde belini bükecek sinsi bir harekete ihtiyacım vardı.

Benim adımsa ihanete inat Millet!

70 milyon farklı hayatım var, çeşitli görünüşlerim, cinsiyetlerim, etnik köklerim, dini ve siyasi görüşlerim var. Yağan kar taneleri gibiyim. Görünüşte aynı ama içten içe çok farklıyım. Ve yine kar taneleri gibiyim. Amacım aynı, bayrağım aynı, vatanım aynı; damarlarımdaki asil kan, ruhumdaki yücelik aynı.

Ve hayat, ne garip. O, sayısız an'lardan oluşuyor. Bir anda doğuyor, bir anda ölüyorsunuz ve yine bir anda küllerinizden yeniden doğuyorsunuz. Yakılmak istendiğiniz yerden, ateşler saçarak Kevser'in Şerbetine doğru yürüyebiliyorsunuz. İşte benim için her zamanki gibi sümbül bir akşamüstüydü, aklımda çeşitli düşünceler, kulaklarımda rüzgarın neşeli uğultusu vardı. Her şey olması gerektiği gibi, yerli yerindeydi. Ama farklı bir şeyler vardı: Kuşların gökyüzündeki uçuşları farklıydı mesela, kanatları titriyordu adeta. Her rüzgar esişinde "Hûû" çeken servilerin "Hû"ları bile farklıydı, daha bir acılı, daha bir yalvarmaklıydılar. O gün "Nazlı Hilal" bile bir değişikti; daha dik, daha güçlüydü. Milletine şehitlerinden cesaret iletircesine güçlü...

Önce rüzgarın neşeli uğultusunun yerini havadaki helikopterlerin can yakan sesi aldı. Hiçbir şey anlayamasam da

gönlüme çoktan kahredici bir his çöreklenmişti bile. Sanki o kurşunların üzerine atlayan şehitlerin asil kanları, her dökülen gözyaşında çığlık çığlığa feryat eden toprağın acısı, evlatları nefes alabilsin diye nefesini feda eden kahramanların son nefesi içimdeydi, hissetmiştim. Saatler acımasızca ilerliyordu. Televizyonlar, telefonlar adeta durmama yemini etmiş gibiydi; her yerde panik, şaşkınlık, herkeste soru işaretleri vardı. Ekranlarda kara bir görüntü, bir utanç tablosu asılıydı. "Asker" kelimesini lekeleyen yılanlar, Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet köprülerini kapatmış, ellerine ise daha dün "kardeş" diye yüzüne güldükleri insanlara hitaben alçak tüfekler kondurmuşlardı.

Şaşkındım, ne yapmam gerekiyordu?

Olayları an be an takip ediyordum. Hainler havalimanlarını kapatıyor, alçaklar kardeşime ateşler saçıyor, akbabalar irademle alay ediyor, cuntacılar şerefimin dalgalandığı sonsuz gök kubbeme kafes geçirmek istiyordu!

Ve bir zaman bir bildirinin sancılı kelimeleri yankılanıyor evimde: "...Meşruiyetini kaybetmiş siyasi iktidara görevden el çektirilmiştir." Haber spikerinin kursağındaki korkuyu, acıyı ve utanmayı kemiklerimde hissediyordum. Sanki yer ayaklarımın altından kayıp gidiyor, tutunamıyordum. Dünya'nın tüm ışıkları sönüyor, aydınlığı hatırlayamıyordum. Bir kapı beliriyor zihnimde, yoksa zillet'in kapısı mı o, dehşetle titriyordum…

Ama sonra...

Saat 00.26... Aydınlığın ve kurtuluş umudunun yeniden bana döndüğü an. Cumhurbaşkanımız konuşma yapıyor, sesi sakin, güven dolu. "Meydanlara inin, kalkışmadır." diyor ve 70 milyonu sarsılmaz bir yumruk haline getirip farklılığımıza güvenerek hainlerin ettiği ihaneti ezmemizi sağlayacak o cümleyi

söylüyor: "Halkın üstünde bir güç, ben tanımadım bugüne kadar." İşte o an, bir şimşek gibi çakıyor tarih zihnimde. Fil olayını hatırlıyorum: "...Kâbe'ye gelince; onun sahibi Allah'tır ve Allah evini kesinlikle koruyacaktır." Bir an Ebrehe'nin o kibirli ve aşağılık duruşu canlanıyor gözlerimde, içi boş ordusunu anımsıyorum. Ve Allah'ın kendi Evi'ni nasıl koruduğunu da...

TBMM bombalanıyor... Taş üstünde taş kalmıyor, halkın tankı ve tüfeğiyle halka ihanet ediliyor. Ama hesaba katmadıkları bir şey çıkıveriyor piyonların sahnesine. Hem de öyle bir şey ki bu, tüm oyunu baştan yazıyor. "15 Temmuz Darbesi" adlı eseri, "15 Temmuz Millet'in Destan'ı" adlı isimle değiştiriverecek rûha dair.

Önümde iki seçenek var: Ya 12 Eylül, 27 Mayıs, 28 Şubat olup zalimin önünde eğilip zilletin kapısından geçeceğim ya da 15 Temmuz Destanı'nı yazıp Firdevs'e yükseleceğim. Sokaklara dökülüyorum. Zerre korku duymadan, zerre çekinmeden, batılın üstüne atlıyorum. Yüreğimde bir hafiflik hissediyorum, bir kuşun kanat çırpışı sanki, rahatlıyorum. Üzerime mermiler yağıyor, aldırmıyorum. Çünkü tepedeki, tam arştaki Ebabil Kuşları'nı görüyorum! Cennet'in kapısından bölük bölük çıkıyorlar, gözlerime büyük bir şefkatle, gururla bakıyorlar. Bu sefer gagalarındaki o pişirilmiş taşlar yok, belli ki azap için gelmemişler. O zaman neden gelmişler? Hepsi kanatlarından birini koparıyor ve tüm kahramanların kalplerine yerleştiriyor. Gökten, fırka fırka kanat yağıyor! İşte o zaman anlıyorum, Allah nasıl Ebabil Kuşları ile Ev'ini korumuşsa, Yüce Rabbim Millet'in de evini, Cennet Yurdu'nu korumasını istiyor. Millet'in, birlik olmasını, ancak birlik olursa Türkiye'nin Ebabil'i olacağını anlamamızı istiyor. İşte şimdi, Ebabil'in Kanatları kocaman bir yumruk olup cuntacı hainlere karşı vatanını korumak için çırpınıyor!

Yüzlerce kurşun giriyor bedenime, onlarca bomba patlıyor etrafımda ama yılmıyorum. TBMM'ye koşuyorum, vücudum adeta çeliktenmişçesine siper oluyorum. Havalimanlarına koşuyorum, tank sürmeyi bile bilmiyorum ama içinde ben varım. O tankla "Gerçek Mehmetçiğime", polisime yardıma gidiyorum. Ama asla ve asla, "ah!" demiyorum. Çünkü karşımda, bu topraklarda şehit olmuş tüm atalarımı görüyor ve onlara layık olmaya çalışıyorum.

Gece çok hareketli ilerliyor. Allahu Ekber nidaları gökleri aralıyor, nurların en parlağından ay-yıldız, kanların en asilinden al bayrak ülkemin her yanında dalgalanıyor, sokakları süslüyor. Ara verilmeden okunan selâlar bana Firdevs'teki yerimi hatırlatıyor, gücüme güç katıyor.

Hele yumruğun öyle bir parçası var ki Ebabil Kuşları ona iki kanadını da verdi, güçlerinden güç, kararlılıklarından kararlılık bahşetti. Allah, ona rüyasında 30 kuş gösterdi. Belki de bu 30 kuş, ona Ebabil'in pişirilmiş topraktan, kahredici ve azap verici silahına sahip olduğunu bildirmek içindi. Onun ruhundaki bu 30 kuş, hem vatanımın hem benim kaderimi sonsuza dek değiştirdi ve onu Firdevs'in en güzel köşesine yerleştirdi.

Gecenin başlarında Ebrehe'nin ordusu gibi kibirle duran, yakıp yıkan cuntacı kuklalar, Ebabil'in Kanatları'nı görünce artık kaçmaya başlamış, saklanacak delik arar olmuştu. Ama bilmiyorlardı ki onları farenin deliği değil, toprak bile kabul etmeyecekti. İhanet'in evlatları, Kâbil gibi lanet ile ölecekti.

Benim adım Tarih!

Ben, kimsenin görmediğini gördüm, duymadığını duydum. Çok büyük başarılar yazdım, çok alçak ihanetlere şahit oldum. Ama hiçbiri 15 Temmuz kadar sayfalarımı titretmedi. Çünkü düşmana karşı savaşabilirdin ama daha dün "kardeşim"

diyerek sarıldığın insana bugün vatanın, milletin, bayrağın, dinin, namusun uğruna zerre tereddüde düşmeden karşı koymak büyük bir irade isterdi. Bir destan da ancak bunu beklerdi.

Benim adım Tarih!

İhanet, Millet'i çok küçümsemişti. Ona susmayı öğrettiğini sanmıştı. Oysa türlü askeri darbeler, kalkışmalar ve entrikalarla bir süre saltanat sürmüş ihanetin yaptıkları, 15 Temmuz'da kendisine dönmüştü: Bu Yüce Vatan'ın asil evlatları, ihanete diz çöktürmüş, onu ülkelerinden tamamen kovmuştu.

15 Temmuz...

Binlerce isim kazıdım bu Yeniden Doğuş Günü ile ilgili. En başta Ömer Halisdemir... Dünya'nın sonuna dek, yani var olduğum sürece hatırlanacak Kahraman Vatan Evladı… Hulusi Akar... Canı pahasına o aşağılık sözleri okumayı reddeden Cesaret Timsali Komutan, küçük çocukların büyüyünce olmak istedikleri adam. Millet... O zaten kendi destanını kendisi yazdı, bana sadece taşıyıcılığını yapmak düşer. Sadece unutulmasına engel olmak ve gelecek nesillere ne kadar asil olduklarını hatırlatmak bana yeter. Mehmetçiği, polisi, şehidi, gazisi... Bu ne büyük vatan sevgisi, cesaret timsali!

15 Temmuz…

Bir milletin bin bir emekle ektiği ağacın etrafındaki zehirli bitkileri temizlediği gün. Güneş'in en huzurlu yanını göstereceği, yağmurun en şefkatlisinin yağmaya başlayacağı gün. Artık ihanet fırtınasının olmayacağı, ağaç dallarının kırılmayacağı gün.

Ve şimdi, bu ağaç hızla büyüyor. Dallarında yenilik, iyilik, umut, başarı ve yükseliş var. Ve hepsi, bu asil Millet için sonuna kadar helal, sonuna kadar hak. İşte bu sebepten.

"Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hak'a tapan, milletimin istiklal!"

"Allah bu 'aziz' millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın." Binlerce kez ÂMİN.

Özel Asfa Fen Lisesi
ETİMESGUT/ANKARA

KARDEŞLİĞİN KIYAMI

Sümeyye BİLİCİ

Yaklaşık altı asrı geçkin yaşadım, çok olaylara tanıklık ettim. Bir imparatorluğun kuruluşuna şahit oldum, onunla beraber Osman Gazi'nin rüyasından doğdum. Bu süreçte çok güzel şeyler oldu; fetihler, zaferler gördüm, marşlar dinledim. Kimi zaman çocuklar sallandı dallarımda, kimi zaman şairlerin mısralarını gölgeledi yapraklarım. Nice aşığın derdini dinledim sonbahar günlerinde.

Fakat her zaman güzel şeyler olmadı. Dünya böyledir, şükredilecek şeylerin yanında imtihanlarla da doludur. Gülümsemenin ardından gözyaşı dökülür, sevinç üzüntüyü beraberinde getirir her defasında. Ben de şahit oluyordum bunlara. Zaferler kadar yenilgiler de gördüm, rüzgârlar kadar yakarışlar dinledim. Ve kuşları duyduğum kadar, hain planları da duymuştum. Dünya hırsıyla yanıp kavrulan bir avuç adamdı bunlar bazen, bazı defalar sanki dünyayı arkalarına toplamış gibilerdi. Ne vakit bu beldede bir çiçek açsa kurutmaya, bir lamba yansa söndürmeye çalışıyorlardı. Ne vakit güneş doğacak olsa bir perde çekiveriyorlardı gökyüzümüze.

İlk söndürdükleri lamba, çok genç bir delikanlı iken tahta geçmiş, yaşından büyük düşünceleri olan Sultan Osman'dı. Yaşından dolayı Genç Osman da derlerdi ona. Kendisini görmeye

hiç şansım olmadı, ama kuşlar haberlerini getirirdi bazen, tıpkı diğerleri gibi. Bir gün de haberi geliverdi bana, inkılâpları çıkarlarına uymayan bir grup, boğuvermişler bir kementle, duydum.

Bu son olmadı elbette. Ardınca 2. Mustafa, 3. Selim, 4. Murat, Sultan Abdülaziz gibi padişahlar da ihtilallerle indirildi tahtlarından. Abdülaziz'in intihar gibi gösterilen suikastını da rüzgarlardan dinlemiştim. Yetmedi, hiçbir zaman yetmezdi zaten onlara dökülen kanlar. İster çocuk olsun ister yetişkin, kadın, yaşlı fark etmezdi, kan olsun da, diyorlardı sanki her defasında.

Bir Mart günü de dallarım salınıyordu rüzgarlarda, güzel bir sabaha uyandığımızı düşünüyorduk, yanıldık yine. O gün devletin son demlerinde ömrünü 30 yıl uzatan koca çınarı da devirdiler. Kan akmasın diye istifasını verdi hükümet. Önce Selanik'e sonra bir saraya mahkum bıraktılar padişahı. Abdülhamit'in de indirilmesiyle, zaten çökmek üzere olan imparatorluk, makûs talihine terk edilmiş oldu. Ardından takvim yaprakları 1913'ü gösterdiği zaman, Bab-ı Ali Baskını'yla Osmanlı'nın darbeler tarihi kapanmış oluyordu.

Arada çok savaşlar gördüm, 15'likler cepheden cepheye koşuyorlardı korkusuzca. Yüzlerinde gülümsemeleri vardı. Çünkü onlar kaybetmeyeceklerini biliyorlardı; gökteki orduların yerdekilerden çok olduğunun farkındalardı. Ölüme koşarak gidiyorlardı, onlarınki ölüm de sayılmazdı ya gerçi… Bağımsızlıklarını kazanmanın savaşıydı bu, geçilmeyecek bir savaştı, kazandılar da.

Cumhuriyet ilan edilmiş yerine yeni bir devlet kurulmuştu bu zaman sürecinde. Ülke çalkantılı bir süreç yaşıyordu, herkesin gözü ülkenin üzerindeydi. Bunlara şahit oldum ben,

hiç bitmiyordu kinleri. İşte bu devlette, Osmanlı'da yaşadığımız o kötü olayları yaşamamayı ümit ediyordum. Belki o kardeşlik günlerine tamamen geri döneriz diye düşündüm, çünkü bir ve kardeş olan bir halkı kimse yıkamaz, bunu anlamıştım çoktan. Ümit ettiğim ve olacağına inandığım güzel günler yarıda kaldı, tam her şey düzene girecekken, yeni filizlenen dallara da balta vurdular.

Bir mayıs günü acıklı bir gecede başladı her şey. Gün üzerimize gece olup inmişti çoktan. Hatta sabaha varmamıza da çok kalmamıştı, hatıramda böyle. O gün ilk kez Türkiye tank sesiyle uyandı, daha ne olduğunu anlayamadan her şey çoktan olup bitmişti bile. Düşük rütbeli bir avuç subay, yönetimdeki Demokrat Parti'nin ülkeyi baskı rejimine ve kardeş kavgasına götürdüğü gerekçesiyle, darbeye giriştiler. O günün sabahı yönetime tamamen el konulmuştu. Kimisi buna "devrim" dedi, lakin ancak ve ancak utanç verici bir "darbeydi". Ülkenin başbakanını darağacına götüren bir darbeydi. Diyorum ya, ne vakit güzel bir şeyler olmaya yüz tutsa, ya darağacı çıkıyordu karşımıza ya kan.

Çok vakit geçmedi, sürekli bir karışıklık durumuna sürükleniyorduk sanki. Bu dış kuvvetler etkisiyle içeridekilere yaptırılıyor gibiydi. Emir-komuta zincirinde yapılan ilk darbe de gelip çatmıştı. Yıllardan 1971, aylardan Mart, günlerden 12. Yine bir mart günü çalmıştı kapımızı hüzün. Vatanın müdafaasından sorumlu asker yine silahını vatana doğrulttu.

Altmışın çocukları delikanlılar, hanımlar olmuşlardı artık. Takvimler 1980 yılını işaret ediyordu. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Bense sadece olup biteni izliyordum, onlara şahit oluyordum her gün. Acı yakamızı hiç bırakmadı. Havalar yavaş yavaş soğuyordu, eylül ayının ortalarına geli-

yorduk. Yapraklarımı döküyordum yere, üzerinden darbeci postalları geçecekti yapraklarımın. O gün de gördük, o gün de birtakım kötülüklerin son bulmasının yanında, açtığı yaralar tedavi edilemeyen bir darbe daha gördük.

Soğuk bir kış günü bir kızın hıçkırıklarıyla sarsıldım. Dibime çökmüş ağlıyordu. Kimi zaman başındaki örtüyle gözlerini silmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. "Geçecek," diyen kıza döndürdü gözlerini. Sarı saçlarını örgü yapmış bir genç kızdı bu, yaşıt olmalıydılar. Arkadaşının gözlerini silmişti ama kendisi ağlayacak gibi duruyordu. Siyah gözlerinde damla damla yaşlar titreşiyor, soğuk bir şubat rüzgârı yüzlerine vurup beyaz yüzlerinin kızarmasına sebep oluyordu. "Ağlamak çözüm getirmeyecek," dedi sözünü devam ettirmek istercesine, titreyen sesiyle. "Bunların hepsi bir gün son bulacak, bir gün güleceğimize eminim ben." Gülümseyerek arkadaşına da özgüven vermek istedi belki. Ağlayan kız da gözlerini silip ayağa kalktı, "Allah'ın izniyle," dedi ve yan yana yürüdüler. Tam hatırlamıyorum tarihini, ama 90'lar olduğuna adım gibi eminim. Gerçi unutkan bir çınarım ben, hatırlayamıyorum bazen bazı şeyleri. Ama hatırımda kalan tek şey, bu gözyaşlarının sebebinin de bir darbe oluşuydu.

Artık ümidimi kesmiştim. Güzel şeyler olmuyor değildi fakat ben, bilmiyorum, çok şey gördüm ve göreceklerimden korktum. Belki de hayatımın geri kalanına kâğıt olarak devam etmeliydim. Güzel kitaplar veya anı defterleri olarak. Şahit olduklarıma defterler dayanır mıydı bilemiyordum da gerçi. Ama içimi bu düşünce sarmıştı. Dipsiz bir ümitsizlik kuyusuna çekiliyordum. Git gide tükeniyordum.

Ama bu gün, bugün daha farklı bir gün. Sıcak bir gün, insanın içine işleyen bir sıcak bu. Her şey normal seyrinde iş-

liyor. Güneş tam tepede. Sokaklarda insanlar dolaşıyor ve şen çocuk kahkahaları yankılanıyor. Her şey normal görünüyor ama bir titreme var toprakta, dallarımda, yapraklarımda. Bir his titreşiyor ta içimin içinde. Sebebini çok sonra anlıyorum, bir yatsı vakti. Bir bomba sesi tercümesini yapıyor hislerimin, irkiliyorum. Bir anda kan oluveriyor sağım solum, henüz ne olduğunu anlayamadan. Ufuktan tanklar yaklaşıyor, korkusuzluğu görüyorum.

Önce bir kişi görüyorum elinde kızıl bir bayrakla. "Bir çiçekle bahar olmaz," diyiveriyorum içimden. Gittikçe daha da kalabalıklaşıyor sokaklar. Bir çağrı duyuluyor, bir sela okunuyor minarelerden. İstemsizce tamamlayıveriyorum sözü; "Ama her bahar bir çiçekle başlar."

Tankın önünde kucağını açmış, göğsünü siper eden bir er görüyorum. Bir baba oluyor bazen, bir anne görüyorum. Tüm vatanı evladı saymış genç bir anne görüyorum. Kimi zaman bir evlat oluyor göğsünden bir mermiyle vurulup yere yıkılan. Ama yıkılışlarının aslında şahlanış olduğunu bir Allah görüyor onların. Beyaz kuşların uçuştuğunu görüyorum, zafer taşıyan güvercinlerin.

Bir genç "Tekbir!" diye bağırıyor yankılanan sesiyle, ardından yüzlerce kişi "Allah-u Ekber!" diyor onun çağrısına. Bir kerede olmuyor bu. Sağ ellerin şehadet parmakları havada. İman dolu göğüsleri var. Bu yüzden korkmuyorlar asla. Kandan dokulu bayraklar sallıyorlar ellerinde. Kim bilir onların kanı da karışacak o bayrağın hamuruna.

"Halkın korkusu yok!" diye bağırıyor biri. Haklı. Halkın korkusu yok çünkü. Sokaklar giderek daha da kalabalık oluyor. Halkın korkusu yok elbet, ama silahların korkusu var. Silahlar korktukları zaman kimseye kıymaktan çekinmezler. Çok ya-

şadım, biliyorum. Silahları olanlar korkularından sarılıyorlar tetiklerine. Ölümden korkmayan insanları başka ne ile korkutabilirsin ki zaten? "Ölümü bir sevgili gibi bekleyen" bu insanlar, silahların üzerine yürümekten çekinmiyor, çekinmez ki! Bir defasında bir yağmur damlası bir söz taşımıştı bana birinden; "Biz ölümü yenilgi defterine yazmayız," diyordu, "Dinimiz ve özgürlüğümüz için ölmek, zaferlerin en muhteremi, en yücesidir bizim için!"

"Bu defa yeneceğiz çınarım," diyor bir ihtiyar, kırışmış ellerini üzerime yaslayarak. Bir an konuşmasıyla irkiliyorum. "Bu defa bize uyku yok." Gözlerinde pişmanlığın izlerini taşıyor. Önceki darbeleri görmüş geçirmiş belli ki. Zaten yüzü de tanıdık geliyor bana. Ona da ağır gelmiştir o denli darbe. O kadar şeyi görüp geçirmek zordur. En iyi ben bilirim. İhtiyara dallarımdan bir yaprak hediye ediyorum. Öpüp, alnına koyuyor. Sonra da gömleğinin cebine iliştirip yoluna devam ediyor en gencinden. Aradan çok geçmeden kuşlar şehadetini muştuluyor.

Saatler yavaş akıyor. Eller kenetli birbirine, birlik ruhu canlanıyor bu topraklarda tekrar. Görüşler yok, ideolojiler yok, sadece ortak gaye var: "Vatan". Bir bir şehit oluyorlar, bir bir düşüyorlar toprağa. Ben de şahit oluyorum şehadetlerine. Beni de şahit ediyorlar düğünlerine. Zaman geçiyor, sıkıca sarılıyorlar birbirlerine. Gördüğümü görmüşler demek ki onlar da, bir olanlar yıkılamaz dedim asırlardır, hiç durmadan. Ne zaman dediğimi söyleyebilecek birisi olsa iletmek istedim kelamımı. Kah bir rüzgara verdim bu sırrı, kah bir kuşa, bir damla suya, bir çocuğa.

Şimdi sana vereceğim bu sırrımı, evet sana, vatanın evladına. Ben yaşlı bir çınarım, kaç kış daha görürüm bilinmez ar-

tık. Belki bir kitabın sayfalarında görüşürsek tekrar, bambaşka hikayeler anlatırım sana. Ama bu sırrı vereyim ki taşıyasın; çok yaşadım, çok şey gördüm. Kimi zaman oldu gülüşmeler duydum, bülbülün güle nağmelerini dinledim sabahları. Kaç zaferi karşıladığımı saymadım. Kimi zaman soğuk rüzgarlar vurdu, yapraklarımı döktüm. Kaç kişinin gözyaşı karıştı bilmem toprağıma. Yenilgilerimizi saymadım. Ama bir toprakta yetiştim ki, tam ümidimi kestiğim sırada şahlanan bir milletin toprağı. Tam ümidin kesildiği sırada mutluluk naraları koparan bir milletin toprağı. Tam düşmanların bölmek istediği sırada birbirine sımsıkı sarılan, kardeş olan, birlikte gülen, ağlayanların memleketi. Çocukları kol kola büyüyenlerin… Çok şey gördüm, diyorum ya, çok şey gördüm görmesine. Ama hiç birlik olup da yıkıldığımızı görmedim. Hiç el ele yürürken düştüğümüzü görmedim.

Benim bu nasihatimi, bir alim fısıldamıştı dallarıma; Allah resulünden: "Birbirinize buğz etmeyin, haset etmeyin, arka çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları, kardeş olun!"

Adnan Menderes Anadolu İmam Hatip Lisesi
ETİMESGUT/ANKARA

TEMMUZ AĞRISI

Leyla ASIĞCIL

Mevsimin adı yaz... Yeryüzünün kitabına yazdığı bütün temmuzların en acı günü.

Takvimlerin hiç dökmeyeceği ve taşımakta cefa çekeceği gün: Temmuzun on beşi... Hey on beşli temmuz! Sen ki kelimelere sığmayacak kadar eşsizsin. Göğünde ay, yeryüzünde yıldızlar, karanlığında inananların zafer türküleri… Sineleri yakan ateş yağmurlarının ardından erişilen umudun zirvesi... Hiçbir şair yazamaz seni, hiçbir dil taşıyamaz gecende yazılan destanı. Bir yaz gününün sonunda yakılan soğuk ve uzun bir ağıtsın. Hangi çorak toprağa düşsen acı tomurcuklanır. Hangi güne düşsen elem karanlığı çöker.

Hey on beşli temmuz! Zaman irkilerek donduğunda, vatan aşkı olup doldun körpe gönüllere. Kimi yüzler kıbleye dönükken kimi avuçlar semaya açılmıştı. Yerdeki ölümlerden daha ziyade dua serpti eller göğe. Tankların gölgesiyle sarsılan yerin üstünde, tayyarelerin sesiyle gürleyen göğün altında hançerelerde düğüm düğümdü esaret korkusu. Nefesleri kemiriyordu havada dalgalanarak yayılan zehrin tadı. Gökkubbede çağıran ezanlar, anımsattı geçmiş harplerindeki zaferi. Halkım, Sakarya gibi korkusuzca aktı meydanlara, hepsinin sırtında Seyit'in kuvveti, Ulubatlının coşkusu... Kimi siper etti kendini

kimi de dualar gönderdi semaya. Bazısı kolundan oldu, bazısı da bacağından... Çaresizlikten ümit türettik, geceden de ışık.

Bir hilali yaşatmak uğruna nice yıldızlar gömüldü Peygamber kucağına. Bu cennet topraklar ki o yıldızlarla her zaman var olan, o Peygamber kucağına dayanan… Mavzer sesi gibi kopan hayâsız ihanette sönen gözlere mezarlar dar. Acılar hâlâ yanardağ kadar kızgın. Bir sonbahar, bir kış geçti arkalarından. Her rahmet tanesinde büyüyen nur yükseldi göklere, her kar tanesinde yıldız gibi kaydı ruhlar sancağa. Zamana mağlup olmayan destanların satırlarından, şehitlerin anıları sızar her yeni güne. Vefakâr babaların, cefakâr anaların ağıtlarına hasret konar. Kaç çocuğa yetim denir, kaç ocak söner, bilinmez... Şahlanan her kahraman yeryüzüne gurur bırakır, bir o kadar da acı ve vefa borcu.

Kubbelerin nidasının uğuldadığı her yer şimdi birer zafer anıtı. Değil mi ki zincirsiz yaşamak, ecdadımın en yüce gayesiydi ve değil mi ki bu topraklar onların en büyük eseriydi? Bu asırda da Asım'ın nesli, nesildi; çiğnetmedi bu cennet yurdu, çiğnetmeyecek! Ölüm daha aydınlık, zindanın karasından, hürlüğün yoksunluğundan. İstiklâlini çiğnetmeyen Asım'ın nesli, bir avuç toprak uğruna attı kendini peygamberin kucağına. Ne çetin bir imtihandın hey on beşli temmuz, gecen gündüzünden bin bir farklı; gündüzün güneşli, gecen can pazarı...

Ah, güzel ülkem! Ne de ağır geliyorsun yeryüzüne, üç denizinle, şehit kanıyla derinleşmiş sınırlarınla, küllerden imar edilen zaferlerinle, şanlı kahramanlarınla, al sancağınla... Yürekler avuçlarda hep deniz gibi dalgalı, acının kör dumanı hep gökte savrulur. Her zafer, yiğitlerin üzerinde kanlanmış bir gömlek; her milat ölümün ve esaretin eşiğinden bir dönüştür. Ey ölüm ne de cömertsin topraklarımda! Zerresine dek gözyaşıyla ıslanmış

toprak, zaman ve denizler. Zalimin dudağında yırtık bir zulüm türküsü çığırırken; mazlumun ahıyla yankılanan gökkubbe, sen de şahitsin, bu kara parçasına düşen her çileye...

Hey on beşli temmuz! Milatları tükenmeyen vatanımın, yaşanmış son miladı. Korkunun, kaygının, acının gökte köpürdüğü ve en nihayetinde umudun budaklandığı en soğuk güneşin battığı günsün. Yarını dünyanın en aydınlık sabahlarından biri, gecesi tarihin en ağır sayfalarında destan. Bir sayfadan diğerine dökülen ölümün ağrısı, zaferin imzası. Ülkemin üzerine bir dağ gibi yürüyen zifiri ihaneti mağlup eden, gözleri inanç dolu yüce bir millet. Kelimelerime güç veren cesur nesil. Her renkten insanım ay ve yıldız misali yek vücut. Milletim bir çınar ağacı, kökü tek, dalı tek, yaprağı tek. Hâlâ temmuzun on beşinci halkasına asılı umut duaları, kubbe nidaları.

Zelzele gibi sallansa da yer tankların ağırlığıyla, en büyük kıyametler anneler sızlanınca kopar her zaman. Caddelerde yüzünde yılların izini taşıyan yaşlılar, telaşından boğazına zehir düğümlenen körpe gençler ne kahramandınız! Ülkem bir kez daha geçilmedi, ihanet bir kez daha sürgün edildi sınırlarımızdan. Takvimlerimizden böyle bir temmuz geçmesin bir daha.

Hiçbir güneş öyle ürkek doğmasın. Ezelden dalgalanan sancak, sonsuza dek gölge olsun ülkeme. Zaman hiç o kadar kıstırılmasın tuzaklara. Hiçbir çocuk ağlamasın kızılına ay yıldız düşen bayrağımın altında.

Takvimlerin en hüzünlü ve en karanlık günüsün sen hey on beşli temmuz! Bir kaya parçasısın arkalarından iki mevsim geçen şehitlerin evinde, bir çığsın günden güne büyüyen babasız kalmış çocuğun kalbinde. Ömrün bütün mevsimlerini, semanın her hâlini kaplayan derin kedersin şehidim. Yurda şe-

hadet nurunun ışığı yeter. Her şafakta ecdadın öptüğü gülümseyen yüzün aydınlatır göğü güneşten evvel. Ezelden beri şehit oğluydun, ebede değin şehit oğlusun...

Ölümün kuşanıp ülkemin sokaklarına indiği günde kaldı kalbim. Sanki hiç iki mevsim geçmemiş onca ahın üzerinden. İlk günkü gibi taze bu zafer, ilk günkü gibi taze ölümün acısı. Bir ateş ki zehirli dumanında bir kavganın akın akın kazanıldığı. İki mevsim hiç geçmedi, zamanın çarkları takıldı temmuza.

Akif'ten ödünç alınan palto örtüldü temmuz ağrısına. Toprakta uzayan mermerlere Sakarya'nın tarihi yazılı. Ey, gökte kartal olan ulu zafer! Irmaklarda akan, denizlerde dalgalanan ışığındır su değil. Göğü incitmeyen bayrak, şehidin yüzüne örtülüdür. Bir istiklâl ki zirvesinden nur akar. Bir temmuz ki ağırlığında yer çatlar, takvimler yırtılır. Şehirlerin damarlarında dolaşıp düşmana korku, zalime eziyet veren nur, ne kutlusun. Topraklarının zerrelerinde sızım sızım sızlayan büyük bir kurtuluşsun. Ne ağırdı yükün ne tatlı bir şerbetti zaferin. Ah, on beşli temmuz, sayfalara sığmayacak bir zamanın boyutusun. İhanetin göğsüne inen bir yumruk, vatan sevdasının cesurluğusun. Geçmedi ardından iki mevsim, geçmeyecek ardından dört mevsimler. İbrelerin duraksadığı bir marşsın: Acısın, korkusun, zafersin, kurtuluşsun! Bütün zamanları yontan bir usturasın...

Halislerin bin canı olsa feda edeceği, demirlerin kızışarak ihanetleri döveceği, Ömerlerin tükenmeyeceği ebede kadar hür olacak ülkem. Denizlerinde dalgalanan mavinin ay-yıldızı sardığı, umudun meskeni, zaferin beşiği. Kalbini düşmana siper eden annelerin, ölümü avucunda taşıyan Mehmetlerin yurdu. Ölümün suyuyla kocamış bu çınarın ululuğu, gökyüzünün

gölgesinde dalgalanan bayrağın yere düşen dayanıklı gölgesi yeter yurda.

Devirlerin battığı yerde attığım adımlarımın gerçek mimarları; kahraman ecdadım ve onların torunları...

Şehit Ömer Halisdemir Anadolu Lisesi
ETİMESGUT/ANKARA

DARBELERİN KARANLIK GÖLGESİNDEN AYDINLIĞA

Mert Buğra YILMAZ

"Dünya bir tecrübe yeridir.'' diye okumuştum bir duvar yazısında, mavi ve siyahın iç içe olduğu bu kürede göz hep aydınlıkta görmezmiş, bazen karanlıkta da görürmüş.

Öyle zamanlar gelir ki insan zaman içinde zamansızlığa düşebilirmiş, bir günün her zaman 24 saat olmadığı günler vardır ya, hani derler "gün olur asra bedel." İşte o asra bedel gün 15 Temmuz. O gün içinde doğup büyüdüğümüz, var olduğumuz ve var olmaya devam edeceğimiz vatanım için bir dönüm noktası idi.

15 Temmuz, Türk gençliğinin büyüdüğü, kozaya giren tırtılın kelebek olarak çıkışı gibi değişim geçirdiği ve hayat boyunca unutulmayacak ölümle örülü anların yaşandığı bir geceydi...

Yaz ortasıydı, yaprakların hışırtıları, kuşların cıvıltıları, şakırdayan su sesleri, demem o ki... Her şey yerli yerindeydi. Güneş vaktinde doğmuş, ay geceyi her zamanki saatinde karşılamıştı, gecenin tüm haşmetiyle geldiği, günün yorgunluklarının aile huzuru içerisinde sükut bulduğu bir saatte, gecenin sessizliğini yırtan F-16 jetlerinin Ankara semalarında kuyruklu yıldız gibi geçişiyle tüm Ankara ayağa kalkmıştı.

İlk defa bu kadar yakından görünen, iğne başı büyüklüğünde yaydıkları ışıklarla karanlığı delen F-16 jetlerinin bu geçişinin sebebi neydi? Üstelik 30 Ağustos'a çok varken.

Kötü haber çabuk duyulur derler, kısa bir zaman dilimi içerisinde Kızılay'dan mahallelerine dönenler Türkiye Cumhuriyeti askerinin halka silah doğrulttuğunu ve her yere ateş açtığını söylüyorlardı, duyanlar inanamıyordu elbette, içimizde bir endişe, sanki bir bebek ağlıyordu bir yerlerde. O heyecanla bütün televizyon kanallarını karıştırmaya başlamıştık.

Televizyon kanallarının son dakika haberlerini verdiği sıralarda, devletin nabzının attığı TRT 1'de anlam veremediğimiz bir duyuru vardı. "Yurtta sulh" adında bir grubun Türkiye Cumhuriyeti yönetimini ele geçirdiği ve normal hayatın devam edeceği şeklinde sunucunun ağzından zorla çıkan bu sözler, tarihi yaşayanlar için darbe sinyalleri.

Bu ifadelerde beni korkutan bir şeyler vardı. Kimdi bunlar? Neler oluyordu benim ülkemde? Cumhuriyetin başı nerede? Başbakanım nerede? Arkası gelmeyen, cevap bulamadığım daha birçok soru… Gençliğimin en taze günlerinde hayat koridorumu karanlıklar mı kaplayacaktı?

Nereden geldiği belli olmayan bu fırtına karşısında elbette tek yürek olacaktık, karanlığın içinde belirsizliğe yürümeye pek niyetli değildik, geçmişin tecrübelerinden ders alınmıştı, tarihi tekerrür ettirmeyecekti bu millet.

Ancak bu kara deliğin içinde, belirsizliğin eşiğinde usta kılavuz kaptanını arıyordu tüm gözler.

Zamanın akrebin kıskacına girdiği o saatlerde bir televizyon kanalına telefon ile bağlanan başkumandanın sesiyle tüm Türkiye'nin şahlanışına elbette tüm dünya şahit olmuştu. Korkmayın diyordu başkumandan; İstanbul'dan Adana'ya,

Ankara'dan Hakkari'ye, Rize'den Şırnak'a tüm Türkiye'yi sokaklara davet ediyordu.

Bu kutlu çağrıya icabet etmek gerekirdi. Vatan söz konusu ise gerisi teferruattır diyen vatan şuuru ile beslenmiş bu yüce millet, çoluk çocuk, genç yaşlı, kadın erkek demeden topyekûn "La havle" nidasıyla Kızılay'a yürüdü. Halk sokaklardaydı artık. Milli iradenin kendini gösterme zamanıydı.

Geçmiş kandil gibi önümüzdeydi, bu topraklar nice darbeler görmüştü, mazlum Türk insanına karşı işlenmiş bu kaçıncı suç, tarih okuyanlar bilir en acılarını.

Yıl 1909, yine isyan ve ordu içinde kutuplaşmalar, toplumda gerginlikler ve perde arkasındakiler, sonuç 2. Abdülhamit'in yalnızlığı.

Yıl 1980, yaşayanlar bilir; yine bir emir-komuta zinciri, yine yokluk, yine sefalet, bedelini ödeyen yine masum Türk milleti.

"Mağduriyet öğreticidir" diyordu bir gazete manşeti, öyleyse vakit, oturma vakti değildi. Vakit vatana, bayrağa, dine, namusa ve Reisi Cumhurumuza sahip çıkma vaktiydi.

15 Temmuz gecesi neyle karşılaşacağımızı bilmeden ilerlerken, ülkemize ait olan askeri bir helikopterden ruhlarını inançlarını yitirmiş, soy kütüklerini unutmuş, garbın elçisi olmuş anarşistler; üzerimize yakın mesafeden kurşun yağdırmaya başlamışlardı, adeta ateş çemberinin ortasında kalmıştık.

Allah'ım nasıl bir dehşet manzarasıydı bu. Havada mermi, yerde oluk oluk kan, bu erlerin savaşı olamazdı. Bu toprağın bağrından filizlenip yetişenlerin, bu vatanın havası ve suyu ile beslenenlerin ihanetinin panoramasıydı bu.

Oysa al bayrağın altında milletçe sözleşmiştik, vermeyecektik dünyaları alsak da bu cennet vatanı. İşte 15 Temmuz,

sözünde durmayan ihanet elçilerinin başına mazlumun yumruğunun indiği gündü. Ben o gece tarihi yaşadım. Türkiye'nin kalbine bombalar atılmış, gönüllere ateş düşmüştü, toprağında yangın vardı o gece.

Çelik zırhların karşısında, bizim de iman dolu göğsümüz gibi serhaddimiz vardı. Elbet tankların önünde bizleri gören bir grup emir eri olan askerler kalpleriyle beyinleri arasında sıkışıp kalmışlardı; çaresiz oldukları her hallerinden belliydi, adı üstünde emir eriydi onlar. Anlaşılan oydu ki tatlı su tuzlu su birbirine karışmıştı; şairin dediği gibi oluklar çiftti, birinden nur akıyordu birinden kir.

Akıllarını ve ruhlarını satmış bu insanlar ahtapot misali bin kollu canavarlarmış, topraklarımızda yıllarca yumurtadaki civciv misali kuluçkada beslenmişler. Hani derler ya, akşamı Hacı Mehmet gündüzü Yahudi, bu insanlar sinsice toprağımın merhamet yüklü insanının maddi manevi değerlerini çöküntüye uğratıp ilimle dolandırmışlar bizi.

Şehitler otağı vatanımda oynanan bu kukla oyununa biz tarihten aşinayız aslında, bir buçuk asır öncesi, bu sinsi oyunların perde arkasındaki Yahudi asıllı İngiliz Gladstone'nin "Türkleri kitaptan uzaklaştırmadıkça onları yenemeyiz" sözü şimdi can mı buluyordu bu topraklarda?

Birileri elimizi ayağımızı budayıp bu topraklara kefen mi biçecekti? Bedenimizi kurtlandırıp hasta adam hesabı bizi yıkmaya çalışanlar bugün kendi kalemlerini kırdıklarının farkında değiller miydi? Yoksa yıllarca bin gemle bağlanan yağız atın şaha kalkışından mı korkuyorlardı?

Zahiri şer neticesi hayır ola deyip tankların ve namluların karşısında Hz. Ömer heybetiyle duruşumuzdan ödün vermemiştik... Nefeslerin kesildiği, canların toprağa düştüğü, fer-

yat ve figanın yankılandığı, korkunun tüm bedeni kapladığı o anda semalardan yükselen o ulvi sesle başkent ayağa kalkmış, tüm vatan kıyama durmuştu. Akif'in diliyle minarelerden yükselen ezan sesleri, gökyüzünü nura gark etmişti. Ben o gece her şeyi gördüm, Muhammedi ruh kanat çırpıyordu, Allahü ekber nidaları semalarda yükselirken Türkiye'nin kalbi Ankara'da bambaşka bir âlem vardı. Yüreklerin şehadete koştuğu o gece iskelet bedene kafes olsa da ölüm şeb-i aruzdu. Çünkü karşımız gül bahçesiydi.

Ecdadımın at üstünde ömrünü geçirerek kazandığı; sabırla, duayla, kanla, gözyaşıyla ve ümitle suladığı bu toprakları çiğnetmedik. Boyun eğdi sanılan atın şahlandığı o gece, Asım'ın nesli ruhunu bulmuştu artık.

Akifçe söylenirse eğer, "Gelmişiz dünyaya insanlığı öğretmişiz." Dünya bilmeli ki bu topraklar, ne Filistin, ne Suriye, ne de Irak… Bu topraklar Türkiye. Bu millet şanlı Türk Milleti.

Atılan bombaların bizi sindiremediği o gece, millet olarak destan yazdık. Oluk oluk kanlarla bu topraklara, Türk mührünü yeniden vurduk. Gece gerileyip ufukta şafak belirdiğinde, şanlı milletimin korkusuzca direnişi karşısında garbın elçilerinin hain planları yaşam bulamadan avuçlarında çürümüştü, o gece.

Kocatepe Mimar Kemal Anadolu Lisesi
KAVAKLIDERE/ANKARA

BİR HİLAL UĞRUNA GÜNEŞLERİN BATTIĞI GÜN: 15 TEMMUZ

Nurullah ZOBU

Tankları hesap ettiler,
milleti hesap edemediler.
Bombaları yağdırdılar,
imanı söndüremediler.
Kula kulluk ettiler,
kuldan emir alıp hainlik ettiler.

Varna, Kosova, İstanbul, Çanakkale... Bir nesil değil, onlarca nesil bunları öğrenerek büyüdü. Bu necip millet, vatan aşkının ne demek olduğunu sinesinde hissederek, "ecdat" kelimesinin geçtiği her an damarlarındaki asil kanı duyumsayarak yaşadı. Fatih'in torunları için 15 Temmuz gecesi belki de harekete geçme vaktiydi. O gece, milyonlarca insanın sela sesleri ile sokaklara dökülüp yeniden tarih yazacağı bir gündü belki de. Ecdada layık olduğunu gösterme günüydü milyonlarca gencin, yaşlının. Bir emir geldi Marmaris'ten, "Biz ölümüne…" diyen bir ses yükseldi göklere. 1453 yılının 28 Mayıs'ı 29 Mayıs'a bağlayan gecesinde gelen sesi Marmaris'te işittik bu kez, saatler 00.37 dediğinde. "Milletimizi meydanlara davet ediyorum." çağrısını duyan herkes; vatan için, millet için, bayrak için, devlet için sokaklara çıktı. Gece uzundu, hem de pek uzundu vatan aşkı ile yanıp tutuşanlar için.

Önce Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden geldi hainlerin sesi, Boğaziçi'nden. Ellerinde milletin onlara güvenip verdiği silah, üzerlerinde şanlı ordumuzun onlara yakışmayan brövesi. Amaçları cennet vatanımızı; 1071'de Alparslan'ın girip 1299'da Osman Gazi'nin ilan ettiği, 1453'te Fatih Sultan Mehmet Han'ın tapusunu tamamı ile eline aldığı, 1923'te Gazi Mustafa Kemal'in bizlere hediye ettiği cennet vatanımızı ele geçirip Pensilvanya'nın emrine sunmaktı. Milletimiz eski günlerini hatırladı; Adnan Menderesler'in asıldığı, hükümetlerin darbelerle sona erdirildiği, muhtıraların verildiği o günleri... Hayır, bu kez izin verilmeyecekti devletimizi bölmek isteyenlere. Başbakanımız Binali Yıldırım: "Bu bir kalkışma girişimidir." dedi. İşte o dakikadan sonra millet meydanlara çıkmaya başladı. Nerede bir hareketlilik varsa millet oradaydı. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde bir ilk yaşanıyordu o hain gecede. 1960 ve 1980 yılında iradesi elinden alınmış, 2007 yılında iradesi elinden alınmakla tehdit edilmiş millet, bu kez meydanlarda korkusuzca direniyordu. Bunu hesap edemeyen, milleti kendileri gibi korkak sanan hainler neye uğradıklarını şaşırmış vaziyette silahlarına sarılmış, milletin onlara emanet ettiği silahları millete doğrultmuşlardı. Kahraman ulusumuzun yiğit komutanları vatandaşlarla bir olup kalkışmayı engellemeye çalışıyorlardı. Onlardan ilki Orgeneral Salih Zeki Çolak'tı. Çolak Paşa, Genelkurmay Karargâhına giriş yaptığı sırada aracına, ordu içerisine sızmış hainler tarafından ateş açıldı. İşte gecenin ilk şehidi orada verildi: Astsubay Kıdemli Başçavuş Bülent Aydın. Eşine, çocuklarına veda edip çıktığı evine, o gece al bayrağa sarılı tabutu geldi. II. Milli Mücadelemizin ilk şehidi olarak adını kalbimize kazıdı. Sonra vatansever komutanlarımız tek tek derdest edilmeye başlandı, biri dışında.

Kimdi o biri biliyor musunuz? Darbenin seyrini değiştiren Ömer Halisdemir'in komutanı, gururumuz olan Özel

Kuvvetlerin başındaki isim Zekai Aksakallı. Özel Kuvvetler Komutanlığı binasına girileceğini duyduğu an harekete geçti Zekai Paşa. Aradığı isim, o gecenin kahramanı Ömer Halisdemir oldu, Astsubay Kıdemli Başçavuş Ömer Halisdemir. Şehit olacağını hissedermiş ya şehitler, o da hissetmişti. Babasını arayıp helallik diledi ve Zekai Paşa için, millet için, bayrak için dikildi hain darbeci Semih Terzi'nin karşısına. Göğsündeki kat kat imanla, yedi kandilli süreyyanın ışığıyla dikildi hainlerin karşısına. Tek sözü vardı: "Geçemezsiniz!" dedi, geçirtmedi de. Vurdu alnından haini, vuruldu göğsünden giydi kefeni. Bir hilal uğruna battı bir güneş daha, uzandı Halisdemir sonsuzluğa.

Erol Olçok, Abdullah Tayyip Olçok, İlhan Varank, Halil Kantarcı, Ayşe Aykaç, Fatih Satır, Ahmet Oruç ve daha nicesi sonsuzluğa uzandı. Kimi polis, kimi öğrenci, kimi ev hanımı, kimi esnaf, kimi asker... Her kesimden, her yaştan, kimi aynı anadan kimi atılan bir bombayla havadan... 15 Temmuz bu, destan yazdı bir millet her yandan. Bozkırlara ulaşamadan, yalan dünyaya alışamadan, eşiyle dostuyla buluşamadan yürüdü 248 can sonsuzluğa. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) öptü alınlarından, gülümsedi melekler tutup kaldırdılar yaralarından.

Hangi kesimden olursa olsun tek bilek oldu o gün bütün Türkiye. Tartışmasız her görüşten milyonlarca insan omuz omuza verip bir darbe bildirisine, bir tanka, atılan bir mermiye boyun eğmeyeceklerini gösterdi o karanlık gecede. Işıksız iniyordu o gece bir uçak, vatanımızı işgalcilere teslim etmeyeceğini söyleyen Sütçü İmam gibi. O uçağı karşılayan pek çok insanı, eve dönmelerini bekleyen çocukları takip ediyordu.

Gece uzundu. Teröristlere hiçbir yerde nefes aldırmayan, birçok gencin hayranlığını kazanmış özel harekâtçı polislerimizi hedef aldı hainler. Vurdular kalbimizden, birkaç damla göz-

yaşı süzüldü elmacıklarımızdan. "Polisimiz!" diyerek gördüğümüz yerde güven duygusunu sonuna kadar hissettiğimiz o mavi üniformalı yiğitleri vurdular bu kez Ankara Emniyetinde. İrademizle seçtiğimiz insanları hedef aldılar sonra defalarca; zorluklarla kurulmuş meclisimizi, irademizi bombaladılar. Geceyi aydınlatan onların bombaları değildi, "Bizim yapacağımız şey burada ölmektir." diyerek duygularımızı tek cümlede ifade eden bir bakanın sözleriydi. Sanki direnişin parolasını veriyordu Bakan Bekir Bozdağ. Darbeler tarihine bir tarih daha eklenmeyecekti, eklenemezdi.

TRT'yi işgal edip darbe bildirisi okuttular. Milletin evi olarak bildiğimiz Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne sızmaya çalıştılar, sızamayınca orayı da bombaladılar. Milli iradenin sesini kesmek için Türksat'ı bastılar, kesemeyeceklerini anlayınca orayı da bombaladılar. "Ben doğuda askerlik yapmadım diye üzülen adamım, ben vatan satar mıyım?" diyerek serzenişte bulunan masum vatan evlatlarımızı tatbikat bahanesiyle kandırıp meydanlara döktüler. Milletimize korku salmak için uçaklarla ses duvarını aştılar, korkutamadılar. Halkın oyları ile seçilmiş ilk Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın kaldığı otele özel birliklerle saldırdılar ama onu alamadılar. Kahramankazan'da Mustafa Zorova gibi yiğit insanları ateşe tuttular, yine de "Uçaklar kalkmasın!" diyerek tarlasını yakan çiftçiyi durduramadılar. Kulluğu bilmeyen bir kuldan aldıkları emri uyguladılar. Tankları yürütmek istediler, Binbaşı Barış Dedebağ gibi Kâzım Karabekir ruhlu, Kürşat ruhlu kahraman subayları unuttular. Sözde sokağa çıkma yasağı ilan ettiler, Kayserili polislerin "Sokağa çıkma yasağı yok, milletimizi sokaklara davet ediyoruz." diye anons yapan megafonlarını susturamadılar.

15 Temmuz'da bir kez daha Milli Mücadele ruhunu yaşadık. Küçüğünden büyüğüne, erkeğinden kadınına, işçisinden

memuruna her kesimden insan; bu direnişte rol alarak içimize yuvalanmış teröristlere vatan aşkının sadece sözde kalmadığını en güzel şekilde gösterdi. Devlet ve vatan aşkı ile yanan gönüller Pensilvanya'nın hastalıklı ruhuna boyun eğmeyeceklerini canlarını feda ederek gösterdi. Darbecilerin ölenlerinden geriye sadece, girişinde "Hainler Mezarlığı" yazan siyah tabelalı bir mezarlık; yaşayanlarından ise hain damgası yemiş, tarihe kara bir leke olarak geçen ruhsuz bedenler kaldı.

Allah o hainlerin şehit ettiği hilalleri cennet ile şereflendirsin. Devletimiz her daim payidar kalsın.

Abdullah Mürşide Özünenek Anadolu Lisesi
KEÇİÖREN/ANKARA

GÖKYÜZÜNÜN ADALETİ

Busenur YİĞİT

Siyah gibidir düşman; renginin hakkını vererek olumsuzluğu, karanlığı ve yalnızlığı yansıtır. Umutsuzluktur siyah, korkaklık, zalimliktir. Tüm renklere küs; umuda, mutluluğa hasrettir siyah. Acizlerin rengidir siyah. Kıskançtır; ayı kıskanır, yıldızları kıskanır. Çünkü her şeye rağmen beyazdır onlar. Güneşi kıskanır, aşkın ta kendisidir çünkü o...

Ay gibidir lider; uydusudur yıldızların, onları aydınlatarak yol gösterir. Siyaha inat bembeyazdır ay. Saflığı, masumiyeti yansıtır. Bembeyazdır ay, etrafını aydınlatmaktan kaçınmaz, parlaklığının sönmesini bile göze alarak aydınlatır çevresini.

Yıldız gibidir asker; aydan alır ışığını, ayın önderliğinde hareket eder. Siyaha inat bembeyazdır yıldız. Özgürlüğü, hakkı, hukuku, samimiyeti ve merhameti temsil eder.

Güneş gibidir vatan; sıcaktır, parlaktır. Enerjisini aya yansıtır, güç verir ona. En büyük destekçisidir beyazın. Aşkı, sevdayı, adaleti, umudu ve heyecanı temsil eder.

Karanlık, zaman kolluyordu kalplerimize düşebilmek için. Tüm siyahlığıyla adeta mürekkep misali bedenimize yayılarak bizi ele geçirmek, bize hükmetmek istiyordu. Dinmeyen gözyaşlarıyla besleniyordu sanki, acı çığlıklardı onun kahvaltısı. Hep savunmasız olduğumuz zamanı kolluyor, göz kapakları kapandığında çıkıveriyordu ortaya. Kaplıyordu tüm göğü karanlığıy-

la. Her çöken karanlık, beraberinde yıldızları getiriyordu. Sanki o parlak yıldızlar, karanlığa inat bizi aydınlatmak istiyordu.

Uydusu olan ay her zaman onlara yol gösteriyor, ışıklarının sönmemesi için kendi ışığını veriyordu. Yol gösteriyordu ay yıldızlarına. Karanlığın ürkütücülüğüne, soğukluğuna rağmen hiç sönmüyor, dimdik duruyorlardı karanlığın karşısında.

Güneşten güç alan ay, aldığı gücü yıldızlara yansıtıyor, onlara destek oluyordu. Ay gündüzleri kendini gizliyor, karanlığın çökmesini bekliyordu. Karanlığın çökmesiyle harekete geçiyor, güneşten aldığı güç ve ışınlarla, tüm ihtişamıyla doğuyor ve yıldızlarının da doğmasını sağlıyordu.

Dünyanın varoluşundan beri her gece karanlığı aydınlatmak amacıyla göğe çıkan ay ve yıldızın, anlamadıkları bir anda karanlık sardı etrafını. O gece dünyanın döngüsü bozuldu. Karanlık tüm azmiyle gökyüzünü tamamen kapladı. Siyahın koyu tonlarına bürünerek, yıldızları bir bir içine çekerek ışığını söndürdü. Binlerce yıldız karanlığa hapsoldu. Karanlık beraberinde fırtınayı getirdi. Delice esen rüzgar, göğü yaracak şiddette gürleyen şimşekler, yıldızların üzerine düşerek onları yok eden yıldırımlar.

Acı çığlıklar... Harabeye dönmüş bir gökyüzü. Yağmur taneleri döküldü tek tek gökyüzünden. Gökyüzü ağlıyordu, korkuyordu...

Karanlıktı her yer, yıldızlar teker teker yok oluyordu. Rüzgar acı çığlıklarının eşliğinde yağmur tanelerini sağa sola savuruyordu. Siyahın hedefi ayı da içine çekerek ışığını söndürmekti. Lideri yok ederek, tamamen gökyüzünü siyaha bürüyüp gökyüzünü ebedi karanlığa hapsetmekti.

Işığı sönen her yıldızdan daha da güç alan siyah, rüzgarın acı çığlığıyla besleniyordu. Gitgide hızlanmaya başlayan yağmur damlacıklarının feryadını duydukça daha da mest olu-

yordu. Zalimliğini tüm iliklerine kadar hissettirdi gökyüzüne.

Ayın karşısına geçebilmek için kendini hazırlıyordu siyah. Birçok yıldızı söndürmüş, siyahın en koyu tonlarına ulaşmıştı. Bir tek ayın etrafı açık siyahtı. Ayın ışığı, siyahın koyulaşmasını önlüyordu ışığıyla. Çevresinde bulunan birkaç yıldız da ayın önüne siper olmuş, karanlığın ona yaklaşmasını önlemeye çalışıyordu.

Bir müddet mücadeleden sonra ışığı yavaş yavaş sönmeye başlayan ay, yorulmuştu artık. Ama son gücüne kadar direnmeye, ayakta kalmaya kararlıydı. Siyah, ayın tükenmesini bekliyor, onu izleyerek zevk alıyordu. Gücünü yitirmek üzereydi ay. Neden hala inat ediyordu? Eninde sonunda zafer siyahın olacaktı. Siyahın düşünceleri bu yöndeydi.

Birden gökyüzü aydınlanmaya, ışık saçmaya başladı. Siyah şaşırmıştı. Bu ışıkta neydi? Nereden geliyordu? Siyah renginin tonlarından ödün veriyor, hakimiyetini kaybediyordu. Güneşti bu. Tüm ihtişamıyla, tüm ışığıyla göğe yükselmiş; ayın önüne siper olmuştu. Karanlığın ona ulaşmasını engelliyor, ışınlarıyla ölü yıldızları yeniden canlandırıyordu. Güneş tutulması oluyordu...

Kendini siper eden güneş; aya güç veriyor, onu arkasında saklıyordu. Siyahın koyuluğu git gide yok olmaya başlamıştı. Beyaz, siyahı içine hapsederek yok ediyordu. Yağmur damlaları hüzünle düşmüyordu artık yeryüzüne, sağa sola savrulmuyordu.

Çığlık atmayı bırakmıştı rüzgar; usul usul esiyor, yağmur taneleriyle dans ediyordu. Gökyüzünde şimşekler çakmıyor, gök gürlemiyordu. Siyah rengini iyice kaybediyor, gökyüzünü aydınlık sarıyordu. Güneş tutulması oluyor, ay ile bir olup siyahı yok ediyorlardı. Yok olan siyah beraberinde yıldızları da

yeniden ortaya çıkarıyordu. Güneşten aldığı güçle yeniden dirilen yıldızlar göğü kaplıyor, ay ve güneşle bir olup siyahı sonsuza dek yok ediyorlardı.

Liderinin zor durumda olduğunu gören Vatan, göğe yükselerek düşmana meydan okudu. Görevleri uğruna ışıklarını kaybeden askerler, şehit olarak gökyüzüne yayıldılar. Gökyüzünün adaletini bozmaya çalışan siyah, tamamen yok olarak göğü beyaza bıraktı. Işıklarını kaybeden şehitler, vatandan aldıkları güçle dirilerek gökyüzüne yükseldiler. Gökyüzünün adaletini bozmaya çalışan siyah; umudun, aşkın, adaletin, masumluğun renklerinin bir araya gelerek onu içine hapsetmesi karşısında sonsuzluğa hapsoldu. Gökyüzünün adaleti tüm renkleriyle göğe tutunup şehitlerini selamladı. Vatan, asker ve lider bir olup gökyüzünü aydınlattılar. Gökyüzünün adaleti yeni bir döngüyü gökyüzüne yükseltti.

Kahramankazan Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi
KAHRAMANKAZAN/ANKARA

SONUN BAŞLANGICI

Betülay YAZAR

Unutulmayacak anlar vardır, gözlerinin önünde bütün gerçekçiliğiyle tekrar tekrar canlanan ve asla son bulmayan. Tam olarak emin değilim unutmak isteyeceğimden, yine de son zamanlarda, özellikle programın konusu olduğunu öğrendiğim andan itibaren, bu konuda yoğunlaşmış olmam duyduğum ıstırabın da artmasının başlıca nedeni. Uzun zamandır aradığım neden, nasıl sorularından vazgeçtim. Mantıklı bir cevap da asla bulamadım zaten. Soru yok, merak yok ama acı var, burukluk var… Hiçbir zaman da geçmeyecekler, her yıldönümünde hatta her gün tekrardan yaşanacak, asla ama asla unutulmayacak. Bununla beraber ben de hiçbir zaman hazır olmayacağım anlatmaya. Belki de bu kahraman millete o acıyı tekrar yaşatmaya hakkım olmadığına inandığımdandır. Benim için o gece birçok kelimeye yeni manalar getirdi, tıpkı daha şimdiden kullanmaya başladığım "acı" kelimesi gibi. İlk defa o gece gerçek acının ruha ekseriyetle işlediğini ve bıraktığı izin asla geçmeyeceğini anladım. İçinde korku, cesurluk, hüzün, kaybetmek ve kazanmak gibi birçok hissi birleştiren bu kelimenin önemi dünyadaki gözyaşları dinene dek korunacak belli ki.

Benim gibi sadece dinleyen, gerçek olduğuna bile inanmak için senelerin geçmesini bekleyen herkese masal gibi geliyordur yaşananlar. Bundan sonra ise yalnızca birini tenzih

edebileceğim, bundan eminim. Farkının ne olduğu ise büyük bir muamma. Bu bedbaht gecenin üzerine yakın tarihe daha gerçekçi gözlerle bakmaya başladım. Hiçbirine en ufak bir benzerlik göstermiyordu. Gösteremezdi de zaten, yakın tarihinde birçok darbe almış bu devlete bir defa daha böyle bir kalkışmanın olmasına al bayrağın altında toplanan kimse izin vermezdi. Konuşma kısmına kadar araştırması da beni zorladı, insanların masal olarak inandıklarına ciddiyetle yaklaşmak zor oluyor. Tabii ben de hâlâ öyle olduklarına inanmak istiyorum, olmuyor. İlk olarak sözlük taramasıyla başlıyorum, ilk kelimem darbe. Darbe nedir, nasıl sadece masal değildir? Sorumun cevabına gelirsek sözlüklere göre "bir ülkede demokratik yollarla veya zor kullanarak rejimi değiştirecek biçimde yönetimi devirme ve hükümeti istifaya zorlama", bence yeterli bir açıklama değil. Belki de devamına "uzun süren manevi, maddi sıkıntılar, acı duymak" eklenmeli. Ne de olsa bir çocuğun hayalinde bile olmamasını istedik. Herkesin bunu sadece sözlüklerden görmesini ve hatta unutulmasını…

Ne yazık ki bu mümkün olmuyor. İlk karşıma çıkan "Türk Ordusu Vazife Başında Silahlı Kuvvetlerimiz Bütün Yurtta İdareyi Ele Aldı" veya "Ordu İdareyi Ele Aldı" haber başlıklarıyla göz göze geliyorum. Tarih, 27 Mayıs 1960. Neden ve nasıl olduğundan ziyade sonuca bakıyorum, geride kötü bir mazi bırakmaktan başka ne geçti ellerine, bilinmez. Hiçlik. Tekrardan toparlanacak kadar uzun bir vakit geçmeden 12 Eylül 1980 manşetleri neredeyse aynılar, "Silahlı Kuvvetler Yönetime El Koydu" veya "Darağacına Titreyerek Çıktılar" gözüme ilk çarpanlar oldu. Ben küçükken bile etkileri yurda hala hakimmiş, ben anlamıyormuşum. Yine de herkesin dilinde "Allah bu millete bir daha yaşatmasın" duası varmış, artık benim de dilimde. Bu iki tarih asla unutulmayacak ve bu iki kötü ma-

ziye, "Darbe" adı verilmiş. İkinci baktığım kelime "muhtıra". Manası, "Bir devletin başka bir devlete politik sorunlarla ilgili olarak yolladığı uyarı yazısı, nota."; bizim tarihimiz için eksik bir açıklama, notayı asker devlete veriyor. 1971, 1997 ve 2007; ardı ardına gelen bu üç tarih de toparlanmaya çalışan bu milleti bir kez daha yaralıyor. Bir sonraki aşama "darbe girişimleri", yine kalabalık, karanlık bir mazi. Benim dikkatimi çeken, masal olmadığına inanmakta zorlanmadığım, tek başlık. Bu sefer gazete manşetlerine ihtiyacım yok. Anlatmaya çalışacağım. En azından çabalayacağım…

Hiç kimsenin bu vatandan ekmek yiyenlere konduramadığı, beklemediği olay. Sabah saatlerinin durağan geçtiği kutsal Cuma gününün gecesi… Haberler ilk önce İstanbul'dan geldi, Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet köprüleri cuntacı askerler tarafından trafiğe kapatılmıştı. Türkiye Cumhuriyeti, darbe girişimiyle karşı karşıyaydı. Çatışma haberleri gelmeye başladığında Başbakanımız Binali Yıldırım, "Belli ki emir komuta zinciri olmadan asker içerisindeki bazı kişilerin kanunsuz bir eylemi söz konusu." açıklamasında bulundu. İstanbul'dan Ankara'ya ulaşmaya çalışıyordu, cuntacılar Binali Yıldırım'ın konvoyunu da hedef almışlardı, hedeflerine ulaşamadılar. Bir haber de Atatürk Havalimanı'ndan geldi, ihanet edenler orayı da ele geçirmişlerdi. Genelkurmay'ın sitesinden korsan bildiri de bu zamanlarda yayınlandı ancak açıklamalarda Kahraman Türk Ordusu'nun bu ihaneti desteklemediği, milletinin ve devletinin her daim yanında olduğu ifade edildi. Hedeflerinde iki önemli merkez vardı; biri gazi meclisin bulunduğu Ankara, diğeri peygamber müjdesi İstanbul. Çatışmalar bu sıralarda hızlanmıştı. Saat on bir civarında Ankara Gölbaşı Polis Özel Harekât Eğitim Merkezinden yürekleri en derinden yakan patlamaların ilk sesi duyuldu. Ardından MİT, darbeci askerlerin hedefindeydi, bu

sırada İstanbul'da ise cuntacılar Taksim meydanını kapatmışlardı. Gece yarısında TRT spikeri Tijen Karaş'a bilgisayarına da yansımış olan silahın zoruyla "Yönetime el koymuştur." açıklaması yaptırıldı. Kısa süre içerisinde sağlıklı yayın yapabilen kanallar korsan bildiri olduğuna dikkat çektikten hemen sonra TÜRKSAD, TRT yayınını kesti. Ankara ve İstanbul'da önemli merkezler bombalanıyordu. Saat 00.25'te Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan, "Milletimizi illerimizin meydanlarına davet ediyorum, havalimanlarına davet ediyorum ve milletçe meydanlarda, havalimanlarında toplanalım ve bunların o azınlık grubu tanklarıyla toplarıyla gelsinler, ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar." açıklamasını Marmaris'ten dönerken yaptı. Halk, seçtiği cesur liderin sözleriyle meydanlara çıktı ve vatanın sahipsiz olmadığını, bir kez daha bütün dünyaya gösterdi. Cumhurbaşkanımız Marmaris'ten ayrıldıktan on beş dakika sonra kaldığı oteli bombaladılar ancak suikast girişimleri de Allah'ın izniyle başarısız oldu. Ankara Ulus'tan çıkan tanklar gazi meclise doğru yol almışlardı ancak halk bedenini vatana siper etti, tankların meclise ulaşması engellendi. Darbeciler kritik noktaları vurmaya devam ediyorlardı, karşılarında ölümden korkmayan bir halk olduğunu unutmuşlardı. Cumhurbaşkanımızın çağrısından sonra bu sefer de camilerden yükselen sela sesiyle millet yeniden meydanlara çağrıldı. Meclis bombaların hedefi olmadan bir saat önce oturumu başlattı. Bu sıralarda ilk gözaltılar başladı ancak Gölbaşı'ndan ikinci defa bomba sesleri duyuldu. Darbeciler Cumhurbaşkanlığı Külliyesine girmeye çalışıyordu, vatanı hiçe sayarak vurdukları yerlerden birisi de saat 02:40'ta savaş döneminde zorluklarla kurulan kahraman meclisti. Yağan bombalar neticesinde kurulduğu günden itibaren kullanılmayan sığınak ilk defa milletin temsilcilerini korumak için açıldı. Polis ve halkın desteği ile TRT yayı-

na döndü, bu sıralarda Sayın Başbakanımız Binali Yıldırım'dan "Vur." emri geldi, kritik noktalarda uçuş yapan her türlü askeri uçak vurulacaktı. Cumhurbaşkanımız Atatürk Havalimanı'nda direnen halkıyla beraber darbecilerin karşısındaydı. Sayın Recep Tayyip Erdoğan kameraların karşısında "Saatimiz kaç, dört buçuk. Milyonlarca vatandaş nerede, sokaklarda. Bu tanklar onların değil, bu tanklar onlara emanettir ve bunlar emanete hıyanet etmişlerdir." ifadelerini kullandı. Hemen ardından saat 05:20 civarında Başbakanımız bir televizyon kanalına bağlanarak, "O çeteyi, o paralel devlet çetesini çökerteceğiz, bunun başka yolu yok. Milletimiz bunu bilsin." açıklamasında bulundu. Gölbaşı Polis Özel Harekât Eğitim Merkezi kontrol altına alındı, 50 şehit. Saat 7 civarında çözülmeler başladı, köprüde halka kurşun yağdıran hainler teslim oldu. Külliyeye atılan bombaların ardından, Cumhurbaşkanımız havalimanında bekleyen binlere, "Durum normalleşene kadar ayrılmak yok. Buradan Pensilvanya'ya da sesleniyorum. Bu ümmete, bu millete yaptığın ihanet yeter. Eğer sıkıysa memleketine gel." ifadeleri ile seslendi. Reis-i Cumhur halkıyla birlikte direnişteydi. İlerleyen saatlerde alıkoyulan Genel Kurmay Başkanı Hulusi Akar ve diğer komutanlar, darbecilerin merkez olarak kullandığı Akıncılar Üssü'nden kurtarıldı. O dakikalarda Genel Kurmay Başkan vekili Orgeneral Ümit Dündar, girişimi desteklemediklerini ve hainlerin başarısız olduğunu, "Darbe teşebbüsü Türk Silahlı Kuvvetleri emir ve komuta zinciri tarafından ilk andan itibaren reddedilmiştir. Cumhurbaşkanımız ve başkomutanımız, başbakanımız, bakanlarımız, TBMM üyelerimiz, Türk Silahlı Kuvvetleri ile tam bir dayanışma içerisinde demokrasinin ve hukuk devletinin yanında yer alarak bu darbe girişimini önlemişlerdir." belirtmesinden sonra, Sayın Başbakanımız Binali Yıldırım da "Bu kalkışma bastırılmıştır ancak şehitlerimiz var-

dır. Toplam 161 şehidimiz şu ana kadar mevcuttur. 1440 yaralımız vardır." ifadelerini kullandılar. Gazi meclis tekrar toplandı, dört parti uzun zamandan sonra ilk defa ortak bildiriye imza attı. Operasyon saat 20.02'de, yirmi iki saat sonra sona erdi. İlk dakikalarda darbe girişimini destekleyen bazı devletlerse Türk milletinin "vatan" için canını vermeye çekinmeyeceğini bir kez daha gördüler. Darbe girişiminde iki yüz kırk sekiz şehidimiz vardır. Sanırım o gece olanları bu kelimelerle anlatabilirim beni dinleyecek olan yeni nesle; ama sadece bu kadar değil.

Ben her an kaybetmek korkusunu yaşayarak büyüyen bir polis kızıyım. Olayları bir şekilde kendi gözümden anlatacağım. Kronolojik bir sıralama değil. Normalde annemi ve babamı göreve gönderirken, korkardım geri gelmeyeceklerinden. Bu sefer farklıydı, onlar da korkmuştu ama korkuları ölümden değildi. Annem o gece ilk defa dayımı arayıp "Bize bir şey olursa çocuklarım sana emanet." dedi, ilk defa bizi birilerine emanet etti. O gece belki İstanbul'da veya Ankara'da değildim ama aynı zamanda terör saldırısı olabilecek, bir günde on dört şehit veren Iğdır'daydım. Normal zamanda "güvenli" olarak gördüğüm, uzun uzun yürüyebildiğim askeriyenin önünde bu sefer emniyete ve lojmanlarına yönlendirilmiş zırhlı araçlar vardı. Terör saldırılarına karşı birçok tatbikat yapılmıştı, bu farklıydı. Ben de zaten bu sefer geri gelmemelerinden ziyade vatana zarar gelmesinden korkmuştum. Çevrede silahlı güvenlik önlemleri alınmasına alışmıştım, yine de askerin yanımızda olduğu düşüncesi her zaman rahatlatmıştı beni, bu rahatlığı kaybettim o gece. Her zaman dik durmamı sağlayan bir örnek vardı, annem. O gece bizi emanet ettikten sonra sıkıca sarılıp ne olursa olsun her zaman vatan için ayakta olmamızı söyledi. O sırada Gölbaşı'ndan gelen haber yüreğimizi tekrardan yaktı, elbette bütün şehitlerimizde aynı acıyı yaşadık ama yine de en

çok orada sarsıldık. Vatan ne demek, o zaman gerçekten öğrendim. Vatan bir annenin çocuklarını, güvende olduğundan emin olmasa bile, bırakabilmesiydi. Vatan, o gece beni ağabeyime emanet edip eğer bir şeyler ters gider de geri gelemezlerse ilk önce ona emanet olduğumu, şanlı devletimizin her zaman bizim yanımızda olacağını söylemesiydi. O gece daha ilk satırlarda anlattığımın yanı sıra babamla annemin evden çıkarken, babamın "Gerekirse canımızı veririz yine de birliğimizi, vatanımızı vermeyiz." demesiydi vatan. O gece bir yanda asker olan Ömer'in, diğer yanda hukuk fakültesi öğrencisi olan Ömer'in şehit olmasıydı vatan. Reis-i Cumhurumuzun çağrısıyla sokağa çıkan 70 yaşındaki Zehra Nine'nin, kundaktaki bebeği ile direnişe katılan Elif'in, tankın önüne yatan Mehmet'in, kurşunlara göğüs geren şanlı Türk halkının, halkıyla birlikte meydanlarda olanlarındı bu vatan.

Bu kelimeler anlatmaya yeterli değil biliyorum, gök kubbenin altındaki hiçbir kelime yeterli olmayacak o "acı geceyi" anlatmaya. Ben veya bir başkası ne söylerse söylesin, ne gerçekten anlatabilir ne de şehit annesinin yarasına merhem olabilir. Bu konuşmayı hazırlamak, daha önceden de dediğim gibi, zor. Bir destanı başkasına anlatmak her zaman meşakkatli olmuştur. Çünkü bilirsin sen nasıl yazarken nefes alamadıysan, okuyan yahut dinleyen birisinin kalbindeki yara tekrar kanar, onları mutlu eden tek nokta ise vatanın hâlâ ayakta olması, şehitlerinin mezarlarının düşman çizmesi altında olmaması, göklerden ay yıldızın düşmemesidir. Destan bazen çok acı olur.

"Dolunay"

Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi
ADAPAZARI/SAKARYA

KISIK SESLER

Hümeyra BEKAROĞLU

Ölüme çoktan hazırlanmış bir milletin galibiyetini anlatıyordu o gece. Türk milleti, tek teslimiyetlerinin İslam olduğunu haykırıyordu. Boğaz'ın ortasında ise şairin mısraları yankılanıyordu semaya doğru. Marşı "Korkma!" diye başlayan bir milletin evlatlarından canhıraş tekbirler doldurmaya devam ediyordu yerini. Asuman ise karanlığa boğulmuş yutuyordu kurtuluşun en masum halini. 15 Temmuz, tankları durduran ebabillerin gecesiydi.

Türkiye'nin kalbi İstanbul'da atıyordu o saatlerde. Gecenin merkezi Ankara iken olanlar ve olacaklar bir devrin kapanması veya açılması sayılacaktı. Millet yürüyecek, devlet yücelecekti. Diller susacak, gözler anlatacaktı bu saatleri! Vatan için, ümmet için, bayrak için şaha kalkacaktı halk.

Çanakkale uyanacaktı! Uhud ve Bedir...

Yüz yıl önce kanla korudukları vatan için bir kez daha kalkıyordu ecdat! Torunları için geliyorlardı. Çanakkale bir kez daha sarsılıyordu yiğitlerinin sesiyle. Uhud'ta ise Hamza ağlıyordu sessizce, yere düşen her bir şehid için! Fatih uyanıyordu o gece! İstanbul için, geleceğin nesli için... Bedir'in aslanları tanklarla savaşıyordu! Ümmetin bekâsı için...

Güneşin altında, al sancağın gölgesinde yerimizi alma zamanıydı o saatler... Bir şehidin şehadeti, anaların gözyaşları,

küçük bir çocuğun yetimliği, yiğitlerin sevdalarıydı. Ellerinde kırmızı örtü ile koşuyordu ümmet. Bir neslin uyanışı inletiyordu yeri göğü! Bir bakışları titretiyordu düşmanları. Vatana evlat yetiştiren eller, dünyayı sallıyordu.

Yılın en karanlık gecesi, güneşin en can yakıcı batışıydı. 15 Temmuz'du o gün! Yeni devrin Abdülhamit'inin direnişi, iki yüz kırk sekiz ruhun semaya yükseldiği geceydi. Peygamberin garip şehitlerini selamladığı gece... Halkın ellerindeki tek silahla karanlığı uyandırmaya çalıştıkları geceydi. Ve öyle bir uyandı ki karanlık... Ömer'in tetiği çekişi kadardı sessizlik.

Darbe miydi? İhtilal mi? Hangisi daha karanlık sayılırdı bu gecenin yanında. Her tarafında ağlayan analar doluyken, kim sessiz kalırdı? Tanklara korkusuzca yürüyen, tarihin en şerefli milletinin yanında hangisi aşılamazdı? 60'lar mı? 70'ler mi? 80'ler mi?

Ezan oldu sesleri, dindiremediler. Bayrak oldu vücutları, indiremediler; şehit oldu ruhları, öldüremediler. Akarken kanları, cennet koktu toprak! Adları Müslüman soyadları Türk onların! Üzerlerinde beyaz gömlekleri, kanlı düğmeler ile süslenmişti. Vatanın asil kahramanları ölüme çok önceden hazırlanmıştı, sessiz gecede yankılanan selâları gibi... İki yüz kırk sekiz kahramanın cennetteki yerlerinin haberiydi o selâlar! Bir vatanın kurtuluşu, gözü yaşlı analaın gururlarının sesleriydi.

Ömer'in namusuydu o gece bu ülke. Erol'un vatanı, Tayyip'in babası, Demet'in bebeğiydi... Düğüne gider gibi şehadete yürüyen bu millet, sevdalısına kavuşmaya gider gibiydi adeta. Gözleri uykusuz, kalpleri korkusuz! Öyle bir destan yazdı ki bu vatan… Gökteki yıldızlar şahit oldu, yerdeki şehadetlere. Dillerden düşmeyecek komutan, tarihten silinmeyecek bir millet var oldu!

Güneşin DOĞU'şuydu, karanlığın BATI'şı... Korkusuz-

ların korkusu olan Başkomutan'ın, "Allah büyüktür!" diyerek kazanmasıydı o gece!

O gece 15 Temmuz'du, kısık seslerin yükseldiği gece... Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir!

Vali Mustafa Büyük Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

ADAPAZARI/SAKARYA

HİLAL UĞRUNA BATMAYA HAZIR GÜNEŞLER

Huzeyfe AYDIN

Devletlerin temel amacı, sadakat ve liyakat esaslarına göre görevlendirdiği insanlar eliyle vatandaşlarının sorunlarını çözmektir. Görevlendirilenlerin, sadakati dikkate almayarak görev ve yetkilerini kötüye kullanmaları sonucunda darbelere zemin hazırlanır.

Bir kişiye bir cisimle vurulduğunda darbeyi alan kişi ya sarsılır yahut yere düşer. Söz konusu cisim ona temas etmese bile o, korunmak için önlemler alacak ve o anda yapması gereken başka bir işle ilgilenemeyecektir. Siyasi anlamda yapılan darbeler de böyledir.

Darbelerin devletler ve toplumlar üzerinde birçok olumsuz etkisi bulunur. Devlet sisteminin değişmesi, istikrarın bozulması, halkın güvenini kazanmış meşru bir hükümetin görevden alınması ve istemediği halde halka bazı zorunluluklar getirilmesi darbelerin kötü sonuçlarından bazılarıdır. En kötüsü de dün aynı vatan uğruna beraber çalışan, birbirlerine "dostum" diyen; aynı yerde oturup muhabbet ederek hediyeleşen insanların farklı kutuplara ayrılarak sen ben kavgasına başlaması ve toplumun birlik beraberliğini bozması. İnsanların güvendikleri kişilerden kötü muameleler görmesi onları hazır-

lıksız yakalamakta ve daha derinden etkilemektedir. Herkes kendisine düşmanın saldıracağını bilir ve önlemini alır, ancak insanlar en yakın dostunun yarın onu zorda bırakacağını her zaman düşünemeyebilir. Bazen insanların beklemediği anda duydukları ufacık bir ses onları korkuturken, bir salonda yüksek sesle konser dinlemek korkutmaz. Bu, konserdeki sesin güzelliği kadar konseri dinlemeye giden kişinin yüksek sese kendisini hazırlamasından da kaynaklanır. Tıpkı bazı bitkilere yanlışlıkla temas edildiğinde o bitkinin insanı rahatsız ettiği, aynı bitkiye bilerek dokunulduğundaysa rahatsızlık vermediği gibi... Bu açıdan bakıldığında, insanları hazırlıksız yakalayan darbelerin toplum üzerindeki yıkıcı etkileri açıkça görülür.

Tarihte kurulmuş birçok Türk devletinin taht kavgaları veya darbelerle büyük yaralar aldığını yahut yıkıldığını görürüz. Birbirimize samimi duygularla bağlandığımızı bilen hainler, toplumumuzdaki güven duygusunu bozmak için durmadan çalışmaktadırlar. Tarih boyunca maddî manevî kültürel değerlerimize ve devletimize karşı birçok darbe girişiminde bulunulmuştur. Bu girişimlerin bir kısmı geri püskürtülmüştür, bir kısmınınsa olumsuz etkilerini hâlâ yaşıyoruz.

Osmanlı devletinin duraklama döneminden itibaren zayıf anımızı kollayan hainler güçlenmeye çalıştığımız her merhalede kendi menfaatleri için vatanlarına ihanet etmişlerdir. 1621 yılında devlette yeni bir dönem açarak sorunları çözmek isteyen Genç Osman'ın katliyle başlayan süreç, devletin dağılmasını önlemek isteyen Sultan Abdülaziz ve Sultan 2. Abdülhamid'e yapılan darbelerle sürmüş, Cumhuriyet döneminde yeni devletimizi güçlendirmek isteyenlere karşı devam etmiştir.

15 Temmuz darbe girişimi, bizden bildiğimiz bir grubun devlet kademelerini ele geçirmesi sonucunda oldu. Devlet

içinde başka bir devlet oluşturmaya çalışan bu grup, önce idarî kademede adaletsiz uygulamalarla devletin işleyişini bozmaya yeltendi, sonra da darbe girişiminde bulunup üst akıllarının emirleri ve çıkarları doğrultusunda vatanımızı ele geçirmeye çalışarak milletin iradesini yok saydı. Onlara, bayrak açarak vatanını ve milletini hatırlatan; kendilerinin bu milletin birer ferdi olduklarını uyuşturulmuş beyinlerine işlemeye çalışan halka rağmen kötülüklerinden vazgeçmedi, aksine onlar, öz çocuğunu kaybedip de sokakta arayan veli gibi kendilerini uyaran halka ateş ettiler.

Darbeciler, barışı getireceğiz iddiasıyla insanları bombalıyor, halka ateş ediyorlardı. O gece sokaklar Mehmet Akif Ersoy'un dediği gibi,

"Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak,

Boşanır sırtlara vâdilere, sağnak sağnak."

hâlini almıştı. Buna rağmen milletimiz kendi geleceği ve vatanı uğruna adeta ölüme koşuyordu. Yine İstiklal şairimizin "Çanakkale Şehitlerine" şiirinde anlattığı ordu sanki bu milletti. Orada saldıran düşman güçleri bugünün darbecileriydi, o günkü kahraman ordumuz da bugün silahsız olarak darbecileri durduran insanımızdı. Boğaz'ı elimizden almaya çalışan hainler ve her şeyini vatanını korumak için feda eden milletimiz karşı karşıyaydı. Mücadele hem Boğaz'da hem de vatanın dört bir yanında sürmekteydi. Mesele yine önce Boğaz'ı sonra bütün yurdu ele geçirmekti, milletin meselesi ise "vatan"dı.

Önceki tecrübelere göre darbeciler, birkaç kere sıçrayan çekirgenin yine sıçrayacağını ve girişimin başarıya ulaşacağını sandılar. Her şey hazırdı: silahlar, tanklar, uçaklar, helikopterler… Bir şeyi gözden kaçırdılar: milletimizin sarsılmaz imanını. İnsanımız adeta İstiklal Marşı'nda atalarından kendisine gelen

öğütleri dinliyor; vermiyordu, dünyaları alsa da bu cennet vatanı. Darbecilerin çağrılarına karşı "Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar?" diyerek siper etti gövdesini, vatanı ve demokrasiyi korumak için. Aynı gece, Hakk'ın vaadinin doğduğunu şehitlik ile gazilik makamları ve ihanetten arındırılmış bir vatanla gördü. Bu, ikinci bir Kurtuluş Savaşı'ydı. Karşıda başkenti ve yönetimi ele geçirmeye çalışan bir grup asker kılıklı terörist, bu tarafta da vatanı için gerek basın yoluyla gerekse gösterdiği direnişle Kuvâyı Milliye birliklerini andıran vatandaşlardan oluşan gönüllü topluluklar… Bir yanda yayın organlarını ele geçirip yayınları kesmeye çalışan terörist hainler, diğer yandaysa tankın altından girip üstünden çıkarak vatanını ve özgürlüklerini korumaya yeminli millet... Bir yanda dış düşmanların iradesi, diğer yandaysa millî irade... İki taraf vuruştuğunda milli iradenin kazanacağı aşikârdı. Ancak bunu bilmeyenlerin de bir ders alması gerekiyordu. İşte bu ders, Türk milletinin bölünmez bir millet, Türkiye'ninse bölünmez bir vatan olduğuydu. Bundan sonra da bunu anlamayan hainler hep karşılarında bu cesur ve vatanına bağlı milleti görecek, 15 Temmuz gecesinin sabahında olduğu gibi kaçacak delik arayacaklardır.

Darbeciler, aşağılık çıkarları doğrultusunda, milletimizi yurdunda, millete ait silahlarla vurdular. Aldıkları 1 dolar karşılığında paha biçilmez değerdeki dinlerini, vatanlarını, milletlerini ve bayraklarını sattılar. Gasp ettikleri silahlar bütün kapıları açar sandılar. Dinî duyguları sömürerek insanları kandırabileceklerini, herkesin onlara her zaman inanacağını, onlara inanmayanların da korkacaklarını umdular. Masum duygulara sahip insanımızı yanlış öğretilerle yıllardır kandırdılar. Milletimizse kötü düşünmek istemiyordu, iyiliğin isminin geçtiği bir yerde nasıl kötülük yapılabilirdi? Hem din hem kötülük

bir arada nasıl bulunabilirdi? Milletimiz onların iyilik yaptığını düşünerek dinî vecibelerinde ve günlük işlerinde onlara yardımlarda bulunuyordu, başkalarına yardım edebilmek için onları aracı görüyordu. Onlarsa milletin kendilerine verdikleriyle devlet içerisinde paralel bir devlet kurdular, milletin devlete verdikleriyle alınan silahları ele geçirerek halkı taradılar. Vatanlarına ihanet ettiklerini 17-25 Aralık'ta yaşanan olaylardan sonra öğrenen milletimiz uyandı, onlara yardım etmeyi bıraktı. Ancak yine de o hain darbeciler daha önceden hayır adı altında aldıkları paralarla hayır sahiplerini vurdular. Şehit muhtarımızın eşinin deyişiyle: "Kendi kurşunumuzu almışız, alnımızın ortasından vurmuşuz." duygusunu bu millete yaşattılar. Halkımızsa her şeye rağmen sağduyulu davranarak yapması gerekeni yaptı ve o teröristleri tek tek adalete teslim etti.

Bitmek bilmeyen o gece boyunca darbeciler milletimizin korkmasını ve yılmasını beklediler, teslim olacağını sandılar, ancak yanıldılar. Çünkü milletimiz, "O rükû olmasa, dünyâda eğilmez başlar," diyenlerdendi. Gerekirse "bir hilal uğruna batmaya" hazır olan güneşler bizim milletimizdi ve milletimiz sonuna kadar direndi, çünkü değil binlerce bomba ve silah, milyonlarca terörist ordusu bile bir şehidimizin imanı etmezdi. Tehdit ettiler, kaçmadık. Ateş ettiler, kaçmadık. Bomba attılar, kaçmadık. Çünkü biz silaha karşı silahsız giden, dini, vatanı, bayrağı ve milleti uğruna her şeyi göze alan, bunları kaybedersek her şeyimizi kaybedeceğimizin farkında olan bir millettik. Görevimizse kutsallarımızı korumaktı. Biz kaçmayınca onlar silahlarını bırakıp kaçmaya başladılar. Direndik, direnmek zorundaydık. Onları pes ettirdik, çünkü korktular. Biz vurulsak şehit olacaktık, yaşasak savaşı kazanmış birer gazi… Her türlü kazançlıydık, o gece zafer gecemizdi. Onlarınsa hüsran gecesiydi. Bu vatan için darbe yapacaklarını söyleyenler, başka dev-

letlere kaçmak zorunda kaldılar. Adaleti getireceğiz diyenler, haksız yere insan öldürdüler. Bizse vatan için, üzerimize gelen tankları durdurmak gayesiyle ya önüne geçtik onların ya da arkasından kovaladık onları, ya üstüne çıktık tankın ya da altına yattık. Hep zorbaların karşısında durduk. Açtığımız bayraklarla darbecilerin silahlarını durdurduk.

O gece kimsenin şakası yoktu, mesele vatanın selametiydi. Herkes çalışmak zorundaydı. Çünkü milletimiz durumun farkındaydı ve Arif Nihat Asya'nın şu mısralarını çok iyi biliyordu:

"Yürü; hâlâ ne diye oyunda, oynaştasın? / Fâtih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın!"

Halk, polis, milli medya, vatanına bağlı askerler ve en başta da 15 Temmuz milli mücadelesinin başkomutanı ve diğer yöneticileri ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Bu gece kazanmanın tek yolu ise millî birlik ve beraberlikten geçiyordu. Bu yüzden herkes:

"Yürü, hâlâ ne diye kendinle savaştasın?

Fâtih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın!

mısralarını kendisine rehber edinmiş, mezhebî, felsefî ve siyasî bütün görüşlerini bir kenara bırakmıştı.

Darbecilerse bu milletin birer ferdi olmadıklarından bizi tanımıyorlardı. Kendileri gibi korkak sandıkları halktan beklemedikleri bir darbe yediler. Halka yapmaya çalıştıkları darbeyi halk onlara geri çevirdi. Kendi seçtiği yönetimi ve meclisi yine kendisi kurtararak demokrasiye ve vatanına sahip çıktığını bütün dünyaya gösterdi.

Darbe gecesi demokrasiyi getireceğiz diyen darbeciler kendileriyle çeliştiler. Madem demokrasi istiyorlardı, milletin

sözünü dinlemeliydiler. Milli Mücadele anında bile Ankara'daki meclisimize yaklaşamayan düşmanlar, bu sefer meclisimizi bombalayabildiler. Bunu millet için yaptıklarını söyleseler de basireti açık olan milletimiz, bunun kime hizmet ettiğinin farkındaydı. Dinî değerleri kendi süfli emelleri için kullananların saldırıları, 15 Temmuz gecesinde, "gecenin karanlığının şerrinden sabahın Rabbine sığınan" halkı yıldıramamıştı. Sabahın aydınlığıyla vatanın kurtuluşu da bir oldu. Darbe girişimiyle yüzlerce şehit, binlerce gazi verdik ancak nöbeti terk etmedik. 15 Temmuz gecesinden sonra vatanın dört bir yanında günlerce nöbet tuttuk.

Bin yıl önce Hasan Sabbah'la başlayan ihanet dönemine bir son vermek gerekiyordu. Her darbede yeteri kadar kan kaybetmiş, yeteri kadar gerilemiştik. Artık "yeter" demeliydi birisi. "YETER!" Ne mutlu bize ki bu darbeler silsilesine dur diyen biz olduk. Belki birçok vatandaşımız şehit düştü, birçoğumuz gazi oldu. Ama artık kime güveneceğimizi daha iyi biliyoruz: Milli değerleri baş tacı yapan herkese.

Dinî hassasiyetleri yanlış yollara sevk etmeye çalışanlara karşı selâlarla yürüdük. Onlar, "Teslim ol, silahım var." diyerek sizden üstünüz dediler. Bizse "Ya Allah, bismillah, Allahuekber." diyerek "Senden de, senin silahından da büyük imanımız var." dedik. Onlar sahte deliller göstererek kendilerini meşru saymamızı istediler, bizse bayrak göstererek vatanımızı bırakmayacağımızı söyledik. Onlar, "Emir aldık." dediler. Bizse "Söz verdik." dedik. Çünkü Başkomutan seferberlik ilan etmişti, vatan elden gitmeden koşun, demişti. İşte ne yapılacaksa şimdi yapılmalı, şimdi vatan uğrunda koşulmalıydı. Kalbimizde iman, dilimizde dua ve nasihat, elimizde bayrak, hayalimizde temiz bir gelecek vardı. Onlarınsa sadece güvenebildikleri silahları ve emir aldıkları üst akılları… Milletin imanı onların aklını da silahını da yen-

di. Vatanın her karış toprağı kanla sulanmadıkça vatanı bırakamazdık. Vatanımızı, dini duyguları sömüren "mürted alayı"na bırakmamak için dillerde tekbirlerle yürüdük. Hani Çanakkale Savaşı'nda bilenler Kuran okuyor ve cennete hazırlanıyordu, bilmeyenler de Kelime-i şehadet getiriyor ve ezan okuyorlardı ya, aynı öyle işte. Hani topa tüfeğe süngü ve iman dolu gönülleriyle karşılık veriyorlardı ve savaşı kazandıran o imandı ya… İşte bu iman da o imana eşti. Bu iman, Çanakkale'deki, Kutü'l-Amare'deki, Kurtuluş Savaşı'ndaki imandı.

Darbeciler de o gecenin sonlarına doğru imanımızın ve ufacık bir hareketimizin ne kadar değerli olduğunun farkına varmaya başladılar. Bu yüzden şehit Ömer Halisdemir'in bir kurşununa karşılık onlarca kurşun attılar. Ancak yine bir şeyi unutmuşlardı, onların binlerce kurşunu bizim bir şehidimizin tırnağının kiri bile etmezdi.

Artık gün geldi, millet olanı biteni gördü, anladı. Onların tuzaklarını kendi başlarına geçirdi. Yok olmamızı bekleyen birçok iç ve dış düşmana inat hâlâ buradayız, nöbetteyiz. Şehitlerimizin bize bıraktığı yerden devam ediyoruz. Vatan müdafaasında bulunan neslin bir ferdi olduğumuza şükrediyoruz. Mehmet Akif Ersoy'un dediği gibi:

"Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek:
İşte çiğnetmedi nâmusunu, çiğnetmeyecek."

mısralarındaki şerefe nail olan neslin bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz.

Darbeciler zifiri karanlıktaydılar. Öyle ki apaydınlık bir yolda ilerlememize rağmen kendi karanlıklarından bizi göremiyor, karanlıkta olduğumuzu düşünüyorlardı. Hakikati aradıklarını, dinlediklerini ve düşündüklerini iddia ediyorlar, ancak göremiyor, duyamıyor ve anlayamıyorlardı. Basiretleri

bağlanmıştı, bizse görüyorduk, duyuyorduk ve anlıyorduk hakikati. Neyin ne olduğunun farkındaydık.

Bundan sonra da karanlığı ferasetimizle aydınlattığımız gecedeki kalp gözümüzün daima açık olmasını diliyorum. Demokrasi zaferimizin başarıya ulaşmasında emeği geçen şehitlerimize, gazilerimize, bu süreci yöneten bütün yöneticilerimize, emniyet güçlerimize ve darbeye maddî ve manevî imkânlarıyla engel olan bütün milletimize gösterdikleri çabadan dolayı şükranlarımı sunuyorum.

Son söz sadedinde, bu satırların görme engelli yazarı olarak şunu ifade etmeliyim ki, benim görme engelim dahi olayların iç yüzünü ve hakikatini görüp idrak etmeme engel olmamışken, darbecilerin gören gözünün onları doğruya götürmemesi ne hazin bir durumdur.

Adapazarı Anadolu İmam Hatip Lisesi
ADAPAZARI/SAKARYA

"AŞK"IN VATANIDIR BU COĞRAFYA

Nursena PARLAK

Yıldızlar mıdır geceyi aydınlatan yoksa bir güneşin batışı mı? O güneştir ki yedi kıtanın on bir iklimin sahibi. O zamanların Nahla'sı bu zamanın Beştepe'si. Değişmeyen tek şey hainlerin mürtedliği. Bin dört yüz kırk altı yıl evvel bir mesaj verilmiş bize: "Düşmanlarımızın en kuvvetlisi içinizdedir." Nuh soyunun yaşı yetmedi o putları kırmaya, üzgünüz. Sırtlarında sakladıkları yüzleri göremedik, üzgünüz. Gözümüzün gördüğü hiçbir şeyden korkmayız. İyi bilirler. Her gecenin bir gündüzü vardır bilmezler. Öyle ya asrın idrakine mısrasıyla mühür vuran Karakoç'un dediği gibi: "Gün batsa ne olur, geceyi onaran bir mimar vardır." Batan her günde sınanmaya ve sabahın sahibi "Mimar"a bin şükür…

Ey Garb'ın Ali Cengiz oyunları ile kurcalanan güzel yurdum! Gecenin siyahına siyah katan, sanki bir ölüm alameti taşır gibi her noktaya binlerce gece taşıyan, dibinin seçilemeyeceği kadar karanlık zindanlardan geleceği çalınan yurdum! Nice ihanetler görmüş nazlı çehren? Her bir ihanet için asra damga vurmuş Akif, haykırır en gür sesiyle ve ölmeyen davasıyla:

"Tükürün cebhe-i lakaydına Şark'ın, tükürün!
Kuşkulansın, görelim, gayreti halkın, tükürün!
Tükürün milleti alçakça vuran darbelere
Tükürün onlara alkış dağıtan kahpelere!"

Fakat milletin kalbinden silinmez o kirli hatıralar. "İcabı halinde donanmayı kaybetmemek için canımı veririm." diyen, bu topraklarda birçok yenilik yaparak Batılı devletlerin yüreklerini hoplatan, Osmanlı Devleti'ne sadakatle hizmet eden, Nebiler Nebisi kabrine rahatsız olmasın diye demiryollarını ipekle kaplatan bir Abdülhamid Han. Bir dakika kırk iki saniyeye sığar mı bu can? Alçak bir ölüm olsa eminim bu olurdu ancak. İmanı olan kimse ölmez bu ölümle, şimdiyse bir yıldız kaldı hilalin yanında, bir de sen Abdülhamid Han Barbaros Bulvarı'nda.

Zaman geçse, geçmez gafilin yok etme umudu. Osmanlı'nın kalbine kene gibi yapışan illet, Türkiye Cumhu-riyeti'nin başbakanının kanına da taliptir: Menderes… Millet uğruna mücadeleler veren bir dava adamı… Canına kast edenler canını alabilirler, lakin onu milletin gönlünden koparamazlar. Ondan kurtulmak isteyenler bunu başarabilirler. Fakat vicdan azabından ve tarih önünde hesap vermekten kurtulamazlar. Tükürülesi Şark'ın unutulmayası planları, tarihe bir kara leke sürer. Bir başbakanı katleder milletin gözü önünde. Ancak ruz-ı mahşerde görülecek olan hesap vardır, ilahi adalet öyle büyüktür ki şehit kanıyla sulanmış vatanımızda ne Menderesler biter ne de Menderes fikirliler.

Sağ derler, sol derler, yine tefrika ile bölerler. 80'ler diye bir mel'un çağı, sokaklarda ölüm korkusuyla, hapislerde zulüm türküsüyle zihnimize kazırlar. "Evren"ler değişmez; değişen tarihlerdir. Darbeler… Darbe çığırtkanlığı yapan manşetler…

Aradan geçen yıllar ve yıldan yıla umudu artan güzel vatanım… Ve yine günlerden cuma, tarih 15 Temmuz 2016. O gece ki arşta yeryüzünün karanlığına karşı bir atlı ordu pusuda. Kurtuluş için tek çare imanda. Gözler "fecr-i sadık"ı aramakta. Şayet korkmayız. Bu din ve bu dil; bu vatan ve bu millet bir.

Geldik dünyaya, millet nedir öğrettik. Nur olup fışkırdık taa sinesinden zilletin. Daracık yeryüzüne geniş yürekler sığdıran Allah aşkına. Tankla tüfekle gelse zalim vuramaz gem, imanıma. Bizler Ebabil kuşları olmuşuz, siz Ebrehe olsanız ne yazar. Bu milletin seçilmiş Musalarını satılmış Firavunlara kurban etmeyeceğiz. Bizler İslam ümmetiyiz. Asırlardır bu topraklarda hakikat nöbetindeyiz. Biz Ömer'iz; öğrenmişiz Kur'an'dan adaleti. Biz Ali'yiz ve onun "Sen küçük bir cisim olduğunu sanırsın ama en büyük alem senin içinde gizlidir." kelamıyla mest olmuşuz. Biz biriz; kanımızdadır asalet. Biz Ebu Bekir'iz; ihanet nedir bilmeyen… Biz Ümmet-i Muhammed'iz haykıran hakikati. Şimdi sor bakalım, hiçbir orman kendi ağacını katledecek kadar vasfını yitirmiş olabilir mi? Karanlığın ordularını gökten sileceğiz ve bununla yeni bir nur doğacak. Muhahhak ki biz bugün sarsılmaz bir dayanağa sahibiz. Bizler, "aşk"ın zirvelerindeyiz. Vatan aşkının, millet aşkının ve yeryüzünden yok etmeye çalıştığınız Allah aşkının…

Sakarya Hendek Akşemsettin Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

HENDEK/SAKARYA

BİR GÜL ANADOLU

Hüseyin Emre ALAN

Görmedi bu millet böyle bir geceyi mazisinde. Bu nasıl bir kalleşlik ki bu milletin üniformasını giyecek, silahıyla kuşanacak; sonra da halkına namlu doğrultup tetiğe basacak. Ceddin Seyit görse demez mi, olur mu böyle nefer diye? Ancak hainlik ve kölelik ruhlarına işlemiş bir kere. Ne diyor Akif: "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım. Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!"

Şaşırmış mıydık o gece? Evet, şu iradelerini uşak ettikleri kişinin ürettiği sözde dini zırvalara uyan beyinlerine uyuşturucu zerk edilmiş hainler benim istiklalime göz dikmiş, milletimizi karşılarında bulunca üzerimize jetlerle, tanklarla, tüfeklerle yürümüşlerdi. Lakin unutmuşlardı ki: "Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım; yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım."

Üzerlerine sel gibi akan, göğüsleri iman dolu aziz milletimiz onlara geçit vermeyecekti. Dedelerimiz, ninelerimiz görmüştü 60'ları, 80'leri; biliyordu gençlerimiz artık darbenin ne olduğunu, ne olacağını.

Bu ülke, kurulduğu günden bugüne milletin iradesi ne zaman ön plana çıkıp seçimini yaptıysa her an hazır bekleyen milli irade düşmanlarının sinsi gölgesi altında kaldı. Ne yazık ki bu sinsi gölge vakti geldi, demokrasi vakti geldi, sulhu baha-

ne ederek darbelerini gerçekleştirdi. Halbuki darbe denilen şeyin kendisi en başından beri barışa ve milletin iradesine karşıydı. Var olan seçilmiş yönetimin işleyişini durdurmak ve sekteye uğratmak için yapılan girişimler ülkemiz için büyük kayıplara mal oldu. Ancak şunu anladım ki bir millette halkın haklarına tecavüz eden bu darbeci zihniyeti durdurabilecek, halkın seçiminin devamını sağlayabilecek asıl güç o milletin ta kendisidir: "Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın. Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın."

En son yaşadığımız o kanlı geceden Allah'ın izni ile zaferle çıkmamıza sebep olan şey; zırhlılara karşı siper edilen gövdeler, atılan kurşunlara karşı getirilen tekbirler, ölürsek şehit olacağız diyen insanımız değil miydi? Kaç tane insanımız vücutları tankın altında kalarak şehit olmadı mı? Bu vahşeti gerçekleştirene de bunların uydukları kişilere de insan demeye dilim varmıyor doğrusu: "Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın... Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın."

Bir bir yere yığılan insanların arasında gencimiz, yaşlımız kalplerinde imanlarıyla besledikleri umut ve azim ile o gece zulme sebat etmedi mi? Ye'se kapılmadan, doğacak günün zaferi için, tüm varlıklarını ortaya koymadılar mı? "Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı."

Bir gül olan Anadolu'yu kazanmak, elde tutmak için defalarca elimiz kanadı, ne çok dikeni varmış buranın demedik, toprağın altında yatan "binlerce kefensiz yatanı" biliyor, düşünüyor ve hissediyorduk çünkü. Benim hürriyet hakkımı tanımayan üç beş gafile eldeki vatanı bırakmak akıl kârı mıdır hiç? Şunu da açıkça söylemem gerekir ki 15 Temmuz'un geçmişteki vakalardan en büyük farkı, halkın gözleri önündeki kara perdenin kalkmış olmasıdır. Çünkü bildiklerimiz oranında özgür olur, irademizin bilincine varırız. Zaten darbecilerin de kestiremedikleri, hesaba katmadıkları ve hezimetlerine yol açan en

önemli faktör de budur.

"...istiklal ve Cumhuriyet"i müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin!" Gazi'nin bu sözlerinde de dediği vazife, o gün tüm milletin üzerine düşmüştü. Ve meydanları, caddeleri ve dahi tüm vatanı sahipsiz bırakmayan vatandaşlarımız tek vücut olmuş, "Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;/Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez." dizelerinin bir nevi aynası olmuştur. İnsanımız mihenk taşımız olan tarihimize şerefli bir iz bırakmıştır.

Edirne'den, Kars'tan, Artvin'den, Hatay'dan; yaşlımız, gencimiz, anamız, babamız, işçimiz, doktorumuz, polisimiz velhasıl bu vatanın tek karışına bile gönül vermiş her insanımız şunu bilmeli, anlamalı, anlatmalı ki bu vatan hiç kolay kazanılmadı. Bu vatan yüce bir sebep uğrunda hayatını kaybeden nice şehidin kanıyla; nice ananın, babanın, kardeşin, yârin gözyaşlarıyla bugünlere geldi. Unutmamalı ki Alparslan'dan Fatih'e, Hacı Bektaş-ı Veli'den Mevlana'ya, İbn-i Sina'dan Harezmi'ye, Fuzuli'den Nabi'ye tarihimizdeki nice kıymetli zatın mirasını korumak, sürdürmek ve yükseltmek bizlerin sorumluluğudur. "İnsan için ancak çalıştığı vardır." (Necm, 53/59)

Artık merhum Akif in "Hey gidi nadan" hitabına muhatap olacak kişinin bu ülkeye sadece zararı dokunacaktır. Yüce Allah'tan 15 Temmuz gecesi ve benzerlerinin bir daha yaşanmamasını diliyor, aziz şehitlerimizi rahmetle, saygıyla ve minnetle anıyorum.

Eyüp Aygar Fen Lisesi
YENİŞEHİR/MERSİN

YIL OLMUŞ 2016, DARBE DE NEYMİŞ?

Selin Havva EROL

"Bir ülkede baskı kurarak, zor kullanarak veya demokratik yollardan yararlanarak hükümeti istifa ettirme veya rejimi değiştirecek biçimde yönetimi devirme işi darbe olarak tanımlanır." Alpaslan Dedenin söylediklerini aklımda kalanlarıyla küçük not defterime yazmaya başladım. Neden bilmiyorum ama içimde bir heyecan vardı. Hem ödevimi istediğim gibi yapıyor hem de tarihi öğreniyordum. Ama beni asıl heyecanlandıran, o geceyi yani 15 Temmuz gecesini yaşamış biriyle karşılıklı sohbet ediyor olmamdı.

"Bir milletin iradesi darp edildiğinde o milletin devlet ve toplum yapısında siyasal, sosyal, ekonomik ve hukuki gelişimler duraklar, geriler ve milletin tarihsel gelişim çizgisinde yara olarak kalır." Önündeki kitaba dikkatle bakarak öne düşmüş gözlüğünü hafifçe düzeltti. Alpaslan Dede 77 yaşında olmasına rağmen hâlâ dinç görünüyordu. Elbette yüzünde kırışıklıklar ve çizgiler vardı. Ama bu onu ihtiyarlıktan çok tarihi yaşamış biri gibi gösteriyordu.

Dün tarih öğretmenimiz Nergis Hanım sınıfa her zamanki heyecanıyla girdi. Onun heyecanı hiç eksilmezdi. Bunun sebebini sorarsanız o hep şöyle derdi: "Aziz Türk milletinin tarihini genç nesle anlatmak elbette beni heyecanlandırır." Bu kez heyecanı ders anlatmaktan değil vereceği ödevin konusundan-

dı: "Türkiye Cumhuriyeti'nin siyasi tarihi, aynı zamanda askeri darbeler tarihi olarak da bilinmektedir. İşte bu yüzden sizden Türkiye Cumhuriyeti için bir milat olan 15 Temmuz darbe gecesini yaşayan bir büyüğünüzle röportaj yapmanızı istiyorum."

Bu ödevi duyar duymaz da aklıma Alpaslan Dede geldi. Çünkü o, 15 Temmuz gecesi bir bacağını kaybeden gazilerdendi. Onunla ödevin konusunu paylaşır paylaşmaz yardım edeceğini söyledi ve ben de bugün erkenden buraya geldim. Dikkatimi yeniden Alpaslan Dedeye verdim: "15 Temmuz 2016'da yaşanan darbede mazlumlara misal olacak bir direniş ortaya konulmuş, yıllar boyu hatırlanacak bir tarih yazılmıştır. Millet iradesinin sürekliliği ve daima korunmasının temelinde yatan gerçek unsur ise demokrasidir. Bu yüzden demokrasi, her koşul ve ortamda korunması gereken bir değer olmalıdır. 15 Temmuz'da yaşananlar, ülkemizde demokrasi bilincinin geliştiğinin göstergesidir. 15 Temmuz 2016 tarihinde yaşanan darbe kalkışması karşısında, darbelerden ve muhtıralardan çok çeken Türk milleti, iradesine sahip çıkarak bu topraklardaki egemenliğin kayıtsız şartsız kendisinde olduğunu tüm dünyaya çok net bir şekilde göstermiş; imanı, tanklara kafa tutacak kadar büyük cesareti ve dirayetli duruşu sayesinde darbe kalkışmasını engellemiştir."

Alpaslan Dede önünde duran not defterini kapatıp masanın üzerindeki bardağa yöneldi. Ben de o sırada elimdeki deftere yeniden bir şeyler yazmaya başladım: "Kumrucuğum bunlar o gecenin özetiydi. Ama asıl önemli olan o gecenin detayları. Hazırsan başlayalım." dedi. Alpaslan Dedenin bu sözleri üzerine çantamdan kasetçalarımı çıkarıp masanın üzerine bıraktım.

O hazır olduğunu belli edercesine ellerini birbirine kenetledi. Ben de düğmeye bastım ve dikkatle Alpaslan Dedeyi dinlemeye başladım: "Demokrasi bizim nefes alma borumuzdur. Demokrasi olursa yaşarız, demokrasi olmazsa yaşayamayız. İşte o gecede ya demokrasi kazanacaktı ya da darbeciler. As-

lında saat 22.00 sularına kadar her şey normaldi. Herkes dünya telaşına kapılmıştı. Zaten ne olduysa o saatten sonra oldu. 22.00 gibi haber kanallarına son dakikalar düşmeye başlamıştı. İstanbul ve Ankara'da hareketlilik olduğu söyleniyordu. O zamanlar terör de oldukça yoğundu. Her gün şehit veriyorduk. Yine öyle bir şey zannettik. Ama öyle olsa bile kötüydü. Sonuçta bu vatan hepimizin, ölen de bu vatanın evlatları… Ancak öyle olmadığını dakikalar sonra öğrendik. Asker köprülere çıkıyor, tanklar etrafta dolaşıyordu. O an anladım darbe olduğunu. Sanırım benden başka kimse anlamadı. Herkes 'Yıl olmuş 2016, darbe mi olur?' deyip geçiştiriyordu. Keşke haklı çıkmasaydım. Ama haklıydım. Çünkü tam 2016 yılında tarihin en kanlı darbe kalkışması gerçekleşmişti."

Yavaş yavaş detaylara inmemiz beni daha da çok heyecana sürüklüyordu. Alpaslan Dede o zamanlara gitmişti bir an. Bir süre sessizlik oldu ve sonra devam etti: "Ben dâhil bütün Türk milleti televizyonlara dikkat kesilmiş, gelecek en ufak açıklamayı bekliyorduk. İşte tam 23.02'de Başbakan Binali Yıldırım bir açıklamada bulundu."

Alpaslan Dedenin yaşanılan her şeyi saati saatine kaydetmesi beni şaşırtmıştı. Tarihimiz için bu denli önemli bir olayın detaylarını bilmek bile mutluluk vericiydi aslında: "Doğrusu bir kalkışma ihtimali üzerinde duruyoruz. Belli ki emir komuta zinciri olmadan, asker içindeki bazı kişilerin kanunsuz bir eylemi söz konusu. Ancak vatandaşlarım ve milletim şunu bilsin ki, demokrasiye herhangi bir zarar getirecek hiçbir faaliyete izin verilmeyecek. Bu bir. İkincisi, Türkiye Cumhuriyeti hükümeti vatandaşın, milletin seçtiği hükümettir, milleti temsil eden hükümet işbaşındadır, bunun işbaşından gitmesi ancak milletin kararı ile olur. Bu kalkışmayı yapanlar, bu çılgınlığı yapanlar, bu kanunsuz eylemin içerisinde olanlar en ağır şekilde bedelini ödeyeceklerdir. Vatandaşlarımızın bunu bilme-

sini istiyorum. Asla ve asla bu gibi kalkışmalara pabuç bırakmayacağız. Vatandaşlarımız sakin olsunlar ama asla ve asla bu ve buna benzer çılgınlıklara müsaade etmeyeceğimizi de söylemek istiyorum. İşte Başbakanımızın yaptığı bu açıklama ile de her şey bir noktada bağlanmıştı: DARBE. Asıl üzücü olansa aynı ülkenin askerlerinin savaş uçaklarıyla kendi ülkesinin polislerini bombalayacağı bir noktaya gelebilmemizdi. Nasıl bu noktaya gelebilmiştik anlayamıyordum, anlayamıyorduk. Boğaziçi Köprüsü yani bugünkü adı ile 15 Temmuz Şehitler Köprüsü tanklarla doluyordu, sadece orası değil TRT de askerlerin baskısı altındaydı. Genel Kurmay Başkanlığı ve ayrıca TBMM de. Bizler ne yapacağımızı bilemeyerek haberleri bir bir takip ediyorduk. Bir yandan da akıllarda o soru: 'Şimdi ne olacak?' İşte tam o sırada TRT spikeri Tijen Karaş darbeciler tarafından silah zoruyla okutulan o bildiriyi okudu."

Alpaslan Dede ile aramızda bir süre sessizlik oldu. Bu anı bozmak istemediğimden hiçbir şey demeden onu dinliyordum. Defterini yeniden açıp yakın gözlüklerini taktı ve yeniden kaldığı yerden devam etti: "Bu ülkenin yönetiminden tut, hukuk düzenine kadar ve hatta Cumhurbaşkanına kadar birçok yalan iddiada bulunup asılsız bir bildiri okundu. İşte herkes o bildiriden sonra her şeyin eskisi gibi olmayacağına inanmaya başlamıştı. Ama ben inanmak istemiyordum. Gecenin nasıl biteceği, sabahın nasıl olacağı büyük soru işaretlerinden ibaretti."

Annem ve babam birçok kez bana o geceyi anlatmışlardı. Detaylarıyla olmasa da duygularını dile getirmeye çalışmışlardı. O zaman da ne kadar büyük bir felaket atlattığımızı anlamıştım. Ama şimdi… Sanki o geceyi yaşıyordum. Okunan bu bildiri bile tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. Türkiye her zaman laik bir hukuk devleti olma yolunda ilerlerken bir anda nasıl bu noktaya gelebilmişti. Ya da bu ülkenin askeri nasıl bu kadar kötü olabilmişti?

"Evrensel ilkelerden, temel insan haklarından bahseden açıklamanın sahipleri yönetmeye zorla aday oldukları vatandaşların üzerine ateş açıyorlardı. Çağdaşlıktan bahseden açıklamanın sahipleri 2016 yılında darbe yapmaya kalkışıyorlardı. Güvenlikten ve yaşam hakkından bahseden açıklama sahipleri savaş uçağı ve helikopter uçuruyordu. 2016 yılında Türkiye'de darbe bildirisi okunuyordu. Herkes hem korku hem de şaşkınlık içindeydi. Birileri bir şey yapıyordu fakat bu engellenemiyordu. Hepimiz, her birimiz çaresizlik denizinde yüzüyorduk adeta. Yönetimden de çağrı gelmiyordu. Çünkü onlar da bağlantı kuramıyordu. Neyse ki gece yarısı Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan bir kanalda canlı yayın gerçekleştirdi: 'Şu anda bu milletin imkânlarıyla ortaya konmuş olan tankı, topu, uçağını, helikopterini kullanarak milletin üzerine gelmenin bedelini bunlar çok ağır ödeyeceklerdir. Bu konuda gerek Cumhurbaşkanı olarak gerek Başbakanımız, hükümetimiz olarak bizler atılması gereken adımlar neyse dik durmak suretiyle bu adımı atacağız. Bunun bedelini asla bizler farklı bir şekilde yorumlayamayız ve meydanı da onlara bırakamayız. Yapmış oldukları işgali de çok kısa sürede ortadan kaldıracağımıza inanıyorum. Kararlı bir şekilde bu işin üzerine gideceğimizi özellikle bildirmek istiyorum ve bu konuda bu kararlılığımızı kimsenin test etmeye de gücü yetmeyecektir. Bu arada milletime de bir çağrı yapıyorum, o da şudur, milletimizi illerimizin meydanlarına davet ediyorum. Havalimanlarına davet ediyorum ve milletçe meydanlarda, havalimanlarında toplanalım ve bunların o azınlık grubu, tanklarıyla, toplarıyla gelsinler ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç ben tanımadım bugüne kadar.'"

İşte bu sözler o gecenin dönüm noktasıydı. Belki bu yayın gerçekleşmeseydi bizler evimizde çaresizce demokrasinin yok oluşunu izlerdik ve bugün biz bu konuşmayı yapıyor ol-

mazdık. Biraz önce bambaşka bir duygu yaşarken şu an hissettiğim şey minnettarlıktı. Evet, belki o yayın gerçekleşmeseydi ben burada olamayacaktım. Sadece onunla da kalmayıp okulumuza özgürce gidemeyecektik, özgürce gezemeyecektik. İşte sırf bütün bunları özgürce yaptığım için Cumhurbaşkanımıza minnettardım.

Alpaslan Dede çok geçmeden sözlerine devam etti: "Selâ neden okunur biliyor musun Kumru?" Bu sorunun cevabını hiç düşünmeden verdim. "Bayram sabahlarında, cuma gecelerinde, kandillerde ve cenazeler kaldırılmadan önce okunur."

Alpaslan Dede bu cevabıma memnun olmuş gibi başını salladı. "Çok haklısın Kumrucuğum. Ama unuttuğun bir şey daha var. Selâ; halkı önemli olaylardan haberdar etme amacıyla okunur. Ani hadiseler, felaketler, büyük zaferler halka asırlar boyunca selâ ile duyurulmuştur. İşte Cumhurbaşkanımızın o çağrısından sonra minarelerden durmadan selâlar yükselmeye başladı. Bizler bu çağrıyı dikkate alarak evlerimizden çıktık. Ama önce abdest alıp namaz kıldık. Ev halkıyla helalleştik ve çoluk çocuk demeden sokağa döküldük. Tek bayrak altında meydanlarda birleştik. Başta Ankara ve İstanbul olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında insanlar sokağa çıkmıştı. Darbe kalkışmasına canları pahasına direniyorlardı, karşı koyuyorlardı. Darbeciler ise ateş etmeye devam ediyorlardı. Öyle üzücü bir tabloydu ki, kendi kardeşlerimiz gözümüz önünde vuruluyordu ve daha onlara yardım edemeden bir başkası ölüveriyordu. Nice ölümsüz kahramanlar tarihe geçti o gün. En unutulmayanı ise Ömer Halisdemir'di."

"Biliyorum Alpaslan Dede, biliyorum Ömer Halisdemir'i. Öğretmenimiz anlatmıştı. 15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye Cumhuriyeti devletinin ve Türk milletinin bekasına yönelik hain kalkışmayı önlemek için canını çekinmeden feda eden Şehit Astsubay Kıdemli Başçavuş Ömer Halisdemir, Özel Kuv-

vetler Komutanlığı'na girmeye çalışan darbeci General Semih Terzi'yi, Genelkurmay Özel Kuvvetler Komutanı Korgeneral Zekai Aksakallı'dan aldığı "Vur!" emri üzerine alnından vurarak öldürmüştü. Tuğgeneral Semih Terzi'nin yanında bulunan cuntacı askerler tarafından şehit edilen Ömer Halisdemir, büyük bir kahramanlık örneği göstererek 15 Temmuz darbe kalkışmasının seyrini değiştirmiş ve demokrasinin temsili haline gelmiştir."

"Aferin sana Kumru! Bak ne güzel de öğrenmişsin. Bir başka görüntü ise şöyleydi: Bir köprü üzerinde tanklar, tankların önünde bir grup asker ellerinde silahları, namluları vatandaşlara çevrilmiş. Vatandaşlar yürüyordu onlara doğru, askerler bir anda ateş açmaya başladılar, ön sıradakiler tek tek vurulup düşüyorlardı. Ben de o sırada vuruldum zaten. Bir yandan tanıdığım arkadaşlarıma yardım ediyor, bir yandan da darbecilere karşı duruyordum. Bayrak elimde koşarken bir asker namlunun ucunu bana çevirdi. Korkmadım ama yine de içimde bir acı hissettim. Milletin paralarıyla alınan silahları bu millete yöneltecek kadar alçaklardı. İçimdeki bu öfkeyle daha da çok koştum ve o sırada bacağımda hissettiğim acıyla yere yığıldım. Darbecilere vatandaşın karşı koyuşu oldukça kanlı oldu. Darbeciler kadın-erkek demeden birer birer vuruyorlardı bizi. Yine olsa yine gideriz. Yine vuruluruz. Öteki bacağımı da veririm gerekirse ama temennim bir daha yaşanmamasıdır evlat. O geceyi sonuna kadar yaşamış olarak söylüyorum sana; bu vatan kolay kazanılmıyor, demokrasiye kolay sahip çıkılmıyor. Kolay da kaybedilemez. 15 Temmuz bunun en iyi örneği sizler için. Bizim, canı uğruna bu vatanı koruyacak genç ve dinamik nesle ihtiyacımız var. Ülke olarak darbelerin olumlu hiçbir yanının olmadığını gördük ve yaşadık. Yine aynı şekilde olumsuz yanlarının da ülkeyi ne denli etkilediğini gördük. Darbeler, kendini eski yıpranmış kabuğundan atıp yükselişe geçen ülke-

lerde görülmekte. Buradaki püf nokta ise 'yükseliş'. Üzerindeki ölü toprağı atan ülke ve yönetim; ekonomide, sağlıkta, ulaşımda, haberleşmede, savunmada ve eğitimde ilerledikçe ve ilerlemeye çalıştıkça bu tür darbelere maruz kalır. Önemli olansa yaşanmaması için elimizden geleni yapmaktır. Toplumun her bireyi demokratik ortamda yetiştikçe, vatanına, milletine bağlı kaldıkça ve yeterli eğitimi aldıkça o toplum, bu tür engelleri aşmasını da bilecektir. Sözlerimi Atatürk'ün şu sözleriyle bitirmek istiyorum. 'Milli egemenlik öyle bir nurdur ki, onun karşısında zincirler erir, taç ve tahtlar batar mahvolur.' "

Alpaslan Dedenin yanından ayrıldığımda her şey benim için çok farklı olmuştu. Geçtiğim yollara, çevredeki insanlara, her şeye ve herkese dikkatle baktım. Bu ülke için, bu topraklar için mücadele eden onca insanlara karşı ne kadar çok borcumuz olduğunu fark ettim. Ben de dâhil yetişecek bu nesil vatan sevgisiyle büyüdüğü sürece ülkemde ne Ömer Halisdemirler ne de adını bilmediğim birçok şehitler ölmez. Çünkü her biri bir öncekinden etkilenerek yaşıyor. Atatürk bu konuda o kadar güzel bir söz söylemiştir ki bu söz hepimizin düsturu olmalıdır:

"Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır…"

Mehmet Akif Ersoy Sosyal Bilimler Lisesi
YENİŞEHİR/MERSİN

ÖLÜMÜ ÖLDÜRMEK

Meryem AVCI

Çocukluğumun belli evrelerinde, gerek çevremden gerek izlediğim film, video ya da dünyadaki güç dengelerinden hep dünyanın en güçlü silahını merak etmiş ve her defasında daha etkili ve güçlüsünü öğrendiğimde hep "İşte budur," demişimdir.

Ancak 15 Temmuz'a kadar...

Yani bir darbe girişimine kadar, evet işte o gece en güçlü silahlar, tanklar, helikopterler ve savaş uçakları en kilit noktaları zapt-u rapt altına almış; insanları taciz ediyor, tehdit ediyor ve korkutuyordu. Hatta bunun da ötesinde kendi vatandaşlarının üzerine kin ve nefret kusuyor ve de onları öldürüyordu.

İşte o makus gece;

Tam da darbe gecesinin başlangıcında bütün bu gelişmeler yaşanırken, devlet büyüklerinden haber alınamıyordu.

Ama ben evde yerimde duramıyor, oturamıyor, bir şeyler yapmam gerektiği bilinç ve şuuru ile iç dünyamda fırtınalar kopuyor, şu koskoca kainatta küçücük bir zerre hükmünde olan ben, binlerce kainatı sınırsızcasına zihnimde ve duygu dünyamda yaşamaya başlamıştım bile...

Ama bu o kadar hızlı ve ani oluyordu ki artık ben düşünceler mefkuresinde olgunlaşmış ve sanki ölüme hazırlanmıştım. Yani bu dünya debdebesinden beni Firdevs Cenneti'ne gö-

türecek, Rabbimin cemalini gösterecek geminin Ukba Limanına yanaştığını, ölüm vesikası ile ölüden diri, diriden ölü çıkarana asıl güç, kudret ve mülk sahibine götürdüğünü anlamıştım.

İşte tam o anda reisicumhurun nidasıyla geminin meydanlarda olduğunu duydum. Abdestimi almış, evdekilerle helalleşmiş ve düğüne gider gibi sevinçli bir ruh hali ile bir anda kendimi meydanlarda bulmuştum. Sanki mesafeler kısalmış, zaman durmuş, tebdili mekan yolculuğunun arifesindeymiş gibiydim. Yani yakıcı, yıkıcı ve öldüren silahlar korkutmuyordu artık beni.

Acaba dünyanın en güçlü silahı, ölümü öldürebilir miydi? Hayır, hayır öldüremezdi! Bunu anlamış gibiydim. Peki ne öldürebilirdi?

-Evet bulmuştum!

Ölümü sadece şerefli bir ölüm ile şehadet makamına çıkarak, şehadet şerbetini içerek öldürebilir ve ölümsüzleşebilirdim.

Hani Rabbimiz de Bakara suresinde şehitler için Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin. Bilakis onlar diridirler ancak siz anlayamazsınız. dememiş miydi?

Evet, demişti!

Evet, anlamıştım artık. Ben ölümü öldürmek için şehadet şerbetini içmeliydim ve artık onu içmeye hazırdım.

Etrafıma dünya gözü ile bir baktım; artık hiçbir şey beni korkutmuyor bilakis beni daha güçlü kılıyor, devasa bir hâle sokuyordu. Yani dünyanın en güçlü silahı dahi ölümü öldüremezdi ama zavallılar bunu anlayamamıştı. Onun için başarısız olacaklardı ve oldular da. Ölümü dahi öldürebilen silah, şehadet makamına çıkma arzusunda olan halkın elindeydi. Yani yenilmeleri mümkün değildi.

Tam da bu düşüncelerle meydanlarda darbecilere, tarihimize gem vuranlara, istikbalimize kastedenlere ve de ölüme

meydan okurken birden ezan sesi ile kendime geldim. Sabah ezanı okunuyordu. Namaz kılmak için camiye yönelirken geriye şöyle bir bakış attım. Ama meydanı bir anlık dahi olsa boş bırakmanın burukluğu ve kurtuluşa çağıran ezana icabet etmenin sevinci ile adımlarımı atıyordum; birden sanki bir ses "Korkma! Meydanlarda Bedir'de yardım eden meleklerim bir kez daha sadece sizin için nöbet tutuyor" der gibiydi. Kalbe inen bu tereşşühle camiye vardım ve hayatımda ilk defa miraç gecesindeymişim gibi bir huşu ile namazımı eda edip yardım etmesi için Rabbime arz-u niyazda bulundum.

Artık sabah olmuştu. O çok istediğim şehadet şerbetini içememiştim. Fakat Nuh'un gemisinden inen şahitler gibiydim sanki.

Evet bu gece öyle bir gece ki, karanlığı aydınlığa doğru yırtıyordu.

Öyle bir aydınlık ki ilk defa ülkeme bağımsızlık güneşi doğuyordu sanki.

Bundan sonra hiçbir kimse bizim tarihimizi yazamayacak, ekonomimize yön veremeyecek, uzaktan dahi olsa yönetemeyecek; vatanıma, bayrağıma ve ezanıma dokunamayacaktı. Tıpkı Ashab-ı Kehf in gençleri gibi 90 yıllık bir uykudan sonra; bir değil binler, milyonlar uyanmıştı artık müstekbirlere karşı.

Bu uzun uykudan sonra yeniden uyanış ve dirilişti. Bu bir bağımsızlık isteğiydi. Daha fazla tahammül edememeydi zalimlere ve zorbalara.

Bundan böyle göktekiler ve yerdekiler şahitlik ettiler ki bu vatanın şahitleri, şehitleri ve ölümsüzleri vardı.

Ve tekerrür eden her gece nöbetlerinden sonra her defasında aynı duyguları taşımanın mutluluğu ve vatanım için vazifemi yerine getirmenin huzuru ile şükür namazında bul-

muştum kendimi. Rabbimin huzurunda kıyamdayken, bu zaferi Rabbime anlatıyor, rapor ediyor gibiydim.

Özel Tarsus Çukurova Anadolu Lisesi
TARSUS/MERSİN

KANLI DARBENİN CANLI ŞAHİTLERİ

Ali Yasin BAĞCI

Selam olsun, öncelikle akıllarını başka bir akla satmayanlara!.. Selam olsun, kara gömlek giyip elindeki kıpkırmızı bayrağımızı alıp sokaklara çıkan çılgın, kaderine boyun eğmez insanlarımıza! O gün belki Pensilvanya'daki otoriteye mutlak uyanların günü olacakken "Dur Yolcu!", "Allahu Ekber!", "Bismillah!" naraları arasında sokağa çıkıp Mehmetçiğini, polisini tanıyan ve ellerindeki maddi miktara bakmaksızın gönüllerindeki iman, şeref ve onur damgasıyla yek kuvvet olan genç, yaşlı bütün insanlarımıza selam olsun!...

Yer, zaman, mekan kaybolmuştu o gün eski adıyla Boğaziçi Köprüsü'nün azgın sularında. Sanki dışarıda o yok, şu yok gibisinden hicran türküleri duyuluyordu. Güneş çoktan kendi halet-i ruhiyesinde mavi semaya gözlerini kapamıştı. Havada insanın içine doğru derin akisler yaparak işleyen solgun ama behemehâl kararlılıkla en iç hücremize kadar ilerleyen yarı çapkın bir nahoşluk mevcut. İstanbul'da da bir gün daha bitmiş, ama canlı kalabalık hâlâ yerini evlerine ilerlemeye başlayan insanlara teslim etmemişti. Belki de bugün İstanbul için sıradan ama Türkiye için yeni bir başlangıcın doğum günüydü.

15 Temmuz 2016 Cuma akşamı saat 21:00 sularıydı. Darbeciler o saatte yıllardır bekledikleri karanlık emellerine ulaşmak

için harekete geçmişlerdi. Onlar için sivil halkın önemi yoktu ve bir an önce TSK'yı ele geçirip karanlık öğretilerini harekete geçirme, ABD sınırları içinde yaşayan bir meczubun dilinden çıkmış emirleri yerine getirmek çok önemli bir görev arz ediyordu. Bu yüzden yaklaşık 40 yıllık bir süreçte bugünü, bugünün Türkiye'sini yok etme ve kendi mistik ideolojilerine ulaşmanın saatleri gelmiş ve hatta zamanı geçmişti bile. Hele ki hemen hemen her 10 yılda darbe, darbe girişimi ya da muhtıra gerçekleşen bir ülkede. Onların hedefleri belliydi: Kan, gözyaşı, güç ile milletin yolunu kendi kirli emelleri doğrultusunda tanzim etmek ve amaçlarını; itaati karar kılacak şekilde insanların, o ülkenin vatandaşlarının önüne servis etmek. Ancak bizim de bir idealimiz vardı: Bağımsız, güçlü, müreffeh bir ülkede yaşamak… Ve biz asla o aşağılık kesimin güdülerine hizmet etmeyecektik. Ve bu yüzden oyun yeni başlıyordu bizim için…

Darbeciler sinsi adımlarına başlamışlardı. Önce Genelkurmay Başkanlığı, Jandarma Genel Komutanlığı gibi stratejik öneme haiz olan yerleri basmışlar, karargâhlarda rehin alınan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hulusi Akar ile çeşitli görev bölgelerinde rehin alınan darbe karşıtı kuvvet komutanları ve generaller Akıncı Üssü'ne götürülmüştü. Saat 22.00'ye doğru Genelkurmay Başkanlığında silah sesleri duyulduğu ve İstanbul'da köprülerin kapatıldığı haberleri medyanın kamuoyuna verdiği büyük destek ve çıkışlarla yayıldı. Darbeciler; havalimanları, televizyon kanalları, devlet kurumları, iletişim bağlantı noktaları, stratejik öneme sahip yerleri ele geçirmeye başladı. Evet, bu saatten sonra karar, mutlak güç milletin elindeydi. Milletin beklediği bir çağrıya, ulusun istediği siyasi yönlendirmeye ihtiyaç vardı. Ve darbenin kırılma saatlerinde 00.26 sularında Sayın Cumhurbaşkanımız bir televizyon kanalına bağlanarak emir komuta zinciri dışında askeri kuvvetlere palazlanmak suretiyle oturan bir grup cuntacının girişimi ol-

duğunu söyledi. Ardından beklenilen çağrı geldi: "Milletimizi bu ülkenin başkomutanı olarak meydanlara, sokaklara çağırıyorum. Ben bizzat meydanlarda olacağım." demesinin ardından halk kabukları arasına saklanmış olmaktan çıkmıştı. Toplumumuz asil kanındaki yiğitliğini, milliyetçiliğini sorguya ve emre mutabık kılan bu emre sorgusuz sualsiz uydu. Ellerinde neleri varsa alıp sokağa koştu. Kimilerinin kucaklarında yeni doğmuş bebekleri, kimisinin elinde bugüne kadar istikbalimizin ve istiklalimizin en büyük temsili unsurlarından olan bayrak, kimisinin kollarının arasında bir köşeye sıkıştırılmış değneği ve kendisini taşımakta güçlük çıkartan vücutlarının uzuvları vardı. Ama hepsinde ortak olan yegane şey vatan, millet, bayrak, demokrasi sevgisiydi. Hepsi bu değerleri alnının en orta yerine yazmış, kefenlerini giymiş ve sokaklara çıkmıştı. Ne olacak sanki onların elinde bizim vergilerimizle, canımızdan tırnağımızdan bir köşeye ayırdığımız yüce devletimizin bekası için aldığımız silahlar, uçaksavarlar, roketatarlar varsa bizim de kalbimizin en sağlam yerinde, ahirete kadar müebbet onur ve şeref yemiş kahramanlık, vatanseverlik, Allah aşkı ve iman vardı. Bizdeki bu değerler olduğu sürece evel Allah biz de sapkın, vatan haini damgası yemiş Pensilvanya yönetmeni ve oyuncularına karşı direnirdik. Atalarımız da böyle yapmıştı değil mi? Mohaç'ta, İstanbul surlarının altında, Ridaniye'de, Kıbrıs'ta ve tüm İslam coğrafyasının hakim olduğu yerlerde biz kaskatı kesilmemiştik ki şimdi de kesilelim…

Bizim için beklenen anlardan biri çatmıştı sonunda. İçimizden, milletin bağrından kopmuş biri Tümgeneral Zekai Aksakallı Paşa'dan aldığı emirle çok sevdiği ağaçların arasından yay gibi doğruldu. Şehadetine ok gibi fırlamaktaydı. Her adımı bir kahramanın akla hayale gelmez tarifsiz imgelerini betimler kadar azametliydi. Darbenin beyin takımlarından olan Semih Terzi'ye yaklaştı. Ardından duyulan iki el ateş sesi onun direnişi-

nin ihtarı kesildi. Ömer Halisdemir yerdeydi. Cennetin en güzel yerlerinden bir yerde….

Her adım yeni bir adımın ayak seslerini duyuruyordu bu direnişte. Ankara Kızılay'da, Kazan'da, İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü'nde, Kars'ta, Siirt'te, Türkiye'nin dört bucak her yerinde Türk'ü, Kürt'ü, Çerkez'i, Rum'u, Gürcü'sü ve diğer tüm etnik unsurlarıyla hep birlikte cansiperane bir savunmaya geçtik. İşte o zaman kendimiz olduk, o zaman "biz" olduk. Ötekileştirmeden hiçbir bireyi, kardeş olduk; baba, anne, oğul ve askerleri olduk bu cennet vatanın. Her birimizin ırkı, dili, dini, kültürü, cinsiyeti farklıydı ama her birimiz "tek millet, tek vatan, tek bayrak, tek devlet" sloganları arasında birleşmiştik. Bu yüzden hiçbirimiz kendini tankların önüne atmayı, tank paletlerinin altında çiğnenmeyi bir saniye bile düşünmedi. Asıl olan vatanın ve namusun çiğnenmemesiydi. Gerisi hiç mühim değildi…

Saat 03.00 oldu; halk Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın çok riskli sayılabilecek uçuşunun ardından iyice kanatlandı. Madem Reis-i Cumhur canını ülkesinin ikbali için riske ediyordu, kendileri niye darbecilerle amansız bir mücadeleye tutuşmuyordu? Halk sokağa çıktı; her ölenin ardından bayrağı kapıp sancaktarlığı ifa etti. Sürekli yürüdüler çelikten kalelere doğru, sürekli yürüdüler korkuyu korkutmak için. Hak dediler, vatan dediler, ya Hakk dediler…

Hakk'ın, Yüce Allah'ın takdiri gecikmedi. Saatler 04.30'a geliyordu. Etrafı yoğun sis tabakası sarmıştı. Bulutlar birbirleri ardınca kümelenmişti ve bu hali tesbih taneciklerini andırıyordu. Gece beraberince gelen ve insanın içini çelikten bir zırh gibi saran kasvetli hava gitmişti, yalnızca hava değil insanımız da mutluydu. Çünkü gece boyunca süren milletimizin özgürlük ve ardınca gelen nesillerine bırakabilecekleri her karış toprağı kan

ile sulanmış, sulanmaya devam eden özgür bir vatan inançları onları evlerinde oturtmamış, bağımsızlıklarına olan düşkünlükleri nedeniyle akılları PDY terör örgütünce kodlanmış olan askerlere direnip karşı koymuşlardı. Ve neticede polisimizle karşı karşıya gelen askerlerin boynu büküldü, beli kırıldı. Cuntacı hainler tek tek gözaltına alınmaya başlandı. Gerek MİT, gerek emniyet güçleri, gerekse TSK mensubu generallerin açıklamalarıyla darbenin savuşturulduğu anlaşıldı. Çünkü her güneşin batışının bir de doğuşu vardı…

FETÖ'nün gerçekleştirdiği darbe girişiminin başarısız olmasında kuşkusuz Türk toplumunun destansı direnişi, emniyetin ve MİT'in olağanüstü savaşı, halkı kısıtlı imkanlarda yüksek çabalarla haberdar etmek isteyen medyanın, iktidar ve muhalefet partilerinin topyekûn çabası önemlidir. Ancak olayların bir darbe gerçekleşmeden bitmiş olmasını bir insana borçluyuz. O kişi: "Sayın Recep Tayyip ERDOĞAN'dır." Kendileri 17-25 Aralık hadisesinin ardından FETÖ ile mücadeleyi yaşam ile ölüm arasındaki ince çizgide görmüş ve tedbirlerini almıştır. Paralel Devlet Yapılanmasını, Gülen Örgütü'nün tehlikesini ve bizatihi Gülen'in sapkın mesiyanik-Mehdici din hareketini halka anlatmış ve toplumun geniş kesimlerini de bu mücadelenin yapılması gerektiğine inandırmıştır. Kurucusu olduğu Adalet ve Kalkınma Partisi'nde geçirmiş olduğu 15 yıl devlet içerisinde vuku bulan siyasi krizlerin üstesinden gelme yeteneğini geliştirmiş ve bu darbe girişiminin başarısız olmasında kilit rol oynamıştır. Şahsım ve milletim adına kendisine bu yazı aracılığı ile şükranlarımı sunmak isterim.

FETÖ'nün 15 Temmuz'da gerçekleştirdiği askeri darbe girişiminin; dünya çapında siyasal, kültürel, dinsel, ekonomik ve eğitimsel güçlerle bağlantıları dikkate alındığında çok ciddi boyutlarının olduğu anlaşılır. FETÖ 50 yıllık bir sürede çeşitli dini

söylemleri kullanarak gizli idealleri içinde tıpkı çıkardıkları "Sızıntı" dergisi gibi devletin tüm kurumlarına sızmıştır.

FETÖ lideri Fethullah Gülen tutuklandığı 1971 yılından sonra özellikle eğitim kurumları ve STK'lar aracılığıyla kurumsal örgütlenme çalışmaları başlatmıştır. "Sızıntı" dergisinin Ekim 1980 sayısında yayımlanan "Son Karakol" isimli yazısı ile darbecilere alenen destek verdiğini açıklamıştır. Bu Haşhaşi besleme örgüt stratejik noktalardaki yerini sağlamlaştırmak için istihbarat, dinleme, takip, kayıt, şantaj, tehdit, iftira, ihbar, hile vb. her türlü gayr-i meşru argümanı kullandı. Ergenekon, Balyoz, Askeri Casusluk gibi davaları kendi yandaşlarının önünü açmak için kullanarak ve birçok subayı bu davalara katarak tasfiye ettiler. Ahlaksızlığı ahlak edinerek mesiyanik-Mehdici bir iman, gizli bir örgütlenme organizayonu ile hareket ettiler. Kahrını ise Türkiye 1960, 1971, 1980, 1997 yıllarında hiç çekmediği kadar acı bir şekilde iliklerine kadar çekti. Ancak halkımız ise 1960 yıllarında demokrasiye sahip çıkamamanın verdiği vicdani rahatsızlığı 56 yıl sonra sahneye çıkarak ödedi.

Darbe girişiminin sonuçlarına baktığımızda Cahit Zarifoğlu'nun söylediği "O sabah ezan sesi gelmedi camimizden/Korktum bütün insanlar, bütün insanlık adına" dizelerinin gerçekleşmediğini görmek de tatmin etti bizi.

Allah'a hamdolsun, bizi böyle kutsi bir direnişin şahitlerinden kıldığı için; Allah'a hamd olsun ki bizim böyle kanlı bir darbe girişiminin şehitleri, gazileri olma duamızı kabul ettiği için. Yıllar sonra tekrar seccadelerimizin önünde huşu ve niyaz ile O'nu tekrar hatırlattığı için… Bizlerin birlik ve beraberlik anlayışı içerisinde hareket etmemizi sağladığı için O'na sonsuz şükürler olsun.

Artık herkes anladı ki bizim Allah'ımız; başımızda Erdoğan gibi bir liderimiz ve vatanın ikbali için canını seve seve

veren, verecek olan Mehmetçiklerimiz, Mehmetlerimiz Ömer Halisdemirlerimiz olduğu sürece güzel ülkem Türkiye'me zeval olmaz! Sözlerimi Mete Han'ın sözleri ile noktalamak istiyorum: "Benden eyerimi isteyin vereyim, atımı isteyin vereyim fakat; vatanımdan hiç kimse bir parça toprak istemesin vermem, veremem!"

KAYNAKÇA

1-Mete Yarar-Ceyhun Bozkurt, Darbenin Kayıp Saatleri, Destek Yayınları, 2016
2-Haluk ALKAN, 15 Temmuz'u Anlamak:Parametreler ve Sonuçlar
3-Nebi Miş-Serdar Gülener-İpek Coşkun-Hazal Duran-M.Erkut Ayvaz, 15 Temmuz Darbe Girişimi Toplumsak Algı Araştırması, Seta Yayınevi

Garip Zeycan Yıldırım Fen Lisesi
ATAKUM/SAMSUN

GEÇMİŞTEKİ HAŞHAŞİLERDEN GÜNÜMÜZDEKİ FETÖ'YE!

Mehmet Berkay AKER

1090'lı yıllar… Bu tarihe kadar savaşlar meydanda yapılıyor, ölenler sıradan askerler oluyordu. Ancak bu yıllarda aralarından bir tane adam bir şey keşfetmişti. Binlerce insanı savaş alanında öldürmektense; bu, ordunun başındakini sarayında yok etmekti. O günden sonra vezirler hatta sultanlar bile kendini güvende hissetmiyordu. Bu fikrin sahibi ise Hasan Sabbah'tı.

Hasan Sabbah küçük yaşta etrafındakilere büyüdüğünde büyük bir din alimi olmak istediğini söylüyordu… Hasan Sabbah küçük yaştayken İsmaililikten etkilenmiş ve İsmaililik için kendisine bir kitle oluşturmuştu. Hasan Sabbah müritleriyle kendisine sığınacak bir yer arıyordu.Bunun için de gözüne Alamut kalesini kestirdi. Hasan Sabbah kaleye vardığında müritlerinin bir kısmını içeri yolladı ve müritler kale halkını örgütleyerek kendi yanlarına çektiler. Hasan Sabbah amacına ulaşmış ve kalenin hükümdarı halkın baskısıyla kaleyi terk etmek zorunda kalmıştı. Bu olaydan sonra Hasan Sabbah Alamut kalesine girerek Haşhaşi tarikatını resmen kurmuştu.

Hasan Sabbah tarikatını kurunca çok zaman geçmeden Büyük Selçuklu Devletiyle mücadeleye başlamıştır. Bu olaylardan sonra Büyük Selçuklu Alamut Kalesini kuşatmış ancak ala-

mamıştır. Hasan Sabbah bir suikastçisini göndererek dönemin güçlü Büyük Selçuklu devlet adamlarından Nizamü'l Mülk'ü öldürtmüştür. Daha sonra da Melikşah'ı öldürterek Büyük Selçuklu Devletini zayıflatmıştır. Bu olaydan sonra tahta çıkan Sencer ilk iş olarak cellatlarını Hasan Sabbah'ın peşine takmıştır. Ertesi sabah uyandığında başının ucunda bir hançer bulan Sultan Sencer korkmuştur. Sultan Sencer bu olaydan sonra cellatlarını geri çekmiş ve bir daha da Hasan Sabbah'ın peşine düşmemiştir.

Hasan Sabbah'ı bugünün FETÖ'sü olarak tanımlarsak hata yapmış olmayız. Onun amacı da devleti içten ele geçirerek hatta gerekirse diğer devletler ile iş birliği yaparak devleti yıkmaktı. Eli kanlı FETÖ de Haşhaşi tarikatı gibi devletin içine bir virüs gibi yayılarak hain amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştı. Ama o fetoşlar bir şeyi hesap etmemişlerdi: Türk Milletinin Azmini!

Geçmişten günümüze devlet içindeki hainlikler maalesef bununla sınırlı kalmamıştır. Zaman içinde kurulan Türk devletlerinde rejime karşı isyanlar çıkmış ve birçok can kaybı yaşanmıştır. 27 Mayıs 1960 darbesinde yapılan darbeyle ülkesi için çalışan ADNAN MENDERES idam edilmiştir. 12 Eylül 1980 darbesiyle de onlarca sanat, bilim ile uğraşan insanlar hapse atılmış; 1960 ve 1980 darbelerinde çok katı "Darbe Anayasaları" oluşturulmuştu. 1960 darbesinde 70, 1980 darbesinde ise 170 ton altın hazineden uçup gitti. Bazı maskeler altında bu milletin değerlerine savaş açan, din düşmanlığı yapan, başörtüsünü yasaklayan, imam hatipleri fişleyen, Kuran kurslarını kapatan, PKK'ya göz yuman darbeci generallerimiz darbeyi yaptıktan sonra halk fakirleşirken, kendileri bir anda köşeyi dönüp zengin olmuşlardır. Bu tarihlerde maalesef milli irade darbe yemiştir ancak milli iradeyi savunan bir kahramanlık destanı vardı:

"15 TEMMUZ DİRENİŞİ"

27 Mayıs 1960 sabahı önceki sabahlardan çok farklı bir sabah olacaktı. Çünkü sabah radyo haberlerinde haberi sunan bir albaydı. O albay ülke yönetimine ordunun el koyduğunu söylüyordu. Seçimle iş başına gelen ve milletin demokratik haklarını kullanarak yetki verdiği bir başbakanın idam süreci başlıyordu. 27 Mayıs 1960 darbesiyle meclis kapatıldı, Demokrat Parti milletvekilleri tutuklandı. Ülkede silahlara dayalı bir yönetim başlamıştı ve maalesef ülke en karanlık dönemlerini yaşıyordu. Mahkemeler sonucunda Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Zorlu ve Maliye Bakanı Polatkan hakkında idam kararı çıkmıştır. İmralı'da idam edilen Menderes ve yol arkadaşlarının neden idam edildikleri yıllarca anlaşılamamıştır ve bunun üzerine yıllar sonra Menderes, Zorlu ve Polatkan'ın itibarları onlara iade edilmiştir.

Takvimde tarih 12 Eylül 1980 gününü gösteriyor. Şiddet ortamını ve Cumhurbaşkanı'nın bir türlü seçilememesini gerekçe gösteren ordu 12 Eylül 1980 günü yönetime el koydu. Türkiye'de demokrasi 1960 yılından sonra bir kez daha darbe yemişti. TRT radyosunda darbe bildirisi okundu. Darbe bildirisini halka açıklayan ise dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'di. Çok geçmeden ülkede binlerce insan gözaltına alınıp tutuklandı. Sıkıyönetim ilan edilmiş, sokağa çıkma yasağı başlamış ve yurt dışına çıkışlar durdurulmuştu. Gazetelere yasak gelmiş, tutuklananlar işkence görmüş, işkenceye dayanamayanlar ölmüştü. İdam edilenlerin sayısı da bir hayli fazlaydı.

1980 darbesiyle ilgili araştırma yaparken bir büyüğümün anlattıkları cidden insana bu yapılır mı denilir cinstendi. Kendisini 12 Eylül sabahı askerler evinden almış ve o kişi için zorlu gözaltı süreci başlamıştı. Onlara doğru düzgün yemek vermi-

yorlarmış, 3 gün tuvalet sırasında bekletiliyorlarmış. Sorgu anları işkencelerle geçiyor, dayanılmayacak acılar çekiyorlarmış. Kendisinin o günleri yorumlamasını istediğimde bir gün önce aynı sofradan yemek yiyen insanların ertesi gün birbirlerine silah çektiklerini, birbirlerine gün içerisinde kardeşim diyenlerin bir hiç uğruna o günün akşamına birbirlerini vurarak öldüklerini ve o acı günleri asla hatırlamak istemediğini söyledi.

Hakkın ve halkın kabul etmeyeceği hiçbir sistem, hiçbir düzen ve hiçbir uygulamanın devam etmesi mümkün değildir! Tarih 28 Şubat 1997'yi gösteriyor. Olağanüstü toplanan MGK'nın toplantı sonucu açıkladığı kararla başlayan, bizleri ülke ve millet olarak derinden yaralayan, adını da "POSTMODERN DARBE" koydukları o kara gün…

Kadınların başörtülü oldukları için okullara sokulmadığı, dini görevlerini yerine getiremediği, başörtülü ablalarımızın kamusal alandan resmen silindiği ve bu kararların kâğıda döküldüğü gündür 28 Şubat. 28 Şubat döneminde okul birincisi olmasına rağmen başörtülü olduğu için konuşturulmayan öğrenciler! 28 Şubat, başörtülü fotoğrafı olduğu için hastane tarafından reddedilen ve çok geçmeden vefat eden Medine Teyze'dir.

"Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin. Ancak kim yüz çevirir ve inkâr ederse Allah, onu en büyük azab ile azaplandırır. Şüphesiz onların dönüşleri bizedir. Sonra onları hesaba çekmek de elbette Bize aittir." (Gaşiye Suresi, 21-26)

Bizim dinimizde zorlama yoktur. Bu insanlar ülkemizde her ne kadar "darbe anayasası" olsa bile inanç hürriyetine sahiptir. O günlerde anayasadan, hukuktan bahsedenler asıl anayasayı, hukuku inkar edenlerdir. Bin yıl sürecek dedikleri

beş yıl bile sürmemiştir. Tabii ki bunda iman gücümüz ve aziz milletimizin mücadelesinin payı çok büyük.

Bu ülke artık askeri vesayetten ders çıkarmıştı. Sadece milletin yetki verdiği insanların görevde olabileceğinin farkındaydı. 15 Temmuz 2016 Türkiye'si artık eski Türkiye değildi. Yeni hedeflerle gelişen ve Dünya'nın en güçlü ülkelerinden biriydi 2016 Türkiye'si…

Tarih 15 Temmuz 2016 Cuma. O karanlık gecede hainlerin amaçları tabii ki belliydi: MİLLİ İRADE'Yİ YOK ETMEK! Geçmişten günümüze her türlü zorluğa karşı koyan milletimiz bu sefer de yüzümüze GÜLEN o hainin devlet içindeki yapılanmasıyla adeta can evinden vurulmuştu.

15 Temmuz günü devlet içine yuvalanan o virüsler milli iradeye darbe vurmak için harekete geçti. Başbakanımız Binalı Yıldırım'ın yayına bağlanmasıyla o hareketliliğin nedeni anlaşılmıştı. Bizleri korumak için silahlı kuvvetler envanterinde bulunan yani bizim tankımızı, tüfeğimizi, helikopterimizi bize karşı kullandı o gece eli kanlı hainler!

Elinde bayrağından başka bir şey olmayan, içinde vatan millet sevgisi olan ve imanıyla geçmişteki Kuvâ-yi Milliye'nin ruhunu bir kez daha ortaya koyan aziz Türk milletinin demokrasiye sahip çıktığı gündür 15 Temmuz 2016.

İstiklal Şairi Mehmet Akif'in de dediği gibi;

"Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz.
Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz."

Yengemin anneme dediği bir cümle bile bu girişimin hainlikten, insanlara zarar vermekten başka bir amacının olmadığının göstergeseydi belki de… 28 Şubat'ın başrolündeki kişilerin planı olan bu darbe girişiminin sahte bildiriden sonra

yengem üzerindeki etkisini anneme anlatışı aynen şöyleydi:

-MELEK! ÜLKE GİTTİ BUNLAR BİZİM BAŞÖRTÜMÜZE BİLE KARIŞIR

Sahte bildiri okunduktan sonra;

Arif Nihat Asya'nın "Dua" şiirinde bahsettiği gibi:

-Biz, kısık sesleriz minareleri… Sen, ezansız bırakma Allah'ım!

Camilerden ezan ve sela sesleri yükselmeye başlamaz, eski darbelerde ezan ve sela susturulurken, 15 Temmuz'da ezan ve selalarla darbeyi önledik.

O kahramanlık gecesinin şüphesiz lideriydi Cumhur'un Reisi ve Başkomutanımız Recep Tayyip Erdoğan! Yayına bağlanarak "MİLETTİMİZİ İLLERİN MEYDANLARINA, HAVALİMANLARINA DAVET EDİYORUM" demesi, darbenin "Darbe Girişimi" olarak adlandırılmasında büyük bir role sahiptir.

Bizler de elimize bayrağımızı alıp bu çağrıdan sonra meydana indiğimizde adeta şehit olmak için gittik. Çünkü işin ucunda A partisi, B partisi, sen, ben yoktu; işin ucunda Türkiye vardı! Bizler meydana indiğimizde uzun binaların çatısında keskin nişancılar gözlüyorduk adeta. Asla korkmadık, çekinmedik!

Lâ Tahzen İnnallâhe Meanâ

"Korkma, Çekinme, Üzülme, Hüzünlenme, Ye'se kapılma, ALLAH (c.c.) BİZİMLE BERABERDİR"

Zamanla tanklar, tüfekler ele geçiriliyor; vatanı için ölümden korkmayan abilerimiz, ablalarımız bir istiklal mücadelesi veriyordu. Gazi meclisin bile bombalanması bu hain girişimin amacının yakıp yıkmak ve zarar vermekten başka bir şey

olmadığını gösteriyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla zafer çığlıkları yükseliyor, bizler HAKİMİYETİN BİR KEZ DAHA MİLLETTE OLDUĞUNU GÖSTERİYORDUK!

Pensilvanya'dan ülkemize karışan ve yüzümüze GÜLEN! O hain dinimizi kullanarak yüreği saf ve temiz olan milletimizi can evinden vurdu. Bizler o hain gibi din tüccarlığı yapmadık, dinimizi yaşadık, ezanlarla ve selalarla galip geldik.

O hain girişimde belki 246 tane kahraman abim, ablam, kardeşim şehit oldu. Ama bir abim vardı, şehitliğe bile bile giderek bu hain girişimin kaderini, seyrini belirleyen isimdi o! ÖMER HALİSDEMİR… Ben şu an bu metni Ömer Abim ve 245 şehit abim ablam sayesinde yazıyorum! Ben onların emanetlerini şerefim olarak bilecek, vatanım için gözümü kırpmadan ÖMER HALİSDEMİR abim gibi canımı feda edeceğim…

"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim: Bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım."

BİZİM BU TOPRAKLARDAN BAŞKA VATANIMIZ YOK, BİZİM TEK BİR TANE VATANIMIZ VAR,
O DA BÜYÜK TÜRKİYE…

Ladik Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi
LADİK/SAMSUN

UMUTSUZLUĞA UMUTLANMAK

Talha KARATAŞ

O gün eve yeni gelmiştim. Olacaklardan habersiz, her zamanki halimle bilgisayarın başına geçtim. Dedim ya her zamanki hâl, zaten başımıza ne geliyorsa her zamanki hâlden gelir. Olacaklardan habersizdim tabii, diğerleri gibi… Halisdemir gibi… Sadece Halisdemir olsa… 249 kere öleceğimizden haberimiz yok. Bilmiyorduk ki yer gök titreyecek… Kim bilebilirdi ki bir gecede 249 şehit olacak, söylesenize kim bilecek?

Aslında bilenler vardı. Vatanı şerefsizce satanların, arlanmadan, yüzü kızarmadan "Darbe yapıyoruz'' diyenlerin haberi vardı. O, 249 vatan evladı şehit olacaklarını hissetmişlerdi belki de. İnanamıyorum. Kim inanabilirdi ki söylesenize, bir gecede rahmana kavuşacaklarını?

Çocuklar habersiz, gece farkında, ruhlar farkında; sadece ve sadece inanamıyorlar. Kim bilebilirdi ki bizim analarımız, bizim babalarımız, bizim kardeşlerimiz, bizim gençlerimiz şehit olacak diye, söyleyin kim bilebilirdi, kim inanabilirdi?

Gece, gece olduğuna; gündüz, gündüz olduğuna pişman... Ah be gecem! Ah be gündüzüm! Sadece bir kereliğine gündüz, bir kereliğine gece olmasan olur muydu tüm bunlar?

Gece küs… Gündüz küs… Dünya küs kendine… Ama siz nerden bilecektiniz ki? Birkaç saat sonra burada vatan evlatları

şehit olacak, vatan evlatları kuş olup uçacak…

Onlara vatan evlatları demek az kalır. Sakın onlara vatan evlatları deme, onlar yüreklerin evlatları… Kim, yüreğini sırf bir başka yürekler yaşasın diye feda edebilir? Kim evinden, çocuklarından, eşinden, bir daha görememek uğruna ayrılıp yarının çocukları görsün diye kendi yüreğinden vazgeçebilirdi ki?

Gece! Sen hüzünlenmekten vazgeçebilir misin hem de ömür boyu? Ey gece, gece olmaktan vazgeçebilir misin? Bir melek gibi inip hüzünleri kaldırabilir misin, yapamazsın değil mi? O kara gölgeni yorgan gibi örtsen de unutsak, hiç yaşanmadı saysak her şeyi.

Sela sesleri gök kubbeyi sararken ne oluyor demedin mi?

Toprağın bağrında yatan Çanakkale evlatlarını mı çağırdın yoksa yeni bir Çanakkale'yi mi? Bayrağına, geleceğine mi sahip çık dedin? İzzet ve zillet, aydınlık ve karanlık, huzur ve gözyaşı arasında bir karar ver mi dedin?

Olayları başa alalım mı? Bir yanım diyor ki sakın başa sarma, o günü tekrar yaşamayalım. Onlar ölmedi… Kutsal kitabımız demiyor mu: "Allah yolunda ölenlere sakın ölüler demeyiniz. Zira onlar Rablerinin katında lütuflara kavuşurlar da siz bilmezsiniz…"

Bir yanım da diyor ki o günü sakın unutma… Geçmişten ders almayan geleceğine yön veremez.

Şunu da unutma: "Su uyur düşman uyumaz."

Tarih ibretlerle doludur, hani derler ya dünyada ibret vardır, görene ki görene, köre ne ki köre ne. Yani bakan göz görür, kör ne görür.

Ey Allah'ım, yerleri, gökleri yaratan Allah'ım; basiretimizi sen aç.

Tarih acı dolu harflerle işlendi yüreklerimize, yüreğime…

Hani hep şairler der ya, "Ne geldi ne gitti?" diye, aslında hiçbir şeyin geçtiği yok; sadece o acıyla yaşamaya alışıyorsun. Ne zor, ne zalim bir şey bu acıyla yaşamak… Başımıza neden bunlar geldi biliyor musun? Keşke bir bilsen…

Hayat zor mu yoksa onu zorlaştıran bizler miyiz? Düşünsene insanlar bu kadar bilgili olmasa, hatta hep cahil kalsalardı… Medeniyet sahibi olmak acaba üniversite bitirmek, uçak, füze sahibi olmak mıydı? Şöyle diyor büyük düşünürler: "Medeniyet aletlerin icadı ile değil, çitin bulunması ile oluşmuştur." Yani herkesin sınırlarını bilmesiyle. İşte o medeni diye bildiklerimiz gerçekten medeniyet sahibi olsalardı, olur muydu savaşlar, yanar mıydı yine canlar, oluşur muydu kapanmayacak yaralar?

Ey şehitler hani siz şehitsiniz ya, siz vatan uğruna, yürek yaşatma uğruna canlarınızı feda ettiniz ya, peki ya o uğruna canınızı verdiğiniz yürekler boş kalırsa ne olacak? Düşünmesi bile ne kötü…

Sizleri yazmak ne zormuş, ölüp de uyanmak gibi, yaşayamayıp da ölmek gibi…

Kim yürek uğruna yüreğini feda eder ki? Ey yürek feda edenler, oradan bizi izlediğinizde ne düşünüyorsunuz?

Aslında sorunun cevabı bizde saklı… Yani feda ettiğiniz yüreklerde saklı. Nasıl mı? Onun cevabı da hayatta saklı.

Hayatta ne çok şey saklı, ne çok şey var, daha görecek çok şeyimiz varken göremeyeceğinizi bilmek ne acı! Hayat vefasız mı? Ya da vefalı olamayacak kadar acımasız mı?

Hayat denince aklınıza ne geliyor? Sizleri bilemem ama bana soracak olursanız güçlü olanın zayıf olanı ezdiği bir yer derim. Size bir şey anlatmak isterim. Dünyayı, hayatı ne batırıyor

biliyor musunuz? Ben biliyorum, doğru mu orasını bilemem. Anlatmamı ister misiniz? Bir de benden dinleyin. Dünya, hayat sevgiden batıyor. Sevgiden her geçen gün kötüleşiyor. Sevgiyi kendimize göre anlamaktan bitiriyoruz her şeyi…

"Ne demek istiyorsun? Sevgiden dünya kötüleşir mi?" derseniz evet derim. Çünkü biz sevgi sözcüğünün içini boşalttık.

İnsanoğlu neyi sevdiyse o battı, kötüleşti… Daha derine inmek gerekirse dünyadaki tüm kötülükler ilk insana dayanır. Nasıl mı? Hemen anlatayım o zaman. Habil ve Kabil'in hikayesini biliyorsunuz değil mi? Habil çalışkan ama Kabil'e göre daha zarif, ayrıca babasının sevgisini kazanmış biri. Kabil ise güçlü kuvvetli, lakin babasının Habil'i daha çok sevdiğini düşünüyor. Ama bilmiyor ki babasının evlatlarına adil bir şekilde davrandığını. Yani babasının sevgisinin farkında değil. Kabil kendi açısından babasının sevgisini daha çok kazanmak için her yolu denemeye çalışıyor. Ama her geçen gün farkında olamadığı sevgiden habersiz kibrine yenik düşüyor ve en sonunda aklına Habil'i öldürme fikri geliyor ve Habil'i şehit ediyor. Sırf daha çok sevilme uğruna. Bu sayede ilk kibir, ilk sevgisizlik tohumları atılıyor.

İnsanoğlu parayı sevdi; dünyayı, insanları yok etti.

İnsanoğlu doğayı sevdi, doğayı bitirme noktasına getirdi.

İnsanoğlu hayvanı sevdi, binlerce türü yok etti… Daha çok kazanma uğruna yok ettiklerinin haddi hesabı yok.

Velhasıl insanoğlu neyi sevdiyse onu ya yok etti ya da bitirme noktasına getirdi… İnsanoğlu saf sevgiyi bilemedi ama öğrendiğini iddia etti. Peki bu sevgi öğrenilmez mi? Yenilmez içilmez bir şey mi? Hayır… Biz kimlerden öğreneceğimizi biliyoruz o sevgiyi… Çocuklardan ve o şehitlerden örnek almalıyız karşılıksız sevgiyi.

Toprağı seversin, emek verirsin sana ürün verir. İnsanı seversin, emek verirsin sana nesil verir. Vatanı seversin, can verir-

sin senin olur. Biz vatanımızı sevdik, emek verdik, nesil verdik, can verdik. Bizden görünüp bizi sevmeyen, kuzu postu giymiş ne kurtlar, pirincin içindeki nice beyaz taşlar… Varmış bilemedik. Başımıza gelenlerden ders alamamışız, geç anladık. Bizi o kadar çok kandırmışlar ki, vatan için yapıyoruz, vatanımızı seviyoruz diyerek tam tamına iki askeri darbe, üç muhtıra, beş tane de ayaklanma olacak kadar çok sevmişler Türkiye'yi… Ve daha nice darbe, muhtıra, girişim olacağını bilmek, sevgisiz sevgileri bilmek ne acı… Bu son 15 Temmuz 2016 darbe girişimini biliyorsunuz değil mi? Bilmeyen yoktur herhalde. Hani yer, gök, hatta senin kendine bile küstüğün gece, o gece var ya benim gözlerimle gördüğüm, kulaklarımla işittiğim, duygularımla hüzünlendiğim gece. 249 vatan evladının, 249 yürek feda edenlerin ailesini bir daha göremeyecek olması ne acı, küs kendine ey gece! Ey gece ben sana aylardır dargınım, öfkeliyim, sırf bir kereliğine gece olmaktan vazgeçemediğin için.

İnancım kalmadı biliyor musun? İnsanı doğru yapan nedir? İnsanı bırakmayacak şey nedir? İnsanoğlu neden hep daha fazlasını istiyor? Bu düşünceler insanın gece saat birinde aklına gelir mi? İnsan geceleri uyuyabilir mi ki yüreğinde bu ağırlık varken? Aklında fikrinde yürek feda edenlere nasıl layık olabilirim düşüncesi varken? Neyi öğrendim biliyor musunuz? Bu dünyada yalnız kendine güveneceksin. Neden mi? Giden arkasına bile bakmıyor da ondan… Bakan da niye baktığını bilmeden bakıyor... Siz de geride bıraktıklarınıza bakıyor musunuz? Bence bakmıyorsunuz. Geride bıraktıklarınıza baksanız ders çıkarır, bir daha hataya düşmezsiniz.

Kolay değil biliyor musunuz? İnsanın gönlünden geçenlerle geçmeyenler çarpışıyor. Neden böyle oluyor? Bence insanoğlu hatalarından ders çıkarmıyor da ondan. Sürekli aynı hataya düşüyoruz. Başka neyi öğrendim biliyor musunuz? Düş-

manlara karşı birlik olmayı, her ne kadar eksiğimiz olsa da… İnsanlar bir oldukça kimseye zarar gelmez. Ne diyor Mehmet Âkif Ersoy: "Girmeden tefrika bir millete düşman giremez; toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez."

Halisdemir bana sorsa ve dese ki: "Benden sonra, benden önceki gibi miydin?" dese, ne derdim? Sessiz kalırdım, yüzüm kızarırdı, başım öne düşerdi... Aman Allah'ım düşünemiyorum. Onurumuzla yaşayacaksak eğer, yürek feda edenlere borcumuzu ödememiz lazım. Merak etmeyin yürek feda edenler, ben size borcumu ödeyeceğim…

İnsan durduk yere hüzünlenir mi? Peki durmadan hüzünlenebilir mi? Bence hüzünlenir. Biliyor musunuz yürek feda edenler, hüzünlenmeyi bilmeyen, unutanlar var bu dünyada. Ne zor değil mi? Yüreğinizi feda ettiğiniz bizler hüzünlenmeyi çok görüyoruz sizlere. Sizlere, yaşamak ne diye sorabilsek keşke… Sahi ne derdiniz? Tahmin edebilir miyim? Bence çocuklara, annelerinize, sevdiklerinize sarılmak derdiniz. Çünkü sarılmak hüznü giderir, insanı mutlu eder. İnsan sarılınca yaşamayı öğrenir. İnsan aslında yaşamayı öğrenmiştir ta annesinin kucağında, bizlere ilk sarılan annelerimizdir. İlk elimizi tutan yine annelerimizdir. Hayat anneler açısından daha zor biliyor musunuz yürek feda edenler? Size yüreklerinden bir parça verenler, verdiği yürekleri kendi elleriyle toprağa gömerler. Ne kadar anlatamasak da zor… Her şeyin bir kuralı varmış bu dünyada. Sizce insanlar kurallara uymadığı için mi öldürüyor, yoksa kural olduğu için mi?

Geceler kimler için uykusuz geçer oldu? Bence, sevdiklerinin gözlerinin içine bakamayanlar için uykusuz geçer oldu. Ya sizin sevdikleriniz sizlere bakamıyorsa? Dedik ya hayatı zorlaştıran yine insanlar diye…

Fedakârlık nasıl bir şey? Feda edince insan mutlu oluyor mu? Peki bu nasıl bir mutluluk, nasıl bir feda etmektir? Açıkla-

yamıyorum kendime, eğer bir gün yanınıza gelecek olursam ki elbette geleceğim, bu soruyu sormak isterim sizlere…

Ben bu yazıları yazmak için yazmıyorum, sizler şehit olmak için şehit olmuyorsunuz. Her şeyin altında yatan bir sebep vardır. Ah şu sebepler... Her ölümün bir sebebi vardır. Peki ya yaşamanın sebebi var mıdır? Elbette vardır. Olaylar hep birbirleriyle bağlantılıdır zaten. Ölümün sebebi olduğu gibi yaşamanın da bir sebebi vardır. Dünya hep sebeplerden ötürü dönüyor, sebeplerden biri olmasa zincirleme kaza olacak dünyada. Bir de bu sebepleri elinde tutanlar var. Sebepleri elinde tutanlar yeni umutlara değil, yeni nefretlere kullanıyorlar. Nefret demişken, insan nefret etmeli mi? Bize bunu yapanlara karşı içimizde nefreti büyütmeli miyiz? Her yanımızı nefret kaplamalı mı?

İnsan nefretlerle yaşayabilir mi? Nefret dolu bir hayatı olabilir mi? Ne kadar nefret etmeli? Bunların cevabı, bence tarihte gizli, tarih tekerrürden ibaret… Olanları iyi okuyup kendimize dersler çıkarmalıyız.

Yeni duygular gerekli. Umut gibi, sevgi gibi… Şu an da bize lazım olan bu zaten. Yeni umutlar gerekiyor, etraf bu kadar umutsuzluk kaynarken…

Ey 249 şehit! Sizler ne umut bağlamıştınız dünyaya? Umutlarınız bir bir giderken ne düşünmüştünüz? Umutsuzluğa umutlandınız mı hiç? Yeni umutların geleceğine umutlandınız mı? Peki ya gerçekten de bu umutların tekrar geri geleceğine inandınız mı? Her yeni doğan bebekle tekrar tekrar umutlandınız mı? Peki ya gerçekten her yeni doğan bebeklerle yeni umutlar doğacak mı? Umutsuz bir nesil mi yetişecek? Hayır, asla buna müsaade etmeyeceğiz.

Merak etmeyin ey şehitler, yere düşen hayallerinizi, umutlarınızı bir bir dirilteceğiz yüce Allah'ın izniyle. Her yeni doğan

bebek farklı bir umutla gelecek dünyaya ve her yeni umut biraz daha güçlü kılacak bizleri. Anadolu topraklarına umut tohumları serpiştireceğiz. Ey yürek feda edenler, ey şehitler, dünyaya umut dağıtmaya başladığımızda tekrar sizlere yazacağım.

Yeni umutlarla görüşmek üzere… Haklarınızı helal edin bizlere…

Samsun Bafra Atatürk Anadolu Lisesi
BAFRA/SAMSUN

ŞEHADET

Sümeyra ŞAHİN

Selamıyla başlayalım, şehadetin. Alnından öpsün Peygamber evlatlarını… Selamını alalım devrin Ömer'inden…

Geceden başlayalım anlatmaya, gecenin dilinden. Sonra devam edelim şehâdet muhtacı toprağın şahitliğinden… Yanalım azabında gecenin. Kaybolalım tekbir seslerinde. Günün aydınlığıyla beraber boğulalım selâ sesinde… Güneş mutlakiyeti meşru kılınsın geceye….

Akalım kanında şehidin. Yazılalım birer birer tarihe. Köleleşmiş modernizmde yaşatalım 15 Temmuz gecesini. Hayaleti olalım kefenlerle sarılıp.

Bir mermi dilinde anlatalım… Tek atışlık hedefi sapmış bir mermi… Ömer'in kınında bir yürek… Yakup'un dilinde bir duaya tecelli bir mermi… Kaskatı, soğuk bir mermi… Ömer'in semasında otuz ebabil olan otuz kurşun olalım.

Ve bir çağırışla dirilelim, kutlu bir çağırıyla. Direnişle sarılalım, akı alında yoğrulmuş tekbir… Bin bedenle buluşmuş bayrağa… O ki tekbir sesleriyle yükselmiş yedi kat semaya.

Kutlu bir önder seçilmiş, kut kanından izleyelim onu. Arkasına dizilelim. Bedir'de üç bin melek misali…

Gökten rahmet gibi yağınca mermiler, sokaklar bağlanınca tank sesleriyle, utandı gece cehaletinden ve de ihanetinden.

Ve bir mikrofon diliyle ilanı ihanetin… Geceye hazırlanmış bir bildiri… Öncekiler gibi kağıtta kötürüm, kayıtlı, belgeli… İzahı yok ses tellerinde gizli korkunun, öfkenin ve de tek tohum misali serpili dört bir yana cesaretin…

Bir direniş, bir umut…

Ve işte ayak sesleri, tarihi inleten… Yok ki bir başka karesi kardeşliğin…Ve şimdi diriliyor tarihin sayfalarında, bayrağın alnında, Çanakkale'de seyitler… Erzurum'da Nene Hatunlar… Antep'te Şahin Beyler… Maraş'ta Sütçü İmamlar… Uhud'da Hamzalar… Kabe'den dua sesi, Malik'in dilinde bu şanlı toprak, gözlerinde yaş… Ve işte orada yeniden diriliyor, Ebubekir. Kuşanıyor Eyüp toprağına, yüz sürüyor yeniden ve müjdeleniyor yeni fetihle… Koynunda saklıymış yılanı süngüsüne sarılı. Top, tüfek yok ki orada onlara, bir tek iman var, ortak paydası vatan olan yüreklerde. Kürt de,Türk de, Laz da, Çerkez de… Bir tek iman var. Cansa yeminli şehadet şerbeti tatmaya. Dur diyen ellerinde şehadet şerbeti için yanarken içtiğin su gibi kana kana, doyasıya… Tadını anlat desem… Şehadetin tarifi olur mu ki?

Gelelim canilere… Geceyi karanlığa boğanlara, Yakuplara, Yusuflara, Alilere kıyanlara… İhanet edenlere bu aziz vatana… Dil varmaz ya söylemeye, toprak utanır ya kendinden attıkları her bir adımda… Cehennemi olmak ister yeryüzünün. Hapsetmek ister içine onları… Hz. Adem'den, Hz.Havva'dan birdi ya kardeşleri. Onlar emanet etmişlerdi bu müstesna görevi. Emanete ihanet karşısında kardeşinin, bacısının, anasının, babasının… Elinde kardeşinin bu mübarek görev armağanı karşısında kardeşi… Havada, karada tankla, tüfekle bezeli sanır ki yenecek tek ebedi iradeyi… Arkasına geçmiş bir yobazın, din uğruna peygamber tanımaz. Öyle anlatır ki davasını, savunur ya kendisini...

-Ne hakla!

Ve şehadetler kutlanıyor sela sesleriyle. Ufukta güneş, tan

vakti… Kefenleri belki ölürüm diyerek giydikleri beyaz gömlek, kandan düğmeleri… İki yüze aşkın şehadet yollanıyor göklere… Gök; açık mavi, gururlu şehadetten… Cennet kutlu kılındı, kelime-i şehadet soluklarında…Ve işte o yüksek nida, ebabil serdarlığında: Zafer.

İstanbul'da, Fatih'in şehrinde, Ankara'da, Ata'nın kabrinde her yerde aynı manzara… Geceden beri kıyamda ümmet. Uyku yok, izmihlal yok.

Ve işte orada dalgalanıyor. Göklerle aynı hizada şehit makberi. Şehadet düşmemiş, toprak kalmamış geceden. Gün mahsun kalanlardan… Kızıla boyanıyor, ufuk. Şehadet kızılına. Şehit kanına sarılıyor toprak, hasretle.

Gün gururlu… Güneş daha bir sıcak…Bir devrin battığı yerden doğuyor demokrasi ve kutlanıyor gözyaşlarıyla örülü seccadelerde. Soluk soluğa ALLAHU EKBER nidasıyla uğurlanıyor vatanın iffetleri.

Tanklar altına serili bedenler… Kurşunlar karşısında, tanklar karşısında bir nefes… Her harfinde bin dua soluduğum nefesin.

Sınırlarıyla aydınlanıyor gecenin vahşeti. Dehşeti kaplıyor aydınlığı. Bir tek şu duyuluyor sokaklardan: Evlerden bir çocuğun gözyaşları arasındaki hıçkırıklar kadar masum bir ses; uçakların altından, namluların önünden: ''Neden yaptılar bunu?'' … VATAN BİZİM diye yenileniyor ardından… Hain kardeşe inat, Habil'in katili olan Kabil'e inat.

Elbet karanlıklar kavuşur aydınlığa…Gecelerde gündüz güneşiydi şehidimin makberi… Sokaklarındaydı yurdumun adım adım her karışında yükselmiş vatan sevdası.

Sarılı şehidimin alnında kardaşım kanı… Bir evladın yüzünde evladım yüzü… Bir ananın ellerinde anam elleri… Bir şe-

hadetinde tevhidim… Bir şeref sancağında ahdım bir…

Hainler bulur elbet cezayı… Şehit kızının baba rüyalarında gizli hakikat. Şahit vatanımın şehadet toprağında hakikat… Akif'in dizelerine bir mısra daha ekleyin, destan tadında bir temmuz gecesi daha…

Bin asrın ecdadından emanet bu vatan. Bir vatan uğruna bir can feda, asırların kelamında yazılı, ebedi demokrasi uğruna bin can…

Şehidim! Uğruna öldüğün bu vatan senin!

Bir temmuz gecesi sabanında Bilali Habeşi'nin okuduğu ezanlarda tamamlandık darbelerin susturduğu ezanlardan, darbeleri susturan ezanlarla galip geldik…

Şahit olun! Dökülen Kanlar!

ŞAHİT OLUN!

UĞRUNA BİR ÖLÜP BİN DİRİLDİĞİMİZ BU VATAN BİZİM…!

Ağrı Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi
MERKEZ/AĞRI

ŞEB-İ ŞÜHEDA

Beyza OĞUZCAN

Yıldızlarla nakışlı gök kubbenin altındaki nadide şehir İstanbul'un vefakâr semtlerinden olan Ortaköy'ün kadim sokaklarından birinde ölgün, sarımtırak bir lamba titretmekteydi ışığını. Pencerelerinden süzülen ışıkla sokağa gece lambası olan, tek katlı eski ahşap konak yıllar önce bir kuyumcu tarafından gözünün nuru zevcesi Mihriban için yaptırılmıştı. "Gönlüme vatan aşkı ile aynı vakit doğdu senin aşkın, bu konak her ikinizin de kanatlandığı aşiyanımdır." derdi kocası Mihraban'a. Konağın tüm parçaları özenle seçilmiş, bu parçalar ilmek ilmek işlenmiş ve her ilmeğinde hala taze kalan hatıralar vardı. Büyük salonda çalan udun sesi, koridorların duvarlarına asılı vatan şairlerinin kalemlerindeki cumhuriyet mürekkebiyle nakşedilen şiirler, mutfakta nazlı nazlı salınan kahvenin kokusu, çalışma masasının karşısına asılı Atatürk portresi ve hemen yanı başındaki al kumaşın üzerine resmedilmiş ay yıldızın Mihriban'ın göz bebeklerindeki yansıyışı hala saklıydı bu sadık konağın bağrında.

Sonraları başka hatıralara da kucak açmıştı konak. Mihriban'dan oğluna devredilmiş, uzun yıllar bir başına o oturmuştu burada. Nice kitaplar yazmıştı sokağa bakan pencerenin pervazında, daha sonra göçmen bir aileye barınak ve hatta tarihi bir sinema filmine mekân olmuş, en nihayetinde Mihriban'ın üçüncü kuşaktan torunu Havva'ya miras kalmıştı.

Havva uzun boylu bir kadındı, açık kumral saçları leğen kemiğine dek uzanırdı. Tıpkı saçları gibi teni de sarımsı bir tondaydı. Kalın kıvrımlı kaşlarının altına kondurulmuş sarı ağlarla süslü yosun yeşili gözler, büyük babaannesi Mihriban'ın yadigârıydı ona. Tıpkı gözleri gibi Havva'ya emanet edilmiş kadim konak da yetmiş altı yıl sonra şimdi etinden kemiğine edebiyatın aşılandığı bir sahaftı. "HÂMÛŞ SAHAF" koymuştu adını, dilin lâl olup kalbin dile gelmesiydi hâmûş.

Havva önceleri sadece şahsına özel bir edebi mabet ilan etse de burayı sonraları başka gönülleri de misafir kabul eylemiş, neticede başlarda şahsi bir kütüphane olan konak her köşesinde kitapların büyüsüyle muazzezleşen nice gönüllerin biriktiği bir huzur bohçası olmuştu. Bu bohça İstanbul'un her köşesinden envai çeşit yolcu katardı içine. Her türden beşerin soluklarıyla boyanmıştı Hâmûş'un gökyüzü. Havva her cuma âdet edindiği üzere, kıymetli dostu Hâmûş'u temizlemek için akşama değin konaklamıştı sahafta. Tek tek bütün rafların tozunu almış, ahşap zemini defne sabunuyla köpürte köpürte silmişti. Her bir oda için de bir avuç koku bırakmıştı. Şiirlerin olduğu bölüme lavanta, felsefe bölümüne karanfil, tasavvuf bölümüne yasemin, kendi bulunduğu tarih bölümüne ise seramik kâsenin içinde bir avuç ıslak toprak bırakmıştı. Kafasını yasladığı raftan kaldırıp soluklarıyla raks eden toprağın esansından cömertçe bir nefes çekti ciğerlerine. Tarihi toprağa benzetirdi her daim, tarih toprak gibi yaşamın özüydü. Onca savaşa, mücadeleye ve zafere tanıklık etmiş ve etmekte olan yüce Türk tarihi, hürriyet aşığı bu milletin özüydü. Ancak her toprakta yetişen habisler gibi bu toprakta da gaflet dikenli bedbahtlar hiç eksik olmazdı lakin bu gafleti sökecek istiklal evlatları da mevcut olmuştu her daim. Havva daldığı bu düşüncelerde daha da derinlere yol aldığı vakit, eski radyodan çıkıp havada dalgalanan keman solosu da zihni ile gönlü

arası yayılan hissiyat deryasına katılıyordu. Dakikalar sonra odada sema eden bütün ahenk ve huzur, radyoda baş gösteren cızırtıyla, bir camın yere düşüp parçalanışı gibi dağıldı. Havva oturduğu yerden kalkıp radyoya doğru uzandı, siyah düğmeyi bir iki kez çevirdi. Ancak kulak tırmalayan cızırtının devam ettiğini duyunca başka bir istasyona geçti. İşte o vakit az evvelki cızırtıyı ilahi derecede güzel kıldıracak bir ses çalındı kulaklarına, titrek ve korku kokan bir kadın sesiydi bu:

"Ülke sathında bununla mücadele edecek hukuk sistemi işlemez hale getirilmiştir. Bu ahval ve şerait altında, yüce Atatürk'ün önderliğinde milletimizin olağanüstü fedakârlıklarla kurduğu ve bugünlere getirdiği cumhuriyetimizin koruyucusu olan Türk Silahlı Kuvvetleri, "Yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesinden hareketle;

- vatanın bölünmez bütünlüğünü, milletin ve devletin bekasını devam ettirmek,
- cumhuriyetimizin kazanımlarının karşı karşıya kaldığı tehlikeleri bertaraf etmek,
- hukuk devleti önündeki fiili engelleri ortadan kaldırmak,
- milli güvenlik tehdidi haline gelmiş olan yolsuzluğu engellemek,
- terörizm ve terörün her türlüsü ile etkin mücadele yolunu açmak,
- temel evrensel insan haklarını, mezhep ve etnisite ayrımı gözetmeksizin tüm vatandaşlarımız için geçerli kılmak,
- laik, demokratik, sosyal ve hukuk devleti ilkesi üzerine oturan anayasal düzeni yeniden tesis etmek,
-devletimizin ve milletimizin kaybedilen uluslararası itibarını yeniden kazanmak,
- uluslararası ortamda barış, istikrar ve huzurun temini için daha güçlü bir ilişki ve işbirliğini tesis etmek maksadıyla yönetime el koymuştur."

Sanki taştan bir el Havva'nın göğüs kafesini parçalayarak kalbine geçirmişti tırnaklarını. Demin duyduğu zehirli sözcükler yakıcı bir çınlamayla kazınmıştı kulaklarına. Dudaklarından acı bir kelime döküldü Hâmûş'un bağrına: "DARBE!"

Radyodaki kadının buz gibi soğuk sesi kısa bir süreliğine durdu, yutkundu ve devam etti: "Meşruiyetini kaybetmiş siyasi iktidara görevden el çektirilmiştir. Vatana ihanet içerisinde bulunan tüm kişi ve kuruluşların en kısa zamanda ulusumuz adına hakkaniyet ve adaletle karar vermeye yetkili mahkemeler önünde hesap vermesi temin edilecektir. Tüm yurtta sıkıyönetim ilan edilmiştir. İkinci bir duyuruya kadar sokağa çıkma yasağı uygulanacaktır. Vatandaşlarımızın kendi güvenlikleri için bu yasağa hassasiyetle uymaları önem arz etmektedir."

Havva'nın gözlerinin önüne kanlı bedenler geldi, suçları vatan aşkı olan kanlı bedenler. Kadının sesi çarpıp parçaladı zihninin duvarlarını. Vatana en büyük ihaneti darbeyle yapıp sözde vatan hainlerini gözü kör, dili lâl adaletlerine tabi tutacaklarını söylüyorlardı. Yıllarca imanını göğsüne siper ederek cumhuriyet mücadelesini sürdüren vatan önderlerini hain diye yaftalayan asıl hainler, nasıl olurdu da bir gecede balta indirmek istiyorlardı cumhuriyetin kalbine!

Bir ok gibi yerinden atıldı Havva'nın bedeni. Vakit demokrasi katillerinin cinayetine sessiz kalma vakti değil; çığlıklarını mühürleme vaktiydi barış düşmanlarının sağırlıklarına. Korku ve koruma hissiyatının harmanlandığı bacakları biraz titrek de olsa, kararlı adımlarla koridorun sonundaki odaya yöneldi. İlk günden beri asıldığı yerinden oynatılmamış Türk bayrağının duvara düğümlenmiş ipini çözdü, bayrağın yumuşak kumaşını burnuna dayayarak derin bir nefes çekti; aşk kokuyordu kırmızının üzerine nakşedilen ay ve yıldız. Bayrağı özenle katlayıp ipek

gömleğinin sol cebine yerleştirdi. Havva'nın gönül dalgalarının medcezirleri ile buluşan huzur işli bir liman olmuştu şüheda-i vatan kumaşı. Havva göğsüne siper ettiği vatan sevdasıyla birlikte kendini konağın eşiğine attı.

Yalın ayak soğuk asfaltın üstünde koşmaya başladığı vakit dilinde hep aynı sözler dönüp durdu:

"Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak."

Soluk dahi almadan uzun süre koştu, ne ayağına batan cam kırıklarını önemsedi ne de tabanlarını aşındıran sert kaldırım taşlarını; çünkü hiçbiri ciğergahına saplanan ihanet dikeni kadar yakmıyordu canını. Ne yapacağını bilemeden koşup durdu, ta ki girdiği sokaktaki açık pencereden yükselen Cumhuriyet Bekçisi'nin istikrar kokan sesi kulaklarını sarmalayana dek…

Pencereye doğru yaklaşıp ayak parmaklarının üzerinde hafifçe yükselen Havva, televizyonun titreyen ışığında bir çehreye kilitledi bakışlarını; korku vardı bu çehrede, cumhuriyet kaybının korkusu. Şimdiye dek hep gururla ışıldayan bu çehre şimdi eski bir kâğıt gibi sararmıştı. Çehrenin gerilen dudakları arasından vatana sahip çıkmak için bir davet buyur edildi Havva'nın kulaklarına. Cumhuriyetin başkanı milli iradenin can damarına indirilen bu darbenin ancak milletin gücü ile bertaraf edilebileceğini söylüyordu. O vakit istiklal nağmesinin başka bir parçası yankılandı Havva'nın zihin duvarlarında;

"Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın."

Eliyle göğsündeki bayrağı yokladı, bir "Bismillah" çekti ve davete icabet üzere yeniden hareketlendi. Saçları gecenin koynunda bir bayrak gibi dalgalanıyor, kalbi bir bülbülün yüreği misali kanat çırpıyordu sol yanında. Nefesini son damlasına

kadar bacaklarına kurban eyleyip hiç durmadı, yol boyu kendisi gibi telaşla koşanları, meydanlara çıkmak için rüzgâr gibi yanından gelip geçen arabaları gördükçe tebessüm etti; çünkü yalnız değildi. Sokağın köşesini döndüğü sıra bir taşa takılıp yere düştü. Sert zeminin parçaladığı diz kapaklarından kanlar süzülüyordu. Başını gökyüzüne çevirdi, acıdan gözleri dolmuştu. Havada asılı duran hilâle takıldı irisleri, hilâlin suretinde şehit babasının hatırası can buldu. Gözlerini kapadı, karanlığın içinde ışıldayan asker kıyafetleri içerisindeki adam babasıydı. Yediği kör kurşunun saplandığı göğsünden kanlar akıyordu. Kuru bir yutkunuş parçalarcasına indi Havva'nın boğazından aşağıya, acı bir tebessüm doğdu dudaklarında. Şehadet yolunda yalnız değildi. Düştüğü yerden kalktı ve devam etti yoluna.

İstanbul'un gecesi altında koyu mavi suların üzerinde tüm heybetiyle duran Boğaziçi Köprüsü'nün girişine varınca Havva'nın çıplak ayakları mühürlendi zemine. Köprünün orta yerinde bir ifrit gibi kurulan tankları gördüğü vakit gözlerinin harelerindeki yeşil siyaha çalan bir tona boyanarak sarı ağları yuttu. Yüreği sıkışmıştı, Fatih'in fethiyle vatana ilmeklenen İstanbul Boğazı şimdi bir güruh nankörün kirli ellerinde tuttukları silahlarla kuşatılmış, emanet hıyanetin parmakları arasında esir kalmıştı. Maşuku olan vatanı kurtarmak için gelen âşıklar ile birlikte, dilinde istiklal nağmesinin yedinci kıtasını tekrar tekrar söyleyerek yürüdü hainlerin üstüne:

"Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şühedâ fışkıracak toprağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânanı, bütün varımı alsın da Huda.
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ."

Sesi artık tüm Köprü'de yankılanıyordu, kendisinin peşi sıra gelen omuzdaşları da tekrarlıyordu: "Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?"

Tanklara ulaşmasına çok az kalmıştı ki kâğıt hışırtısına alışan kulakları nahoş bir sesle çınladı: kurşun sesiyle! Havva ve peşi sıra gelen kahramanlar kervanı, dembedem yağan kurşunlar altında yere kapaklandı. İnsanlığın bir uçurumdan yuvarlanıp öldüğünü gördü Havva. Karşısındakiler insan değil, kana susamış birer katildi! Halkın üzerine fütursuzca ateşlenen kurşunlar altında elini başına siper ederek kaldırdı başını. Kurşun yağmurunun altında, göz pınarlarının rahmine yaşlar düşürecek, nahoş bir manzaraya rastgeldi bakışları; tankın sol cephesindeki bir asker ateş etmemek için direniyor, komutanıysa askerin koluna dayadığı silahla ateşe teşvik için tehdit ediyordu, ya vurur ya da vurulurdu. Askerin vurmayı reddeden bağırışından sonra acı bir çığlıkla patladı silah. Vurulmuştu!

Vicdan nereye uçup gitmişti, peki ya şahdamarından daha yakın olan Rab de mi unutulmuştu? Havva unutmamıştı ne Rabb'i ne de vicdanı. Kanatlanan bedeni her ikisinin mevcudiyetinin de şahidiydi. Birbirini kovalayan mermilerin arasından geçerken dua bir sicim gibi yükselip ulaşıyordu göğe. Az evvelki askeri vuran hainin, halkın üzerine ateş ederken yüzündeki mağrur eda, üstüne hücum eden Havva ile mebhut bir edayla uçup gitti. Elleri silahın kara gövdesine yapıştığı vakit, bedeninde şahlanıp kollarına zerk eden güçle çekiştirmeye başladı lakin karşısındaki iri kollar da silahı vermemekte ısrarcıydı. Silah, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi kollar arası saf değiştirdiği sırada namlusundan bir vaveyla parçalayarak ikiye ayırdı diğer tüm sesleri. Havva'nın dudakları arasından acı dolu bir inleme buhar olup karıştı peşi sıra. Elini göğsünün alt tarafına değdirdi, şehadetin rengine boyanmıştı parmakları. Bir lerze kundakladı kurşun yarasından başlayarak tüm uzuvlarını, bedeni usulca yere yığıldı. Annesini hatırladı; çocukluğunu, papatya saksılarını…

Annesinin ince parmakları Havva'nın saçlarını, yaralı bir kuşu sever gibi okşardı:

"Papatyalar öldükleri zaman kokar güzel kızım. Baban da şehadet mertebesine ulaştığı vakit papatya koktu." derdi. Şimdi kendisi de bir papatya gibi kokuyor muydu acaba? Rahmani bir ses zuhur etti Ortaköy'ün camilerinin birinde. Sonra ses uzattı ellerini bir diğer camiye ve bir diğerine…

Sermest olmuştu. Müezzinin bal şerbet sesi miydi sanki? Çoraklaşan dilinden bir vasiyet sızıp karıştı İstanbul'un Boğazı'na:

"Ruhumun senden, İlâhi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâ-mahrem eli.
Bu ezanlar -ki şehadetleri dînin temeli
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli."

Nazlı bir kar tanesi kollarını açmış, havada süzülerek uçup kondu Havva'nın burnuna. İpinin mahkûmiyetinden kurtulmuş inci taneleri gibi dökülüyordu kar. Demek böyle gösterecekti kendini Azrail; yaz gününde yağan mucizevi kar gibi buyur edecekti öteki âleme beşerini. Cennetinde basübadelmevt olmak üzere hab-ı âdemle kilitlendi göz kapakları, ruh bedeni terki diyar eylemeden önce bir çift kelam bıraktı karanlığa bir kandil manasında:

"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulühü."

Türkiye Yardımsevenler Derneği Anadolu Lisesi
EDREMİT/VAN

İSMİNİN HAKKINI VERENLER

Zehra DURMUŞ

Bazen bizler kendimiz için çok farklı planlar hazırlarken, hayat da bize bambaşka bir yol çizer. Belki de böyle bir yolun gecesindeydik. Bir gece ki o kadar karanlık.

O akşam Yıldız için her zamanki gibi sıradandı. Ruhunun içindeki yıldızları söndürmüş, uykuya dalmıştı. Gece tıkırtılarla beraber uyanmış ve alışkanlık haline getirdiği bir içgüdüyle karanlık salondan geçip oturma odasına ulaşmıştı. Zaten onun için dünya karanlıktan ibaretti. O siyahın kızıydı. Sadece yağmuru bilirdi. Yağmurdan sonra oluşan gökkuşağından habersiz. Yıldız, görme işlevini doğuştan kaybetmişti.

Bir hafta önce

Genç kız her zamanki gibi yatağına uzanmış, hayallere dalmıştı. Bu duruma artık alışmıştı. Ne bir arkadaşı vardı ne de onunla ilgilenebilecek birisi. Sadece müzik vardı onun hayatında. Ha bir de kitapları unutmamak gerekir. Gerçi o kitapları okumak onu biraz zorluyordu. Çünkü ellerini o tırtıklı sayfalarda gezdirmek yorucu geliyordu. Ama yine de bir türlü bırakamıyordu. Bugün yeni bir kitaba başlayacaktı. Bu kitabı babası ona doğum günü hediyesi olarak almıştı. İlk sayfayı çevirmeye başladı.

İlk defa böyle bir kitaba rastlıyordu. Genelde okudukları hep bu dünyadan bahsederdi, dünyanın nimet ve lezzetlerinden;

lâkin genç kız bugün başka bir dünya tanımıştı. Hayır, aslında bu yeni dünyayı tanıyordu, biliyordu. Yalnız hiç bu kadar derinlere inmemişti. Tamam, anne ve babası namaz kılıyordu. Ama göremediği için nasıl yapıldığını bilmiyordu. Heyecanla öteki sayfayı açtı. "(Ey iman edenler!) Sabır ve namazla (Allah'tan) yardım dileyin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir." (Bakara, 153)

Sonraki cümlelerde ise şunlar yer alıyordu: "Biz sizi (dünya hayatı boyunca) korku, açlık ve mal, can ve ürün eksiltmeleri ile mutlaka imtihan edeceğiz. Bunu sabredenlere müjdele." (Bakara, 155) Bu da neyin nesiydi böyle? Dondu kaldı genç kız. Ne kadar öyle kaldığı bilinmez. Kendine geldiğinde ise yanağında hafif bir ıslaklık fark etti. Ağlamış mıydı? Karmakarışık bir duygu hissediyordu. Mutluluk, hüzün, sevinç... Neydi bu böyle. Düşündü genç kız. Annesi de hep ona bunların imtihan olduğunu söylerdi. Bu yüzden isyan etmemesi gerektiğini, bir gün mutlaka karşılığını alacağını söylerdi. Bu kitapta da aynı şeyler geçiyor. Acaba annesi de bu kitaptan mı okumuştu diye düşünmeye başladı. Elindeki kitabı aldı. Yavaş ve temkinli adımlarla odasından çıktı. Annesine seslenmeye başladı.

"Anne, nerdesin?"

Kızının sesini duyan Hatice Hanım hemen salona koştu. Telaşlı bir ses ile

"Efendim yavrum, ne oldu?"

"Anne bu kitaptaki şey de ne böyle, çok farklı." Annesi kızının elindeki kitabı aldı ve meraklı bir şekilde kızına bakarak:

"Hangisi?" Genç kız annesine okuduklarını tekrar etti. Hatice Hanım sakin ve huzurlu bir sesle:

"Kuran-ı Kerim" dedi. Yıldız bir an ne yapacağını, ne diyeceğini şaşırdı. Annesine bakarak:

"Anne ama bu namazdan sonra okuduğuna benzemiyor. "

"Bu onun anlamı. Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Kızım sen de artık bir genç kız oldun ve artık farzlarını yerine getirmelisin."

"Ama anne ben, biliyorsun işte durumum, diyorum. Ben de mi yapmalıyım?"

"Kızım çok şükür elin ayağın tutuyor. Yani ibadetleri yerine getirmen için herhangi bir engel yok."

Yıldız bir an sustu ve düşündü. Biraz önce okudukları ne kadar huzur vericiydi. Mutlaka bundan daha fazlasını istemeliydi. O yüzden annesini bekletmeden:

"Ne yapmam gerekiyor?" diye cevap verdi. Yarım saat sonra Yıldız annesinin yardımıyla ilk namazını kıldı.

İşte böyle başlamıştı Yıldız'ın hikâyesi. Ama böyle mi bitmeliydi? Kim bilir belki bütün bunların sebebi Yıldız'ın ilk namazında ettiği duadaydı.

"Allah'ım bugün seninle en yakın konuşmamızı yaptım. Bu inanılmazdı. Allah'ım eğer bundan daha yakın bir şey varsa bana nasip et. Âmin"

Yıldız, içeride babası Hamit Bey'in ve annesi Hatice Hanım'ın olduğunu biliyordu. Kapının önünde durdu. İçeriden anne ve babasının konuşma sesleri geliyordu. Ama tam olarak duyamıyordu.

Hamit Bey:

"Hatice, duyuruyu duydun. Cumhurbaşkanı meydanlara çağırıyor. Gitmem lazım."

"Anlamıyorum. Nasıl böyle bir şey olur? Bunların yaptığına içtikleri kaba tükürmek denir. Hamit ya sana bir şey olursa?"

"Bu vatan uğruna gerekirse canımı bile veririm. Hem tek değil, görmedin mi meydanları, binlerce kişi direnişe geçti. Birkaç darbeci askere vatanımı bırakmam ben."

"Tamam da Yıldız... Biliyorsun onu ne yapacağız?"

"Hanım sen evde onunla beraber kal."

"Olmaz! Hem kendin dedin, Cumhurbaşkanı herkesi meydanlara çağırdı. Ne kadar çok kişi o kadar iyi. Gerekirse ben de ölürüm. Hem sen benim şehit olmamı istemiyor musun?" dedi. Bu cümleyi söylerken birazcık da olsa etraftaki kasvetli havayı dağıtmak istemişti. Ama bu cümle sadece derin bir sessizliğe yol açtı. Hamit Bey birkaç defa ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden tekrar kapattı. Aradan geçen birkaç dakika ancak konuşabildi:

"Hatice olur da şehit olursam Yıldız'ıma iyi bak olur mu?"

"Neden şimdi böyle konuşuyorsun. Çok şükür sağ salim gidip geleceğiz. Hem Yıldız'ı halasına bırakalım. İnşallah büyük bir zaferle gelir kızımızı alırız."

"Olmaz! Birimizin kızın yanında kalması lazım."

"Bey seninle evlendiğimde, her zaman yanında olacağım diye söz verdim. Vatanım, namusum elden gittikten sonra ben ne yapayım bu canı? Canım; vatanım, namusum, ezanım için feda olsun."

"Öyle, sen bir annesin. Allah korusun sana bir şey olsa o dayanamaz."

"Sen bana diyorsun da sen de babasısın. Hem Yıldız güçlü bir kızdır. Hem benim Çanakkale'de çocuğunun üstündeki örtüyü alıp silahların üstünü örten anneden ne farkım var. O zaman da söz konusu vatandı. Şimdi de öyle ve söz konusu vatansa gerisi teferruattır. "

"Doğru söylüyorsun Hanım, bu millet fedakâr bir millettir. O zaman kızımı önce Allah'a sonra da bu millete emanet ediyorum. Eminim bize bir şey olsa bu millet kızımı bırakmaz. O zaman gözümüz kapalı bir şekilde kızımızı emanet edip gidelim."

"Yıldız kesilen seslerden sonra içeri girmeye karar verdi. İçeri girdikten sonra kesilen seslerden bir şeylerin ters gittiğini anlayabilmişti. Duvara düz bir şekilde bakarak:

"Anne, baba ne oluyor burada?"

Hamit Bey ve Hatice Hanım ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Hatice Hanım:

"Yok, bir şey kızım. Uyku tutmadı da." diye ağzındaki lafları gevelemeye başladı.

"Anne, baba başka bir şey olduğunun farkındayım. Lütfen şimdi anlatın.Sizi dinliyorum." diye sözünü bitirdi. Anne ve baba, dakikalar boyunca kızlarını bir şey olmadığı konusunda ikna etmeye çalışsalar da başarılı olamamışlardı. Son çare olarak kızlarına her şeyi anlatmaya karar verdiler: "Kızım, bu gece darbe oldu, askeri darbe, bu yüzden herkes sokağa çıkmaya başladı. Aslında... Biz de seni halanlara bırakıp sokağa çıkmaya karar vermiştik" diye kızlarına özet olarak geçtiler. Yıldız ise hâlâ olanların şokundaydı. Ama en çok kalbini sıkıştıran ise engelli olmasından dolayı anne ve babasıyla bu kutsal vazifeye gidememesiydi. Sonra düşünmeye başladı. Neden ben de gitmeyeyim ki? Kızının bu suskunluğu karşısında endişelenen Hamit Bey: "Hadi kızım, o zaman annen hazırlasın da seni halanlara bırakalım." diye konuşmaya başladığı zaman, Yıldız sonsuz düşüncelerinin arasından uyanıp babasına cevap verdi:

"Baba, ben de geliyorum." kızının bunu demesi üzerine Hatice Hanım:

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Bizimle gelmeyeceksin. Böyle bir düşünceyi kafandan at." diye bağırmaya ve haberi aldığından beri zorla tuttuğu gözyaşlarını serbest bırakmaya başlamıştı.

"Neden? Görmüyorum diye mi?"

"Ha... Hayır, o yüz..." annesinin sözünü keserek konuşmaya başlamıştı Yıldız:

"Anne, baba bakın daha önce hep sizin dediklerinizi yaptım. Zaten engellerim yüzünden ne doğru dürüst arkadaşlarım ne de bir hayatım oldu. Bari bırakın da vatanım söz konusu olduğunda ben de bir şeyler yapayım. Siz de bu kararıma saygı duyun. Bakın söz veriyorum, yanınızdan ayrılmayacağım."

Bu sözlerin ardından etraf derin bir sessizliğe bürünmüştü. Bu konuşmadan sonra tek laf edilmeden toparlanmış ve kendilerini meydanda bulmuşlardı. Yıldız ilk başta şaşırsa da içinde uçmak isteyen kelebekleri zorla tutuyordu.

Direnen halkın arasında annesinin elinden tutmuş genç kız, ilk defa kendini işe yarayan birisi olarak görüyordu. Çünkü daha önce hep kendisini anne ve babasına bir yük olarak görüyordu. Etrafta duyulan silah sesleriyle beraber kızının elini sımsıkı tuttu Hamit Bey, karısını da alarak barikatın arkasına saklandılar.

Babasının peşinden sürüklenen Yıldız için sadece sesler vardı. İnsanın içini yakan, ciğerini yakan sesler. Kurşun sesleri... Etrafta ise insan çığlıkları, bağırışları. İşte o zaman korku düştü genç kızın kalbine. Hayır, hayır, bu korku kendi canı için değildi. Bu korku vatanının elden gideceği korkusuydu. Zira her kurşunda tüyleri diken diken oluyordu. Sonra bir anda yürümek istedi. Ayakları da onun isteğine karşı çıkmadı. Barikatın arkasından elleriyle etrafı yoklayarak çıkmaya çalıştı.

Bu arada Hamit Bey, tankları ele geçiren halka yardım ediyordu. Hatice Hanım ise yaralılara yardım ediyordu. Her yer mahşerden bir parça gibiydi. Ama görmüyordu Yıldız. Tıpkı kendisine doğru gelen kurşun gibi.

Kızını kontrol etmek isteyen anneyle baba Yıldız'ın orada olmadığını görünce aramaya başladılar. Ve bir kurşun sesi... Ama ne yazık ki geç kaldıklarını Yıldız'ın hafiften inlemesiyle anladılar. O inleme karanlık gecede sessiz bir fısıltı gibi yayıldı. Yerine bir annenin acı çığlığı etrafı sardı. Sadece bir kurşun... Sadece bir fısıltı. Hamit Bey ve Hatice Hanım hâlâ şokun etkisindeyken etraftakiler ambulansı aramaya başlamışlardı. Hamit Bey ve Hatice Hanım kızının önünde diz çökmüş, bilincini açık tutmaya çalışıyorlardı.

Siyah bir kumaş parçasını ne kadar yıkasak da o siyah kumaş beyazlamaz. İşte ölüm de böyleydi. Bir kere geleceğini hissettirdi mi geri gitmesi mümkün değildi. Yıldız da hissetmişti ve artık geri dönüşü yoktu. Son bir çabayla küçük ağzını oynatmaya başladı:

"Baba, anlattığın her masalda aydınlık karanlığı yeniyordu. Bu gece karanlık olabilir. Aydınlık elbette üstün gelecektir. Anne, üzülme, bir yıldız kayar ama bir yıldız daha parıltı gösterir gökyüzünde. Sanırım benim de kayma zamanım geldi. Tıpkı daha önceki yıldızlar gibi..."

Daha hayalleri vardı. Yapmadığı bir sürü ilkleri. Her zaman içinde bir umut olurdu görmeye dair. Belki o da bir gün görecekti kim bilir. Belki onu bu haliyle sevecek, ondan sonra evlenecek biri olurdu. Ne acı değil mi? Belkilerle yaşamak. Belki bir gün... belki başka bir sefer... o gün Yıldız'ın hayatını kapsayan belki kelimesini sadece bir kurşun silmişti. Kurşun o gün sadece ruhu bedeninden değil; umutları, üzüntüleri, mutlulukları da öldürmüştü. En büyüğü ise Yıldız'ın belkilerini çalmıştı.

Kaymıştı o gece Yıldız. Tutunamamıştı gökyüzüne. Çünkü ne o Kutup Yıldız'ıydı ne de Güneş. Kim bilir belki başka bir gezegenin güneşiydi o. Kim bilir?

Van Edremit Anadolu İmam Hatip Lisesi
EDREMİT/VAN

DARBE ŞEHİDİNİN SON SÖZLERİ

Sinem SİR

Ey canını bu vatana adamış 15 Temmuz yiğitleri, ey bu vatan için ant içmiş mücahitler! Sizi merhamet, minnet ve hüzünle misafir ediyorum. Fedakârlığı, vatan uğruna hiç düşünmeden adadığınız ruhlarınızdan, şehadet şerbetini yudumlayışınızdan öğreniyorum. Elimde tuttuğum kalem, isminizi duyunca o anda dili tutuluyor, ehemmiyetini kaybediyor. Asım'ın neslinin sesiyim, tohum ektiğiniz Çanakkale'den talebelerden biriyim. Açtığınız yolda emin adımlarla ilerliyorum. Kirli hesapların yapıldığı bu topraklarda, bizler çok nesil gördük sizler gibi. Kaç asır geçer kim bilir bu vatanı koruyup kollamak için. 27 Mayıs'ta, 12 Eylül'de demokrasimiz ayaklar altına alındığında neslimiz karşı durmayıp ülke uçuruma sürüklenmiştir. Asım'ın nesli 15 Temmuz gecesi bu ihanet maksadını bertaraf ederken 27 Mayıs'ta idam edilen Adnan Menderes'e kendini affettirmiştir.

Kalemim, gözyaşımın katre katre düşüşüne acımış olacak ki ruhumdaki nağmeleri yazmaya koyuluyor. Bir an 15 Temmuz şehidinin son sözlerine, o gün yaşananları diziyor satır aralarına. Soğukkanlılığımı koruyarak mağrurlu bir duruşla sanki o günü aynada yaşıyorum.

Heyhat, heyhat! Boğaz her şeyin kilit noktası, boğaz imanımın imtihan yeridir. Bir kıvılcım alevlendiriyor neferleri.

Korkma! Bu çok tanıdık, al bayrağımın ilk cümlesi, Kurtuluş mücadelemin hikâyesi… Neferler birer birer ya da topyekûn kapkara gecelerin acılı soğuklarına dalıyor. Hiddetli, bir o kadar da yanık sesler: "Yüreğimin soğukluğuna darbe vurdular imansızlar! İrademe bomba kusturdular!" Sesler birbirini kovalıyor. Cehennem sıcaklığı bir an kızıla boyanıyor. Ölümü bekleyen müebbet mahkûm misali vatan âşıkları sıraya diziliyordu. Ufuklarda kuduran top ve mermilere siper oldu cengâverler. Ah kınalı kuzularım! Hangi yiğidin harcıdır ölüme açık, çıplak ayakla koşmak? Neferleri düşününce aklıma Hz. Hamza düşüyor. Mekke çöllerinin kükreyen aslanı, Uhud'un şehidi, Hak savaşçısı…

Vatansever semtinde "harman zamanı" dedi analar. Harmana vatan sevdasını kilim kilim işlediler. Desenine evladını yoğurup süslemiş ölüme bağrı yanıklar: "Mihneti borç aldık bayrağı kanlarımızla." dediler. Bundandır "Allah Allah" nidaları her yerde yankı yapıyordu, toprak şehit kokuyordu ve adeta mahşer yaşanıyordu. Bunlar yaşanırken ay damladı yüreğimin sol yanına, bir sıcaklık hissettim. Dün akşamdan kalma mısralar döküldü dilimde. İntikamla kavrulan yüreğim, hüzün kütlesine dönüştü.

Uzun bir ufuk çizgisi görünmekte
Aşkın bulunduğu yolculuk diliminde
Sen duygular boşluğunda
Bense senin boşluğunda boşluğa düşmüşüm
Ey, bir tebessümüyle
Gönül bahçeme Güneş gibi doğan
Meğer bir misafir olarak almışsın beni gönlüne
İşte bundadır; benim gönlümü de zamanla sınırlı sayman
Vatan neydi? Beslediğim bu sevda nedendi
İbrahim'in teslimiyeti, Yakup'un özlemi

Yunus'un bulunduğu deme şükrüydü belki de
Zordu, zorun içinde güzelliği aramaktı toprağına sevdam
Bundandı bunca uzaklık ve yakınlıklar
Leyla'nın Mecnun'a, Ferhat'ın Şirin'e
Benim de sana uşaklığım

Şiir biter bitmez yakama yapışan acıyı silkmeye çalıştım, olmadı. Temmuz ihanetini somutlaştırıp öldürmek istiyordum, olmadı. Dağların hizaya geldiğini, denizlerde köprülerin oluştuğunu...

Çehresini görmediğim bir kişi kırmızı bir halı serdi. Toprağında soluk aldığım aşkın elçileri Ebu Cehilleri kovmaya devam ediyor, tekbirlerin dalgalar halinde halkalar oluşturduğunu gördüm. İçimde ise Necip Fazıl'ın ve Karakoç'un esintileri çiçekleri kokluyordu ki Ömer Halisdemir: "Gel otuz kuşkanadıyla gel yolculuğa çıkalım." diyordu. O esnada annemi fark ettim. Annem kaldırımdaki tahta atımın üstüne çömelmiş;

"Aşk cellâdından ne çıkar, mademki yar vardır
Yoktan da vardan da ötede, bir Var vardır
Sakın kader deme, kaderin üstünde bir kader vardır
Ne yapsalar boş, göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur, geceyi onaran bir mimar vardır." diyordu.

Ebedi âleme intikal ediliyordum. Çirkin emellerin cirit attığı bu topraklarda, oyunların devam ettiğini hayat-ı ömrümde annemden defalarca duymuştum. Ezelden beri aşina olmuştuk. Bunun er meydanı olduğunu görmüş; fedakârlığı, mertliği, ölümün karşısında dimdik durmayı ve üzerine büyük bir aşkla yürümeyi gaye etmiştim.

Bedir'deki Muhammed (s.a.v) ümmeti gibi… Kelimeleri satırlara sığdırmaya çalışıyordum ki annem: "Mirasına sahip

çıkacak üç oğlum daha var, bu vatan toprağına karışmış mis kokunu içime çekiyorum. Biliyorum ki her nefeste sen varsın. Sen rahat uyu kınalı kuzum." diyordu. Son bir defa bu hengâmenin içinde cennete gitmeden cenneti koklamak istedim. Bu mukaddes insanla yürek esintilerimiz bir atıyordu, o an anladım. "Güle güle evladım." dedi.

Hüseyin Çelik Kız Anadolu İ.H.L.
TUŞBA/VAN

BAŞUCUM

Seçil ÇORUHLU

Bir çiçek tarlası var. Çiçekler güzeldi, değil mi? Renkleri, kokuları, baktığınızda içinizi ısıtması... Çiçekler muazzamın en ahenkli hali. Fakat bazen gökyüzü sandığımız kadar mavi değildir çiçeklere. O kadar bir arada ve kendince hoşsundur ki bir kara bulutun senin üzerinde yağmurlarla anılacağı aklına gelmezdi. Oysa ki yağmur da güzeldir. Fakat hiç silâh gibi, bomba gibi, kan gibi yağmur ilişmiş miydi gözlerinize? Biz başka zamandayız, bambaşka…

15 Temmuz... Sadece bir gün ve aydan ibaret olamaz. Bir gün ve bir ay oldular ve ateşi, acıyı, çığlığı, imanı, inancı, korkuyu, öfkeyi, duayı ellerine aldılar. Fakat niçin? Öyle çok da cahil değildik, dünyanın rengine nasıl kanabildik? Bir anlık kayboluşlarımızdan dolayı mı? Lâkin bu denli kaybolmamalıydık. İnsan acizdi, muhtaçtı. Gel gör ki bir insan, bir insanın canını oyuncak gibi kırıp parçalar oldu. İnanabiliyor musunuz? Bir can artık yok ve arkasında canı yok olur gibi olanlar var.

Birileri çıkıyor ve "bu böyle olacak" diyor, hangi akla hizmet? Ben kendi tarlamda öylece, kendi halimde, yavru çiçeklerimle yahut yaşlı çiçeklerimle karşılıklı tebessümlere boğulurken kim beni yıldırımlara boğan? Kim bunlar? Bunlar ki dozajı fazla kaçırmışlar. Bolca kırmızı etrafım, biraz yara, biraz kan, biraz gurur, biraz sevda...

Benim kendi kimliğimden başka neyim var ki? Başucumda yanlışlar var, yılanlar var. Biliyor musun, gözümün içine rahat rahat bakıp ben her şeyden habersizken hırpalamak istediler? Oysa benim bildiğim bütün yağmurlar yüzüme yağmamasını bildiler. Oysa diyorum benim bildiğim yağmurlar yüzüme yağmamasını bildiler.

Pazar Anadolu İmam Hatip Lisesi
PAZAR/RİZE

AĞLAYAN ANADOLU

Özlem ALTUN

Ülkemiz bir kez daha bu vatanın bölünemeyeceğini o kara günü aydınlatarak gösterdi. Sizin gibi onlarca kahraman ardına bakmadan, korkmadan yürüdü. "Ya Allah!" diyerek tekbirlerle düşmanların karşısında, yılmaksızın durdu. İnsanlar bir elinde silah, bir elinde Kur'an'la "Geldi şehitlik sıran!" diyordu. Çünkü önemli olan vatandı. Vatan demek namus demekti. O bayrak var ya o bayrak, uğruna gözümü kırpmam, canımı veririm. Yeter ki o şanlı bayrak göklerde özgürce dalgalansın. 15 Temmuz gecesi vatan için yaşayıp öldünüz; siz topraklara değil milletin kalbine gömüldünüz. Ardında bıraktıklarına bakmadan şehit olmaya gitti benim milletim. Sen de öyleydin, haberi alır almaz koştun meydana. Neden? Atatürk'ün bize emanet ettiği cumhuriyeti ve bu güzel yurdu korumak için.

Dünya tarihinde bir ilki gerçekleştirip tankın, topun, tüfeğin önünde durup tarih yazan milletiz biz. Milletimiz canı pahasına darbeyi durdurdu. İşte bunlardan sadece biri Metin Doğan. Bu alçak saldırıyı duyar duymaz kendini sokağa atmıştı. Gözü o kadar kararmıştı ki yoldan geçen motosiklet sürücüsünü durdurup kendisini havaalanına götürmesini istemişti. Yolda, adama "Bak kardeş! Belli ki bu gece öleceğim, al tüm paralarımı senin olsun." demiş ve vatanı uğruna canını vereceği inancıyla koşmuştu, gözleri kendi kardeşinin kanına susamışların karşısında bedenini siper etmeye. İşte benim milletim bu kadar, canından vazgeçecek kadar, vatansever olduğunu bir kez daha göstermişti. Şimdi ne

söylesem az gelir o göğsünde vatan aşkı tüten yiğitlere.

Vatanını, namusunu korumak için gözünü kırpmadan tankın altına yatan ve şehadet şerbetinden içmeyi bekleyen milletim! Analar, babalar, evlatlar, eşler... Hepsinin yaşlı gözleri kapıdaydı. Oğulları, eşleri, babaları, her şeyleri... Acaba şehit mi gelecekti, yoksa gazi mi? Ama bundan daha önemli olan bir şey vardı. Yaralı gelenlere "İyi misin?"den önce vatanın durumunu sordular. Gazi olan milletim kendinden habersiz yattığı hastanede gözlerini açtığında, "İyi miyim, kurtuldum mu?" diyeceklerine "Vatan hainlerden kurtuldu mu?" diye sordular.

Ah be Anadolu! Şimdi her köşen ağlayan ana dolu. Ama senin gibi, bizim gibi vatan aşkı ile yanan gençler olduktan sonra analar da ağlamayacak, Anadolu da... Onurla, gururla "Bu vatan bizim!" diye haykırıyoruz.

Ey istiklalin Mehmet'i: Mehmet Akif "Korkma!" demişti ya yıllarca öncesinden, hani demişti ya, "Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak" diye.

Doğruymuş, sönmezmiş, söndürmedin Mehmed'im.
"Arkadaş yurduma alçakları uğratma sakın
Siper et gövdeni dursun bu hayasızca akın"

öğüdüne kulak verdik topyekûn, gövdemizi tanklara tüfeklere siper ettik de fırsat vermedik alçakların hayasızca akınlara. Ve bu 15 Temmuz tüm dünyaya gösterdi ki, Mehmet Akif'in Asım'ın nesli dediği göğsü iman dolu yüce milletiz biz ve yine Mehmet Akif'in dizeleri yakışıyor bize:

"Asım'ın nesli diyordum ya nesilmiş gerçek,
İşte, çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek!"

Pazar Anadolu Lisesi
PAZAR/RİZE

BU EL YABANCI DEĞİL!

Zeynep Hare BAŞ

2016 Temmuz'unun on beşinci gecesi Firavun'un orduları tuzak kurmuşken Musalara, asırlar sonrasında değişen sadece zaman ve mekândı. Kızıldeniz'in imana yol verdiği gün gibi, kapatılan Boğazlardan Marmara'ya, karanlık gecenin biricik aydınlığı, gökyüzünün mehtabı aksediyordu. Gecenin sancılı karanlığında tuzak kurucular, ihanet kokan emirlerini savuruyordu etrafa. Göklerde yankılanan zamansız selalar, iman dolu gönüllere yol buluyor, gönüllerdeki vatan sevdası harlanıyordu. Bu kara leke tarihe "15 Temmuz İhaneti" diye geçiyordu. Atılan her mermi iman dolu bir göğse rastladığında sönüyor, söndüğü yerden yükselen bir nur, lacivert göğe yıldız yıldız işleniyordu. Abdestli alınlara değdi mi kirli bir namlu, hararetli nefeslerinden bir çırpıda "Tevhitler" dökülüyordu. Anneler yavrularını ellerinde ay yıldızlı, al bayrak, dillerinde Fetihler ile uğurlarken; gözü yaşlı, beli bükülmüş nineler ıslak seccadelerinde duaya sarılıyordu. Ve karanlığı delen bir ses:

"Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." ayetiyle teselli veren bir Reis'in, ihanetin ordularına kükremiş sel gibi karşı koyan Cumhur'u...

Meydanlar, şehadet şerbetine susayan, kefenini kendi elleriyle giyen, tankın karşısına milleti için siper ettiği etten ve kemikten bir kalkan ile dikilen insanlarla dolu.

Secde değen alınlara dayanan namluları tutan el, hangi ihanetin süreğeni?

Darağacındaki Menderes'in gölgesi düşüyor yüzümüze ve küçük oğlu Aydın'ın gözyaşları. Radyodan infaz haberini aldıklarında hanelerine üşüşen karanlık yüreğimize çörekleniyor. "O naif boynuna hangi el geçirebilir ki yağlı ilmeği?" diye düşünürken babasıyla son kez göz göze gelişi geliyor aklımıza.

Mustafa Pehlivanoğlu'nun mektubundaki son selam dokunuyor yüreğimize. Kundakta bir bebek. Ezanlarla okuyor babası adını kulağına, "Mustafa" diyor. Hz. Muhammed Mustafa ile birlikte anılsın adın. Arşın gölgesinde soluklanasın. Bir evlattır Mustafa, büyüyüp serpilen bir umuttur Mustafa. Tek suçu onlar gibi düşünmemek olan bu genç adam ekmeği işkence, suyu katran, havası hicran olan kara bir hücreye atılıyor. Sonra bir kuşluk vaktinde ölüme götürülüyor. Hayattayken öpemediği elin özlemini ve alamadığı helalliği, kâğıdına döktüğü gözyaşlarına emanet ediyor ailesine yazdığı son mektubunda...

Ve ikna odalarına sürüklenen bir genç kızın başındaki örtüyü çeken ele karşı "Sizler Fransız askerleri değilsiniz!" çığlıkları saplanıyor zihnimize. Bir kadının kalesi yıkılıyor. Vahyin ağırlığını bile teskin eden örtü alınınca başından, ruhu eziliyor. Genç kızların vehimlerinde "Bazen ölüm vardır, ölümden önce gelir." dizesi manasını buluyor. Ölmeden ölüyor bazıları.

Bu el Menderes'in ilmeğini çeken eldir!.. Bu el Mustafa'nın infazını yazan eldir!..

Bu el nice genç kızların hayallerini başörtüsü ile birlikte alan eldir!..

Bu el Ömer Halisdemir'in vücuduna isabet eden mermileri ateşleyen silahın tetiğinde bekleyen eldir!..

Ve bu el onun şehadetiyle kendi cehennemlerinin odununu ateşleyen eldir!..

Fakat onlar bilmiyorlar. Bir Menderes aldıklarında, bizden bin Menderes doğar. Bu ülkede bir Pehlivanoğlu'nu yok ettiklerinde, herkes pehlivan kesilir. Bir kadının örtüsüne uzanan eli, Sütçü İmamların mermileri indirir. Ve bir Ömer yumdu mu gözlerini hayata, seksen milyonun gönlünde Ömerler dirilir.

Geçirdiği her yıkımdan sonra biraz daha doğrulan, her ferdi "Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?" diye haykıran, "Birlik hâkimiyettir, hâkimiyet milletindir." diyen liderlerle; hürriyetine göz dikmişlere karşı koyan bir ülkenin kara tarihlerini, şehit kanıyla sulanmış vatan topraklarına gömdüğü şanlı mazidir 15 Temmuz.

Bu milletin asıl sahiplerinin, vatanını satmış hainlere karşı ördüğü iman surlarını hiçbir darbe ile yıkmaya güç yetiremeyeceklerinin belgesidir 15 Temmuz.

Vatanını, namusunu, hürriyetini çiğnetmeyip tarihinden utanmayan, onu kendine rehber edinen bir neslin "Asım'm nesli" olduğunu kanıtlayışıdır 15 Temmuz.

Ve öyle bir millettir ki Türk milleti:

Karanlığa her sürükleyişlerinde, yüreğindeki vatan ve iman aşkıyla tutuşturduğu meşalesini, bir umut ışığı olarak görüp aydınlığa kavuşan…

Kardeşinin örtüsüne uzanan ellere haddini bildiren Sütçü İmamlar büyüten...

Darağaçlarındaki yüzleri soldurmayıp her bir ferdinin gönlünde yeni Menderesler, Mustafalar yeşeren…

Hangi el bizi ölümle korkutabilir? Bize ölüm "Ba'sü Ba'del Mevt" müjdesidir. Bu sevda, bu iman ve ebediyet bizimken;

"Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz.
Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz.
Değil mi ortada bir sine çarpıyor, yılmaz,
Cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz!"

Amasya Bülbül Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
MERKEZ/AMASYA

GÜN DOĞMADAN İSTİKLAL

Nurgül AK

15 Temmuz, yazın kavurucu sıcağında, yarıya kadar iliklenmiş gömleği ile loş bir sokak lambasının aydınlattığı ara sokaklardan birinde dalgın adımlarıyla, yalnız başına yürüyen bir vatandaşın dahi vatan derdine düştüğü bir gündü. Hâlbuki az evvel her şey nasıl da sıradandı? Ta ki bir habere kadar… Biraz sonra elimizde kumanda ve anlayamadığımız bir televizyon haberi ile ayağa kalkmış, ne oluyor, diye birbirimize bakıyorduk. Bu küçük çalkantının gecenin ilerleyen saatlerinde bir istiklal mücadelesine dönüşeceğini henüz anlamamıştık. Bu adam neye uğradığımızı anlayamadığımız o gecenin ilk dakikalarının sokağa düşen yansımalarından sadece biriydi. Önüne düşmüş uzun gölgesi ile birazdan gözden kaybolup kalabalığa karışacak olan, hayal meyal hatırladığım bu adam, nedense bana 15 Temmuz'un dününü hatırlatır ve o ana kadar kıymetini anlayamadığımız sonsuz meseleyi sorgulatır.

Mesele nedir biliyor musunuz ve o gece dünün nesini hatırlatır? Her zerresini hatırlatır kardeşlerim. Ansızın elimizden alınmaya çalışılan irademizle, 15 Temmuz akşamında dün artık çok eski bir hatıra olmak üzeredir. Türk milleti kendisini hedef alan bir kalkışmayla karşı karşıyadır. Bağımsızlığımıza, egemenliğimize, milletin hâkimiyetine göz dikmiş o gece, şaha kalkmış dünlerimizi bir daha gelmeyecek kadar uzaklaşmış göstermek

niyetindedir. Niyetleri kirlidir o gecenin tasarlayıcılarının. Bağımlı bir hale getirmek istedikleri Türkiye'mizi, acıyla kıvranırken görmektir niyetleri. Ama unuttukları bir şey vardı: Bu milletin -bir an için de olsa- özgürlüğünü kısıtlayacak en ufak müdahalenin karşısında bile dimdik dikileceği! Bunu en iyi şekilde anlamak için geçmişimize bakılması yeterlidir. Milletimizi ne korkuyla, ne çaresizlikle durdurabildiler. Çok küçük bir silkelenmeyle meseleyi idrak eden kahraman milletimizin önünde hiçbir şeyin duramayacağı bir gece yeniden başlıyordu.

Düşman milleti içerden sarmıştı. O gece düşman diye süngüyü millete doğrultan bizim komşumuzdu, bizim Ahmet'imiz, Mehmet'imiz, bizim doktorumuz, bizim askerimiz, bizim canımızdı. Aman ya Rabbi! İnsanımızın anlamakta zorlandığı biraz da buydu. İngiliz askeri, Yunan askeri değildi tanklarla üstümüze gelenler, bilakis bu vatanın evlatlarıydı. Durum ciddiydi. Vatanın elden gitmesine, kendi toprağında esaret yaşamaya niyeti olmayan milletimiz; kılık değiştirmiş bu vatan hainlerinin yanına koymazdı bu alçaklığı. Koymadı da!

15 Temmuz ile farkına vardığımız başka bir husus da refah günlerin içinde bu planlardan habersiz yaşamamızmış. Meğer daha dün o kadar huzurluymuşuz ki ve bir o kadar vurdumduymaz. Ta ki o bir gece, yeniden tüm milli duygularımızı coşturup vatan derdiyle yanıp tutuşturana kadar. Bizlere salınmak istenen korku ile elimiz kolumuz bağlanacak, millet yine evlerinde uyutulacaktı. O kötü emellerin sahipleri de rahat rahat ülkenin kaderiyle oynayacaktı. Hem de hiç tahmin edemeyeceğimiz, darbe adını konduramayacağımız o temmuz akşamında. Hangimiz hayal edebilirdik bu hainlerin bu kadar ileri gideceğini, memleketi dünüyle sınayacaklarını? Bir gece önceki uykumuzu haram edeceklerini hesap etmek mümkün müydü? İşte o gece insanımızda biraz dalgınlık, bi-

raz telaş görüldüyse bu, aklımızın almadığı cevapsız sorular yüzündendir.

Tarih 12 Eylül 1980 değildi hele 1960 hiç değildi. Ama tüylerimizi ürperten o ki niyetleri aynıydı. Kan dökmek, haksız yere milleti ekmeğinden etmek, adam öldürmek. Şu vatana sahip çıkan, yararlı olan bir tek insan evladı bırakmamak. Peki neyi gerekçe gösterebildiler? Var olan hangi sıkıntı bu kalkışmayı açıklayabildi? Türk milleti bu denli rahat içindeyken, ülke mevsimlerden baharı yaşarken bu girişimin akla mantığa sığar, kabul görür bir yanından söz etmek ne mümkündü! Sokaklarda keşmekeş, kargaşa, esaret, kıtlık, ekonomik buhran yoktu. Güçlü bir Türkiye, zengin bir Türkiye idik. Bu neyin darbesi ola idi, anlamak gerçekten çok zordu. Millet rahattı, huzurluydu, güven içinde bir halk vardı. Dışarı çıkmaktan korkulan, hemen hemen her gün bir çatışmada can vermenin işten bile olmadığı, karışıklığın alıp başını götürdüğü günleri yakından tanıyan halkımız artık böyle art niyetli oyunlara gelmezdi. Hizmet eksikliğinden, işsizlikten, güvensizlikten, karışıklıktan defalarca dili yanmış bir millettik. O halde yapılacak tek şey vardı: Bu girişimin karşısında canı pahasına durmak!

Millet ülkesini seviyordu, ilk dakikalardaki belirsizlik yerini cesarete, güvene, kararlılığa bırakıyordu. Millet dik duruyordu ve bu hainlere pabuç bırakacağa hiç benzemiyordu. Hainlerin, milletin elinden topla tüfekle, zorla çekip almak istediği özgürlüğü, Müslüman Türk oğulları onlara vermedi. Tarih sahnesinde sayısız kahramanlık bırakan Türk milleti zaman geçtikçe daha da coşuyordu. Reis-i Cumhurumuzun da eşi görülmemiş çağrısı ile milletimiz her geçen saniye öbek öbek sokaklara taşmaya devam ediyor, küçük büyük demeden eline şanlı bayrağımızı alan kalabalığa karışıyordu. Denildiği gibi "Allah'ın seçtiği kurtulmuş millet" tarih yazıyor, Allah'ın da izniyle galip geliyordu.

Gecenin saat 01.30'unda inleyen selalar, milletimizin yeri dolmaz millet bilincinin yanı sıra kuvvetli inancını da gösteriyordu. Zaten değil miydi ki öyle bir gece, sokağa çıkıp tepkisini ortaya koyanlar bir yana; evlerinde Allah'a yalvarıp sığınan, dua edenler bir yana… Tüylerimizi diken diken eden bu kaynaşmayla mübarek hadis-i şerifte söylendiği gibi "Vatan sevgisi imandandır." diyerek o ilk andaki şaşkınlığı kutlu bir teslimiyete bırakıyorduk.

15 Temmuz zaferimiz tarihimize yaraşır bir nitelikte adını geceye kazıyordu. Bir bütündük biz, sokağa dökülenlerle evlerinde geceyi takip edenlerin ortak mücadelesiydi bu zafer. Eminim o gece hiçbirimizin gözüne uyku girmedi. Gece yarısından sonra girişimin başarısız olduğu televizyonlarda söylendikten sonra bile başımızı yastığa koyamadık. Gündüzü bekledik ve nihayet en kısa sürede başarısızlıkla sonuçlandırdığımız darbe kalkışması olmasına rağmen ülke olarak en uzun geceyi geçirmiştik. Ana oğul, karı koca, ağabey kardeş, çoluk çocuk akın akın sokaklara dökülmüş, Cumhuriyetimize sahip çıkmış, Türk milleti olarak bir kez daha bağımsızlığımıza olan düşkünlüğümüzü göstermiştik. Zaferle çıktığımız o geceki dik duruşumuz, vatan için, iman için ölümü göze aldığımız temellere yaslanıyor, gücünü oradan alıyordu.

15 Temmuz İstiklal Mücadelemizi vatan ve iman temelleri açısından çok iyi ifade eden şu iki satırı da burada paylaşmak istiyorum:

"La tahzen, innallahemeana" (Üzülme, Allah bizimle beraberdir.)–Tevbe, 40

"Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak." – Mehmet Akif Ersoy

Birbirine adeta göz kırpan, omuz omuza duran bu iki satır; o günün yorumunu en iyi yapan, ruhunu en güzel yansıtan ayet ve mısralardandı şüphesiz.

Tüm bu kahramanlıklar bir yana, milletimizi bu kadar güzel kumanda eden bir lidere sahip olmak bambaşka bir yana. Onun, Recep Tayyip Erdoğan'ın, 15 Temmuz zafer gecesinde göstermiş olduğu metaneti, serinkanlılığı, çağrısı; ayrıca bir bahse ihtiyaç duyar. Milli duyguları ne kadar yoğun olan bir millet olunursa olunsun, ülkenin lideri de o denli vatan millet sevdalısı olmazsa hiçbir manası kalmaz. Türk milleti gibi milletler vatan aşığı bir yöneticiye ihtiyaç duyar. İşte o gece ancak Tayyip ERDOĞAN gibi liderlerden alınan inançla bir millet böylesine çılgın sokağa dökülürdü. 15 Temmuz günü de Cumhurbaşkanımızın yapacağı bir çağrıya gerçekten kulak kesilmiştik, ardından yine durum değerlendirmesini yapması için heyecanla hep onu beklemiştik. Zaferimizin ardından meydanlarda yaptığı her konuşmayla milletin kahramanlığını, hainlerin yenilgisini bizlere haykıran yine kendileri oldu. O konuşmalardan birinde okuduğu Mithat Cemal Kuntay'ın "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır/Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır." mısraları hainlerin en başından beri anlayamadığı ince bir noktaya parmak basıyordu.

Sayın Cumhurbaşkanımızın her zaman nokta atışı misali, tam yerine uygun seslendirdiği o mısralar, o kendisindeki bitmeyen şiirlerin dikkatimi çekenlerinden biriydi. Buna 15 Temmuz'un manasını çok iyi veren dizelerden biri olmasından ötürü burada yer verdim. Öyle ki Cumhurbaşkanımızın da bu dizelerde savunduğu gibi toprak her yerde bulunurdu ama vatan toprağı böyle bir şey değildi. O sonradan kazanılmaz, edinilmez; vatan toprağına ancak uğruna ölen varsa, uğruna ölenlerin mübarek kanlarıyla ıslattığı toprakla sahip olunurdu. Tüm dünya toprakları bir vatan toprağı etmiyordu ve milletimiz bunun farkındaydı. 15 Temmuz bunu içe dokunan ama sonu zaferle biten bir tecrübeyle yeniden Türk milletine hatırlattı. 15 Temmuz vatanımıza ve milletimize olan bağlılığımızı güçlendirdi. Biz ne şanslı milletiz ya Rab.

Bana tarihimiz boyunca kazandığımız tüm istiklal mücadelelerimiz; silah, tank, tüfekten önce bileğimizdeki iki altın bileziği hatırlatır. Müslüman Türk oğlunun kolunda, yitirmediği sürece, Allah'ın izniyle her şeyin üstesinden gelebilecek iki bileziği var: Biri vatan sevgisi biri iman gücüdür. Bunların birinin eksik olduğu yerde bir diğeri de barınamaz. Tüm meselelerde manayı veren bu ikisinin bütünleştirici kudretidir. Yine ilk defa Cumhurbaşkanımızın ağzından işitmiş olduğum Mehmet Akif Ersoy'a ait olan şu iki dize anlatmaya çalıştığım tüm manayı dolu dolu karşılıyor:

"İmandır o cevher ki, İlahi ne büyüktür/İmansız olan paslı yürek, sinede yüktür."

19 Mayısları, 30 Ağustosları, 15 Temmuzları unutturmaya, kahramanlığımızın üstünü örtmeye, çamur atmaya çalışanlara rağmen; tüm zürriyetim adına bu zaferleri daima kalbimde saklayacak, zihnimde barındıracağım. Bugün kafamı yastığa koyunca uyuyorsam, istediğim vakit istediğim yere gidiyorsam, sokaklarda rahat rahat yürüyor, şu gökyüzünün altında sakınmadan yaşıyorsam, havada F-16'ları değil kuşları görüyorsam, memleketimin her nimetinden yararlanıyorsam ben tüm bunları bir şeylere, birilerine borçluyum. Başta 15 Temmuz'u 16'sına bağlayan gecede demokrasimize el sürdürtmemek için can verenler olmak üzere, tüm tarihimiz boyunca canını biricik memleketi ve memleketinin güzel insanları uğruna feda edenlere borçluyum. Allah cümlesinden razı olsun, gaflete düşüp bu kahramanlara karşı vefasız bir vatan evladı olmaktan korusun. Memleketi uğruna gecesini gündüzüne katanlar bu milletin başından eksik olmasın. Vatana millete hayırlı olabilmek duasıyla…

Pertevniyal Lisesi
FATİH/İSTANBUL

O GECE...

Beyza TEMİZÖZ

Temmuz ayı, insanın aklına sıcak havayı getirir. Çiftçi için hasat zamanı, çalışanlar için tatil telaşı, aile büyükleri için de yuvadan uçan çocuklarına kavuşma zamanıdır Temmuz. 2016 yılının Temmuz ayından sonra artık darbe ve şehitlerimiz de gelecek aklımıza.

Benim yaşımda pek çok arkadaşım ve ben "darbe" kelimesinin anlamını o gece idrak edebildik. Çanakkale Savaşı'ndan sonra Türkiye'nin geçirdiği en kara, en uzun, en kanlı geceydi 15 Temmuz gecesi. Daha önce de askeri darbeler yapılmış; 1960, 1971, 1980 yıllarında. Bu seferki ise bambaşkaydı çünkü ilk defa asker, sivil halka ateş açtı, silahsız halkı öldürme emri verdi ve meclisi bombalayarak devlet içinde devlet olmaya çalıştı. Cumhuriyet kurulduğundan bu yana hiç, insanlara umut ve "Korkmayın, biz hala biriz." mesajı vermek için selâ okunmamıştı. En son Kurtuluş Savaşımızı yaparken duymuştu insanlar gece selâsını. Demek ki benim dedemin babası duymuştu en son böyle bir haykırışı, yardım çağrısını ve umutsuzluğa karşı direnişi. Ben hep, bir ölü ya da Cuma namazı için okunduğunu sanırdım selânın. O gece, sabahlara kadar camilerden gelen "Allahu ekber, la ilahe illallah" sesleri beni teskin etti, ruhumu dinlendirdi ve yalnız olmadığımızı, o kara gecenin eninde sonunda sabaha varacağını hatırlattı bizlere. Selânın birlik ve beraberlik için de okunduğunu o gece öğrendik.

Ne zor günler, geceler geçirdi milletim… Önce yurt edinmek için canla başla savaştı. Anadolu'ya 1071'de gelip konduğunda çok zor bir coğrafyaya talip olmuştu. Bir yanda Mecusîler bir yanda Romalılar. Yine de azmettiler, boy boy, soy soy göç ettiler yeni yurda. Hiç pes etmediler çalıştılar, cihat ettiler, savaştılar, can verdiler, can aldılar. O tohumlar filizlendi ve Selçuklu Devleti kuruldu. Selçuklu Devleti, Batı'nın "Asia Minor" yani "Küçük Asya" dediği, kıtanın tüm güzelliklerini ve özelliklerini kapsayan, dünyanın endemik bitkilerinin dörtte üçünü içinde barındıran Anadolu'da kurulmuştu. Selçuklu Devleti, düşmanlarına rağmen dirlik düzen sağlayan, ticareti kolaylaştırmak için hanlar, hamamlar, camiler, ticaret yolları, köprüler inşa edip insanlara güvenlik, mutluluk, serbestçe gezme ve ticaret yapma hakkı veren bir devletti. Nifak tohumları serpildi, mutlak son geldi çattı ve Selçuklu da tarih sahnesinden silindi. Peki ya Türkler? Onlar tarihe ivedilikle elveda mı ettiler? Tabii ki hayır! Selçuklu'nun uç beyliği Kayı boyu yepyeni bir devleti, Devlet-i Âliyye-i Osmâniyye'yi yani Osmanlı Devleti'ni kurdu.

Osmanlılar, uzak iklimlere bile umut oldu, ışık oldu, can oldu, su oldu. Dünya bilirdi ki dünyanın neresinde olursa olsun bir Müslüman'ın burnu kanasa, Osmanlı hesabını sorardı. Afrika'nın çöllerine, Asya'nın muson ormanlarına, Orta Asya'daki kardeşlerine, İrlanda'da açlıktan ölene yardım ederdi. Derdi ümmetti, İslâm'dı onların. Ne olursa olsun, yalnız değildi hiçbir Müslüman. Halifesi, Osmanlı Sultanı, yanındaydı Müslüman'ın, 1500'lerden beri. Sin Şın'a girdiğinde ve kutsal emanetlerle İstanbul'a geldiğinde artık Yavuz Sultan Selim elinde hilafet sancağını taşıyordu. Hazreti Muhammed'in (SAV) dileğiydi Türkler ve Türklerin de sevgilisiydi Yüce Nebi. Kalpler hep birdi. Hiç uzak değildi İstanbul'a Mekke, Medine

ve Kudüs. Fizan çölleri de Osmanlı'nındı o vakitler. Ne olduysa yine cadı kazanları kaynadı. Kapitalizm, Büyük İsrail Projesi, İngiltere, Amerika, Almanya hepsi bir oldu. Güçlenen Avrupa Devletlerinin de Osmanlı'ya saldırması ile savaş ve yıkım başladı. Doğu-batı, kuzey-güney her cephede savaştık. Dünyada hiçbir devlet yoktur ki onlarca cephede savaşıp yıkılmasın.

Son geldi. Ama her son yeni bir başlangıçtı Türk için. Yepyeni bir devlet kuruldu, Türkiye. Yeşerdi umutlar, unutuldu acılar. Yeni bir sayfa açılacaktı tarihte. Türkiye Cumhuriyeti, halkın idaresiyle yönetilecekti. Umutluydu yüzler, gözlerinin içi gülüyordu insanların. Ta ki 1960'taki darbeye kadar… Halkın seçtiği Başbakan Adnan Menderes, idam edildi. Demokrasi yeterince ilerici (!) değil miydi yoksa? Halk "fazla" mı hakka sahip olmuştu. Yetmedi 1971'de bir darbe daha yedi millet. Asker beğenmiyordu Cumhuriyet esaslarına göre halkın kendi kendini yönetmesini. Onlara göre halk "Çeşitli partilerin etkisiyle cahil, gerici, yobaz ve saf" olabiliyordu. Bu nedenlerle demokrasiyi daha "ilerici" (!) bir kurum olan ordu denetlemeliydi. Asker istemiyordu halkın seçtiği halkın içinden çıkan yöneticileri. 1980 darbesinde sağdan da soldan da gençler asıldı. Gayet "eşitlikçi" (!) bir tutumla her görüşten gençler idam edildi ve tüm siyasi partiler kapatıldı. İnsanlar işkencelerle zindanlarda katledildi. Her on senede bir nesil yitip gitti ellerimizden ve her darbe Türkiye'nin gelişimine ket vurdu.

O gece ise farklıydı her şey. Evet, asker yine müdahale etmek istiyordu halkın özgür iradesine ama bu sefer kanlı bir girişimdi yaptıkları. Ordunun tamamı bu girişime katılmamıştı, ordu içinden bir gruptu darbe kalkışmasını başlatan. İlk iş, Cumhurbaşkanını öldürmek için bir suikast timi Recep Tayyip Erdoğan'ın kaldığını düşündükleri otele saldırdı. Amaç, Cumhurbaşkanı'nı öldürüp korku salmaktı ülkeye, halka.

Halk nasıl olsa daha önce üç kere darbe görmüştü. İnternet üzerinden aba altından sopa gösterilmişti halka, 28 Şubat'ta gayet rahat müdahale edilmişti halkın seçtiği yöneticilere. Alışıktı insanlar susmaya. Kabulleneceklerdi "askerin yönetime müdahale (!) hakkını". Ama bu sefer halk haber alma özgürlüğünü korumak için akın etti televizyon kanallarının binalarına, nöbet tuttu, etten duvar ördü asker girmesin diye. Bu sefer darbeciler çok ileri gitmişlerdi; Türklerin tarihinde asla olmayan şeyler oluyordu, halkın meclisi bombalanıyordu!

Köprülerde tankları gördük. Şaşkındık, beklemiyorduk darbeyi. Uzun yıllar sonra TRT'den darbe bildirisi okunduğunda insanlar bunun bir şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadı önce. O kadar mantık dışıydı ki olanlar. Cumhurbaşkanından bir açıklama gelene kadar insanlar ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Ne zaman ki Cumhurbaşkanı canlı yayınlanan bir televizyon programına telefonla görüntülü olarak bağlanıp halkı demokrasinin müdafaa ve muhafazası için sokaklara çağırdı. İşte o an, yüzyılda, bin yılda bir gerçekleşen ve bir halkın karakterini ortaya koyan bir şey oldu: Halk sokaklara döküldü! Ölüm, yaralanma ihtimali vardı. Halkın silahı yoktu ve asker "Halkı öldür!" emri almıştı. Gecenin karanlığında canını vatanına feda eden binlerce çılgın Türk sokağa taştı. Tanklardan hain komutanlar "Öldür!" emri verirken halk bir yandan her şeyden habersiz erlere durumu açıklayıp onları durdurmaya çalışıyor, bir yandan da askeri araçların egzoz borularını tıkayarak içindeki askerleri dışarı çıkmaya zorluyordu. İnternet arama motorlarında o gecenin en çok aranan cümlesi "Tank nasıl durdurulur?" olmuştu.

İşin en ilginç tarafı, halk ne olursa olsun sokağa silahla çıkmadı. Aklının ucundan bile geçmiyordu Mehmetçik'e saldırmak veya Mehmetçik'in kendisine saldıracağı. Tek amacı

barışı sağlamaktı insanların. Bir anne asker olan tankçı oğluna ulaşmayı başarmış, onu tanktan inmeye ikna ediyordu. Silahsız bir kadın, tankların önüne gidip askere kafa tutuyordu. Bir genç tankın önüne yatıyordu. İnsanlar tankın önüne arabalarını koyup barikat kuruyordu ki tank ilerleyemesin. Canıyla, kanıyla, malıyla cihat etmenin canlı birer kanıtıydı bu insanlar. Helikopterler, uçaklar havalanamasın diye biçilecek taze mahsulünü yakıp duman çıkaranı, gece koşup askeri birliklerin önüne iş makinası yığarak tankların çıkmasını engelleyenleri, kamyonunun kasasına gençleri doldurup meydanlara taşıyanları, silahlara göğsünü siper edenleri, tankların paletleri altında can verenleri sadece kendi basınımız ile dost ülkelerin basınında gördük. Batı'da hiçbir gazete darbe kalkışmasını doğru yazmadığı gibi, canına kast edilen Cumhurbaşkanımızın bir "diktatör" olduğunu iddia etti! Dünyada hiçbir ülke yoktur ki bir gece darbe girişimini durdurup ertesi sabah işine gitsin ve ülkede düzen bozulmasın. Sadece Türk milletini gerçekten seven kardeşlerimiz bu gerçekleri yazdı, diğer ülkeler ise dişlerini sinirle gıcırdatarak adeta bir histeri krizi geçirip yalanlarla durumu anlatmaya çalıştı.

O gece, dostu düşmanı öğrendik. Kimisi "Türkler darbeye karşı kendilerini siper ettiler." diye yazdı gazetesine, kimisi de "Bu darbe bir senaryodur. Erdoğan bu darbeyi kendisi organize etmiştir." diye yazıp alçakça yalanlara başvuracak kadar ahlaksız, vicdansız, haysiyetsiz ve hakkaniyetsiz olabildi. Birçok ülkenin haber kaynakları 16 Temmuz sabahı baskılarını bile hazırlamışlardı oysa. "Türkiye'deki darbe başarıyla sonuçlandı ve diktatör (!) Erdoğan yurtdışına kaçtı" yazacaklardı. Halkın oylarıyla seçtiği, güvendiği bir insana nasıl "diktatör" diyebildiler? Nasıl kanlı kalemleriyle dil uzattılar namuslu halkıma ve milletime? Türkler asla diktatörce yönetilemez!

Haksızlığa karşı bedenini, malını siper eden insanlara hangi hakla "diktatör tarafından yönetilen halk" yaftası asılır? Erdoğan diktatör olsaydı, ona kendi halkı saldırırdı, dış güçlerden aldıkları destekle kendilerinde güç bulan vatan haini asker bozuntuları değil! Halk, vatan hainlerine ve onların destekçisi dış güçlere karşı vatanı, demokrasiyi, bayrağı ve kendi oylarıyla seçtikleri Erdoğan'ı korudu.

O gece, ancak yüzyılda bir görülecek bir geceymiş meğer… Topla tüfekle bizi mağlup edemeyenlerin kardeşi kardeşe kırdırmaya çalıştığını öğrendik. Askerle halk karşı karşıya getirilip kirli bir oyuna figüranlık yaptırılmaya çalışılmıştı. Neyse ki memleketimde az sayıda hain ve aldatılmış insan olduğu gibi aklıselim vatan sevdalıları da var. Canını düşünmeden komutanından helallik alıp birliğini teslim etmeyen ve kendini vatanına, bayrağına siper eden Ömer Halisdemirlerimiz var. Hep oldu ve olacak. Tankın önüne yatan ağabeylerimiz, ekmek teknesi olan taksisini tankın önüne sürenlerimiz, ambarına koyacağı buğdayı jetler havalanmasın diye yakan çiftçilerimiz, bedenini kurşunlara siper edecek kadar vatan sevdalısı halkımız ve daha niceleri… Tam iki yüz kırk dokuz ay yıldızımız var bizim.

O gece bayrağımın anlamını daha iyi kavradım. Ayı ve yıldızı kahraman halkımın vatan sevdası ile daha da parlarken, kırmızısı şehitlerimizin kanıyla sulandı. Gün ağarana kadar çetin bir sınavdan geçtik. O gece Allah; vatan, bayrak, selâ, şehit, tank, bomba, silah, jet sesleri, kan ve daha da acısı yalan vardı. O gece bir de kanlarıyla bayrağın rengini daha da kırmızıya boyayan, o gece ortak namusumuzu, VATANIMIZI koruyanlar vardı!

Kartaltepe Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi
BAKIRKÖY/İSTANBUL

GECENİN İLMEKLERİ

Doğanur IŞIKAY

Korktum, söndüm bu şafaklarda, cennet vatanın toprağında… Vesilenin bin bir türlüsü ninni okudu zihnimin isli duvarlarında. Yedinci ayın on beşinci gecesi; kulaklarımda bomba, sağır kaldım sığ diyarlara. Ruhun mahzenlerinde rutubet koktu oda, yamalı bir yorganın altına atılmış masum düşünceler kapladı etrafı. Sayısız saldırı yapıldı bilincin mahzenlerine. On beşinci gecede, belli ki sessizliğin fırtınası kopacaktı. Duygu kusacaktı toprak, kan ağlayacaktı haneler. Kaburgalarımızın arasında, yeni kuşak oluşumuzun liderliği var, liderliği bir daha öğreten iki yüz kırk bir şehidimiz var. Buruk tebessüm şehidin evladının göz bebeklerinde saklı, ağlayamıyor yavrucak. Babam, diyor. Benim babam bir kahraman.

Bir diğer yandan da bir kız çocuğu var. Elleri nasırlı bir annenin meleği. Çocuk şaşkın. Bana ismimi sen verdin, diyor sessizce. Senin ismin neden bir mermer taşında yazıyor anne?

Kulaklarda bir zil; çan çalıyor farklı memleketlerde, farklı dillerde, farklı dinlerde… Aynı şeyi fısıldıyor hepsi birer birer: Tek vatan, tek millet!

Sessizlik yarıyor her yeri. Kulaklar geriliyor, duyabiliyor hainlerin ayak seslerini. Vatan tek! Yürek tek! Ezdirmiyor kendilerini, bazıları da ezmiyor tabii; bilmedikleri belli. Şaşkınca bakı-

yor etrafa bir çocuk. On beşli, on yedili… Darbe ne demek, diyor. O daha bunu bilmiyor ki… İleride, yarılmış dudakları tek bir sual için aralanacak: Babam nerede? Köhne diller mühürlenecek, sonra da dudaklar birbirine dikilecek; yağmur yağacak, her bir damla bir şehit için ağlayacak. O sırada, o yavrunun dedesi kulaklarında bir kanat uğultusu ile oğlunun sesini duyacak: Baba, beni dinlesene; sela okunuyor, bana mı bu? Cenaze namazımı görüyorum, kardeşim fotoğrafımı tutuyor. Oğlum ağlıyor, eşim oğluma sarılıyor. Baba, gerçek mi bu? Sol kaburganın çatladığını görüyorum, benim yüzümden mi? Benim yüzümdense özür dilerim… Biliyorum öldüm ama vatan kurtuldu değil mi baba? Oğlum toprağına ağaçlarını dikip büyütebilecek değil mi?

Başını duvara yaslamış düşünceler yolunu kaybederken, betona battı zihnin rutubet kokulu odaları. Muhacir olduk. Ensar bize kucak açan ayda yıldıza seyir baktı. İki yüz kırk bir yıldız, ayın o ihtişamlı hilal evresinde yanındaydı. Ay ise yanındaki yıldızı süzdü. Yıldız tamı tamına 241 noktadan oluşan bir bedendi, kudretliydi. Bulundukları gökyüzünün kırmızı bedeni bu evrede gömülüydü. Ay yıldızlı al gökyüzü… İşte yurdun bayrağı, işte milletin gücünün sembolüydü.

Kırık kemiklerin arasına sızan kuvvet, dik durarak atarken kendini kötülükle boğulmuş hainlerin önüne, kollarını açıp ölüme sarıldı, dillerinden dökülen vatan kelimesiyle. Buz sarkıtları vardı nöbet yerlerinde, gül bitti karın altındaki verimsiz toprakta bile. Sarıkamış ısındı batan güneşlere. Çanakkale, Boğaz'ın üzerindeki hilâle bakıp gülümsedi. Güneş sarısı saçlarıyla, gözleri aralandı Anıtkabir'in. Vatan, dedi Ata. İşte Türkiye.

Yıl 1453'e geçti o an, karada gemi yürütenler, geleceği gördü bir an. On beşinci gece, perde gibi düştü gözlerinin önüne. 241 beden yardım etti toprağın emanetine. Sonra daha da

geri gitti akrep ile yelkovan. Yılların en güzeli. Gül yüzlü nebi var orada. 241 şehit, ellerini uzatıyor gelecekten. Ellerimiz kirli, dudaklarımız kirli… Yine de affeder misin ümmetini?

Saatin vakti akarak yine o gecede dururken, zamansızlık kavramı sonsuzlukla birleşmişti. Soğuk eller dudaklara yaklaştırılıp ısıtılmaya çalışılırken saldırı durmuş, ertesi gün nöbette bekleşmişlerdi. Çocuklar evde değil, dışarıda! Nöbet tutuyor her biri. Küçük bir kız çocuğunun lüleli saçları arasına geçiyor masumluk yamalı yorganın altından çıkıp. Harflerin arasından kan akıyor ve satır aralarına yazılanlar kırmızı mürekkebin kalıntılarından artıyordu. Kalıntı bırakıyor noktalar, yeni neslin alnına kazınıyordu tarihler. Basübadelmevt oluyor keenlemyekün edasıyla. Karia kalıyor umutlar ve harfler dilin altında can veriyor. Bedenler ölüyor belki ama düşünceler diri kalıyor akıllarda.

Susmuştu herkes. Susmuştu çünkü kafasındaki gürültüyü duyurmak istiyorlardı artık. Biri duysun seslerini! İsli gözler etrafı tarıyordu kara gecede, bihaber olan Ademler bekliyordu saatlerce. Bataklığa batıyordu umutları, dua düşmüyordu ama dillerinden. Âmâ değildi ruhları, dua düşmüyordu dillerinden… Ne yaptığını bilmeyip koşuşturup duran kalabalığın arasında omuzlarına iniyordu darbeler ama pes etmek bilmiyorlardı. Bilmezlerdi ki zaten. Dua ile büyütülen, dua ile öğütülen toprağı duasızlar mı alabilirdi? Pes etmezlerdi tabii ki! Kendileri için değildi ama bu seferberlik. Kader ipliğinin kırmızısından yeni nesle uzanan kuşaklar içindi. Çözülmeyecek ilmikler atılmıştı geleceğe. O ilmikleri koruyan artık yeni gelenler olacaktı. Bekleyecekti limanında, Bandırma'yı. O liman çökse dahi bırakmayacaklardı tek sevdaları olan topraklarını.

Bir bekleyeni vardır insanın bazen. Veda etmeyen kırlangıçların umudunda, gözlerindeki keklik yarasıyla bekle-

yeni vardır. Saç tutamlarını toplayan kıskaçlarını, omuzlarına dökülen saçlarıyla oynayan çocukları vardır. Birileri için ölmektir belki cesurluk. Belki de yaşamak zor gelir, kolayı yaparken zoru kazanıp emanet edeyim derler. Karışık cümleler birikir kâğıda, anlayamazlar yazarı; hırsız derler, bilmezler ama yaşadıklarını yazdığını. 241 şehit verdi bu vatan, o gece. O gece, mürekkep siyah değil, kırmızı aktı. Bilmediler, umursamadılar, yürüdüler hayasızca. Asıl hırsız onlar! Onlar, bir çocuğun baba deme hakkını çaldılar! Onlar, bir kardeşin abisiyle futbol oynama hevesini çaldılar! Onlar, bir evladın tereyağlı ekmeğini kendisi için sobanın üzerinde bekleten annesini izleme keyfini çaldılar! Onlar hırsızlar! Ama eve girerken bir şeyi unuttular. Gecenin ilmekleri atılıyor bir bir. Beş, yüz, iki yüz… Sayı karşılamıyor bu düğümleri. Bir çocuğun 241 kez olan gülümsemesini çalıyorlar. Ancak, çaldıklarının aslında çalamadıkları şeyi kurtardıklarını anlamaları uzun sürüyor. Çaldıkları, çalamayacaklarını haykırıyor!

Gökler inliyor selalarla. Ezansız kalmayacak, bayrak inmeyecekti bu sınırlarda. Kalabalık koşuşturup duracak, yalnızlık akmayacak bu topraklarda. Sessizlik yarmayacak etrafı. Artık yağmur yağdı diye gelecek kara bulutlar, savaş uçağı diye değil bir daha! Gelse bile, kader kuşağının her bir düğünümün bekçisi olan yeni nesil olacak karşılarında! 241 umut, sonsuz umudu doğuracak, bir daha kurumayacaktı dudaklar. Mevt… Ölüm… Ölüm olduğu için yaşamamız kıymetli olacak ve mürekkep bir daha kırmızı akmayacak. İstiklal Marşı bir daha yazılmaz umarım dendiği gibi, mum ışığı altında yazdığım bu cümleleri bir daha yazmayacağım duasındayım. Gecenin ilmekleri çözülmeyeceği gibi, bir daha ilmek atılmayacak bu toprağa! Sessiz kalmayacağım! Gerekirse, ben çıkacağım ama sessiz kalmayacağım!

Bir daha gece tenhasında ilmek atılmayacak bu toprağa! Şayet atılırsa o ilmeği çözen yeni nesilden ben olacağım!

Yahya Kemal Beyatlı Anadolu Lisesi
BAKIRKÖY/İSTANBUL

BİR ÇOCUĞUN GÖZÜNDEN TEMMUZ

Enes TEMEL

Belki de yarım saatten fazla sürmüştü çocuğun ağlaması. Ağlamak da pek bir yakışıyordu çocuğa, kömür karası gözlerini daha da bir parlatıyordu. Ağlamasının sebebine gelince; annesinden istediği ikinci çikolatayı elde edememişti ve bu isteğinde ısrarcıydı anlaşılan. Babası her zamanki gibi oturup televizyon seyretmekteydi. Beş bilemedin altı yaşından daha büyük olmayan çocuğun bu canhıraş çığlıklarına alışmıştı sanki. Yoksa neden tepki vermesin ki?

Dediğimiz gibi dostlar, çocuk çikolatasına kavuşmak için istikrar ve azimle devam ediyordu ağlamaya... Karın boşluğunu salyalı sümüklü yeni bir çığlık bombardımanına hazırlamış, tam nefesini serbest bırakacakken nereden geldiğini anlamadığı bir ses işitti:

"Es-Salah!"

Önce bir irkildi, ağlamayı kesti, şaşkınlık ve korku arasında bir ciddiyet okunuyordu çocuğun yüzünden. Nedenini soracak olursanız, alışkın değildi gecenin bu saatinde minareden sesler işitmeye. Babası hemen pencereye koştu, neler olduğunu anlayabilmek için, sanırım tek merak eden kişi babası değilmiş, çünkü evlerin pencerelerinden beliren insanlar hararetli hararetli birbirlerine bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Kimden geldiğini anlamadığı bir ses işitti.

"Televizyonları açın!"

Babası hemen pencereden ayrılıp televizyonun başına geçti, çocuk ise sanki olayın ciddiyetinin farkına varmış gibi büyük bir sessizlikle olan bitenleri izliyordu. Birden gözü televizyona kaydı ve ailecek her gün aynı saatlerde izlediği haber kuşağını sunan "SARI ABLA" diye tarif ettiği haber spikerini gördü.

Hayır hayır... Bu, o abla olamazdı; sanki bir farklıydı, bir başkasıydı konuşan sanki. Sürekli kekeliyor ve sarı değil de daha çok kırmızıya çalan bir rengi vardı, sürekli titreyen elleri de gözünden kaçmadı. Anlam veremiyordu çocuk; neden? Neden minare gecenin bu vakti böyle sesler çıkarıyor? Neden herkes pencerelere çıktı? Neden "SARI ABLA" bugün kırmızı? O bunları düşünedursun, annesi ve babası heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. Uzunca bir münazara sonucunda bir karara varmış olacaklar ki babası ani bir hamleyle günlük kıyafetlerine uzandı. Çocuk bunu görünce bütün bu düşüncelerinden sıyrıldı ve aklında tek bir düşünce yer edindi.

Babası kıyafetlerini giyiyorsa bunun tek anlamı vardı, dışarı çıkacaktı. Çikolatadan vazgeçmişti ama kesinlikle dışarı çıkmalıydı. Bu fikirle başladı ağlamaya ama ne ağlama, annesi o kadar dil dökmesine, itiraz etmesine, vermediği çikolatayı vermesine rağmen susmadı. Ağladı, ağladı ve ağladı...

Annesi evladının ses tellerinin akıbetinden şüphe etmiş olacak ki mecbur dışarı gitmesine izin verdi çocuğun. İşte şimdi mutluydu bir elinde kavuştuğu çikolatası, diğer elinde babasının güven veren eli, hızlı hızlı merdiven basamaklarından iniyorlardı. Babası caddenin başına geldi ve hiç durmadan sağ yoldan devam etti. Bu duruma alışkın değildi. Oysaki park yolu sol taraftaydı. Babasının elini çekiştirdi ve durdurdu, sol tarafı işaret etti. Oyun oynamaktı düşüncesi.

Babası bir açıklama ihtiyacı hissetmemiş olacak ki tek hamlede kucağına aldı çocuğu ve hızlıca sağ taraftan devam etti. Çocuk tekrardan itiraz edecek gibi olurken bir ses duydu: "Güçlü bir ses. Sanırım havai fişek sesi" diye geçirdi içinden. İlerledikçe babası cadde kalabalıklaşıyordu. Her yerde insanlar vardı, birbirleriyle konuşuyor, bir yerlere koşuşturuyor, sloganlar atıyorlardı.

"ALLAHUEKBER! ALLAHUEKBER!"

Babası hiç durmadı, devam etti. Duyduğu sesler daha da bir kuvvetlenmeye başladı, ses düzeyi öyle bir hal aldı ki kulakları tırmalıyordu. Babası yürümeye devam etti ve en sonunda bir grup insan, caddenin ağzını kol kola kenetlenmiş bir biçimde kapatmıştı. Ellerinde ak yıldızlı al bayraklar vardı.

O da ne? Hemen karşılarında bir grup "yeşil elbiseli amcalar" diye tabir ettiği askerler vardı. Çocuğun yüzünde birden güller açtı. Hatırlıyordu bu amcaları: daha önce bir törende görmüştü. Hatta selam durmuştu onlar geçerken, bir tanesi göz bile kırptı. Anlaşılan şenlik vardı bu akşam! Bunları düşünürken babası ileri atıldı ve en öndeki insanlarla beraber yürümeye başladılar. Askerlerden bir tanesi;

"Duruun!" diye bağırdı ve havaya ateş açtı, çocuk neye uğradığını şaşırdı. Babası hemen arkasına aldı çocuğu, sıkıca kavradı çikolatasını, ayakları titriyordu, ama babası ve insanlar durmadı devam etti yürümeye. Asker tekrar bağırdı:

"Bu son ikazım durun!"

Durmadı insanlar, neden durmuyorlardı? İnsanların gözlerinde endişe, kararlılık ve cesareti gördü çocuk. O asker silahını birden insanlara çevirdi, bu onları durdurur sandı ama göğü bir ses yırttı:

"ALLAHUEKBEER!"

Ve koşmaya başladılar insanlar, bütün sesler birbirine karıştı aniden; sloganlar, tekbirler ve silah sesleri...

Çok korkmuştu, ellerini kulaklarına götürdü ve yere yattı; bağırmaya başladı: "BABA, BABA!"

Birden babası ona döndü, işte ordaydı babası; hemen ulaşmalıydı. Ayağı takıldı, yere düştü. Babasının kızıla boyanışını gördü, vurulmuştu babası, asker kılığındaki kurtlara yardıma gelen helikopter tarafından vurulmuştu.

Oğluna şöyle bir tebessüm ettikten sonra gayri ihtiyari yere yığıldı. Koştu çocuk, babasına koştu, çikolatası düştü, geri aldı. Çikolata onu yavaşlatıyordu, engel oluyordu babasına gitmeye, bir çikolataya baktı bir babasına. Çok sert bir karar vermiş olacak ki çikolatayı havaya doğru fırlattı. Çocuğun gözünden çikolata ambalajında bir yazı parıldadı aniden: "TEMBELLİK"...

Kendisini daha özgür ve azimli hissediyordu artık; hemen babasına koştu, yanına diz çöktü, kavradı belinden, akan kanı durdurmak istedi, babasına bir şey olmasın istedi ama nafile...

Kayıyordu babasının gözleri, ağzından şehadet kelimelerini duydu, çocuğunun alnına kanlı bir öpücük kondurdu ve Rabb'ine doğru yükseldi. Haykırdı çocuk, avazı çıktığı kadar bağırdı, ağlamaklıydı sesi. Sitemliydi:

"BABAA! BABAA!"

Ve canlar, bu hikayenin sonu, her hikaye gibi "sonsuza kadar mutlu" diye bitmedi. O gün kanla sulandı toprak, sulandı ve şehitler bahçesinde 249 lale daha açıldı. Anladı Müslümanlar, anladı o gün küffarın tek millet olduğunu. Ve yine

anladı Müslümanlar, küfrün karşısında yek vücud olunması gerektiğini.

Eğer çocuğu soruyorsanız, o artık bir çocuk değil; o artık bir adam!

Elinden o çikolatayı fırlattığı gün her şeyin farkına vardı, hatırladı ve ağladı. Babasını hatırladı, 15 Temmuz'u hatırladı, hatırladı 28 Şubat'ı, hatırladı 7-8 ekimi ve hatırladı ÇANAKKALE'yi, SEDDÜLBAHİR'i. KUT-UL AMARE'yi hatırladı ve çalışmalarına daha bir şevkle sarıldı. O artık çocuk değildi çünkü o artık bir adamdı. Parktaki oyunu ve çikolatanın cazibesini değil, küffarın VATAN'ı üzerinde oynadığı oyunu gören bir adam...

TOKİ Aliye İzzetbegoviç Anadolu İmam Hatip Lisesi
BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL

YER GÖK VATAN

Nisa Şenel GÜRBAN

Korkma, sakın korkma! Allah bizimle beraberdir!

Tarih tekerrür aynasıdır. Yüzyıllardır Anadolu'nun destan mısralarında gördük biz bunu. Asırlardır süregelen özgürlük yolculuğunda. Kirli eller uzandı, sis gibi çöktü Anadolu'ma. Haset, kin, nefretle dolu. "Vatan canımızdır!" diye aldığımız her nefeste gözü olanlar sardı dört bir yanı. Tarihi, zamanı önemli değildi. Her an teyakkuzdaydılar. Memleketimin geleceğine set çekmekti amaçları. Hain olmak ya da en baştan zalim olmaktı. Onlar kinini taze tutarken Anadolu sevdalılarının aşkı da ilk günkü gibi. Zalimin silahına karşı iman dolu yürek. Anadolu'mun yüzyıllardır verdiği mücadele. En büyük amaçları birliğin vahdetini bozmaktır türlü oyunlarla. Bizi birbirimize kırdırmak. Çünkü Anadolu'm birleşirse bayrağın altında, destan yazılacak arşın mısralarına. Yüreğimizdeki o vatan aşkının dirilişinden korkanlar unutuyordu bunu. Darbe adını verdikleri sözde yenilik hareketi yıllardır yineliyordu kendini. Ama geçit yok asla! Namlunun ucu Anadolu'ya uzanırsa anamın bedduası yatırmaz seni mezarında. Kin, nefret politikanızı darbe diye tanıtınca kanmaz bu Türk milleti. Yıkılmaz, yılmaz. Ecdattan gelen miras, Türkiye'm vatanını bırakmaz. Gazi olur, şehit olur, gök olur, kan olur. Bir bayrak üstünde ak yıldız olur. Ama korkak olmaz! Destan yazar, destan bırakır evladı-

na. Anadolu dirilir, tarih yeniden yazılır. Tekerrür aynasında sayfa sayfa hürriyetim, vatanım olmazsa ben dünyada bir yetimim. Şimdi söylenen tüm mısralarda satır satır özgürlük marşı... Yeniden yazıldı bir temmuz akşamı demokrasi destanı…

15 Temmuz gecesi tüm dünya ayaktaydı. Gözler Türk milletinde. Kıtalar arası uzaklıkta seyircileri vardı bu istiklal mücadelesinin göz kırpmadan izleyen. Dünya seyirci oldu birliğimize. Türkiye'm darbe var sesiyle, meydana inelim emriyle aldı abdestini, helalleşti duacı neferleriyle. Vatanı için dimdik ayaktaydı o gece. Bayrak elinde, yüreğinde tekbir nidaları… Dualardan geçit oluşturdu haine. Tanka, tüfeğe, jete yılmadı. Düştü, kalktı, haykırdı demokrasi marşını. Allah için, anası için, evladı için, emdiği sütün hakkı, vatanı için, vatanı... Dedemden nineme toplumun tüm kesimiyle millet nasıl olunurmuş gösterdik yine. Korkmadık, korkma diye başlayan istiklal dizelerimizle. 1915'te de korkmadık, 1919'da, 1960'ta, 1980'de de. Yıl 2016 ve biz dimdik karşınızdayız yine. Çünkü bizim bir vatanımız var, bir tane alnımı sürdüğüm ak yıldızım… Hain intikam girişimine karşı tek bilek, tek yürekti Türkiye'm. Ecdattan bize kalan buydu işte. Tıpkı Kurtuluş Savaşı, tıpkı Çanakkale… Küllerinden "Vatan" diye doğmak. İşte bizim en büyük onurumuzdur, yüreğimizdeki nişanımız; vatan sevdamız… Bize sadece Anadolu'yu bırakmadılar, bize aile olmayı da öğrettiler. 80 milyon o gün hainlerin karşısında evladımızı koruduk, canımızı, cananımızı… Kurtuluş, diriliş mücadelemizi başlattık doğudan batıya. 81 ilde yeniden doğduk tekbir nidalarında. Birdik, diriydik, direndik. Dua dua yükseldi sesimiz arşa, yankılandı sevdamız dünyanın dört bir yanında. Tüm halkıyla ülke olmak ne demek gösterdik dosta düşmana. O gün Türkiye'mi direnişe geçiren vicdanı, sevdası… Irk, din, dil ayrımı olmaksızın tek bayrak, tek vatan duası.

Bizim bir destanlık borcumuz var bu vatana. O gün dimdik dururken hainin karşısında İstiklal Destanımız fısıldar kulaklarımda: "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım/ Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!/Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner aşarım/Yırtarım dağları enginlere sığmam taşarım!" Biz yıllar öncesinden söyledik son sözümüzü. Bir daha İstiklal Marşı yazmayacağız, söyleyeceğiz. Nesilden nesle armağan edeceğiz. İstiklal yolunda ilelebet yürüyeceğiz bilek bileğe, yürek yüreğe. Biz destanlar yazarız; iki mısra siner sevdamıza, biz ömür deriz; bir vatan sığar son yolculuğumuza. Biz ana deriz; Anadolu'm şefkatle sarar kollarına. Biz mücadele deriz; yüzyıllar serilir bir avuç tarih yolcuğunda. Biz millet deriz, alnımızı bayrağa koyar, secdede arşa yükseliriz. Biz tükenmeyiz bu sevdamız olduktan sonra, yüreğimiz bir olduktan sonra. Darbe hüsrana uğradı tarih şeridinde, Türkiye bir kez daha adın yazıldı altın harflerle. Sen koca bir tarihsin atiden maziye. Asıl destan sensin tüm yüreklerde.

Tüm dünyayı hayrete düşüren o gecede bir bayrak altında birleştik. Sela sesleriyle çağrıldık, misafir olduk gecenin ağlayan her bir sükûtuna. Biz can olduk o gün ve her gün, can kardeşi. Biz o gün muhafaza ve müdafaa görevimizi yerine getirdik. Hilalin sığındığımız gölgesi aydınlattı kara geceyi. İlk kurşunu sıkan Ömer'den, son nefesine giden 15 yaşında gençlere. Darbe görmüş amcalar, nineler bir daha olmasın diye, "Ya Bismillah" kalktı ayağa. Bir daha olmasın, olmasın! Şehidim uyandı uykusundan, şehidim! Gazim bir kez daha dedi, bu sefer şehadete yürüyeceğim. Ömer'im, Fatih'im hepsi bir yumrukta birleşti. Kendi silahımızla, tankımızla saldıran haine yolu gösterdi. Onların memleketimde alacağı tek yudum nefes dahi yoktu artık. Darbe denen illet, artık demokrasinin istikrarı ve istikbali altında ezilecek. Bu millet imtihanlar silsi-

lesi altında yılmadan yürürken emin adımlarla, anaların duası yankılanacak yer, gök, semanın huzurunda. Şehidimin evladı bir haykıracak zalime, oyunlar bozulacak bir bir. Asım'ın nesli yetişiyor hâlâ, her daim, diz çökmeyecek asla zalimin karşısında. Fatih olacak İstanbul'un surlarında. Hüseyin olacak Kerbela boylarında. Ömer olacak, dimdik duracak asırlar boyu. Barbaros gibi derya denize nam salacak. Akif gibi kalemiyle güç verip cesaretlendirecek. Mete Han olacak, Çin Seddi dünyayı dolaşacak. Nene Hatun olacak, her ahvalde savaşacak yurdu için. Halide Edip gibi haykıracak doğruyu, yüreklendirecek, cesaret verecek. Mustafa olacak, genç yaşında işlenecek vatanı muhafaza aşkı. Ülke kurtaracak kurtuluş mücadelesiyle. Mevlana olacak; aşkı semada arayacak, iki mesnevi satırında. Gönül kapısını herkese açacak. Ne olursa olsun tam bir Anadolu evladı olacak Asım'ın nesli. Yetişti, hep de yetişecek. Ne olursa olsun kanmayacak oyunlara. İmanı Rabb'ine açtığı avuçlarında bulacak, alnını koyduğu secdede. Kirli oyunları imanına alet etmeyecek. Bir iki söze kanıp da anasının sütüne ihanet etmeyecek. O vatan olacak, o bayrak bayrak göklerde dalgalanacak. O istiklal olacak, istikbal! O tarih yazacak, tarih onu! Yüzyıllara emsal olacak, demokrasi destanında gür ses, o yılmaz bir nefer olacak! Güneş doğacak artık, bir hilal uğruna ne çok güneşlerin battığı ülkeme! Vatan sağ olacak, bir olacak, hep var olacak!

Korkmadık, korkmayacağız! Bize iki dünyada korku yok, şükürler olsun! Rabb'im bu yolun sonuna aguşunu açan en sevgiliyi koymuş. Ölsem vatan için, Allah için. Ölmesem kalır direnirim yine vatan için. Bir yudum şerbete gönül veren şehidim peygamber ocağından peygamber sancağına kutlu yürüyüşte. Bize korku yok çünkü Allah inananlarla beraber! Bize korku yok çünkü "Göğsümde iman dolu serhaddim var./

Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar?" Şahidim olsun ki ne Ömer biter ne Ayşe ne de Mehmet! Hikâye biter, şiir biter, destanlar bitmez! Ömerler, Ayşeler yürektir, Türkiye'dir. Yürekler ebediyen ölmez! Cennetin kapısında aguş açmış peygamber bizi bekler. Bu vatan için değil bir canım, bin canım feda!

Bize her şeyden evvel vatan gerek! Vatana ışık olmuş yürekler gerek! Bize Türkiye'm gerek! Bir 15 Temmuz olsa dahi yine sokaklarda destan yazacak Asım'ın nesli gerek! Şükürler olsun vatanım tek bilek, tek yürek… Bundan sonra yer bizim, gök bizim! Ak yıldızım sen en özel armağansın bana! Gazi Türkiye'mden! Gel bayrağım bundan sonra senin yerin tüm gök semadır. Senin yerin vatandır. Sen anamsın, duamsın. Yaradan senin hilaline göz koyanı güneşe kavuşturmasın. Sen benim en güzel destanım, Çanakkale'm, Kurtuluş Savaşı'm, Fatih'im, İstanbul bakışlım, Anadolu sevdam… 15 Temmuz'umsun! Asım'ın nesli seni yüreğinde taşıyacak kırmızı sevdam! Sen ebedisin, ebediyen yüreğimdesin!

Özel Deva Anadolu Lisesi
ŞEHİTKAMİL/GAZİANTEP

"DAR" BE YÜREKLERİNİZ!

Hafize ÇİLEK

Bin yılların medeniyet tarihine yöneticilerinin yeteneği, halkının asaletiyle damga vurmuş aziz milletim, kurmuş olduğu devletlerle sadece yaşadığı coğrafyaların değil tüm insanlık coğrafyasının kaderinde etkili olmuştur. Orta Asya'da yaktığı bağımsızlık ve birlik ateşini İslam'la taçlandırıp başta Anadolu olmak üzere ayağını bastığı her bölgeye bir ibretlik sancağı olarak dikmiştir. Binlerce yıllık tarihinde sadece kendinden olanı kabullenmeyip toprağını vatan bilen her insanı ekmeğinin ortağı, yolunun yoldaşı bilmiştir. Özellikle Osmanlı'yla varlığını Doğu'ya Batı'ya duyurmuş bu gücün asaletine dayanamayan iç ve dış güçlerin topyekun baskılarıyla yine onların hastalandı, bitti dediği bir anda iman dolu yüreğiyle bir halkın bağımsızlık ve onur mücadelesiyle taçlandırdığı Cumhuriyetimizi tarih sahnesine emanet etmiştir.

Bir asra yaklaşan cumhuriyet tecrübesiyle kendini yönetecekleri en demokratik hakkı olan seçme hakkıyla başa getirme başarısını tüm engellemelere rağmen başarmış olan halkım, kimi zaman aydın görünen karanlık ruhluların kimi zaman da fırsatçı dar yüreklilerin hedefinde olmuş, ya kendisi ya seçtiği kişiler değişik zulümlere maruz bırakılmıştır. Kullandığı oy beğenilmediğinde hakarete varan benzetmeleri saymıyorum bile…

Bu aziz milletin bir evladı olarak ne olduğunu daha düne kadar kitaplarda bile okumadığım "darbe" sözcüğünü 15 Temmuz'un bir tanığı olarak araştırdığımda, yalan yazan tarihin utanmazlığını da not düşerek, gördüm ki size ancak bu başlık yakışırdı: "Dar be yürekleriniz!"

Eminim ki tarihin tozlu sayfaları benzer ihanetlerle doludur ancak ben sadece geçen yüzyılın bile ne kadar karanlık, dar yürekli hain barındırdığını görünce; hemen her biriyle öyle ya da böyle başa çıkabilmiş milletimle bir kez daha gurur duydum.

Dar be yürekleriniz!

Mehmet Akif'in benzetmesiyle "sefil gözdeleri" olduğunuz yirminci asrın başında ilk Abdulhamid Han'la başlamışsınız hakkı dışlamaya, haklıyı küstürmeye. Aslında ertelenmiş emelleriniz ve meşrutiyet demekle meşru olmayacak dar yüreklerinizmiş Yıldız Sarayı'na gömdüğünüz.

Dar be yürekleriniz!

Yıllar sonra yine çıkmışsınız demokrasinin karşısına. Cumhuriyetin daha da güçlendiği çok partili hayatın ilk adam gibi adamını, halkın iradesinin temsilcisi bir başbakanı, ucuz iftiralarınızla darağacına götürmüşsünüz. Çok değilmişsiniz aslında, hatta bir avuçmuşsunuz ama sizi emniyeti için var kılan bir halka namlu zoruyla ihanet etmişsiniz.

Dar be yürekleriniz!

Adı bazen darbe olmuş bazen muhtıra; hatta modernizm nedir bilmeden post modern darbelerinizi duymuşuz. Nerdeyse her on yılda bir hatırlatmışsınız ihanet planlarınızı. Seçilmiş başbakanı ve bakanları asıp gasp ettiğiniz yönetimden sonra 1971'de seçilmişleri istifaya zorlamışsınız.

Daha on yıl geçmeden bu sefer bir eylül sabahı çıkmışsınız sahneye. Bu sefer farklıymış bahaneniz ama siz hep aynıymışsınız. Sağcı solcu rolünü ezberlettiğiniz kuklaların kavgasını bahane edip bir neslin hayallerini cezaevlerine doldurmuşsunuz.

Dar be yürekleriniz!

Okuyunca gördüm ki hep baharlarını çalmışsınız bu milletin; 27 Mayıs, 12 Eylül, 12 Mart, 27 Nisan…

Hele bir 28 Şubat yazmış ki tarih, ne yalan söyleyeyim kendinizi bile aşmışsınız ihanetinize bahane uydurmada. Kadını hep baş tacı etmiş bir milletin ve inancın genç kızlarının hayallerini çalmışsınız ikna odalarında.

Dar be yürekleriniz!

2016 Ramazan Bayramı ertesi, 15 Temmuz gecesi, günlerden Cuma, yaz sıcağı gündüzün artığı, yüzünü gecenin ilk saatlerinde de gösteriyor. Herkes kendi dünyasında... Kimi tatilinin ortasında, kimi bir yandan televizyon izliyor bir yandan da ailesiyle huzurlu bir hafta sonu planlıyor. Çocuklar uykuya çoktan dalmış. İnadına bir sessizlik…

Saatler akşamdan geceye dönerken televizyon ekranlarında tek tük son dakika haberleri: "Boğaziçi Köprüsü'nde terör tatbikatı", "Ankara'da alçaktan uçan F-16'lar", "Askerler TRT' yi bastı."… İşin iç yüzü yavaş yavaş beliriyor. Büyüklerimde daha önce çok az gördüğüm endişeli yüzler ve o meşhur sözcük: "darbe"… Anlaşılıyor ki bu yüce halkın geniş hoşgörüsünü on yıllarca sömürüp kendine hain bir gelecek hazırlamış dar yürekli bir grup soysuz, haddini aşmaya niyetli…

Sonra Başbakanımız ve Cumhurbaşkanımız teknolojinin minik ekranlarından kocaman bir cesaretle gerekli çağrıyı ya-

pıyorlar ve uyuyan dev uyanıyor. Herkes sokakta… Kadın, çocuk, yaşlı, genç, kefeni omzunda binlerce insan…Camilerden sela sesleri yükseliyor. Bir bir şehit haberleri geliyor. Sokaktaki halkın şehadete yürüyüşü büyürken soysuzlukta sınır tanımaz dar yürekleriniz iyice azdırıyor sizi…Silahsız halka yaptıklarınız yetmezmiş gibi sıkıştığınız köşeden son kez pençelerinizi gösteriyorsunuz. Güya geleceği tehdit altında diyerek geleceğine oynadığınız milletin Gazi Meclisini vuruyorsunuz, hem de defalarca…

Gün ağarıyor…Birçok yerden darbecilerin teslim olduğu haberleri geliyor. Selalarla bir iman seli gibi sokaklara inen kalabalıklar gittikçe büyüyor. Ve o dar yüreklerinizle bir kez daha ve en azılısından sergilediğiniz hain planınız, belki de daha önceki darbelerde gösterilemeyen bir iman gücü ve hızla başınıza yıkılıyor.

Ey bu yüce milletin iman dolu göğsünü hesaba katmadan ucuz hainlik planı yapan dar yürekliler! Biliniz ki tarihi en son Çanakkale'de, Dumlupınar'da yedi düvele karşı destanlaşan bu millet, artık düşmanını ve dostunu iyi biliyor. Bunun en güzel örneğini 15 Temmuz'la silinmez bir yazıyla tarihin sayfalarına yazmıştır. Özünden koptu sanarak ucuz gördüğünüz bu millet, özellikle de biz gençler, siz ve sizler gibi satılmış ruhların sonu olan bu dünyadaki cehennem ateşini hep yanık tutacağız.

Cumhuriyet Anadolu Lisesi
GAZİANTEP

YAŞARIZ...

Şehlanur KEMALOĞLU

Sessizliğin içinde kaybolmuş zamanın ucundan yakalasam, saliseler saniyelere örüldüğü vakit ne soluklar karışmıştır arasına, işitirim. Nice zalimler mazlumları ezmiş, nice anaların yürekleri ezilmiştir. Zaman acımasızdır, akıp gider hızlıca ve geriye hiçbir şey bırakmaz. Fakat tarih yaşanmışlıkların ruhunu demleyerek sayfalarına kazır. Ne zaman açıp baksan tekrar tekrar nefes alır. Önemli olan o sayfalarda beliren nefesin kokusudur. Bu da insanın elindedir elbet. Yeri gelir, o nefes küf de kokar semensa da.

İstiklal, her bir harfinin üstünde bir şehidin şehadeti olan istiklal. Seni zevale uğratanların önünde duranları gördün mü? Var mıydı gözlerinde korku? Var mıydı bedenlerinde titreme? Yahut var mıydı tereddüt, en içlerinde? Bir tek secdede eğilen başlar öyle dimdik duruyordu bayrağına el sürenlerin karşısında. Korkmuyordu, titremiyordu, tereddüt etmiyordu. Yalnızca şehadetine şehadetler ekliyordu. Peki ya seni zevale uğratanlar… Bu vatanın ekmeğini yedikten sonra bir de senin kanla sulanmış topraklarına leke sürmeye çalışanlar… Onları da gördün mü? Pespaye zihniyetleriyle senin şehadetine dokunmak isteyenlerin gözlerindeki hırsa tanık oldun mu?

Bir milleti ayakta tutan imanıdır, onlar ki o imanı yaşatmaya izin vermediler. Bir milletin iskeleti hürriyettir, onlar ki

o hürriyeti yıkmak istediler. Yazanı tıktılar hapishaneye, eziyet ettiler; namaz kılan askerleri attılar bir hücreye, günlerce karanlığa gömdüler; yetmedi tesettürlü kadınları başörtülerinden tutup yerlerde sürüklediler. Sonra o yıktıkları, yıkmaya çalıştıkları hürriyeti savunduklarını dile getirdiler.

İstiklal! Küf kokulu nefesleri duydun mu? Onlar cehennemin bin kat dibindeler. İstiklal! Peki, semensayı soludun mu? İşte onlar da cennetin en güzel yerindeler. Ölüme bekçilik yapan takvim yaprakları, asıfla karışıp on beşinde kaldığının gecesi bir ses yankılandı gökte. Bu öyle bir sesti ki, makberdeki bedenleri diriltti, semadaki ruhları yeryüzüne indirdi. Salavatlarla sakındığım bu mecruh ruh, karanlıkların en karası bir gecede ezanlarla titredi.

İhaneti apolet misali omuzlarına takmış hainler, yer yer işgal etmeye kalktılar vatanı. Ellerindeki silahlarla, tanklarla bu milleti yıldırabileceklerini düşünmüşlerdi. Lakin unuttukları bir şey vardı. Bir çağrısıyla halkı sokağa döken kudreti ve bu milleti ayakta tutan inancı unutmuşlardı. Haysiyetlerini hiçe sayıp dört kolla sarıldıkları o silahlar ve tanklar, göğüsleri imanla kabaran bir milletin durmasına engel değildi. Onların tankları ya da silahları yoktu. Onların imanı nice gözyaşlarıyla harlanmıştı; kurşun geçirir miydi? Geçirmedi. Kendi milletine ateş açan, üzerindeki üniformayı taşıyacak kadar onuru olmayan, satılmış o insan yoksunu varlıklar gelecek nesillerine tek bir şey bıraktılar. O da hainlik oldu. Ve bu soysuzların önünde korkusuzca dikilen, vatanı kimseye yar etmeyen, ellerindeki tek şey imanları olan şehitlerimiz ve gazilerimiz ise gelecek nesillerine koca bir destan bıraktı. Unutmayacağız, unutturmayacağız.

Bir yaralı kuşun iniltisinde saklı olan o yakarışları duyar mısın Ey Şehitoğlu! İnim inim inler, ne için bilir misin? Bilir

misin nedir o inci tanesi yaşları döktüren şey? Oluk oluk akan kanın nereye damladığını bilir misin?

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır,
Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır."

Vatan, eğer akmayacaksa toprağına bedenimizdeki bu kan, durmasın o zaman çıksın hemen ruhumuzdaki bu can! Karış karış toprağında Mehmetçiğin kanı, kiminin İstanbul'da, kiminin Ağrı'da kalmış yarını. İmana işler mi hainin tüfeği, tankı? Sorsan ruhumuza tek derdimiz vatan.

Kömüre boyanmış o 15 Temmuz gecesi gök kubbeyi ateşe verdiklerini, o ateşle birlikte bizim de yanacağımızı sandılar. O sımsıkı kavradıkları silahlardan korkacağımızı, üzerimize sürdükleri tanklarla geri çekileceğimizi düşündüler. Boşunaydı bu kadar kuşanma… Ruhlarına takvayla abdest aldırmış olanların zırhları çeliktendir. Bundandır o gözlerindeki kararlılık ve bedenlerindeki dirlik.

Ölüme yürüdük o gece hep beraber. Bir an olsun tereddüt etmedik, bugün olsa bugün de etmeyeceğiz. Bayrağına oğlunun dökülen kanını yıkamayan babayı, şehadete gittiğini bile bile o haini vuran aslanı, Ömer Halisdemir'i, çocuklarına ne olacağını düşünmeden askerlerin önünde korkusuzca dikilen koca yürekli o anneyi ve onlar gibi nice kahramanı size yedirmeyeceğiz. Bu millet, din ve görüş ayrılığı olmaksızın bir arada durduğu müddetçe o şanlı hilal dalgalanmaya devam edecek. Biz bir olduğumuz sürece varız, bir olduğumuz sürece bu toprak parçasının üstünde şan ve şerefle yaşarız. Şehitlerimize Allah'tan rahmet, yakınlarına baş sağlığı diler, Rabb'im bir daha o karanlık geceyi bize yaşatmasın diyerek duadan geri durmadan yaşarız.

Elazığ Karakoçan İbn-İ Sina
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

NE ÇOK ÖLDÜK YAŞAMAK İÇİN

Gamze KAPUCUOĞLU

Tıpkı kişiler gibi milletlerin de karakteri vardır. Türk milletinin karakteri, yeri geldiğinde vatanını korumak için canından vazgeçmeyi göze alabilmektir. Milletimizin bu onurlu karakterini yüzyıllara uzanan tarihimizde görmek mümkündür. En yakın, 15 Temmuz 2016'da televizyonlardaki haberlerde hainler tarafından darbe yapıldığını görüp de insanlığın korkup evlerine sığınmak yerine sokaklara döküldüğünde gördük.

Demokrasi yolunda darbeye geçit vermeyerek tüm dünyaya millet olma dersi verdiğimiz o gece; yüreğimizin ortasına dayanan namlulara, gökten dolu gibi yağan mermilere; imanımızla, dik duruşlarımızla karşı çıkarak tarih yazdık. Her şeylerini arkalarında bırakarak tanklara, toplara, kurşunlara karşı siper olan elleri öpülecek anne, baba, dede, nineler bu ülkenin yiğit kahramanlarıydılar. Kimisi şehrin herhangi bir yerinde bir namlunun ucunda gençliğini bıraktı. Kimisi arkasında gözü yaşlı ama gururlu bir eş, bir baba, bir çocuk bıraktı; kimisi ise hayatının her dakikasını birlikte geçirdiği kardeşiyle birlikte şehadet şerbetini içti.

O gece umutlarımıza, hayallerimize, özgürlüğümüze zincir vurulmak istendi. O gece elleri silahlı karanlık adamlar her gün gelip geçtiğimiz caddeleri, oyun oynadığımız parklara çıkan yollan, okul önlerini kesmiş haramiler gibiydi. Kardeşi kardeşe kırdırtan, kendi can parçasına kurşun sıktıran, gözünü kan bürümüş vatan hainlerine karşı Göynüklü bir köylü, Vanlı

bir delikanlı, yaşlısıyla genciyle, çoluk çocuk ailesiyle herkes; sokaklarda gücü zulme yeten vicdansızların karşısına bir bayrak gibi dikildi. Dört çocuk annesi Fikrîye Temel eline aldığı sopasıyla, Mecidiyeköy itfaiyecilerinin kurduğu barikatlarla, 38 yaşındaki öğretmen Derya Ovacıklı'nın 18 yaşındaki bir genci kurtarırken can vermesiyle, 70 yaşındaki Mustafa Zorova'nın Akıncı Üssü'ne gitmesiyle bir milletin yurduna nasıl sahip çıktığına şahit olundu. Uçaklar insanlara bomba atmasın diye tarlasındaki ekinleri yakan, sonra da devletin verdiği yardımı kabul etmeyen koca yürekli çiftçi; jetlerin havalanmasını engellemek için lastikleri traktöre yükleyip ateşe veren köylü; Malatya, Siirt, Rize, Trabzon, Muş, Kastamonu ve Türkiye'nin diğer illerinde demokrasi nöbetleri tutan halk; darbeye karşı ilk kurşunu sıkan Şehit Astsubay Ömer Halisdemir'in kişisel hiçbir yardımı kabul etmeyen babası; polislerin verdiği yemek siparişlerinin ardından ücret ödeme taleplerini 'ücretini 15-16 Temmuz tarihinde canlarınızla, fazla mesailerinizle ödediniz, afiyet olsun' yazılı fişleri geri çeviren esnaf sayesinde bir toprak nasıl vatan olur, nasıl vatan kalır, bir daha gösterdiler bizlere.

Türkiye genelinde birlik ve beraberlik selalarının verilmesi ve Cumhurbaşkanı Recep Tayip Erdoğan'ın 'Bu hainlere milletçe güzel bir cevap vermeliyiz' cümlesi o gecenin özetiydi. Milletimiz o gece hainlere güzel bir ders vermişti. Herkes gördü ki Türk milleti bu vatan toprağının bir karışını bile hainlere teslim etmez. Ve yine gördüler ki demokrasiye göz diken kanlı ellerin hâkimiyetine asla girmez bu millet. Bu uğurda canlarını veren şehitlerimize Allah'tan rahmet diliyoruz. Demokrasi şehitlerimiz tarihin şerefli sayfalarına adını yazdırarak ölümsüzleştiler. İnşallah bu millet böyle bir tehlikeyi bir daha yaşamaz. Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti, Yaşasın Demokrasi!

Göynük Akşemsettin Anadolu Lisesi
GÖYNÜK/BOLU

BİR GECE, BİR DESTAN, BİR KALDIRIM TAŞI

Beyza Nur ÇETİN

Ben her gün yüzlerce kişinin üzerine basıp geçtiği o güne en yakından şahit olan ve ne kadar önemsiz gözüksem bile çok önemli olan bir kaldırım taşıyım. Size o ulu günü anlatacağım.

O gece her şey normal seyrinde ilerlerken bir anda tankların ve asker kıyafeti giymiş ancak asla bizim onurlu askerlerimizin şerefine ulaşamayacak alçakların geldiğini gördüm. Ulu Türk milletine haince ateş açtılar. Yüzlerce onurlu insanı şehit edip, yaralayıp arkasına bile bakmadan ilerlerken Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan, 94 yıl önce bu şerefli milletin kanıyla sulayarak vatanı koruduğu gibi yine korumamız için milleti meydanlara çağırdı. O çağrıdan sonra ulu Türk milletinin ayak seslerini ve damarlarında akan kanımızın, gözümüz gibi baktığımız Türk Bayrağımızın renginde kudretli fokurdayışını duydum. İşte tam o an şunu anladım: Bu gece burada bir destan yazılacak!

O gece Allahuteala'nın da yanımızda olduğu apaçık ortadaydı. Nasıl mı anladım; anlatayım. O gece Allahuteala'nın da yardımıyla bir kişi geldi. Oradaki bu güzel vatan için çabalayan güzel insanlara, tankın paletine kaldırım taşı koyarsanız tank durur, dedi. Bu şerefe nail olan kaldırım taşı bendim. Yani anlayacağınız bu destanın yazıldığı ve acı kayıplar verdiğimiz o gece,

küçük bir kaldırım taşının bile çok büyük önemi vardı. Bu destan, vatanın her bir karış toprağında, bu vatanın şerefli ve cesur insanları ve üniformasının derin anlamlarını bilenlerle yazıldı.

Aslında benim aklıma takılan şeyler var. Biz bu destan için sevinmeli miyiz yoksa üzülmeli miyiz? Sevincim de üzüntüm de kursağımda kalıyor. Sevinsem 250 şehidimiz geliyor aklıma. Üzülsem böyle durumlarda halkımızın anında bir bütün haline gelmesi ve kendini cani mermilerin önüne atması geliyor aklıma. Nasıl bir ruh halinde olmam gerektiğinden emin değilim. Ancak tek bir şeyden eminim, Rabbim söylüyor: Şehitler ölmez. Şehitlik arzusuyla dolu milletime baktıkça görüyorum: Vatan bölünmez!

Allahuteala bizlere bir daha böyle bir destan yazdırmasın inşallah!

İzzet Baysal Gökyüzü M.T.A.L.
MERKEZ/BOLU

EVLAD-I FATİHAN MUHABBEDİ MUHAMMET

Ömer Faruk COŞKUN

Essalamu aleyküm,

Ben toprağı şehit kokan Çanakkale'den, otağı iman dolu Konya'dan, lütf-ı Nebeviye mazhar olan İstanbul'dan, makam-ı Enbiya Urfa'ya, ovası Alpler görmüş Malazgirt'e, yolu Selahattin âşıklarına açılan sevgi dolu Hatay'a kadar gezerek görmüş, sinesinde tarihini bu noktalara işlemiş bir gezginin, yazdığı efsanelerle büyümüş baş hülyasını tarihinin altın harflerine dayanarak oluşturmuş bu memleketin evladıyım.

Bu ecdat ki yılardır küfre karşı savaşmış. Yenilgiye ve esarete asla boyun eğmemiş. Ölümü içinde öldürmeyi başarmış ve dini için, bayrağı için, vatanı için gözünü kırpmadan malını, mülkünü, canını vatanına feda etmiştir asırlardır.

İki bin yıllık devlet… 15 kere yıkılmış 16 kere kurulmuş… Esaretin prangasını inancıyla kırmış, yürüyüşü Hz Hamza gibi heybetli, canını Bedrin yolunda gidenlerin yoluna adamış ''Bedrin Arslanlarının şanına layık görülmüş. Viyana'dan Mısır'a kadar ulaşmış, din-i mübin-i İslam'ı her tarafa yaymış bir millet.

Viyana surlarından Sahra çöllerine kadar kök salmış, adaleti ve barışı cihana getirmiş, medeniyetler inşa etmiş bir mille-

tin üzerinde sürekli kirli oyunlar oynanması bizi şaşırtmamalı. Yılardır bizim gücümüzü elimizden alıp kendi egemenliklerini kurup dünyaya hükmetme hevesiyle tezgâhlar kurmuşlar. Bunun son örneğini 15 Temmuz hadisesiyle görmekteyiz.

Çok darbeler ve muhtıralar görmüş milletimiz. Ama bu bir darbe girişimi değildi, açık bir şekilde 80 milyonun hanesi olan öz vatanımıza bir taciz, işgal girişimiydi. Göğüs göğüse giremedikleri topraklarımıza, okyanusun kirli sularının ötesindeki robot talimatı ve evimizin içine kadar sinmiş vatan hainleriyle girmeyi deneyeceklerdi, 1000 yıldır deniyorlardı. 1071 Malazgirt'te aynı amaç ve aynı ele hizmet edenler bu savaşı açmıştı. O gün aslında belliydi ilerisi… 50 bin yiğit 200 bin düşmana ağır gelmişti. Çünkü Medine'de Çöl Kaplanları, Tuna'da Plevne Kahramanları, Tebriz'de Yavuzlar, Viyana'da Kanuniler ve İstanbul'da Fatihler bitmez aksine yeşerirdi.

Bir destan yazıldı Anadolu'da. Destan üstüne biri daha eklendi şanlı vatanımızda. Öyle bir destan ki savaş içerideydi. Mermiler yağdırıyorlardı havadan, mermi de bizimdi, uçak da… Tanklar sahibini eziyordu. Bizim en büyük güvencemiz ''Peygamber Ocağı'' diye tabir edecek kadar mukaddes gördüğümüz askerlerimiz bize silah doğrultmuş vur talimatı bekliyorlardı. Şaşkındım hem de hiç olmadığım kadar. Daha sonra anladım ki beyinlerin sömürgeleştirildiği bu karanlık çağda talimatları beyinlerinin asıl sahibi altına sakladıkları sahiplerinden alıyorlarmış.

Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı bu şey bize ayet-i kerimede müjdelenmişti: ''Onlar bir tuzak kurdular ve buna karşılık Allah da bir tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır''. Şüphesiz ki o gece Allah'ın tuzağı yüce Türk Milletiydi.

Toplarla, tüfeklerle saldırılan toprağımızı tekbirlerin gök kubbeyi inleten nidalarıyla savunduk. O gün ölüm korkusu

milletimizden alınmıştı. Ulubatlı Hasan sancağı dikerken şehit olmuştu, 21. yüzyılın Ulubatlısı Ömer Halis ise sancağın şanını korurken şehit olmuştu. Zaman ve isim farkından fazla ne vardı ki.

Oyunları bir kez daha suya düşmüştü. Bu sefer başarılı olamadılar, aslında hiçbir zaman başarılı olamadılar. Sadece başarılı olduklarını zannettiler onlar. Bizi yendiklerini düşündükçe biz daha çok yeşerdik, daha çok güçlendik. Menderes'i astılar ama Menderes'in yolundan gidenlerin önünü kesemediler. 12 Eylül de başa geçtiler, bu vatanın evlatlarını bir oradan bir buradan diyerek astılar ama ne vatan bitti ne evlatları. 28 Şubat'ta hükümeti devirdiler, milletin söz hakkını gasp ettiler fakat millet ilk fırsatta cevabını verdi ve sözünü söyledi. 15 Temmuz da ise tarihin derin izlerinde benzeri görülmemiş bir şekilde milletin silahını vatanımıza doğrultular ama tarih tekerrür etti. Her fırsatta gördüğümüz bir olayla karşılık verdi. Milletimiz canını toprağa siper etti, tarihine yakışanı bir kez daha yaptı.

Bu vatan diye yüreklerde çarpan ve her an şahadeti içmeye hazır, kefeni doğuştan ve tam yüreğinden dikili, ruhunu asla kaybetmeyen bir milletiz biz. Çok bedeller ödedik.

Mesela Göksun Dağı'nın 1300 rakımında ''Bu vatan'' diye atan bir yüreğinin şahadetini de gördük, Çanakkale'de o muazzam savunmayı, o canını dişine dişini toprağa kazırcasına yiğitlerin sevdalarının destanını da dinledik. Ve en sonunda bu duyguyu biz de yaşadık. Memleket aşkıyla koştuk meydanlara, şahadetin tadını tatmak için indik o gün bu aziz vatan toprağına ve o gün bir destanı biz yazdık asırlar sonra dinleyecekleri bu mücadeleyi ölene kadar şeref madalyası olarak taşımak isteyecek gelecek nesil torunlarımız olacaklar. Ama hangi şartta

olursa olsun onlar da ''Şerife bacıların, Ömer Halislerin, Abdullah Tayyip Olçokların yolundan gidip şanlı ecdadın mirasını kanlarıyla canlarıyla savunacaklardır.

Gümüşhane Türk Telekom Fen Lisesi
GÜMÜŞHANE

YOLCULUK

Sinem KARAMEHMET

Ben bir mermiyim. Çeliktendir gövdem. Serçe parmağının yarısı kadardır evrendeki yerim. Barışta korurum sizi ve savaşta savunurum korkusuzca. Namlunun ucunda hazır beklerim. Bir işaret parmağı yeter benim yolculuğuma. Tetiğe basıldı mı ayrılırım yuvamdan. Bir daha hiç dönmemecesine.

Ben bir mermiyim. Çeliktendir gövdem. Cürmüm bir çakıl parçası kadardır. Ama cürmüm kadar yer yakmam. Benim hikâyem ta destan dönemine dayanır. Orada mızrak olurum Oğuz Kağan'ın elinde. Oğuz Kağan'dan ok olur fırlarım. Malazgirt'te kapıları açarım. Bu yüzyılda kılıç ve kalkan olurum. Sonra sizler bu dünyadan göçerken ben yüzyıllar geçerim. Fatih'in kucağına düşerim. İstanbul'u fethetmek için topun ucuna konurum.

Ben bir mermiyim. Tarih değişir ama benim safım değişmez. Hep düşmana karşı gelirim. Kurtuluş savaşında daha çok duyarsınız sesimi. Göğüs göğse çarpışırım. Düşman mermisiyle aynı tarafta. İnsanlık beni buldu bulalı namlunun ucundan savrulurum.

Her sabah benim hayatım yeniden başlar. Yolculuğum hiç bitmez Türk milleti ile birlikte. Onunla aynı safta savaşırım. Ancak öyle bir tarih geldi ki…

Bir gün ki asırlara bedel. Bir gün ki gecesi sabahına ka-

vuşamayacak sandığım. Bir gün ki kendi kanıma dokunmaktan korktuğum. İşte öyle bir gün ki 15 Temmuz…

Şimdi yolculuğum 15 Temmuz. Bu sefer korkuyorum. Yüzyıllardır süren yolculuğum dursun istiyorum. Basılmasın tetiğe… Masumun tenine değmeyeyim. Kendime kurşun sıkmamayayım. Ben bir mermiyim. Bakmayın çelikten gövdeme. Sizi hissederim. Duyun sesimi. Yalvarıyorum. Kendimden utanıyorum. Çünkü karşımda masum bir halk var. Eli silahsız. İman var yüreklerinde. Tekbir sesleri gecenin karanlığında.

Hak ile batılın savaşının ortasında çelikten bir parçayım. Bu tarihe kadar birçok darbe aldım. Ama hiçbiri canımı bu kadar acıtmadı. İradenin karşısında değil yanındayım. Demokrasinin yanındayım. Ben mermi olmak istemedim o gece. Milletimin zaferi beni sevindirdi, o karanlık gece bitince.

Gelibolu Anadolu İmam Hatip Lisesi
GELİBOLU/ÇANAKKALE

SİYAH GÜNEŞ

Mine DUMAN

Aydınlık gerek yepyeni bir güne. Her güneşle sabah olmuyor, her sabahta güneş doğmuyordu ülkemde. Umut yoktu annemin sözlerinde. Babamın gözlerinde çaresizlik vardı. Kanadı kırılmış bir serçe gibi hissetmeye aşinaydık. Günlerimiz birbirini kovalıyor ama o aydınlık hiç gözükmüyordu.

Annem, semayla dertleşirdi hep. Her secdeye vardığında yaşlı gözlerle doğrulurdu. Ablam, yeğenimi salavatlar getirerek uyuturdu. Saat on dedin mi, sokakta bir ölüm sessizliği. Silah sesi duyduğumuz gün, uyumak haram zaten. Ya bir ölüm uykusu, ya da biçare yaşam türküsü. Seçenekler birbirinden siyahtı o günlerde.

En çok korkuyu hatırlıyorum. Göğüs kafesinden başlayıp damarlarından bütün vücuduna yayılan, ellerini buz kestiren, bacaklarım titreten, gözlerine uykuyu haram kılan, kapkaranlık bir korku. Evin kapısından içeri adımım attığında biteceğine olan inancın, karanlık çökmesiyle solup gidiyordu. Korku, caddelerde, sokaklarda, kaldırımın kenarındaki papatyalarda, evlerin arasındaki solmuş güllerle dolu bahçelerde, sıcacık yuvaların kapılarının ardında, yollarda, duraklarda, dolmuşlardaydı. Korku, hayatlarımızın bir parçası, belki de tamamıydı.

Bundan sonra ne olacağım düşünmeye de korkuyorduk. Dile getirilen şeyler sanki bizi daha da köşeye sıkıştıracakmış

gibi hep susuyor, hep susuyorduk. Ailemizdeki o eski, coşkulu, gürültülü yemekler, yerini çatalların tıngırtısına ve saatin takırtısına bırakmıştı. Bildiğim ve sandığım üzere ülkenin dört bir yanda vaziyet böyleydi.

O gün, o sessizliği duyar gibi oldum yeniden. Gece yarısından yeni bir güne uzanan o saatlerde yine korkunun tadını hissettim. Annemin kuşkulu bakışlarında o çaresizliği, umutsuzluğu, karanlığı gördüm yine. "Yapma" demek istedim. "Kimse yıkamaz bu demokrasiyi. Kimse kurşunlayamaz dalgalanan al bayrağımızı. Bağımsızlık türküsünü kimse susturamaz dudaklarımızdan. Bu ülkenin asil kam var damarlarımızda. Korkma..! "

Babamın gözlerinde bir eski aradım ister istemez. Babamsa hiç korkulu görünmüyordu. Benim boğazımda düğümlenen İstiklal Marşı'nı, bayrağını göklere salarak söylüyordu şimdi. Bu kez korkmuyordu kimse. Ve salalar yükseliyordu şehrimde, ülkemde.

Şehit edilmiş demokrasilerin acısını yeni bastırmış halkım, çıkıyordu sokaklara, silah doğrultulan demokrasiyi savunmaya. Ve onlar can veriyordu zalim kurşunların önünde. Yılmıyor, yıkılmıyor, savaşıyorlardı.

Korkudan arındım sonunda ben de. Yaşam vatan, ölmekse yine vatandı. El ele vermeli bu acımasız, maskeli terörün karşısında. Yenilgi nedir unuttuk çoktan. Kulak vermeli ezanlara, çağrılara...

Cesaretimle yüzümü tekrar döndüğümde soluma, korkuyu görmedim bu kez annemin çizgilerinde. O da canlanmıştı kutsal çağrıyla, o da silkinmişti kaygılan, umutsuzlukları. Caddemden yükselen tekbir uğultularına katıldık biz de. Dönülmedi o eski günlere, korkulara, yenilgilere. Ezdirmedi kendini büyük balkım. Esaretler geçti, suskunluklar geçti, bu kez ses-

sizlikler yerini devasa bir gürültüye bıraktı...

Ne kadım, çocuğu, yaşlısı geri durdu bu mücadeleden, ne düşünceler ayırdı bizi. Tüm vatandaşım, yediden yetmiş yediye koştu meydanlara. Demokrasinin tarih olmasına izin vermediler. Bu kez demokrasiye siper edip vücutlarım, onlar şehit oldular. Arşa yükseldi bembeyaz ruhlar.

Bir zamanlar umut çok uzaktı, şimdi kasvet çok uzak. Bir zamanlar hayat bıçak sırtıydı, şimdi özgürlüğün ferah nefesi var.

Vatanımda hayat var hayat. Toprağımda huzur var. Barış var. Silah sesleri yükselmiyor gecenin buğulu rüzgârlarının arasından. Güneş doğuyor sabahlarımıza. Parlak, aydınlık, ferah gündüzlere uyanıyoruz. Türk olmanın gururunu taşıyoruz bayraklarımızla. Eskiden başucunda oturup hasretle uzakları düşlediğim penceremden al bayrağım salınıyor. Özgürlüğün kokusu var her yerde.

Başardık diyorum anneme. Başardık bu sınavı. Kazandık bu savaşı. Kocaman gülümsüyor gözlerime.

"Bir daha olmayacak." diyor. "Kimse cesaret edemeyecek böyle cesur, yiğit yüreklerin sevgisiyle beslenen bir demokrasiye el sürmeye..."

Elindeki bayrağı havaya kaldırıyor ardından, meydan okur gibi tüm kötülüklere, tüm esaretlere... Bu sert rüzgâr, ateşimizi alevlendirmişti sadece...

Hüseyin Özbuğday Anadolu Lisesi
ANTAKYA/HATAY

BEN ANADOLU'YUM

Elif Naz ŞİMŞEK

Ben, toprağı verimli kökü sağlam ulu bir ağacım. Benim fidanımı 27 Temmuz 1299 tarihinde Ertuğrul oğlu Osman Gazi Söğüt'te toprağa dikti. Toprağım verimli köküm sağlam olunca çabuk boy attım geliştim. 27 yıl Osman Gazi beni suladı, büyüttü. Sonra sırası ile Murat, Beyazıt, Mehmet, Murat ve Fatih Mehmet.

Fatih Sultan Mehmet 1451–1481 yılları arasında tam 30 yıl bana baktı, suladı. Öyle geliştim ki artık cihanı kollarımın altına gölgeme aldım. Her milletten insanlar gölgemde nefes aldı, soluklandı. Fatih Sultan Mehmet'ten sonra oğlu Beyazıt görevi aldı. 31 yıl bana baktı, suladı. Yaşlandı. Oğlu Selim babasına: "artık yaşlandın bu cihana gölge olan ulu ağaca bakamıyorsun görevi bana ver" dedi. Fakat Beyazıt görevi vermek istemedi. Fakat oğlu Selim'in ısrarı ve askerlerin Selim'i desteklemesi sonucu görevi Yavuz Sultan Selim devraldı. Bu benim tarihimde ilk defa görevin zorla el değiştirmesidir yani darbedir. Babadan oğula devrederek Yavuz Sultan Selim'den sonra sırasıyla: Süleyman, Selim, Murat, Mehmet, Ahmet, Mustafa ve Osman namı diğer Genç Osman devraldı. Fatih Sultan Mehmet'in 1451'de görevi devralmasından sonra benim gelişmem ve büyümem çok parlak bir dönem yaşadı. Fakat bu dönem 1579 yılında Sadrazam Sokulu Mehmet Paşa'nın Ölüme kadar sürdü. Bu tarihten sonra büyümem ve gelişmemde duraklama başladı.

Toprağım verimli ve çok sağlamdı. Çok büyümüş ve çok gelişmiştim. 1579'dan sonra bana bakmakla görevli olanlar bu gelişmişliğe ve büyüklüğe bakmak daha da geliştirmek becerisinde zaafa düşmeye başladılar. Dallarımda yapraklarımda sararmalar başladı.

1618 yılında göreve gelen Genç Osman benim bu verimli topraklar üzerinde daha da büyümem ve güçlenmem için bir dizi yeni ve acil sert tedbirler uygulamaya karar verdi. Çok genç yaşta göreve gelen Osman'ın bu kararları bazı askerler tarafından hoş karşılanmayıp ayaklandılar. Bu isyancılar Genç Osman'ı zindana kapatıp sonra da katlettiler. Yerine amcası Mustafa'yı getirdiler. Genç Osman görevinden zorla alınıp öldürülen ilk kişidir. Genç Osman'ın darbeyle katledilmesinden sonra sırası ile Murat, İbrahim, Mehmet, Süleyman, Ahmet, Mustafa, Ahmet, Mahmut, Osman, Mustafa, Abdülhamid ve 1879'da Selim geldi.

Toprağım verimli köküm sağlamdı. Fakat kötü ve zayıf yöneticilerin elinde bu dönemlerde de gelişmem durdu. Hatta dallarımda ve yapraklarımda kurumalar oldu. İşte bu kötü gidişe son vermek için 1879'da göreve gelen Selim bazı ıslahat ve iyileştirme kararları aldı. Bu kararlarla rahatı ve çıkarları bozulan bazı ordu ve ulema mensupları 29 Mayıs 1807'de Selim'i zorla görevden indirerek yerine amcası Mustafa'yı getirdiler. Selim amcası Mustafa'nın emri ile boğularak öldürüldü. Mustafa bir yıl görevde kaldıktan sonra sırası ile Mehmet, Abdülmecid, Abdülaziz, Murat, Abdülhamid, Mehmet Reşat ve Mehmet Vahdettin göreve geldiler. Bu süre içerisinde gerileme sürecim devam etti. Abdülaziz ve Abdülhamid görevlerinden darbe ve zorlama ile uzaklaştırıldılar.

Toprağım verimli köküm sağlamdı. Fakat bu süre içerisinde özelliklede Mehmet Reşat ve Mehmet Vahdettin döneminde zayıf düşmemi fırsat bilen haşereler dünyanın dört bir

yanından üzerime saldırmaya, dalımı kolumu kırmaya, kökümü kurutmaya çalıştılar.

Her dalımı bir haşere ırkı işgal etti. Tüm bu saldırgan haşereleri kendi özümden çıkacak birinin temizleyeceğinden emindim. Çünkü benim toprağım verimli köküm sağlamdı. Çok yıpranmıştım çok dal ve kol kaybetmiştim ama köküm ve özüm sağlamdı.

1914'te Dünya birbirine girdi. 1918 yılına kadar savaştılar. Bu savaşta ben de çok budandım. Dallarım kırıldı fakat bir gün beklediğimiz kurtarıcı kendi özümden çıktı. "Mavi Gözlü Dev" Mustafa Kemal, ordusuna ve halkına önderlik yaparak beni işgal eden haşereleri birer birer temizledi. Kuruyan kırılan dallarımı yeşertti. Halkı ile ordusu ile öyle bir çalıştı ki; ben toprağı verimli kökü özü sağlam ulu ağaç yine eski ihtişamıma kavuşup etrafıma gölge olmaya başladım. Mustafa Kemal her bir dalıma bir isim verdi. Cumhuriyetçilik, Devletçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Laiklik, İnkılapçılık dedi. Gölgemde herkes yine mutlu ve refah içinde yaşamaya başladı. Fakat benim gelişip güçlenmemi istemeyen haşereler her zamanki gibi her fırsatta bana saldırmaya ve zarar vermeye çalıştılar. 27 Mayıs 1960'da, 12 Mart 1971'de, 12 Eylül 1980'de ve 28 Şubat 1997'de yine ortaya çıkarak saldırdılar. Filizlerimi, fidanlarımı kırdılar, yapraklarımı döktüler. Yine de kurutamadılar. Kırıldığım yerden yeniden daha gür filizlendim büyüdüm.

Ve 15 Temmuz 2016, kara gün, kapkara gün…

Bugüne kadar gördüğüm, yaşadığım ihanetlerin en büyüğü, en acımasızı, en kalleşi. Kendi gölgem altında yaşattığım, kanımdan canımdan bildiğim haşereler, hainler 15 Temmuz 2016 akşamı beni kökümden kurutmak için saldırdılar. Gövdeme, köküme kurşun yağdırdılar, üzerime uçaklarla bomba attılar, üzerime tankları sürdüler. Ama bir şeyi unuttular. Be-

nim toprağım verimli özüm ve köküm sağlamdı. Gölgemde yer verdiğim beni sahiplenen gerçekten özümden olan, Osman'ın, Orhan'ın, Fatih'in, Süleyman'ın, Mavi Gözlü Dev Adam Mustafa Kemal'in torunları bana öyle bir sahip çıktılar ki gövdeme, köküme, dalıma kendilerini öyle bir siper ettiler ki hainlerin, haşerelerin ne uçakları işe yaradı ne de tankları. Hepsi ama hepsi hainliklerinin, kalleşliklerinin cezasını çekecekler. Dünya âlem bir kere daha gördü ki; hiç kimse bana zarar veremez, dalıma, gövdeme, köküme dokunamaz, toprağıma göz dikemez.

Ben toprağı verimli, kökü ve özü sağlam ulu bir ağacım. Gölgesinde, Osmanları, Fatihleri, Selimleri, Süleymanları, Mustafa Kemalleri yetiştirmiş, Koca cihana gölge olmuş Anadolu'yum.

Payas Nursan Anadolu Lisesi
ANTAKYA/HATAY

AHİR

Gamze OĞUZ

"… Yüksek karlı dağların etrafından akan volkanın korları, yağmurun cama vurmasının ardından ortaya çıkardığı tatlı takırtı gibi ahenkle aşağıya süzülürken, şu an baktığım fotoğrafında hayaletler bana asla yalan söylemezdi. Benim payıma düşen, terk edilmiş bir merdivenden aşağıya mutlu gözlerle bakarak seni izlemekti. Benim payıma düşen perdenin arkasındaki berrak göğü sana anlatmaktı. Seni bulabilirdim. Sen yaşayabilirdin, gülebilirdin, sevebilirdin, ağlayabilirdin. Ve bu senin duygularını kaybetmeni sağlamazdı, seni katran karası toprağın altında bırakmazdı. Senin sonun olmazdı."

Yıldızların bana verdiği umut ışığında huzursuz olsam da gözlerimi kapattım. Bir rüya görmüştüm. Beni parçalarıma ayıracak yolumun üstündeki ağaca tırmanıyordum. Tepedeki, en tepedeki sağanakta cennetten bir parça görmüştüm. Bekliyordu, sabırsızca, benim için ve ben uzaklara koşuyordum. Bir gün dünyadan kaçıp gidebilecek miydim? Kendi can kırıklarımın altında ezilmeden kaçabilecek miydim? Kimse bilmiyordu. Ve yağmurun altında dans ediyordum. Okyanusu dinliyordum. Kumun içinde bir yüz gördüm. Ama onu aldığım zaman ellerimde gözden kayboldu. Parçaları birer gözyaşına dönüştü. Düştü. Kayboldu, sonsuz acıda. Ardından büyük bir patlama sesi duyuldu. Dünyam ters döndü, toprak, okyanus oldu, lavlar kar oldu, ben düştüm.

Uyandım. Hem de kızıl alevlerin her yeri sardığını görerek. Nefes alamayarak, aceleyle ayağa kalkmaya çalıştım. Bu denizlerin, okyanusların altında ki o tatlı nefessizliğe benzemiyordu. O kadar korkunç bir ortamdı ki dışarıda ki çığlık seslerini zar zor işitebilmiştim. Büyük bir mücadele vererek kapıya ulaştığımda ise ardında neler olabileceğini tahmin bile etmek istemiyordum. Kapıyı açtım. Ve tam anlamıyla felaketle karşılaştım. O kadar korkunç bir görüntü vardı ki karşımda, hiç dışarıya çıkmamayı diledim. Kocaman tanklar önümden sanki çok normalmiş gibi yolda ilerliyordu. Şaşkınlıktan boğazım düğümlenmişti. Askerler etrafta koşuşturuyor ve ne olduğunu anlamadığım bir şekilde silahlarını doğrultuyordu. İçlerinden biri bağırdı: "27 Mayıs! 27 Mayıs!"

"… Odandan çıkman gerekmez, masanda oturmaya devam et ve dinle.

Dinleme bile, sadece bekle.

Bekleme bile, gerçekten sakin ve yalnız ol.

Dünya özgürce sunacaktır kendini sana.

Maskesinden sıyrılmak için başka seçeneği yok, huşu içinde yuvarlanacaktır ayaklarının dibine.

Benim payıma düşen, bir perde asılmasının benden aldığı gökyüzüdür.

Benim payıma düşen, terk edilmiş merdivenlerden inmektir ve ulaşmaktır bir şeylere çürüyüşte ve gurbette.

Benim payıma düşen anılar bahçesinde hüzünlü gezintidir.''

Öyle korkunç bir o kadar duygusal geceye, geçmiş ile başlamam sanki olacak bir şeylerin habercisiydi. Üstümdeki kalın battaniyeye rağmen ürperdiğimi hissettim.

Bir çocuk çığlığıyla dalmış olduğum uykudan sıçradım. Ardından bir kadın çığlığı doldurdu odayı. Ardından bir bebek

çığlığı. Şiddetli bir şekilde titremeye başladım. Bağırmak istedim, sesimi kaybettim. Ruhum sanki olanları önceden tahmin etmiş gibi korku ile sıkışıyordu. Korkarak, ürpererek tahta kapıyı aralamam ile üstüme kan kırmızısı bedenler düştü. Çığlık atmak istedim hatta öyle bir çığlık atmak istedim ki yer yerinden oynasın istedim. Ama tek yapabildiğim titrek bir nefes alarak yere yığılmak olmuştu. Kafam kurşun yaraları olan kanlı kaldırıma çarparken harelerime son dokunan şey, yıpranmış, pörsümüş siyah asker botlarıydı.

Beyazdı. Siyah oldu. Sonra bir insana dönüşerek bana bakmaya başladı. Konuşmak için ağzımı aralamaya çalıştığımda susturdu beni. Duymaya çalıştım. Bomba sesleri ve insan çığlıkları birbirine karıştı. Karşımda ki beyaz kıyafetli, üzgün suratlı kadın bana iyi olup olmadığımı sorarken tek diyebildiğim ne olduğunu sormaktı. Cevabı ise içeriye giren yüksek rütbeli belli olduğu asker verdi: "12 Eylül."

"… Yatır başını eskiden kalbimin olduğu yere
Dünyayı üstümde tut,
Yeşil çimlere uzan.
Beni sevdiğin zamanı hatırla.
Sevgi, neşe ve keyif istiyorum.
Para değil ki bana mutluluk yaşatan,
Elim kalbimde ölmek istiyorum.
Geriye dönüp bakarak vaktini boşa harcama, o yöne gitmiyorsun.
Biliyorsun bizim gibiler için bir yer var hala.''

Ellerimi belli bir ritim tutarak masaya vuruyordum. Karşımdaki insan topluluğu oldukça meraklı bir şekilde neden burada olduklarını merak ediyorlardı. Onları daha fazla bekletmeyerek istedikleri cevabı verdim: "Bugün bir İstanbul

turu yaptırmak istiyorum. Bu öyle bir gezi olsun istiyorum ki geçmişin tozunu üstünde taşıyan bu elmas gibi şehri bir daha unutamamalarını istiyorum. Öyle bir gezi olsun ki hayatlarında böyle bir şehir görmediklerini anlatsınlar torunlarına.''

İstanbul sokaklarında ağır ağır ilerliyordu otobüs. Temmuz sıcağından bunalan insanlar neredeyse camdan dışarı çıkacaklardı. Ben ise telefonumda haber sitelerini okuyarak bir yandan da şoföre ne taraftan gidileceğini anlatmaya çalışıyordum. Gözüm o anda ileriye takıldı. Boğaziçi köprüsünün önünde büyük bir insan trafiği vardı. Kafamı biraz daha aşağı indirdiğimde son dakika haberleri olarak ortaya çıkan şeyleri dehşet içerisinde okudum. Otobüsün kapıları ardına kadar açılırken büyük bir insan topluluğu olarak ilerledik köprüye. O anları fazla hatırlamamakla birlikte her şeyin büyük bir hızla geliştiği yerde duyuyordum zafer nidalarını: "15 Temmuz!''

Balçova Anadolu Lisesi
BALÇOVA/İZMİR

HUDUT

Melike KACIR

Soluk bir ay ışığında savaşın nidaları atıldı körpe yüreklere. Düşman işgal istiyor, bir halka kızıl mürekkepli bir kalem veriliyor, henüz kapanmış tozlu bir defterin sahifeleri tekrar açılıyordu. Bir nahif hilalin ucuna asılmış kan kokulu destana uzanıyor zayıf kollar. Bir hilalin rengine aldanıyor katran karası vurmuş hain yürekler. Ama bilmezler, ak yüreğe kara bulaştırmak zordur. Yeni doğmuş bir bebek kundağa sarılıyor, bir baba bir avuç toprağı sırtına alıyor, kelime defterine ihanet yazılmamış bir çocuk rastlanmadık bir kâbusa uyanıyordu. Bir kutlu yol ki, Ömerlerin pak anlı aydınlatıyor, geçmiş bir hatırada bir idam sehpası devriliyordu.

Ötelerden gelen sisli bir leke seher bulutlarına meylediyordu o gece. Bir kutlu yürüyüş ki, niceler ölüyor niceler doğuyordu. Bir yerde gerçeği bilinmeyen gölgeler ahşap bir atı dolduruyor, daha önce tanık olunmayan karanlık eller uzun yeleli bu atı kamçılıyordu. Kişnemeler yakarışlara, kutlu haykırışlara dönüşüyordu. Aynı kanlı hilali bu defa berrak sesler yıkıyordu. Ulu bir çınar ağacının gölgesiyle yetinemeyenler ağacı istiyordu. Önce dalların tenha sokaklarında bezirgânlık ediyor, sonra ağaca ulaşmaya çalışıyordu. Aynı gece o çınar ağacı ne gölgesine ne de toprağına karışmış suya meyledene izin verdi. O gece, bir çınar

ağacının dalları göğün ordularına karıştı. Uzakta bir asker koşuyor, ötede bir burç devriliyor, tozlu deftere çamur bulaşıyor, bulaşan çamuru kızıl bir mürekkep temizliyordu. Kızıl mürekkep, defterlere sığmıyor adın, ne adın ne şanın. Bir şairin kalemini kırıyor, tamamlanmamış son satıra üç nokta koyuyor, sahifelerine savaş giydiren bir yazarın koluna kelepçe takıyordu. Sonrası bir nefes, sonrası göz açıp kapama, sonrası gözü bir kapayıp bir daha açamama. Şehadetin kaftanı atılıyordu bahar kokan omuzlara ve bu yaldızlı kaftan bembeyaz bir kefene dönüşüyordu. Alın ak, yürek cesur, gözler namlu, kalpler pusu tutmuştu.

Zemheri bir kışı getirmiş şimdi akan kan büyümüş harelere. Her gün gündüze örtü olan gece, bu defa bir kahramanın kanını alıyor makberine. O uyanış ki, güneş kesildi ecdat kokan bir neslin yüreğine. Bayrak, el değmemiş bir kefen şimdi. Bayrak, düşmanımın kanlı, zayıf ve naçiz kollarının uzandığı bir huduttu. Ansızın el değmemiş bir ayın tanıklığı değiyor kulağa. Bir akşam hicran dolaşıyor ulusun sokaklarında. Sokaklar ki dikenli bir karargâh gül kokan. Vuslat tankın önünde bir kelam, kollarında kan. Göğsüne topladığı bir avuç toprağı dökmeden tutuyor namluyu. Namlu, soğuk bir delik içinden nefesler akan. Yaftaya bir milletin adı yazıldı o gece ve ondan öncelerde. Kimi sona, kimi başa. Bilmedi uzanan kol ne başı ne sonu. Saldırırken hainler yurdun dört bir yanma, bir ses aksetti aynı anda o sokaklarda tüm ruhlara. Tarih kokulu bir minareden gelen sala sesini doluyorum bir saatin yelkovanına, akrebi ki kanıma akan bir bedbinin ayak sesleriydi. Bir gece ki, kan tuttu gönül mevsimlerini. Huduttur yürekler, yaklaşan ölür. Kan ki. Nasır tutmuş ellerde akarken zafer artık verilmiş bir hükümdü.

Kahraman, kirpik uçlarına bırakıyorum sözlerini, ala boyanmış ellerinden öpüyor, destanımı aynı hilalin huzmelerinde

saklıyor, alımı alına katıyorum. Ey bivefa hilal! Şehidimi makberine saklıyorum, yaldızlı kaftanım, sen şehidim, el değmemiş harelerine doluyorum bayrağımı. Ak bulanmış bedenini kabule kara toprağım meftun oluyor.

Karşıyaka Lisesi
KARŞIYAKA/İZMİR

ÖZGÜRLÜĞÜ 15 GEÇE

Sude ORGANOĞLU

Bir kahramanlık hikâyesi bu anlatılacaklar. Bir ananın gözyaşı, bir milletin ağıtı, sevdiklerinizin çığlığı. Hüzün dolu, kahramanlık dolu bir hikâye. Bütün sevdikleriniz, aileniz bir gecede nasıl kaybolur, nasıl ruhu göklere çıkar, onun hikâyesi.

Vatanınız tehlikedeyse yapılacak kaç türlü şey vardır? Siz nelerden vazgeçersiniz? Hayatınızdan vazgeçer misiniz? Belki şu an bu ülkede bir anne yeni bir kahraman doğuruyor, o gece yüzlercesi şahadet şerbetinden içti. Binlercesinin hayatı değişti. Nefes dediğiniz nedir ey sözü geçenler? Bir an kesilecekse, bir an içinde boğulacaksanız yudumlarınızda bunu layıkıyla yapmak değil midir en iyisi? Vatanı korurken, sivil ya da asker fark etmeksizin içiniz titrerken, kanımız kaynarken, haine geçit vermeyen sizlersiniz! Bir neslin uyanmasını, ülkenin nasıl ve ne şartlar altında korunacağını anlattınız. Ne de iyi yaptınız! Sizin ruhunuz şad olduğunda bir çocuğun gülücüğü duyuldu tüm bu evrende. Öyle neşeli fakat öyle de hüzünlü. Zorla başa gelene biat edilmez, sizler bizlere bunu gösterdiniz. O gece bir kahramanlık destanını en kötü senaryo altında yazdık. Biz gençlere bunu gösterdiniz. Bizler izlerinizi takip edeceğiz, en iyi şekilde, emanet ettiğiniz mirasınızı sürdüreceğiz. Onu gelecek nesillere aktaracağız. O geceki yıldızlar bile parlamıyordu, o gece ki zifiri karanlığın ortasında bir ışık belirdi. O vahşetin ortasında özgürlük ışığı aydınlattı yüzlerimizi. Al-beyaz bayrak ki özgürlük ol-

madan gönderde olmaya utanır, onurla, gururla, şerefle çekildi yeniden aydınlık geleceğimize. Bir kor ateş ki hep sol yanımızda, bir deli rüzgâr ki hep ardımızda. Eğer ki gözlerimizde görüyorsanız o kıvılcımı, hissediyorsanız bu ülkeyi korumaya olan hevesimizi, onlar sayesindedir, birlikte atan kalplerimiz sayesindedir. Bazen bir zırh oldu en aklınıza gelmeyecek şeyler, bazen bir silah oldu en güvendiğiniz yerler. Ve o silah başımıza dayandığında, tüm Türkiye'nin gücünü gördük. Bazen Mehmet Köse olduk, bazen Semra Tutar, bazen Gökberk Özeş, bazen Hande Fırat, gerekirse Ömer Halisdemir oluruz. Biz öyle bir milletiz ki gerekirse bir saniye bile düşünmeden sokaklara çıkar, başımızdan aşağı o canımızı teslim ettiğimiz askerler tarafından bomba yağdırılırken göğsümüzü gerer, bağımsızlığımızı hangi durumda olursak olalım muhafaza ederiz. Eğer ki gök kırmızı yer beyaz olmazsa vatan bilmeyiz bastığımız topraklan. Tarihin başından beri eğer özgürlüğümüze gölge düşerse yaşıyor bilmeyiz kendimizi. Eğer kaybediyorsak bir bir sevdiklerimizi, sevdiğimizdendir vatanı milleti. Tehlikedeyse değerlerimiz onları korumasını da en iyi biz biliriz. Her 100 yılda bir destan yazan bir milletiz, bizler kahramanlarız.

Bir şüpheniz varsa tarihimize bakınız. Kahraman milletim hep kahraman kalacak, değerlerimiz her daim korunacak. Sevdikleriniz hep yanı başınızda olacak. Bu millet her zaman kendini müdafaa edecek. Ne demiş İstiklal Şairi: "Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal! Olsun artık, dökülen kanlarımın hepsi helal. Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal: Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet; Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal!"

Balçova Anadolu Lisesi
BALÇOVA/İZMİR

KARA SİSLİ GECELERE BİR DAHA ASLA!

Büşra ÖZÜÇALIŞIR

Gün alçaktı. Gün haindi. Gün karaydı ülkemde…

Yürekler buruk, hayaller yitik… Kanlı bayrağı indirmeye çalışanlar kadar haindi gece.

Güneş o gün doğduğuna pişman bir bakış sergiliyordu gökyüzüne. Hıçkırık sesleri geliyordu uzaklardan.

Bir kadının gözyaşları sarıyordu aciz bedenimi. Hüzünle şaşkınlık arasındaki tezatlığı o yaşlar dolduruyordu.

Saat 21.30 suları. Sarmış vatanı birkaç hain cuntacı. Esir almışlar halkımın cesur kadınını. Gökyüzünden indireceklermiş ay yıldızı. Susturacaklarmış selayı. Vuracaklarmış Allah yolundaki imamı.

Ama…

Şerife Bacı susar mı ey hainler!
Ömer Halisdemirlerin biter mi hiç mermisi?

Vatan nöbetinden alıkoyamazsınız Ahmet Mehmet Oruç kardeşleri.

Başkomutanımızı vuracaklarmış. Acıtacaklarmış yüreğimizi. Alıkoyacaklarmış aziz milletinden. Hain bir pusu kurmuşlar. Otelini kurşunlamışlar. Demokrasiyi yok saymışlar.

Kimin gücü yeter başkomutanımızı vurmaya? Hangi kur-

şun kanatır cumhurun yüreğini ve hangi dine sığar bu yapılanlar?

Haine korku salan, mermiye kafa tutan milletiz biz metin olduk hepimiz ayrı ayrı Mehmet'iyiz.

Yazıklar olsun kanı bozuk insan görünümlü varlıklara!
Vatanını düşünmeyen kaygısız evlatlara!
Vatan ve millet en güçlü hazinemiz.

Bahanesi yoktur ortak derdimiz. Mehter marşları bizim. Vatan bizim. Toprak bizim. Firdevs cennet şehitlerimin Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyiz. Cenabı hakka dua eder, baş tacı ederiz. Vatana cennet dedik. Toprağı bizim bildik. Toprak uğruna ölen varsa vatandır dedik.

Bu vatan boyun eğer mi? Bu sela hiç diner mi? İner mi şanlı bayrak Değer mi mermi kalbe? Ne diyor bak Akif: "hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım."

Sokakta dört bir cihan… Türk, Kürt, Arap, Çerkez… Dört bir millet ten tene. Tek yürekte el ele. Ey Türk milleti! Zafer çığlıkları yükseldi. Siperdi bu beden, fedaydı bu can. Umuttu bu toprak.

Bir demokrasiye daha evet denilmişti. Mucizeye atılan imzalar yarınlara temeldi. Mustafa Canbaz, Ziya, Ayşe, Abdullah Tayyip… Hepsinin rolü aynıydı kahramanlık öyküsünde başrol…

Tarihimin destanı, ulusumun her yanı… Karış karış toprak kokar şehitlerimin sofrası. Ve bir de Boğaz köprüsü… Gururlu annelerin geçidi… Yarım kalmış hayallerin emeği… 15 Temmuz… Şehitler geçidi… İman dolu göğüslerin nefesi, kükremiş sellerin bendini çiğnemesi, enginlere sığamaması kalplerin. 15 Temmuz Şehitler Geçidi…

Yüreklerin yangın yeri, farklı lisanların istikbal evlatları, tankları ezip geçen vatan sevdalıları.

Bir kez daha başlıyor gözyaşları yürekten, boşanıyor dağlara, vadilere sağanak sağanak. Tankın altında kalıyor yurdumun evlatları ama uğratmıyor yurdumu alçakları. Ey hak peşin de koşan vatan sevdalısı Yiğidim! Hüzünlenme, pes etme, yeis kapılma. Millet kurtuluş savaşını hiç unutur mu? İşte bu da İkinci KURTULUŞ SAVAŞI…

Anımsamaz mı bu cennet vatan uğruna canını feda eden yiğitleri?

Kısılır minareden yükselen salavat-ı şerifin sesi? Yorulur mu insan hak yoluysa kaderi.

Yıkıldı başına şer çetesinin kötü emelleri tarihi bir duruş sergiledi milletin iradesi. Milletin kuvveti milletin sesi, milletin iman dolu yüreği.

Selam olsun acıya sığdıramayan gözü yaşlı analara.

Selam olsun Çanakkale ruhunu yaşatanları. Selam olsun aziz halkıma.

Gün ağarıyor. Aydınlık günleri kuşlar müjdeliyor. Kanatsız melekler sarıyor meydanı.

İmandan sonra vatan diyorlar. Yürekleri alev alev yürekleri volkan, damarlarındaki asil kan, kelimelere sığamıyor. Sığınacak bir liman arıyor amansızca.

Bir ses geliyor ya Rab, yeşeriyor güler yüzlü ağaçlar, sığamaz oluyor, bulutlar halktır devlettir, vatandır imandır, polistir-askerdir! Hepsi canımız, hepsi içimizdeki yaradır. 254 şehit bin asra yadigardır. Vakit geldi. Vatan nöbeti yineleniyor. Asil kanlar Türkiye'me sığamıyor. "Bir hilal uğruna ya Rab! Ne güneşler batıyor."

Mardin Anadolu Lisesi
ARTUKLU/MARDİN

UMUT

Aynur AKSOY

Bir zaman önce yorgundu insan. Nefes almaktan utanırdı. Kahvelerde oturmaktan, sabah işe akşam eve gitmekten sıkkındı. Gökyüzünü ayakta tutmaya çalışmaktan yorulmuş, yeryüzünü ayaklarıyla aşındırmaktan bitap düşmüştü. Yüksek rakımlı acılar çoğalmıştı. Ama olana manzara, sağırlara ses, aksaklara denge, yabancılara yer ekilmişti. Bize ait olan her şey bir telefon görüşmesinde alınmıştı sanki. Çarpık, güdük ve yerine oturmamış gülüşümüz; bir cenazeye girerken bırakılmıştı. Renklere siyah hükmediyordu. Umutları duvarlara çarpa çarpa düşüyordu apartman boşluğunda insanlığın. Sokaklar ruh cesetleri ile doluydu. Pencerelerden gökyüzüne bakmayı unutmuş insanlar sarkmıştı. Bankalar büyüktü bir tek insanın kalbine oturan kasaları vardı birde. Bütün kütüphaneler yakılmıştı. Bütün ormanlar çürümüştü. Mevsimler kaybolmuş, sadece soğuk kalmıştı. Ve insanlar eksik kalmıştı. Gün geçtikçe de insanlar eksiliyordu. İnsanlar ile beraber insanlık... Bilenler, mağaralara saklanmıştı; bilmeyenler hüküm sürüyordu. İnsan, insan olmayı unutmuştu. Biri bekleniyordu, herkes bekliyordu. Umutsuz bir bekleyiş vardı, umuda doğru umudu bekleyen insanlar umutsuzdu. Yeni bir yıldız doğurmak için intihar eden her yıldızın hakkı kalıyordu omuzlarında. Ve yük ağırlaşıyordu. Birinin gelip kaldırması gerekiyordu. İnsanlar beklemekten ve ne beklediklerini bilmemekten yorulmuştu. Herkesin için-

den uğurlayamadığı ama kimseye de söyleyemediği bir umudu vardı, kıyıda köşede.

Sonra ansızın...

Ansızın güneş doğmadan hava aydınlandı. Beni uyandıran da oydu, biliyordum. Rize'den esmeye başlayan bir rüzgar sardı etrafımızı. Gür sesli ve cesurdu. Ölmüş ruhları, özgürlüğe kavuşturacak oydu. Sesi umut olacak oydu. İnanç olacak oydu. Geceler, umut dolu yarınlarla doluydu. Gündüzler aydınlanıyordu.

Ama bir gün... Diğerlerinden daha karanlık bir gecede... Gökten korku yağdı. Sonra insanlardan daha çok kurşun. Yollarına tanklar çıktı, namluları hep masumlara dönük. Üniforması kanlı insanlar kalkmaya başladı ayağa. Darmaduman oluyordu, cennet vatanın dört köşesi. Gök işte, çöküyordu sanki, yine altında kalacaktık. Tekrar oluyordu işte. Tarih yeterince okutulmamış gibi, tekrar ediyordu. Sokaklara korkuyla hükmedecek olanlar, başa gelmek için yine acımasızca koşuyor, bağırıyordu.

Kimse durdurmayacak mıydı bu geceyi? Temmuzun ortası böyle kanlı mı olacaktı? Siyah yine örtecek miydi yükselmeye henüz başlayan gökkuşağını? Yokluğa umut olacak biri çıkmayacak mıydı? Yoksa bu gece, en soğuk zaman mı olacaktı?

Birden...

Minarelerden selalar yükselmeye başladı. Anneler evlatlarını yoluna yolladı onun. Kaç insan korkusuzca koştu peşine.

Evet, işte oydu.

Rize'den esen o gür rüzgar bir kez daha buradaydı. Umut olmaya, zafer olmaya koşuyordu.

Memlekete can suyu olmaya koşuyordu.

Kanla hatırlanacak bir geceyi, gökkuşağına çevirmeye, yokluktan acı kaç hikâye varsa süpürmeye geliyordu.

Parçalanacak, silinecek ve yakılacak şehirde eksik ne varsa telafisi olmaya geliyordu.

15'iydi temmuzun...

Kinle, öfkeyle yola çıkmışların; imanla gark edildiği geceydi.

Ebu Cehillerin, Ömerlere yenildiği; yıldırımların güllere inkılap ettiği geceydi.

O gece Başkumandanı önderliğinde tarih yazan bir milletin gecesiydi.

Ve o gece "kaderin üstünde bir kader vardır" diyenlerin bir kez daha haklı çıktığı geceydi.

Dargeçit Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
DARGEÇİT/MARDİN

ANAMA MEKTUP

Merve ÇİÇEK

Sen hep derdin ki: " Oğlum, eğer vatansa mesele, de ki giderim bunun için bile bile ecele!" Bu söz geldi o akşam aklıma... O akşam hiç korkmadım biliyor musun anne? Çünkü ben sadece Allah'tan korkarım. Bizi hiç kimse yıkamaz! Bizim helal süt emmiş milletimiz; para için, mevki için özgürlüğüne kelepçe vurdurmaz.

15 Temmuz gecesi ben de dışarıdaydım ana. Evde oturamazdım ya! Ben hiç korkmuyorum anne! Sakın sende korkmayasın. Ölürsem şehit olurum, sana kavuşurum, bundan büyük mutluluk mu olur? Anacım, ya o sancak aşağıya inmeyecek ya da ben bu dünyadan gideceğim. Merak etme anne, ben savaştan kaçmam, silahımı bir kenara bırakıp da oturmam. Bana emanet ettiğin kardeşimi, bütün milleti yaşatmalıyım. Korkacak bir şey yok ana! Ben, kızını Türk askerine emanet ettim. Eğer bana bir şey olsa, ona bir şey olmaz. Bilir misin ana, kızın bana ne dedi? Aynen şöyle dedi: "Abi, canını ver ama o sancak göklerden inmesin, eğer iner de bu eve gelirsen, böyle bir kardeşin yok bilesin!" Ağlamamak için kendimi zor tuttum biliyor musun? Üzüntüden değil, gururlandığımdan be anam! Küçücük kız ne anlar darbeden... Sen merak etme anam, kardeşimin de üzülmemesini söyledim. Ona ebedi diyarın çok hoş olduğunu söyledim. Eğer ölürsem senin yanına geleceğimi söyledim. Daha çok mutlu oldu. İşte anne, bana ne öğrettiysen yaptım. Sen rahat uyu anam! Biz arkadaşlarla vatanı kurtarmaya gidi-

yoruz, sakın üzülme, tek değilim. Bütün Türkiye yanımızda.

Tanıdın mı anne beni? Ben senin küçük kızın. Bu mektubu gördüm. Ben de seninle konuşmayı çok istiyorum anne. Seni çok özledim. Abim gitti biliyor musun? Senin yanına gelebilirmiş. Anne az sonra ben de çıkacağım dışarı. Abime söylemedim, belki kızar ama ben de korumak istiyorum vatanımızı. Diğer abilere söyledim, beni de götürecekler meydana. Belki ben de gelirim yanına, sana kavuşurum. Orada yaşarız hep beraber. Yanına gelemezsek sakın üzülmeyesin ha! Bizim yanımızda bütün Türkiye var, tek değiliz. Elbet bir gün yanma geleceğiz. Abim gelir de ben gelemezsem, yine üzülme, yine yalnız olmayacağım. Burada çok iyi abiler var. Şimdi benim gitmem lazım anne! Hakkını helal et.

Seni seven küçük kızın ve ağabeyi...

Kargan Meslek Ve Teknik Anadolu Lisesi
KARGAN/ORDU

HAK İLE BAĞ

Aleyna KAYABAL

İstiyorum, bağımsızlığı, özgürlüğü, kuşu ve denizi istiyorum.
Kardeşim! Bu günümü, yarınımı, beni diri tutanımı istiyorum.
Aşkı, direnişi, gözü kara sevdayı...
İstemiyorum, her bir zerresini ezbere bildiğim şu sevgili toprağı kaybetmeyi.
Ve İstiyorum, göğsümü kabarta kabarta ona, ölene dek vatanım demeyi.

Çocuktunuz sizlerde; pencere camına çizilmiş, buğulu hayalleriniz vardı, değil mi? Küçük ödüllere verdiğiniz büyük tepkiler vardı. İyilikler, güzellikler vardı vesselam. Dünyaya alışık değildiniz daha, zaten kim alıştırdıysa bizi şu dünyaya! Saf duygularla yoğrulan fıtratımızı zehirleyecek kadar korkutucu dünya. Ve küçük bir çocuğun gözyaşı fotoğrafının yorumu. Bizi, bu dünyaya kim alıştırdı böyle? Sorarım size, öyle bir alışmışız ki artık korku bizlere ait bir duygu iken bastırdıkça bize hâkim oluvermiş. Bunu, 15 Temmuz'da Türk milletine indirilmeye çalışılan darbe esnasında görmüş bulunmaktayız. Koltuk sevdasıdır, para hırsıdır. Hâkim olmuş surumuza.

Heyhat! Çok yazık! Çocukken, ilkokulda öğrencilere, demokrasiyle alakalı bin türlü kural, kaide yasa anlatır durur ya... Çocuk, asker gördüğü zaman, polis gördüğü zaman selam verir veya az çekinir ya... Bizler, ne yazık ki bilmek için biliyoruz.

Hâlbuki bilmek, olmak için kardeşim. Bilmek, olmak içindir. Bu ülkede bilançosunu bilmediğim, bu elzem darbe girişiminin olması ile her şey yeni yeni gün yüzüne çıkıyor. Bizler, hayatta öğrenciliğini daima ilan etmiş insanlar, o sözüm ona aydın kişilerin böylesine bir acıyı bize yaşatacağını bilemezdik. Bizler, bu dünyadan bir şey almaya değil hem ona hem kendimize, bir şeyler öğretmeye geldik. Eee, peki okumanın değerini, yıllardır dile getiren bu okuyup da cahil kalmış, insanlığa tartışılır varlıklara denecek söz nedir ki. Bu millet, evvelden belli anasıyla, atasıyla, vatan sevdasıyla özdeşleşmiş bir millettir. Ve belli ki artık hasta adamın torunları iyileşmiş, yaralarına merhem olmuş ve önderin izinden gidebilme yoluna baş koymuştur. 15 Temmuz gecesi, adını / sanını, ismini bilmediğimiz binler sokağa dökülmüştü. Analar ağlamaya başlamıştı. Gelecek olandan haberdar gibiydiler; ama ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Vatanları uğruna verebilecekleri tek hazineleri, iman dolu göğüsleri ve o ismini bilmediğimiz kişiler, bizim vatanımız için, yaşadığımız bu toprağı, şeref yoksunu insanların elleri ile kirletmemek için mücadele ettiler. Elhamdülillah ki bu şuura kavuşuyorlardı. Çünkü geçmişten tecrübelilerdi, biliyorlardı ki o gecenin sabahında ekmek almaya gidemeyebilirdi. Yılarca çalışıp biriktirdiklerini, alın teri ile kazandıklarını kaybedebilirlerdi. Ve bu şuurla vatanına milletine sahip çıkan o şerefli insanlara minnet borçluyuz. Çünkü onlar yalnızca bu günümüzü kazanmadılar, onlar yarına bakabilecek güç verdiler bizlere... Hakkımızı, hürriyetimizi, özgürlüğümüzü ayaklar altına almak isteyenleri, ipin altına koydular. Darbe başımızda olan hükümete değil arkadaş! Millete yapılan bir başkaldırıdır. Başa gelecek hükümetinin kim olacağına, hak ve hürriyetlerini bilen aziz Türk milleti karar vermiştir. Ve hem bu kararı doğru verebileceğini hem sözüm ona aydınların verdiği kararlara er ya da geç hayır diyebileceklerini 15 Temmuz

gecesindeki şerefli duruşumuzla bildirmiş bulunmaktayız. Ve ben, bu milletin bir ferdi olarak, geleceğime, milletime ırkıma, vatanıma ve mazluma her daim sahip çıkmayı bu vatan uğruna şehit olmuş tüm fertlere borç bilirim

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi
DÖŞEMEALTI/ANTALYA

DÜNDAR SEYHANLARDAN AHMETLERE, AHMETLERDEN FETÖCÜLERE MİLLİ İRADEYE İHANET TEŞEBBÜSÜNÜN ADI: "DARBELER!"

Mehmet Kaan KAYA

TDK kılavuzunda darbe, bir ülkede baskı kurarak, zor kullanarak veya demokratik yollardan yararlanarak hükümeti istifa ettirme veya rejimi değiştirecek biçimde yönetimi devirme işi diye tanımlanmaktadır. Bin yıldır bu topraklarda Türk-İslam mefkuresini atiye taşımak isteyen ve gücünü milletten alan iradeler, her defasında karşılarında çağının darbeci mankurtlarını görmüşlerdir. Çağın mankurtları, millet iradesinin tezahürü olan hükümetlere namlu doğrultmuşlar ya da muhtıra vermişlerdir. Her darbe ve muhtıra, milletimizin müreffeh yarınlarına galebe çalmıştır. Görünüşte aydın olan ama vesayetin temsilciliğini yapan jakobenler; İslam medeniyetini küçümseyen, ipleri medeni(!) Batı'nın elinde olan oryantalistler de darbe ve muhtıralara alkış tutmuşlardır. Milletimizin intibahını sağlamak isteyen, diriliş tohumlarım filizlendirmeye çalışan, milletin içinden çıkan avangart ruhlu aksiyoner dava adamları; aklı ve kalbi yağmalanmış üniformalı hainlerce derdest edilmişlerdir. Tarih 27 Mayıs 1960'ı gösterdiğinde otuz yedi üniformalı

hain, Milli Birlik Komitesi adı altoda cumhuriyet tarihimizin ilk ihanet teşebbüsünü gerçekleştirmiş; millet iradesiyle tek başına iktidara gelmiş ülkenin başbakanım ve iki bakam idam etmişlerdir. Demokrasinin üç şehidinin şehadetleri, ibret-ve tefekküre giden yekpare bir hissi milletin gönlüne yerleştirmiştir. 1960 Darbesi'nin üniformalı cuntacıları, aralarında "Dündar Seyhan'ın oğlu sınıfını geçti." diye bir gizli parola belirlemişlerdir. Darbenin gerçekleşmesiyle Dündar Seyhan'ın oğlu sınıfı geçmiş ama istiklal ve istikbal mücadelesi veren milletimizin güçlü yarınlara ulaşma hayali sınıfta kalmıştır. Üzeri karla örtülen kardelenlerin gün yüzüne çıkma çabalan misali milletin gün yüzüne çıkma çırpınışları 1971 Muhtırası ile yine engellenmiş; kardelenler asker postallarınca ezilmiştir.

Kaynağını milletten almayan, millete, devlete ve özgür yaşama karşı girişilen gayrı meşru hareketin üçüncüsü, 12 Eylül 1980'de "Ahmetler trenle geliyor." gizli parolasıyla gerçekleştirilmiştir. 1980 Darbesi ile güçlü bir demokratik hayatın inşasına darbe vurulmuş, binlerce insan fişlenmiş, zindanlar çürümeye mahkum edilen bedenlerle dolmuş ve onlarca kişi de "bir sağdan, bir soldan" denilerek idam edilmiştir. Millet, yeniden karanlığa mahkum edilmiştir. Skolastik yönetimi merkeze alan Levantenler, toplumdaki farklılıkları bir zenginlik olarak görmemiş; bir arada yaşama kültürünü tankların paletleri altında, .çiğnemişlerdir. Asırlarca aynı din ve mefkureyi paylaşmış Anadolu insanının birlik ruhunu yeniden oluşturmak, milletimizin her bir ferdine gönlünü açmak isteyen ve bin yıllık kardeşliğimizi ileri demokrasi standartlarında ötelere taşımayı hedefleyen milli irade, bu sefer karşılarında 28 Şubatçıları ve e-Muhtıracıları görmüşlerdir. Millet iradesine biat etmeyen, TBMM'yi sorunların çözüldüğü yer olarak görmeyen apoletli vesayetçiler, Alparslan döneminde yetişen ve günümüze kadar

gelen koca çınarı bir kez daha baltalamaya çalışmışlardır. Tüm bu ihanet teşebbüslerine rağmen zamanın ruhunu yakalamış, milletine, ülkesine sevdalı, davayı ve bin bir başlı kartalı omuzlayan liderler; gücünü milletten alarak cumhuriyetimizi güçlü yarınlara taşımayı, kardeşliğimizi tesis etmeyi kendilerine şiar edinmişlerdir.

Her darbe ve muhtıra ile geriye giden ülkemizi gerilerden alıp küresel güç yapmanın rüyasını gören ve rüyasını gerçekleştirmeye çalışan milli irade, bu sefer de aklını ve tefekkürünü mesihçi iradeye teslim eden üniformalı teröristlerin ihanet teşebbüsüyle karşı karşıya kalmıştır. 15 Temmuz 2016'da ederi F serisi 1 ABD doları eden cuntacılar, milletin rızkından keserek ödediği vergilerle alman silahların namlularını milletin kendisine doğrultmuşlar; hiç çekinmeden tetiğe basmışlardır. Kendilerine "Yurtta Sulh Konseyi" diyen üniformalı teröristler karşılarında milleti görmüşlerdir. "Bedr'in aslanları ancak bu kadar şanlıydı." diyen Akif'in Asım Nesline yakışır bir şekilde iradesine sahip çıkan milletimiz, darbenin bastırılmasında öncü rol oynamış; bu uğurda şehitlik ve gazilik mertebelerine ulaşmıştır. Kendisini kurtarıcı gören ve binlerce kişinin aklını, kalbini devşiren, okyanus ötesinde talimatlar yağdıran Avanjelist zihniyetin milli iradeye ihanet teşebbüsü; milletimizin iman dolu göğsüne çarparak bertaraf olmuştur. Yüce Allah: "Bütün yüzler Hayy ve Kayyum'a boyun eğmiştir. Zulüm yüklenenler ise perişan olmuştur." buyurmaktadır. İradesine sahip çıkan ve bu uğurda şehadet şerbetim içenler, Hayy ve Kayyum'a dönüş yapmışlar ama millete zulmeden darbeciler ise Yüce Allah'ın ayetinde belirttiği gibi perişan olmuşlardır. Mesihçi zihniyet tarafından iradeleri iğdiş edilen ve kendilerine "Yurtta Sulh Konseyi" adım veren üniformalı mankurtlann aslmda bozguncu olduklarını Yüce Allah, Bakara Suresi'nin 11. ve 12. Ayetlerinde

şöyle anlatmaktadır: "Onlara yeryüzünde bozgunculuk yapmayınız denildiğinde biz ıslah (Yurtta Sulh) edicileriz derler. Gözünüzü açın, asıl bozguncu onlardır ancak farkında değillerdir."

Bu bozgunculara fırsat vermeyerek bin yıldır bu topraklarda kardeşçe yaşamayı başarmış aziz milletimizin her bir ferdi, kendi istikbal ve istiklallerinin üzerine tankları süren " Dündar Seyhan'ın oğlu sınıfını geçti."

"Ahmetler trenle geliyor."
"Yurtta Sulh"

Parolalarının sahipleri cuntacılara geçit vererek ya kendilerini yokluğa, karanlığa ve zulme mahkum edecekler ya da kaynağını milletten alan milli iradeyle birlikte kutlu yolda kol kola yürüyerek müreffeh ve aydın yarınlarını inşa edip bin yıllık kardeşliği yaşatmaya devam edeceklerdir. Karar, keskin ferasetiyle oyunu gören ve oyunu bozmaya muktedir olan aziz milletimizindir.

Manavgat Bahçeşehir Anadolu Lisesi
MANAVGAT/ANTALYA

ÇOK KARANLIK BİR GECE

Sinem ÇETİNEL

Bir gece… Her zamankinden çok daha karanlık bir gece, körpe bebeklerin gülüşlerini söndürmek isteyen. Bir gece ki; anaları ağlatan, çiçekleri solduran, toprağı kana doyuran. O gece ki; bir milletin dirilişine sahne olan.

15 Temmuz… 14'üyle 16'sı arasında bir köprüydü, ta ki o geceye kadar. Ne kan vardı önceki 15 Temmuzlarda ne de gözyaşı. 84 yıllık Cumhuriyet' in en parlak döneminde, güvenin keskin kılıcını hissettik boğazımızda. Önce bir yiğit düştü toprağa. Ömer'di adı. Şehadete koştu, uçarcasına. Geride evlat bıraktı, metin bir baba, acılı bir anne ve eş bıraktı, halis yürekli kahraman. Sonra düştüğü yerden 256 kahraman kalktı, Ömer'in ellerinden tutup çelik omuzlarından destek alarak.

Tanklar, onlar için ezip geçilecek birer böcek gibiydi. Başlarından aşağı ölüm kusan helikopterler, onları Rablerine ulaştıran bir yoldu sadece. Her annenin kendine evlat bildiği asker kıyafetli yaratıklar ise en basit deyimiyle korkaktı.

Bizden korktular. Evet, biz gençlerden korktular ilk önce. Ülkemizin gittikçe iyiye gitmesi korkuttu onları. Türkiye'yi bağımsızlaştıran ne varsa dehşete düşürdü hainleri günden güne. Nasıl olurdu bu, biz ekonomimizi dışa bağımlı yaşamak zorundaydık. Nasıl olurdu bu, milli silah, otomobil,

uçak üretemezdik biz, haddimizi aşmamalıydık. Onlar Büyük Türkiye'den korktular.

Yaklaşan Şii tehlikesine karşı önlem almaması sebebiyle yeniçerilerin desteğini alarak Yavuz Sultan Selim'in babası II. Bayezid'i tahttan indirmesi, darbe sözcüğünü ilk defa yazdı Türk tarihine. Ardından Genç Osman'ın ıslahatlarını görüp sıranın kendisine geldiğini anlayan yeniçeriler kanla hallettiler işlerini. Genç Osman bir ihtilal sonucu şehit olan ilk padişah oldu. Devletin eski gücüne kavuşması amaçlanıyorken, III. Selim ıslahatlara kararlılıkla girişmişken bir isyan daha yeniçerilerden. Bu onların teşebbüs ettiği son ihtilaldi. Ancak ne yazık ki son ihtilal değildi Osmanlı için. Yeni Osmanlıların, bir diğer deyişle Jön Türklerin, Abdülaziz'i tahttan indirmesiyle bir halka daha eklendi darbeler zincirine.

Ve 31 Mart Vakası… Birçok haksızlıkla karşı karşıya kalmış, bir türlü yaptıkları anlaşılamamış bir padişah: II. Abdülhamid. İhtilalin sözde sebebi denge politikaları ve baskı yönetimiydi. Sözde sebep buydu, evet. Ancak durum sadece bundan ibaret değildi. Abdülhamid, 30 yıldan fazla süren iktidarında bir karış vatan toprağını bile kaybetmedi. Dehasıyla, Osmanlı'yı eski haline getirmeye çabaladı üstelik. O, Kudüs'ü Yahudilere para karşılığı satmadığı için tahttan indirildi. O, dünyanın dört bir yanındaki mazlum Müslümanların sesini duyduğu için tahttan indirildi.

Tarihimizdeki askeri darbelerden biri de İttihat ve Terakki'nin önderlerinden Enver ve Talat Paşa tarafından gerçekleştirilen Bab-ı Ali Hükümet Binası baskınıydı. Sadrazam Kamil Paşa hükümetinin istifasının imzalattırılmasıyla son buldu. Osmanlı için darbe tarihi böylelikle kapandı.

1923'te Cumhuriyet ilan edildi. Demokrasi denildi yeni yönetim biçimine. 1960 yılının Mayıs'ı vurunca takvime, Ad-

nan Menderes'i kestirmişti gözüne cuntacılar. Bizi özümüze döndürmeye çalışan, Türkiye'nin umudunu yeniden canlandıran, zerafet timsali Adnan Menderes'i. Onu ve arkadaşlarını değişik suçlamalarla tutuklayıp idam ettiler. Demokrasi buraya kadardı. Bir 30 yıl kadar geriye gitti Türkiye. Haydi, demokrasiye kaldığımız yerden devam edelim dediler. 11 yıl dayanabildiler. 1971, hükümet istifaya zorlandı asker tarafından. Emir komuta zinciri içerisinde gerçekleştirilen ilk darbe oldu bu. Virgül koyduğumuz yerden, yine demokrasi dediler. 12 Eylül 1980. Bir darbe daha. En acılı yüzü görüldü darbenin. Bir sağdan, bir soldan deyip haksız yere yüzlerce genç asıldı.

28 Şubat 1997'de kılık değiştirip laiklik elden gidiyor palavrası ile çıktılar insanların karşısına. Post-modern darbeyle bu kez hedef, hayatını ülkesine ve Müslümanların birliğine adayan Necmettin Erbakan'dı. Yahu, bu ülke rahat nefes alamayacak mıydı? Aldırmadılar. İnsanları; barış, huzur getirme yalanıyla oyaladılar. Evlerine hapsettiler. Yapılmadık işkence bırakmadılar; imanı güçlü, idealleri büyük gençleri gerici ilan ettiler. Eğitim haklarını, düşünme haklarını gasp ettiler. 1997'nin acıları henüz tazeyken, davaları hala devam ederken, bazı anne babalar yüreklerinde süngüyle yaşarken, bir darbe daha: 15 Temmuz 2016.

Şimdiye kadar yapılan hiçbir darbeye benzemiyordu bu. Kadınlar, kocalarını sela sesleriyle gönderirken meydanlara, ertesi gün yine sela ile toprağa göndereceklerini bilmiyorlardı. Çocuklar babalarına el sallarken bilmiyorlardı, birkaç saat sonra baba diyecekleri kimsenin olmayacağını. Kimse, o alçakların bu kadar gözü dönmüş olduğunu bilmiyordu.

Karanlık bir geceydi… Çok karanlık bir gece…

Ve aydınlık… Gecenin tam ortasında. İnsanları meydan-

lara, ülkesine sahip çıkmaya yüreklendiren bir aydınlık ses. Darbe püskürtüldü. Aziz millet, darbeyi püskürttü. Silah namına elinde hiçbir şey olmayan vatan evlatları, bir işgale karşı koydu. Anlaşıldı ki; şeytanın elinde oyuncak olmuş bu örgüt, iman denilen sert bir kayaya çarptı. 1918' de Çanakkale' de olduğu gibi yine bu vatanın evlatları canını vatan uğruna feda etti. Gökler açıldı o gece, 256 şehit göklere süzüldü ellerinde İslam'ın bayrağı, zaferin müjdesi. Ve onlar, aslında ölmediler. Bir vatan bırakıp bize, uzaklardan seyretmeye başladılar bizi. Şehitlerimizin hatrına, bu toprakları kanıyla sulayan her şehidin hatrına, vatanımızı korumak; boynumuzun borcu, inancımızın gereği, doğru ve ahlaklı bir insan olmanın ilk şartıdır. Selam olsun, canını kara toprağa, dikenli gül bahçesini andıran vatanımızı bize emanet edenlere! Selam olsun, aydınlık Türkiye için kefeni hazır olanlara.

Erzincan Fen Lisesi
ERZİNCAN

BİR HİLAL UĞRUNA

Gizem GÜRBAY

Bir gece düşünün, hava sıcak. Fakat insanları terleten şey sıcak değil, duydukları haberin bıraktığı alev… Bir gece düşünün, gece kararmaya vakit bile bulamıyor. Her siyah, başka bir ateş ile boyanıyor. Bir gece düşünün, cırcır böceklerinin sesinin duyulmadığı… Her sessizliği başka bir silah lekeliyor. Nasıl anlatmalı, nasıl başlamalı… Bab-ı Ali Baskını'nı mı anlatmalıyım önce, yoksa altmış ihtilalini mi… 12 Eylül'ü mü, yoksa 28 Şubat'ı mı? Bir ülkenin, nasıl başbakanın asıldığını seyrettiğini mi? Hayır hayır, Hz. Zekeriya'dan başlamalıyım önce. Hz. Meryem'in öğretmeni, marangoz, Allah'ın peygamberi… Bir Nebi'yi öldüren kavmi anlatayım ve ihanetin merhametinin olmadığını... Genç Osman'ı anlatayım sonra… İhanetin, hayâsının olmadığını anlatayım. Sonra "üniversiteler" diyeyim, sen anla. Birbirine dostum diyenlerin, nasıl birbirini öldürdüğünü anlatayım. Çantanı neden sağ elinde taşıyorsun dahi dedirten bir dönemi konuşalım. Konuşalım, çünkü yalnız bir hikâyeydi onlar benim için. Darbeler, yalnızca bugünüme şükretmem için büyüklerimin anlattığı hikâyelerden ibaretti. Ben sorardım kimi zaman, "neden oldu, nasıl oldu?" diye. Hiç aklıma gelmezdi, günün birinde benim de çocuğuma bir darbe anlatacağım… Fakat ben bir başarısızlık öyküsü değil, bir zafer destanı anlatacağım. Benim gözlerim dolmayacak anlatırken, aksine gururlu bir tebessüm

olacak dudaklarımda. Çünkü Hz. Zekeriya'yı öldüren merhametsiz ellerin, Genç Osman'a bakan hayâsız gözlerin, kardeşleri birbirine kırdıran alçak siyasetin, dinimi benden çalan çirkin zihniyetin intikamı alındı o gece. Örtüme el uzatan kirli ellerin, bize yukarıdan bakan alaycı gözlerin intikamı alındı o gece. Her bir minare, okunamayan ezanların hatırı için defalarca kez yankılandırdı semada sela seslerini. Gerçekten o gün öyle muhteşem bir direniş vardı ki. Beklenmeyen bir müjdeydi zaferin melodisi. Sadece bizim için değil, tüm dünya için beklenmeyen bir zaferdi. 15 Temmuz günü Al Jazeera yayınına şaşkınlıkla başlamış ve yine şaşkınlıkla bitirmişti. O gün Arap bir arkadaşım bana mesaj atmıştı. Bir fotoğraf, meydanda Türk bayraklarının üstünde namaz kılan insanların olduğu ve altına şöyle yazmıştı; burası muhteşem bir ülke!

Darbe haberi her eve olduğu gibi bizim evimize de bomba gibi düştü. Nasıl düşmesin? Korku ve endişe vardı her gözde. Belki de bütün bir gün endişelenebilirdik o gün. Fakat bir ses bunu önledi;

"Bu ülkede milletten daha güçlüsü yok ve ben şu anda tüm Türk milletini meydanlara davet ediyorum."

Başkomutan… Ne güzel bir çağrıydı yaptığın. Çok geçmedi, dakikalar sonra bir elinde Türk bayrağı, bir elinde Kuran ile dışarı çıktı millet. Mehmet Akif'in de dediği, o gün öyle yürüyorduk ki Bedrin Arslanları ancak bu kadar şanlı idi. Elimizde silahımız yoktu. İmanımız ile çıktık o gün o yola ve dillere aynı duaya hizmette farklı ayetler misafirdi;

"İnna fetahna leke fethan mübina, Şüphesiz biz sana apaçık bir fetih verdik"

Daha yüksek sesle bağırdı kalplerimiz ve arş çınladı o sessiz çığlık ile…

"Ve yensurakellahu nasran aziza, Ve Allah sana şanlı bir zaferle yardım eder!"

Tek çığlığımız o değildi elbette, 4. Murat misali bağırıyordu her bir zerremiz;

"Allah peygamber korkusu bilmez alçaklar! Unutmayın ki intikam gecikir ama asla yaşlanmaz."

Bir intikam günüydü 15 Temmuz. Evet, ve geç kalmıştık. Ancak dediğin gibi intikamımız asla yaşlanmamış hünkarım…

Bu ülkenin darbelerine sessiz kalınan her yılın intikamı vardı zihinlerde. Sonra fark ettik, fakat karşımızdakilerin gözlerine çalınan ihanet sürmesi yıllar önce Hz. Yahya'nın vücudunu paramparça eden hainlerin çektiği sürme ile aynıymış. Hz. İsa'yı çarmıha götürenlerin gözüne sürülen sürme ile aynıymış. O sürme, Adnan Menderes'i darağacına alkışlarla yollayanların çektiği sürme ile aynıymış. O sürme, 15 Temmuz günü, 240 insanı katleden çocuklarını yetim, eşlerini dul bırakan insanların gözlerine çektiği sürme ile aynıymış. İhanetin sürmesi, kör etmiş meğerse yüzlerce insanı. Tarih tekerrür mü eder yoksa? Hayır. Hani demişti ya, Sultan Abdülhamid Han "Tarih değil, hatalar tekerrür ediyor!" diye. Bunca yıllık tekerrür eden hatasını bir gecede sildi Türk halkı. İlk kez liderini teslim etmedi alçakların eline.

Hiçbir darbe, hiçbir fayda sağlamadı. Geriye ise, 13 yaşındaki çocuğun yaşını büyütüp idam ettiren; insanların evine, namaz kılıp kılmadıklarını öğrenmek için, adamlar yollayan; okudukları kitaplardan dolayı, zindana insanları mahkûm eden zihniyetin acı dolu anıları kaldı.

Erzincan İMKB Nevzat Ayaz Fen Lisesi
ERZİNCAN

KORUYORDU KARA GECEDEN

Esmaül Betül TUNÇ

İlle de vatanım diyorum. Karış karış toprağına kurban olduğum ve her bir yanını benim saydığım vatanımdan sesleniyorum. Bayrağım her rüzgarda nazlıca salınırken, marşım herkesi titretirken, ruhuma işleyen vatan aşkı, beni her gün biraz daha güçlendirirken, kanımın yettiğince uğruna savaşırken; vatanımı başımın üstüne taç ediyorum.

Uğruna satır satır destanlar yazılan milletler vardır. Kalemin kırıldığı yerde gözyaşıyla tamamlanan mektupları yazılır, cephe gerisindeki kadınları, çocukları ve düşmanı dize getiren delikanlıları savaşır bu milletin. Hisleri derin ve benliği tüm halktır. Halkı yenmeye çalışmak, onların izni olmadan yapılan yönetimler ve iradeler kaybetmeye, tükenmeye mecburdur. Cuntanın başa geçmek için başvurduğu irade dışı yöntemler, dedelerimizin anlattığı acı dolu hikâyelerin kederli tarafıydı. Millet aşkını derinden duyan bir başbakanı keskin urganın kan emen çentiklerine bırakmak, son anında bile devletin saadetini arzulayan Adnan Menderes'i halkından ayırmak yanlışlığın doruk noktasıdır. Daha nice can yakıcı yargı, tutuklama ve idam etme olayı yaşanmıştır. Seksen darbesinde, yolda yürürken insanları akşam eve gidebilecek miyim korkusu sarmıştı. Hükümet feshedilmiş, ordu yönetime el koymuştu. Partilerin görevi durdurulmuş, demokrasiye büyük çapta müdahale edil-

mişti. Özgür düşünce yoktu. Binlerce davada binlerce kişi yargılanmış ve hapse mahkum edilmişti. Darağacına çıkanlar ise bir o kadar fazlaydı. Geride kalanlar ise halk iradesini muhafaza etmiştir. İrticai hareketler, bizi biz olmaktan çıkarır ve kimliğimizi sonsuz bir dehlizde kaybetmemize neden olur. Milli birlik ise bizi bu dehlizde mutlak surette koruyacaktır.

Vatan sevgisi aslında yazılı en büyük damgadır. Millet olma tutkusu yalnızca içimizde değildir. Her yanımıza işlemiş, vatanın bizi ilmek ilmek dokuduğu kusursuz bir dokudur. Bu doku ne kadar sıkı olursa savunması da o kadar güçlü olur. Halk tercihlerini özgürce yaptığı ve adaletine güvendiği yöneticisini kendisi seçer. Seçilen hükümete karşı koymak ve devletin bütünlüğünü tehlikeye sokacak girişimlerde bulunmak yalnızca haksız bir davanın peşinden koşmaktır. Doğruluğu hisseden ve o amaç uğrunda yaşayan kişilerin, bazı davranış ve düşüncelerinden vazgeçirilmeye çalışıldığı 15 Temmuz zamanında, dikte edilen ve baskıyla demokrasiye müdahale edenlerin başvurduğu gayesiz anlar mevcuttur. Teraziyi doğru tutamayan bir grubun saptığı yoldan dönmesi gecikmemiş, boğaz suları onları sanki içine hapsetmek istemişti. Köprünün ayakları sallanmış, onları üstünden atmıştı.

15 Temmuz gecesi patlayan silahlar ve gökte uçuşan mermiler her yeri yakıp yıkarken; vatanı uğruna dua edenlerin amini yükseldi gökte ve mermiler sustu. Darbe girişimi, milletin darbesiyle son buldu. Güç sadece silahta, parada ya da kafada değildir. Gerçek güç imanın takvayla bütünleştiği ve gök kubbe altında edilen duaların yeri göğü titreterek arza çıktığı bir vakit, el ele vermiş yüreklerin sesidir. Zamansız, mekansız ve önceden düşünülmeden o vakit aklına gelmiş ve vatan yolunda namusun, şerefin ve onurun için mücadele vermektir. Çanakkale'de destanlar yazmış bir ecdadın torununa ne kor-

kup susmak yakışır ne de vatanı hiçe saymak yakışır. Kanının son damlasına kadar vazgeçmeden vatanı müdafaa etmek atalarımızdan bize kalan en kıymetli mirastır. Mermilerin birbirini vurduğu cephelerden en yüksek rütbeyle ayrılan şehitlerimiz, bizim yol göstericimiz olmalıdır.

Yiğitlik vatan içinse eğer ne güzel ne şerefli bir mertebedir. 15 Temmuz akşamı, o kadar yiğit vardı ki içimizde… Anasına son kez sarılanı, çocuğunu daha doğmadan bırakanı, eşini ve vatanını korumak için sokağa çıkanı, babasının en kahraman çocuğu olanları kalbimizin en yaralı kısmına kazıdı. Bizim yüreğimiz vardı kahramanlıkla örülmüş; onların tankları vardı namlusu yüreğimizi söndürmüş, silahımız dua ve tekbirdi, onlarınki vahşet ve gaflet; umudumuz sırt sırta yürüdüğümüz yol kardeşlerimizdi, onlarınki rezalete delaletti. Çıkmaz bir sokakta değildik, ölçümüz adalet, arkamızda birlik olduğumuz asil millet ve yanımızda bize güç veren devlet vardı. İrade hakimiyeti, bu milleti Kurtuluş Mücadelesinden sonraki en büyük zafere ulaştırdı. Boğaz Köprüsü, tankların gidişiyle değil; ülkesini kurtarmaya gelenlerin ayak sesleriyle inledi.

Gece canlanmıştı o gün. Kendini aydınlatmış o da ülkeyi korumuştu. Sahne arkasında ne tür güçler olursa olsun ışıkların her zaman milli güçte olduğu görülmüştü. Kendi formanın seni vurmasına mı üzülmeliydi yoksa silah arkadaşım dediğinin vatanına ihanet etmesine mi? Evleri titreten seslerin senin uçağın olmasına mı dertlenmeliydi yoksa silahların "vatanımı koruyacağım." dediğin için seni vurmasına mı? Gafleti bitirecek olan bir sestir ya da sana o anda paha biçilmez güç veren konuşmadır. Sen kendini unutmuşken, gözlerinde seni sana anlatan bir başkomutandır. Hepimizi özümüze döndüren, kim olduğumuzu bize tane tane anlatan, ne yapmalıyız diye şaşkınca etrafımıza baktığımızda bize kol kanat germiş bir kuman-

dandır vatanı kurtaran. Herkes aynı anda aynı nefesi aldı ve verdi. Ekrana kilitlendi ve ne yapacağını kavradı. Televizyonda canlı yayınla bize güç veren cumhurbaşkanımız milletine olan güvenini beyan etmiş, meydanların boş bırakılmaması gerektiğini söylemiştir. Onun güvenini boşa çıkarmayan millet de meydanları boş bırakmamış, vatanına sahip çıkmıştır. Meclise bombalar inerken, meclisi terk etmeyen kahraman yurttaşlarımızla birlik olmuş ve bayrak uğruna, vatan uğruna mücadele etmiştik. Sabaha karşı ortalık duruldu ve bu girişim halkın darbesiyle savruldu.

Herkes vatanı korumak şereftir diye haykırmıştı. Kahraman çoktu. Bize vatanı korumayı miras bırakanlardı onlar. Ama öyle bir kahraman vardı ki, adı yürek titretiyordu. Annesinin ve babasının asil evladıydı Ömer Halisdemir. Bedelini canıyla ödediği bir kara geceden sağ çıkmamızda çok büyük etkisi vardı. Kara geceden korumuştu bizi, neredeyse herkesi. Giydiği üniformanın hakkını veren, vatan sevgisini bize bir kez daha hatırlatan bir kahramandı o. En yüksek rütbede ve sonsuzluk çeşmesinde bize gülümsüyor. Sahip çıkmamız gereken vatan ve bayrağı bize adının geçtiği her yerde hatırlatıyor. Vatanın söz konusu olduğu bir davada gerisi hiçtir diyerek öğüt veriyor. Temiz üniforma içindeki askerlerimizi istiyoruz. Onların formasını giyerek adlarını lekeleyen hainleri değil. Avuçlarımızdaki özgürlüğü hep birlikte sağlıyoruz. Çünkü Türk milletinin birlik olunca yenilmeyeceğini de biliyoruz. Asırlardır yazılmış destanlar hep bizim kahramanlığımıza ve cesaretimize övgüyle bezelidir. Çünkü bu vatan aşkı sönmeyecek olan bir meşaledir.

Tünelin en aydınlık ucundayız artık. Vatanı biz kurtardık, şehitlerimizi ışığımız saydık. Gözümüzü alsa da aydınlık umut veriyor bize. Millet olmanın, birlik olmanın ne demek olduğunu tüm ruhumuzda hissediyoruz. Arkamızda kör bir

kuyu yok. Ya da ilerisini göremediğimiz derin bir çukur da yok. Güç var arkamızda, vatanı savunmaktan vazgeçmeyeceğimiz bir yüreğimiz, birlikte yürüdüğümüz kardeşlerimiz var. Bizi biz yapan bizdeki cevher var içimizde. Yıldızları yüzümüzde parlayan duru bir gök ve semanın huzuru tecelli ediyor her bir yana. İrade, vatanı tekrar yüceltti. Kurtardık ve bu vatanı bırakmayacağız diyoruz adeta. Birlikte geçiyoruz tünelden, şehitlerimize rahmet diliyoruz. Vatanı korumanın en büyük görev olduğunu idrak ederek, yaşama tekrar başlıyoruz.

Erzincan Fen Lisesi
ERZİNCAN

VATAN VARDIR AŞKTAN İÇERİ

Cemile EREBAK

Ülkemiz bugünlere gelene kadar birçok ihtilallerle, kalkışmalarla, darbelerle ve isyanlarla karşı karşıya gelmiştir. Lakin bunlar hiçbir zaman bahane niteliğindeki amaçlar için yapılmamakla birlikte uzun vadeli bir sürerlilik gösterememişlerdir. Darbeler tarihine de bakıldığında genel olarak darbe sebepleri hemen hemen aynıdır. Baskı rejimi, kardeş kavgası, ekonomik kriz, siyasi istikrarsızlık, dış politika, güvenlik sorunları vb. sayabileceğimiz sebeplerdendir.

Darbelerin zemini fikir çatışmalarına dayanır. Fakat fikir çatışmalarının sonu darbe ile sonuçlandırılırsa bunun şahsi menfaat dışında hiçbir yaran olmayacaktır. Çünkü darbeler asıl olarak demokrasiye yapılmış olmakla birlikte; ülkenin siyasi, ekonomik, kültürel ve sosyal açıdan büyük bir kayba uğramasının da öncüsüdür.

Türkiye başta olmak üzere geçmiş tarihe bakıldığında; Yunanistan, Şili, Arjantin, Libya, Irak, Umman, Pakistan, Mısır gibi ülkelerin darbe girişimlerine maruz kaldığını görüyoruz. Aynı zamanda bu ülkelerin hepsinin gelişmekte olan ülkeler olduğunu da görüyoruz. Bu şekilde bakıldığında dış güçlerin medeniyetlerin gelişimine karşı bir politika uygulayarak darbe desteği yapmış ve hatta yapmakta olduğunu net olarak an-

layabiliyoruz. Ancak bu makus talihi yenmek elbette ki bizim elimizdedir.

Yalnız bu makus talihi yenebilmek için geçmişini bilmek teferruatları öğrenmek de yükümlülüğümüzdür, vatani bir görev sayılabilecek niteliktedir. Bab-ı Ali Baskını'nından tutun da 15 Temmuz Darbesi'ne kadar olan tüm ihtilaller, darbeler, kalkışmalar demokrasimize ve ülkemize zarardan ve hezeyandan başka hiçbir şey getirmemekle birlikte birçok masum canın alınmasına yol açmıştır. Aynı zamanda darbeler ülkedeki anayasal gelişimi durdurduğu gibi siyasal kurumlar ile demokratikleşme çabalarını da etkisizleştirir. Askeri darbeler mevcut sistemi zor kullanarak değiştirme yöntemi olduğuna göre bu yöntemin hiçbir demokraside kabul edilemeyeceği unutulmamalıdır.

Geçmiş darbeleri görmediğim, yaşamadığım için yalnızca genel hatlarını ele alabiliyorum. Fakat gördüğüm ve öteki darbelere kıyasen halkın canla başla bir mücadele verdiği 15 Temmuz Gece'si ve sonrası hakkında size ayrıntılı olarak ne hissettiğimi, neler olduğunu bizzat kendi gözümden anlatmaya çalışacağım.

Karanlıklar ardında parıldayan milyonlarca yıldızın semaya dizildiği bir yaz gecesi, ihanete, vicdansızlığa, zulme karşı direnen bir millet. Umuduyla, cesaretiyle karanlıktan aydınlığa uyanmayı başarmış bir millet. O gece kıvılcımı olduğu ateşi yaktı bu millet. Bağımsızlık, özgürlük, demokrasi yolunda esareti esir etti.

O gece ülkenin dört bir yanı kan kusmuş, şehirler yaralanmıştı. Bu karanlık gecenin sabahı kimler için doğacaktı? Mecrası taşlık vadilere uğramış bir ırmak gibi bilmediğimiz yurtlara mı akacaktık? Vatanımızı müdafaa edebilecek miydik? Son nefesimizi vatan için soluyacaksak kim bizden daha şeref-

li olabilirdi? İlk çığlığını anımsamayan insanoğlu son nefesini solurken ilk çığlığını hatırlayacak mıydı? İlk çığlık son nefes de olabilirdi. Ama biz tutunduk. Milletçe attık ilk çığlığımızı son nefesimizi de vereceksek beraber verecektik.

Vatanımız kastedilmiş, vatanımız parsel parsel bölünmek istenmişti. Biz gençlere düşen bir görev vardı. Mustafa Kemal Atatürk Gençliğe Hitabesi'nin ilk satırlarında şöyle diyordu: "Ey Türk gençliği! Birinci vazifen, Türk istiklalini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir." Gün muhafaza ve müdafaa günüydü. Ayrıma, kavgaya, bölücülüğe yer yoktu. Söz konusu vatansa gerisi teferruattı. Yeri geliyor kardeş kardeşin yarasına kabuk, göğsüne siper oluyordu. Herkes aynı umutlu şarkıyı söylüyor ve bazen birbirlerinin farklı notadan söylemesini dahi hoş görebiliyorlardı. Namlunun ucunda namus, ardında vatan, ilerisinde vatan haini vardı. Ve millet vatan kapısındaki kara baht ile mücadele ediyordu. O gece nice günler nice güneşler battı, işte o gece güneşin bağrından kopan bir ateş parçası vardı. Ömer Halisdemir vardı. Darbeye, ihanete, zorbalığa ilk kurşunu sıkan Ömer Halisdemir vardı. Karanlık gecemizin aydınlık kapısını aralayan Halil İbrahim Yıldırım vardı. Vatanı uğruna kendini vatana kalkan sayan Ayşe Aykaç vardı. Buğulanmış aynamızı elleriyle silen Zeynep Sağır vardı. Ve daha yüzlercesi...

Milli Mücadele Dönemi'nde "Vücudun mayasının hamuru, vatan toprağındandır." Diyordu Namık Kemal. Onca zorluğa göğüs geren atalarımızın görevini şimdi biz üstlenmiştik. Vakit vücudun vatan toprağına karışma vaktiydi. Atalarımızın Kurtuluş Mücadelesini verdiği gibi bizler de İkinci Kurtuluş Mücadelesi'ni topyekun bir şekilde 15 Temmuz Gecesi'nde verdik. Ve mücadelemizin sonucunun Tevfik Fikret'in "Yarın bakarsınız söner bugün çıtırdayan ocak." ifadesi şeklinde cereyan ettiğini bizzat gördük. İşte bu istiklali korumak için beliren

azim ve kararlılık bize nesiller boyunca atalarımızdan miras kalan en şerefli duyguydu. Mehmet Akif Ersoy yıllar önce: "Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın." Demiyor muydu? İşte biz o gece İstiklal Marşımızın, istiklalimizin savaşını verdik.

O gece tanka karşı durmanın, denizin iri dalgalarıyla didişerek ilerlemekten bir farkı yoktu. O gece bir milletin azim ve iman havası teneffüs ediliyordu. Hayat ve Ölüm dengesinin ne çabuk değiştiğini görmemek imkânsızdı o gece. "Önce can, sonra canan." sözü anlamını yitirmişti o gece. Zaten hangi tank, hangi top, hangi tüfek halkın vatan aşkını toprağa gömebilirdi? Mücadele ediyor değerlerimizi çiğnetmemek uğruna gırtlağımızı sıkan bu demir pençeyi samimiyetimizin sıcaklığıyla eritiyorduk. Tüm gözler hakkı olan vatanı kaybetmemeye yemin etmiş gibi parıldıyordu. Silahı vatandaşa doğrultan hainler bizimle aynı zeytin dalına çıkmış lakin üzüm yiyorlardı. Vatanın dört bir yanına dağılmış adeta güldeki arsız dikene dönüşmüşlerdi. İçinde bulundukları kin köpüğü ülkeyi bataklığa sürükleme amacındaydı. Ama bu vatan hainlerinin de unuttukları bir şey vardı. Biz bu kin köpüğünü sonucunda nasıl bir acı ve elem olursa olsun dağıtırdık, dağıttık da. Vatanı vatan yapan hilal uğrunda batan güneş, sönen ocak sayısı iki yüz kırk biri buldu. Kendinden olanın kaybına gözyaşı dökmeyen aksine silah doğrultan bu hainler hedeflerine ulaşamasın diye çığlık çığlığa bir gece geçirildi

Kurtuluş Savaşı'nda İstanbul'daki patrikhanenin Mavri Mira heyetini kurarak illerde çete faaliyetlerini desteklemesi ve yirmi yaşım geçmiş Hıristiyan gencinin eline silah vererek çete faaliyetlerine ortak olması; bugün ne yazık ki bizdenmiş gibi görünenlerin İslam dinini kullanarak kitleler oluşturup darbe yapmaları patrikhane ile aynı işlevi gördüğünün kanıtıdır. Bu

bize yapılan en büyük zulüm ve ihanettir. Yalnız hıyanet ve ihanet içinde olanların unuttukları bir şey daha vardır. Türkiye'nin her karışı vatan toprağıdır. Bir alay düşmana karşı bir tabur askerle mücadele veren atalarımızın izinden giderek vatanımızı en iyi şekilde müdafaa ettik. Çöküşün çatırtıları kulakları ve yürekleri sızlatırken, bu enkazdan şerefli milletimizin mücadelesi bizi kurtardı. Ülkenin makus talihi işte böyle yenildi. Zaten güneş her sabah ufuktan Türk bayrağı ve şehit kanı kırmızılığıyla doğarken, bu onur ve kahramanlık destanını yazmamak mümkün müydü? Direniş hareketine canla başla atılan her insan vatanının karış toprağını canı pahasına da olsa vermeyeceğine emindi. Elbette ki vatan hainleri de kımıldamaya başlayan milli hareketi de direkt olarak dilsiz hale getirmeye çalıştılar. Ancak şahlanan millet piyonları bir bir yıkarak bu mücadeleyi kazandı. Uykusuz bir gecenin sabahında nihai kararını doğuştan vermiş millet zafer sevincini tadarken, kaybedilen canların şehitlik mertebesi ile taçlandığını biliyorlardı. Kutsal bir amacın kucaklanmakta olduğunun tablosu ile ertesi güne uyanabilmek şüphesiz şükretmeyi gerektiriyordu.

Ve şimdi bu vatanın evlatları olarak asli görevimiz bize bırakılan emanete, 15 Temmuz Gecesi'ne sahip çıkmaktır. Gelecek nesil ecdatlarındaki iman gücünü, vatan aşkını, bayrak sevdasını, namus ve hürriyet sevgisini bilmeli, böyle büyümelidir. Vatanımız Türkiye'dir. Türkiye şehidin kanını. Toprağa kattığı yerdir. Türkiye vatan savunmasının dünyaya tanıtıldığı diyardır. Vatanda ay yıldızlı al bayrak semalardan, ezan sesi minarelerden eksik kalmayacaktır. Ve sen Türkiye, bağrında şehidim uyurken daima vatanımız olarak kalacaksın.

Erzincan Fen Lisesi
ERZİNCAN

MİLLİ İRADE VE DEMOKRASİ ÜZERİNE

Rahma KARACA

Demokrasinin ne olduğunu hepimiz az çok biliriz. Çünkü iyi veya kötü demokrasilerin mevcut olduğu bir çağda yaşıyoruz. Siyasal denetimin doğrudan doğruya halkın ya da düzenli aralıklarla halkın özgürce seçtiği temsilcilerin elinde bulunduğu, her koşulda tüm yurttaşların eşit sayıldığı yönetim biçimidir demokrasi. Yani çoğunluğun yönetimidir. Anayasal demokrasi, sosyal demokrasi, liberal demokrasi gibi çok çeşitli olmasına rağmen hepsinin ortak yönü halka dayanmasıdır.

Nasıl bir baba, çocuğunu diğer çocuğundan ayırmazsa demokratik bir yönetimde de hepimiz eşitiz. "Sen siyahsın, oraya oturamazsın!" "Sen Müslümansın, burada yaşayamazsın!" "Sen Arap'sın, bunları yiyemez, içemesin!" diyemeyiz. Kimseyi dini, dili, ırkı ile yargılayamayız. Komşularımızı fakir diye aşağılayamaz, sırtında taş taşıyıp evini geçindiren bir babayı küçümseyemeyiz. Bunları yapan cahil ve aymazdır. Cehaletse demokrasinin en büyük düşmanıdır.

Akıl, demokrasi sayesinde irade kapılarını açar bizlere. Akıllı insan; irade sahibidir, isteklerini ortaya koymayı bilir. İrade sahibi insan düşünür, sorar, sorgular, karar verir ve verdiği kararın sorumluluğunu taşır. İrademiz bizi sorumlu kılar kendimize, ailemize, çevremize, milletimize ve hatta insanlığa karşı. Gerçekte bizi insan yapan, diğer canlılardan ayıran en

önemli özelliklerimizden biri de bu değil midir? Öyleyse milli irade ve demokrasi insan olmamızın bir gereğidir.

Cumhuriyet ve demokrasilerde yönetimin temelinde milli irade yatar. Milli irade; yönetilme ihtiyacı ile ortaya çıkmış ortak arzularımız, temel tercihlerimiz ve eğilimlerimizdir aslında. Hiçbir baskı altında kalmaksızın karar verebilmemizdir. Ulu Önder Atatürk'ün de dediği gibi "Egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir!" milli iradenin olduğu yerde. Başımızda bir padişah yoktur ki boynumuz kıldan ince olsun, ya da bir diktatör yoktur ki her türlüğü zorbalığa katlanalım.

Bu ülkede ne Mehmetler gördük, düşmana direnirken kahpe bir kurşunla şehit düşen ne Ömerler gördük, vatan hainlerine karşı dimdik duran. Biz bu ülkede yüreğinde vatan sevgisiyle "Allah, Allah!" diye çağlayan binlerce kahraman gördük adı Ali, Ayşe, Ahmet, Mehmet olan… Belki o kadar yakından bilmeyiz, tanımayız onları. "Güldüğünde gözlerinin etrafı kırışır mıydı ya da üzüldüğünde çok ağlar mıydı? Ne giyerdi, ne severdi? Kaç yaşındaydı ki o? Sahi, annesi babası var mıydı onun da?" bilmeyiz. Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmeyiz. Ama gururla bahsederiz onlardan. Biliriz ki kahramandır onlar bizim için; hepsi birer aslandır, cengaverdir. Ne zaman biri bahsetse göğsümüz kabarır, övünç duyarız. Tek gayemiz onlar gibi olmaktır: korkusuz, vatansever, haysiyetli ve yiğit… Biliriz ki eriştikleri yüce makamla bir karış topraktan mezarlarında huzurlu yatacaklardır onlar.

Yıllardır atalarımızdan devraldığımız bu vatanı koruyoruz, her türlü zorluğa karşı dimdik ayakta, yılmadan, yıkılmadan. Çok zor zamanlar geçirdik milletçe. Milli irademize ve demokrasimize karşı birçok saldırı yapıldı. Hepsi de sözde, millet için, millet adına yapıldı. Hepsi de milletin iradesiyle seçilenlere karşı yapıldı. Darbelere nice kurbanlar verildi. Tutuk-

lamalar, gözaltılar, yargılamalar, hapisler, işkenceler, hak mahrumiyetleri, faili meçhuller… Suçsuz yere tutuklananlarından tutun da sırf bizim gibi düşünmüyor diye idam sehpalarında sonlandırılan canlara kadar niceleri… Ama bunlar bizi yıkmaya yetmedi, yetemeyecek. Çünkü milli irade en büyük güçtür. Yedi düvele meydan okuyan, Kurtuluş Savaşımızı kazandıran, Cumhuriyet'i kuran güç…

"Bir karış dahi olsa vatan toprağını satmam, zira bu vatan bana değil milletime aittir. Milletim de bu toprakları ancak aldığı fiyata verir. Çünkü bu topraklar kanla alınmıştır, kanla verilir." diyen bir ecdadın torunları olmak bize güç verecektir. Milletimizin o kara günlerinde dahi aydınlığa kavuşmak için var gücüyle savaşan bir toplum olarak her seferinde daha dik, daha emin adımlarla yürüdük bu topraklarda aldığımız bu güçle.

Milli irade ve demokrasiyi bir toplumun emniyet kemerine benzetirim hep. Trafiğe çıkan bir insan için emniyet kemeri karşılaşabileceği kazalar için ne kadar gerekli ise, toplumda da yöneten ve yönetilenler için milli iradeye ve demokrasiye yer veren bir anayasa ve yönetim biçimi o kadar gereklidir bence. Aksi durumda karşılaştığımız her kaza bizi vahim sonuçlara götürür. Milli irade ve demokrasinin boş bırakıldığı yerleri uluslararası iradeler ve diktatörlükler doldurur. Peki, kaybedeni kim olur? Koskoca bir ülke ve o ülkenin binlerce, milyonlarca insanları… Irak, Libya, Suriye bize hiç de yabancı gelmiyor bu konuda.

Vatanı uğruna gözünü karartan ve demokrasi için mücadele eden insan, en yüce insandır şüphesiz. 15 Temmuz'un güzel insanları sayesinde gördük ki bu demokrasi mücadelesi de bir çeşit Milli Mücadele ruhunun meydanlardaki tezahürü ol-

muştur. Tıpkı Kurtuluş Savaşı'ında Anadolu insanının kadını, erkeği, yaşlısı, genciyle milli iradesini ortaya koyarak vatanına sahip çıktığı, canla başla ülkesini savunduğu gibi 15 Temmuz gecesinde de insanlarımız yollara, meydanlara koşarak demokrasisine sahip çıktı. Tarih boyunca birçok acı tecrübe yaşayan bir millet olarak biliyorduk ki, her ikisi de özgürlüğe çıkan bir yoldu. Yine biliyorduk ki inanmaz ve uğrunda mücadele etmezsek her ikisine de kavuşamazdık. İnandık ve mücadele ettik, Milli Mücadelemizi de kazandık, demokrasi savaşımızı da.

Bundan sonra bize düşen ne mi? Milli irade ve demokrasi ruhumuzu asla ve asla kaybetmemek, kaybettirmemek. İlelebet yaşamasını arzuladığımız Cumhuriyetimiz gibi bu değerlerimizi de ilelebet yaşatmak.

Öncelikle şunu unutmamalıyız ki, hiçbir darbenin kazananı yoktur ve en kötü demokrasi en iyi darbeden iyidir. Darbelerin en büyük ve tek kaybedeni halktır, toplumdur.

Kırşehir Sosyal Bilimler Lisesi
MERKEZ/KIRŞEHİR

KARANLIK GECENİN AYDINLIK SABAHI

Sabriye Buse BABACAN

Uzun, karanlık bir gece çöktü temmuzun üstüne. Hain, ekmeğini yemeye niyet etti ihanetin. Benim verdiğim silahı, tankı doğrulttu bana. Milletin egemenliğine art arda düşerken bombalar, sarsılmadı tek bir zerremiz bile.

Tutmadı planı hain eşkıyanın. En karanlık gecenin üstüne doğan erler, "haydi!" dedi. "Vakit bu vakit"tir. "Can bildiğimize, can verme zamanıdır şimdi." Al bayrağa, al katma zamanıdır. Vatan duruşlu, vatan bakışlı adamlar yol gösterdi, biz yol olduk.

Göğün üstünde "Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a mahsustur." diye yankılandı selalar. O an sanki Akif fısıldadı kulağımıza: "Sana aguşunu açmış, duruyor peygamber."

Ne korkmak, ne tereddüt… Yalnızca vatana, millete, Allah'a aşık olanların anlayabileceği bir hisle, ileri atıldık sellercesine. "Göğsünden vurulup tam... Bir gül bahçesine girercesine. Şu kara toprağa girenlerden olmak zamanıdır. Bu, müjdenin zamanıdır, ötelerden gelen dedik ve dönmedik geri.

Aman ya Rabbim, yağmur değildi bu yağan! Bombalarla aydınlanırken gece, abdestimizi aldık, sözleştik şehadetle. Üzerimize demirden yığınlarla gelirken hainler, unuttular gü-

cümüzü. "Türk" denen şey yalnız bir cisim mi? Türk korkusuz koca yürek, bükülmeyen bilek, "çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek."

Ömer yüzlü, Halis yürekli, Demir bilekli adamlar yürüdü hainin üstüne. Kelime-i Şehadetler güneş olup yükseldi karanlık gökyüzüne. Bu vatanın ekmeğini yiyip, bu vatana ihanet eden hain bilmez belki ama "korkma!" diye başlar İstiklal Marşı'mız. O yüzden korkmayız, vatansa söz konusu olan.

Anadolu toprakları barındırmaz haini. O yüzden o kelime yalnızca sözlüklerde yaşar, yurdumda. Ama öyle midir "kahraman" kelimesi? Kahraman doğurur vatanımın güzel, vefalı anneleri. Vatan, nefestir bize. Birer birer olmadı, ölürüz biner biner. Yeniden doğarız, biliriz milyon kere. "Hangi çılgın, bana zincir vuracakmış, şaşarım!" dedik ve koştuk omuz omuza. Tankın üstüne, topun, tüfeğin üstüne. Art arda bombalar düşerken imanımızla çelikten duvar ördük, hainin emeline. Başkomutan öğretmişti bunu bize: "İnsanı yaşat ki devlet yaşasın." diye

İki yüz kırk altı can verdik o karanlık gecede. İki yüz kırk altı evlat, anı, gelecek ve hayal teslim ettik, vatan toprağına. Can veririz de, ne toprağımızdan bir parça, ne özgürlüğümüzden ödün veririz. Ölmek mi vatan için, millet için, bayrak için; seslenin, koşa koşa geliriz. Tek yürek oldukça karanlıklar çıkar aydınlığa.

Alişen İğde Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
KIRIKKALE

FIRTINA-YI MAHŞERDEN İSLAM-I ÇERAĞIN YÜKSELİŞİ

Alparslan ŞAHİN

Tarihin nurlu atlasına baktığımızda Anadolu toprağı çok badireler atlatmıştır. Bu topraklarda yaşayan insanlar umutlarını heybelerine yerleştirmişler birçoğu İslam'ın nurunu tamamlamayı kendilerine gaye edinmiştir. Peygamber efendimizin yolunu yol bilmişler, hayatlarının merkezine yerleştirmişlerdir. İşte bu yolda nice Yunus'lar nice Mevlana'lar eşref-i mahlûka ilimlerini aktarmış, bu ahvalde yetişen Anadolu insanı İslam'ın nuruyla yoğrulmuş mükemmel bir zihniyete sahiptir. Anadolu coğrafyası birçok medeniyete analık yapmış dine, dile ve ırka bakmazsınız onları beslemiş ve sahiplenmiştir.

Anadolu halkı vatanına, dinine ve kültürüne sahip çıkmak için bu toprakların her bir karışına ilmek ilmek dokudukları İslam'ın ve güzel ahlakın bekçileri olmuşlardır. Birçok ırkın, dilin ve dinin bir arada kardeşçe yaşayabildiği bu yüce medeniyete ev sahipliği yapan vatanımız bize zengin nimetlerini her zaman sunmuştur. Çok badirelere göğüs geren bu yüce topraklar tarihte birçok kez ele geçirilmek istemiş ama bu yüce ulus ateşten gömleği yekvücut yapıp aynı anda giymeyi başarabilmiş ender milletlerdendir. Bu topraklar çoğu zaman savaşlarla ele geçirilmek istenmiş, savaşlarla elde edemedikleri bu toprakları ise kanlı darbelerle ele geçirmeyi amaçlanmışlardır. Üzücü, bir o kadar ders verici darbelerin derin izleri insanların derilerinde,

zihinlerinde ve çocukluklarına kalıcı bir hasar oluşturmuştur. Nasıl olur da bir darbe milletin bekası için yapılmış olur? Anlam vermek zor gerçekten. İnanılası güç bir hadise zuhur etmiş, insanların daha huzurlu yaşaması için yönetime en konulmuş, kitle iletişim araçlarının yayınları kısıtlanmış, refah ve huzur dolu bir yaşam insanlara sunulmuş. Gerçekten Cumhuriyet'in bize verdikleri bunlar mıydı? Ya da Cumhuriyeti bu şeklide mi koruyacaktık? İnsanlar endişeli, üzgün ve korku dolu bakışlarla etrafı süzüyor; kendi seçtikleri milletvekillerinin sürgüne gitmesini ya da idamını izliyordu. Gerçekten refah ve özgürlüğün bol olduğu bir ülke temayülü bu muydu? İnsanlara reva görülen bu muydu? Darbeler, insanlara bırakın refah ve huzuru temin etmeyi, insanların evden çıkmasına müsaade etmiyordu. Çok uzak tarihteki darbelere gitmeye ne gerek var. Üzerinden aylar geçmesine rağmen daha dün gibi yaşantımızda ve zihnimizde derin izler bırakan alçak saldırı ülke tarihimizin bence en hazin ve dehşet verici hadisesidir. 15 Temmuz kalkışması üzücü bir hadise olduğu kadar bu toprakların tarihte verdiği mücadelelerden sadece biridir. Toplumun düzenini bozmak isteyen ednay-ı mahlukat bütün evsafını toplayıp hunharca bu güzel yurda saldırmak istedi. İnsanlar bihaber olayları anlamaya çalışıyordu. Sessizliğin zamana gömüldüğü o anda yurdun dört bir yanı sarılmış, insanların alınlarındaki endişe bir korku silsilesi gibi halka halka yayılmaya başlamıştı. Kurulan bu düzeni muhafaza etmek ve namusu yerine koyduğu bu vatanı savunmak birinci gayesi olmuştu bu halkın. Nasıl ki daha önce yek-vücut olmuş bu vatanı sırtlarda, vadilerde, Çanakkale'de, İzmir'de savunmuşsa yine gözünü kırpmadan korkusuzca tek gaye olan vatanı için ölümü göze almıştır bu halk. Sokaklara çıkan halk, özgürlüğün ve fikirlerin kurşun geçirmeyeceğini bizlere inandırdı. Genç yaşlı demeden: "Söz konusu vatansa canımız bu vatana feda" diyerek çıktıkları bu kutlu yolda şehit oldu. Zavallı Anadolu sanki bir kurtuluş mücadelesi veriyordu. Fakat bu mücadele acıydı, in-

sanların kolunu kanadını kırıyordu. Çünkü halkın karşısındaki canımız kanımız dediğimiz, bedenimizi namusumuzu emanet ettiğimiz askerimizin içine sızmış vatan hainleriydi.

Anadolu'nun bu çocuğunu gözü yaşlı ananın koynundan almaya emin gibiydiler. Gözleri kararmış kendi halkına kurşun sıkacak kadar acımasızlaşmışlardı. Çünkü "Varsa gelmiş, açılıp mahbesi, yâhud kafesi! / Eski Dünyâ, yeni Dünyâ, bütün akvâm-ı beşer, / Kaynıyor kum gibi, mahşer mi, hakikat mahşer." Akif'in bu dizeleri her ne kadar Çanakkale'yi anlatmış olsa da o hazin geceyi anlatmak için de ifade edilebilir. Çünkü orada o hainler kendileri için değil her biri kendi tasmasını tuttuğu sahibi için mermi atıyordu. Yine bir bakıma bütün Dünya oradaydı aslında. Kum gibi mahşer gibiydi gece. Geceyi ay ışığının yanında mermilerin ve bombaların ışığı aydınlatıyordu.

Nasıl ki Çanakkale'de imanlı bir yürek, kilolarca top mermisini yüklemiş düşman gemisine fırlatmışsa, o gece tankların önüne yatan mermilere göğüs geren onun torunlarıdır. İşte büyük zaferin ayak seslerinin ilk adımıydı bu. Çünkü "Bu göğüslerse Hudâ'nın ebedi serhaddi; /'O benim sun'-i bedi'im, onu çiğnetme' dedi." Vatanının namusunu koruyarak çiğnetmedi işte bu Anadolu insanı ve çiğnetmeyecek. Bu zafer rûz-ı beka ya kadar bizimle gidecek. Çünkü orada darbe püskürtülmedi. Orada namus kurtarıldı, vatan kurtarıldı, refah kurtarıldı, İslam'ın nuru yüceltildi. İşte biz Asım'ız, Asım'ın nesliyiz. Yunus'un ve Mevlana'nın çocuklarıyız. Biz Anadoluluyuz.

Bu vatanın her bir karış toprağına işlenmiş olan İslam'ın nuru yine şahlandı ve şahlanacak. "Asım'ın nesli... Diyordum ya... Nesilmiş gerçek: / İşte çiğnetmedi nâmusunu, çiğnetmeyecek."

Sulakyurt Çok Programlı Anadolu Lisesi
SULAKYURT/KIRIKKALE

ŞEHİTLER ANISINA

Doğan ADA

Bizler ki elleriyle vicdanlarını kirletmeyenler, bizler ki mazlumun emeğine göz dikmeyenler, kuru safsataları baş tacı etmeyenler tankların gölgelerinden nemalanmayanlarız. Annemizin ak sütünü içip de de toprağa hainlik etmeyenleriz. Bu vatanın bağrında yetişen, bağrında çiçek açıp özgürleşenleriz… Sesimiz gök kubbe kadar; sesimiz tekbir, sesimiz. Allah büyüktür, birdir, Ezan çağrısından öte gitmeyenleriz.

Hayallerimiz; kimsenin hayal karıklıkları üstüne değil. Hakk'a açıyoruz ellerimizi, hak yolunda takvadan gayrı kimsenin kimseye üstünlüğü yok; olmamalı cihanda ruhta 'benlik' dava. Hizmet Allah'tan başka hiç kimseye. Yok Kuran'dan ayrı bir yol. Peygamberden ayrı gerçek. Dara düşersem; ayet ne diye duruyor, ilim öğren 'oku' diyor, kitabımın ilk cümlesi "yaratanın adı ile oku " ve öğren. Çaresiz; miyim, bir sancakla bekliyor son nebim.

Az bulan azla yetinen çok seven çok gönüldeniz. Edepten fazlasına yoktur ilmimiz yoktur takatimiz. İşçiyiz, çiftçiyiz, memuruz, esnafız; Kürt'üz, Türk'üz, Çerkez'iz. Halkız her yerdeyiz, vatanız, milletiz. Selalarla geceyi sabaha katan, kurşun üstüne yürüyenleriz Anneyiz, babayız, teyze oğluyuz, emmi kızıyız, dedeyiz, nineyiz; doğuran, yaşatan, bombalar yağarken karanlıklardan göz kırpmadan can verenleriz.

Temmuzun sıcağıyım nemiyiz, zoruyuz, kederiyiz biz. Şeytanın nefisle zorlandığı nefesleriz. Bayram ertesinin mutluluğuyken nöbet esnasında vurulup yireniz. Ölmek için yaratılmışız ya bela eksik değil başımızdan vurulmuşuz yıllarca. Umudumuz kundakta. Bebeğimizin yazgısı bellidir, ilk günden cennet bağlarında.

Yollar kesilir evet, yollarda barikatlar kurulur; susarız, silah gölgelerinde postal sesleriyle köprüler geçit vermez sanılır. Oysa bilmezler, bizim yollanınız ta ezelden ebede kadar arş-ı alaya uzanır, herkesin bir diyeceği varsa Rabbimin de bir diyeceği var elbet. Ömer'in yüzyıllar ötesinden duyulur adaleti: "ah Ömer" başka suretle nasıl da çıktın karşımıza. "halis" bir niyetle hangi zorba yola gelmez ki.

Bizler var bu dünyada, bir de bize benzeyen ve bizden olmayanlar. Fırsatı bulunca önce bizi kıran; birliği, dirliği, inancı, dirayeti yerden vere vuranlar. Hep olacaklar maskeleri değişse de! Ama. Bizler de varız; tarih değiştiren, yazan, bizler.

Şair diyor ya "Tükürün milleri alçakça vuran darbelere! Tükürün onlara alkış tutan kahpelere. "Gecenin bir yarısı tükürüğüyle boğanlarız; inancıyla tank altında kalıp şühedaya selam salanlarız. "Elbette atan şafağız, elbette doğan güneş, tabii ki gelecek günlerin aydınlığıyız. Umuduz, meydanlarız dolup taşan, nöbetleriz bayrak tutan, Türkiye'yiz tarbeye kafa tutan."

Yeşil Giresun Meslekî ve Teknik Anadolu Lisesi
YEŞİL/GİRESUN

SALA KUŞLARI KANAT ÇIRPIYOR ÖZGÜRLÜĞÜMÜZE

Sude SOYTÜRK

Soğuk. Çok soğuk.

15 Temmuz 2016. Saatler 22'yi gösteriyor. Televizyonda darbe haberleri. TRT spikeri o kara haberi okumaya başlıyor. TSK, kuvvetlerinin yönetime el koyduğunu söylüyor. Ne demek bu şimdi? Güzel ülkemiz elimizden mi gidiyor? Tanklar, helikopterler, silahlar… İstanbul Boğazı kapatılmış. Şehre giriş çıkış yasak. Köprüde kalan, evlerine ulaşamayan analar, babalar, çocuklar, bebekler ve daha niceleri. Herkesin içinde bir korku. Şimdi ne olacak? Kimse bilmiyor.

Ve birden o ses. Silah sesleri. Halkın üzerine kurşunlar yağıyor. Ama kimse kaçmıyor. Çünkü içlerinde bir sevgi var. Vatan sevgisi. Neden kaçacaklar ki? Şehit olmaktan mı? Asla. Onlar şehit olacaklarını bile bile gittiler meydana. Tanklar halkın üstüne geliyor. Ezip geçiyor herkesi. Kimseye acımıyorlar. Çığlıklar, bağırışlar. "Yaralandım" deniliyor. "Kolum koptu" deniliyor. Halk, bir Sütçü İmam, bir Nene Hatun misali hem tanklara karşı geliyor hem kurşunlara göğsünü siper ediyor; hem de yaralılara yardım edip ateş altından çıkarmaya çalışıyor hürriyetini. Ama bitmiyor. Yukarıdan da sesler geliyor. Akbaba sesleri, helikopter sesleri. Halkın üstüne ateş yağıyor, halkın üstüne ateş yağdırılıyor. Sanki bir el cehennemin kapısını aralamış…

Bu helikopteri kullananlar Türk olamaz. Değil de zaten. Helikopteri kullananlar darbeci askerler. Hem bu milletin askeri eşyasını kullanıyor hem de ekmeğini yediği bu millete ihanet ediyorlar.

O gece sadece bunlar olmuyor… O helikopterden yağan kurşunlar sadece halkın üstüne değil, TBMM'nin de üstüne yağıyor. Camlar patlıyor, kapılar kırılıyor, içerisi savaş alanından beter… Neyse ki sığınakta bulunan milletvekillerine ve diğer insanlara bir şey olmuyor. Daha bitmiyor. Darbeciler, TRT habere baskın yapıyor. İçeride çalışan birçok insanı rehin alıyor. Bağrışmalar, çağrışmalar, tehditler… Küfürler de cabası.

Ülkede bütün kanallar, bütün yollar Roma'ya TRT'ye bağlanıyor. Her yerde aynı kara haber. Aynı kara tren, aynı kara tank… Aynı yüz, aynı donuk gözler ve aynı acı sözler. Darbe, darbe…

Bir anda yayın kesiliyor. Milletin şah damarlarından biri koparılıyor. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Daha sonra anlaşılıyor bu muamma. Halk TRT'ye akın ediyor. Akın var, Güneş'e akın.

Darbecilere baskın yapılıyor. Darbeciler neye uğradıklarını şaşırıyor. Halk, TRT'deki insanları kurtarıp, darbecileri etkisiz ve yetkisiz hale getiriyor.

Minarelerden salalar okunuyor. Minarelerden sala kuşları kanat çırpıyor özgürlüğün üzerine…

O gece olaylar, olaylar… Olaylar bir anne… Ne kahramanlar doğuyor, ne Seyit Onbaşılar, ne Antepli Şahinler, ne Ömerler, ne Halisler, ne Demirler…

Dur diyorlar darbecilere, dur… Bilmeden bastığın bu toprak bir annedir, namustur, bir devrin battığı yerdir. Durmuyor darbeciler. Durmuyorlar…

Yiğitlerimiz siper ediyor gövdelerini, hayallerini, umutlarını…

Bir daha çalışmamak üzere durmak zorunda kalıyor kurulan saat; duruyor.

Şehitlerimiz bayrağa; umutları, hayalleri kalp atışlarımıza dönüşüyor.

Sizlere çok teşekkür ediyorum bu vatanı bize bıraktığınız için.

Sizlere çok teşekkür ediyorum ve…

Ruhlarınızdan öpüyorum…

Giresun Mimar Anadolu Lisesi
MERKEZ/GİRESUN

İSTİKLAL KÖKLERDE!

Elif TAŞDEMİR

Yaşamın tuzağına veya uzağına düşmemek için geçmiş olaylardan dinamik dersler çıkarmak gerek.60'ları, 80'leri unutmamak için mazinin izbe sokaklarını arşınlamak gerek. Hak ve hakikat savaşının yapıldığı cepheleri bir bir dolaşmamız, medeniyetimizin ihyası ve inşası için ecdadımızın diktiği hakikat bayrağının gölgesinde buluşmamız gerek. Tıpkı Abdülaziz, Abdülhamid ve onların torunları olan, darbeler tarihinin asil kahramanları gibi. İşte o zaman sürgüne yollanan ruhumuza kavuşabiliriz. İşte o zaman kadim yürek ritmimizi yeniden yakalar, o ritimde birbirimizle bütünleşerek güçleniriz.

Darbe… Lügatlerdeki yerinden ziyade gözlerde yer edinmiş acı karşılıyor merakımı. O acı kamçılıyor duygularımı. Takvim yaprakları birer birer düşüyor: 27 Mayıs, 12 Eylül, 28 Şubat, 15 Temmuz… Lakin o acı hala taze, hala dipdiri. Düşmüyor bir türlü. Belli ki hafızalara kazınmak; buruk hatıralarla, haklı direnişlerle geçen zamanları belleğe kaydetmektir amacı.

"Tanrı uludur!" nidalarının ardından bir tutuklu ses azat edilir semaya: "Allahu Ekber! Allahu Ekber!" "Din dili"nde okunan bu lahuti ses bir kez daha minareleri şereflendirmişti. Gözlerde hasretin yeşerttiği parıltılar yer edinmişti kendine. Lakin bu sevinç parıltıları çok uzun kalmayacaktı. Bir çift postal

darbesi nice hayatı söndürdüğü gibi bu sevinci de söndürecekti yüreklerde. Boyunlara geçirilen düğüm, halkın kursağında kalan düğümle eş değerdi. Camilerin yağmalanması, ezansız semtler, ardı sıra gelen ölümler… Sonrası mı? Sonrası derin bir sessizlik. Beraberinde getireceği pişmanlıktan habersiz bir sessizlik. O sessizlik ki seneler sonra çığlık bulacak, yılların bedelini soracaktı o postallardan.

Vatanımda "darbeler tarihi" kavramını oluşturan bir darbe daha…

Hiç bu kadar çok yaprak dökmemişti eylül, bu kadar hoyrat esmemişti daha önce. Yasaklanan kitaplar, yapılan işkenceler, faili meçhuller eylüle dair pek çok iz bırakmıştı ruhlarda ve bedenlerde. Delikanlılık çağındaki gençlerin savrulan bedenleri ses bulmaz naralar oluşturuyordu yüreklerde. Bir zamanlar gençlerin kol kola, omuz omuza yürüdüğü sokaklar, yine aynı gençlerin bileğinde prangalarla götürülüşüne şahit oluyordu. Gözlere yine o bilindik acı çöreklenmişti. Sağdı soldu derken nice gencin filizlenen duygularına neşter vurmuşlardı. Memlekete nizam vermek isteyen bu zihniyet, çok sonradan fark edecekti hayallerini çürük ipe dizdiğini.

Özgürlüğe, gencecik yüreklere, umutlara vurulan prangaların bir yenisi daha. Bir şubat soğuğundaydık bu sefer. Hakk'a olan inancımız ve batılın zail olduğuna olan güvenimizdi yüreklerimizi üşütmeyen. Birilerinin hayâya ve haysiyete el uzatan zalimlere karşı sağlam durması gerekiyordu. Durdular da. Lâkin topyekûn savaş açılmıştı inanılan değerlere. Hakkı ve hakikati savunduğundan dolayı "mürteci", "bidon kafalı", "örümcek beyinli" yaftaları asılmıştı boyunlara. Kelepçeler suçlulara takılırdı zannımca, sokakta yürüyen gence değil. Kendilerince onlar azılı katillerdi. Eline silah almamış, belki bir karıncayı dahi öldürmemiş "azılı katiller(!)"… Tüm mücadele-

lere karşın, bir sabah ansızın çıkagelen idam haberleri ile son bulurdu daha başlamamış hikâyeleri. Vatan savunmasındaki oğlunun törenine bir hevesle giden analar, gözü yaşlı, mağrur bakışlarla tel örgüler ardında şahit olurlardı içinde hep ukde kalan bu mutlu güne. Dedim ya, onlar "örümcek kafalı" yaftasını alanlardan biriydi sadece. Bu yakışıksız yaftalarla "öz yurdunda garip, öz vatanında parya" yapılan daha nice insan…

Ve Temmuz'un on beşi… Bir Cuma gecesi... Cephe bütün vatan. Yine kan, yine ateş... Ve biz bu ateşin ortasındayız. Göklerde salâ sesleri; geçmişin intikamını alırcasına, sayha sayha, yankı yankı… Başlar dik, hainler acımasızca kıyım yaparken, millet kıyamda. Her biri ayakları azat edilmiş köle oluyorlar da ne yol biliyorlar ne yorulmak. Sebebi açık: Ay yıldızın dalgalanmadığı bir sema nâmümkün.

Akıllara ziyan şeyler oldu. Akıl almaz, akla sığmaz şeyler. Kimileri o gün cesaretleriyle, imanlarıyla donanıp meydanlara koştu. Kimileri büyük bir fedakârlık göstermiş, tarlasındaki mahsulü küle çevirmişti. Kimileri jetlere ıslık çaldı, kimileri de bir gecede tank kullanmayı öğrendi. 1400 yıl sonra yine bir Ömer çıktı ve adaleti özleyen insanlığa: "Ömerler öldü mü sandınız?" dedi. Ve tüm cihana Türk milletinin kalbindeki cevheri gösterdi. Bedr'in Arslanları o gün şanlı bir mühür vurdu tarihe

On binler, yüz binler akın akın, saf saf koşarken meydanlara 80'lerde sokağa hapsedilen sükûtun, engel olamadıkları idamların, zindanlarda solan hayatların diyetini istiyorlardı. El ile olmazsa dil ile o da olmazsa gönülden buğz etme ile yapacaktık bunu. Öyle ya da böyle, mayasında şüheda kanı bulunan bu vatanı bir daha asla zalime teslim etmeyecektik, Elhamdülillah.

Darbe ve çok uluslu işgale karşı son İstiklâl Harbi'ni ardımızda nice can bırakarak kazandık. O canlar ki "İstiklâl göklerde!" şiarına mazhar olmuş ve göğe kanat açmışlardı. Ne

mutlu onlara ve ne mutlu onlar gibi gökleri düşleyenlere. Ne mutlu vatan şehidi olanlara, şahit olanlara!

Bütün bu olanlar bir lekeydi bembeyaz defterimizde. Ya da bir kâbustu bizim için. Ama hainlerin emellerini kursaklarında bıraktık. Bölünmüşlükten vahdete ulaştık. Dünyaya bir diriliş cehdini yeniden yaşattık. Bu diriliş cehdi "bir hatime değil, bir fatiha" idi, bir açılıştı. Biz bu mücadele ile dünyayı ışıtacak meşaleyi tutuşturmaya yardımcı olmuştuk. Bizler insanlığın susuzluğunu gidermeye hüküm giyen, Selahaddin'in akıncıları, Fatih'in Ulubatlısıydık. Bizler denizler tutulduğunda gemileri karadan yürütecek neferlerdik. Bizler Halil Kantarcı, Erol Olçok, Ömer Halisdemir'dik. Akif'in şiirlerine özne olmuş, Asım'ın nesliydik!

"Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz.
Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz;

Düşer mi tek taşı sandın harim-i namusun,
Meğer ki harbe giden son nefer şehid olsun.
Şu karşımızdaki mahşer kudursa, çıldırsa,
Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa,

Bu altımızdaki yerden bütün yanardağlar
Taşıp da kaplasa afakı bir kızıl sarsa,

Değil mi cephemizin sinesinde iman bir;
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;

Değil mi ortada bir sine çarpıyor, yılmaz,
Cihan yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz!"

Sadreddin Konevi Anadolu İmam Hatip Lisesi
YEŞİLYURT/MALATYA

ZAFER SAHİBİNİ SORARKEN...

Sevgi MUM

27 Mayıs 1960

Bitiyor en güzel mevsimi ömrün… Göçüyor hûma kuşları hoşgörüyü, tevazuu da takıp peşlerine… Belki gelirler bir daha bekli de gömülürler meçhule… Bir ayaklanmadır başlıyor tarihin demlerinde… İlk oluyor külleri taze, yanık hüzünlerde… Son olmayacağını bile bile… Değişik sıfatları örtüyor üstüne… Devrim, ihtilal, darbe, müdahele… Fakat unuttuğu bir şey var ki burası Türkiye…

12 Eylül 1980…

Kalıntıları birleşiyor faili belli olan meçhullerin… Yaşanan her bir olay, taşlıyor gururunu kalbi zenginin… Birkaç adamın elindeki silahlarla gündüzleri geceye çevirmesi, tükendiriyor hayallerini ülke ferdinin… Ümit düşerken misafirperver hanelere gözyaşları da düşüyor hüzün denizinin… Sabrediyor topraklar her gün, güneşin göz kırpmasına boyun eğerek… Bir gün kendisine, isli bir kadehte şühedanın canlarının sunulacağını bilerek…

Ve 15 Temmuz 2016

Sarı, solgun bir çehrede meydanlar… Her şeyin biteceğini haykırıyor yine silahlar… Her bir kurşun bir hece… Art arda

cümleler kuruyor ve hoyratça savuruyor rüzgârında… "Ben kimin elindeysem o kazanacak!"

Bir genç…

15 Temmuz'da…

Ve henüz on beşinde…

Her genç gibi duymuyor silahların söylediklerini… Kendi silahını hazırlıyor… Dualarını itina ile yerleştiriyor namlusuna… İnce ince… Sessizce… Sıra sıra… Korkusuzca… Ne büyük iş yaptığını biliyor… Elinde tuttuğu bayrak özgürlüğünün kalemi… Gökyüzüne haykırıyor duasını: "Vatanım! Sen benim kapanmayan avuç içlerimsin!"

Bir er… Rüzgâr onun istediği gibi esmediğinde, yelkenini rüzgâra göre açan bir er… Elinden kalemi alındığında kanıyla vatanını sevdiğini yazan erlerden bir er… O da Türkiye hudutunun kartallarından biri… Sınırda… Pusuda… "Kesilir ama çekmeye gelmez boynum." Nidalarının muhatabında… Ayakta… Oturmaya bile yok mecali… Bütün gücü vatanda… Unuttuklarının gitmesine bırakmadan yudumluyor tesellisini, "benimsin ey kızıl toprak! Dedem koynunda yattıkça!"

Bir kadın... Geceye bağlıyor kendini... Ruhunu gece sarıyor... Geceyle boğuşuyor kahramanca... Bir o kadar da yorgun... Küsmek… Küsmek istiyor saçlarına kar yağdıran gecelere... Ama yıldızlarının şırıltılarını duyuyor... Vazgeçiyor... Kendine vazgeçiyor... "Sen Ay'sın! Geceyle küsmek ne haddine !"

Daha sonra minnetsizce kaldırtıyor semaya kadının kanatlarını vahdet-i vücut... Dökülüyor ter ile gözyaşı iri iri... Dillerden gökyüzüne yükseliyor dua-ı müceddet... Canı topraklaştığı, yüzü yeterince berraklaştığı halde duruyor zulmün önünde dipdiri… Biliyor çünkü cenneti serdi ayaklarının altına

bu millet… Cenneti… Cennet…

Bir yaşlı… Yaşlıya yaşlı demenin yaşlılığa hakaret olduğu günde bir yaşlı… Atılıyor meydana. "Gelin" diyor. "İmanınızın bizimkiyle tartılabileceğine inanıyorsanız gelin!" Allah'ım! Nasıl bir dildir ki hidayete bağlanan... Nasıl bir kalptir ki Hak yolunda noktalarından sıyrılan... Kimi, kara bezlere sarıp Fatiha okuduğu ekmek karnelerini delil yapmaya niyetli... Kimi kefenli seccadelerini alıp mahşerine koşmaya…

Böyle ödendi işte toprağın kefareti... Böyle sergilendi vatan sevgisi... "Elhamdülillah" denilip yutkunulan acılar vardı... Günlerin seheri yoktu... Arkadan vururken içteki hainler, tek dost Yar'dı... Nefsin ederi yoktu...

Zorluk içinde zorunluluk öldü... Esaret öldü... Cesaret dirildi... Genç öldü, er öldü, kadın öldü, yaşlı öldü... Ama kahraman yine dirildi... Konuşturtmadılar, konuştu... Ağlattılar, uyuyamadı... Gönderttiler, hep geldi...

Şimdi, sana söyleyeceğim şudur;

Konuş, öyle bir konuş ki kimse konuşamasın! Ağlat, öyle bir ağlat ki kimse uyuyamasın! Git, öyle bir git ki adın hep yine gelsin! Ama vatanını sev! Öyle bir sev ki konuşsan da, ağlatsan da, gitsen de seni hep yüreğinde yaşatsın!

Orgeneral Eşref Bitlis Anadolu Lisesi
YEŞİLYURT/MALATYA

SES

Ahmet Kaan TUNA

Uğultu… Her yanda kulaklardan gönüllere işleyen müthiş bir uğultu… Uyku ile uyanıklığın, rüya ile gerçekliğin, hak ile batılın çatışması… Mukaddes vatan toprağını kaplayan gök kubbede dağ dağ yankılanırken çarpışan iki ses… Biri minarelerden yükselen "Es salatu ve's-selamu aleyke ya rasulallah!" (Ey Allah'ın resulü salat-u selam senin üzerine olsun!) diye başlayan selaların sesi… Kelime kelime çoğumuzun anlamını pek bilmediği, ama peygamber efendimize (SAV) olan sevgimizin bize ilham verişinden midir, nedendir bilinmez, ruhumuzun en derinlerinde hissettiğimiz o hamd ü sena... Fakat bir gariplik var, bu saatlerde, duymaya alışık değiliz bu saatlerde... 15 Temmuz, cumayı cumartesiye bağlayan gece. Karanlıklar bu sesle yarılıyor, bir ay yükseliyor tepelerin ardından. Göğüs kafesini yırtarcasına çarparken kalpler, kafalar allak bullak. Lakin endişeli yüreklere cesaret veren de yine o hamd ü sena… Es salatu ve's-selamu aleyke ya habiballah! (Ey Allah'ın habibi salat-u selam senin üzerine olsun!)

Bu mukaddes sesin karşısında Ankara ve İstanbul'da yaşayanların kulaklarını yırtarcasına duyduğu, diğerlerinin neler oluyor merakıyla televizyonlardan anlamaya çalışırken duyduğu, uçakların jet motorlarının sesi ile makineli tüfek ve bomba sesleri… Bu sesleri çıkaranlar milletin yüreğine korku salmaya, hakkın yanında batılın karşısında duran devletimizi ele geçir-

meye çalışıyorlardı. Oysa bu sesleri duyduğumuzda, milletçe göğsümüz kabarır, gurur duyardık. Mukaddes ordumuzun düşmanla mücadele ederken uçaklarımızın, tanklarımızın çıkardığını bildiğimiz; düşmanlara korku salan bu sesleri ne zaman duysak; balkonlara, pencerelere koşar, arkalarından el sallar, dualar ederdik çoluk çocuk… Fakat bu defa başkaydı. Bu başkalık ruhlarımızın fay hatlarını oynatıyordu yerinden. Derin bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık. Uzaklarda yaşayan kardeşler birbirlerini arıyor "neler oluyor?" diyor. Bilmem diyor diğeri kardeşine "Bilmem ama darbe diyorlar." … Komşu komşusundan soruyor. "Bu çağda, 21. Yüzyılda, darbe mi olurmuş?" Sokak sokak her yana yayılıyor bir darbe lafı ta eskilerden bilinen… Yaşı daha büyüklere soruluyor neler olacak şimdi? Benim dediğim, göz bebeğim bildiğim, varlığımın - birliğimin teminatı olan, Mehmetçiğim diyerek sevdiğim askerlerin içinde bir grup asker… Nasıl olur, nasıl kalkar da vatanına, milletine silah sıkar, köprüleri kapatır? Yürekler ağızlarda, sokaklarda polis sirenleri ve anonslar:

— Bekleme yapma, devam et, devam et.

Acaba kim hangi tarafta, asker bu işin neresinde, polis neresinde biz kime inanalım gibi türlü düşünceler kafalarda dolaşırken TRT de bir spikerin beyinlerimizin kıvrımlarına işleyen sesi:

— Yurtta Sulh Konseyi diye başlayan bildiriyi okuduğu o bitmek bilmeyen an…

Es salatu ve's-selamu aleyke ya nûre arşillah! (Ey Allah'ın arşının nuru salat-u selam senin üzerine olsun!)

Gece ilerliyor, ay gök kubbede yükseliyor. Kötü haberler geliyordu. Köprüde vatandaşa ateş açıldığına, bir vatandaşın durdurmak için yattığı tankın paletleri altında parçalanarak şehit olduğuna dair… Sarılıp sarmalandığımız karanlığın içinden

ateşböceği misali, aydınlık saçan haberler de geliyordu. Hainlerle hareket edenlerden bazıları bunun bir tatbikat olmadığına vatandaş tarafından ikna edilmek suretiyle silah bırakıyor; milli duruş sergileyen, gözbebeğimiz olan askerimize, polisimize teslim oluyordu. Endişeli yürekler bu kez başka bazı televizyon kanallarında yapılan açıklamalara kulak kabartıyor. Bu açıklamalar yüreklere su serpiyor bir nebze. Ay ışığı gibi evlerin odalarında yankılanıyor. Anne babalar uyuyan evlatlarına umutlu gözlerle bakmaya, başlarına neler geleceğini anlamaya çalışıyor.

Başbakan bağlanıyor naklen yayına:

"Bu bir kalkışma girişimidir. Gereken yapılıyor, bu işe kalkışan çapulcular en ağır şekilde cezalandırılacaktır."

1. Ordu komutanı ve diğer komutanlar bağlanıyor:

Ordumuzun içine yuvalanmış bazı hainlerin cunta faaliyetidir, tüm askerler kışlalarına çekilsin" diyorlar.

O ara müjdeli haber getiren habercinin sesi gibi: "Halkımızı meydanlara, hava limanlarına davet ediyorum." "Ulü'l emre itaat imandandır." sözü bir fısıltı gibi dolaşıyor kulaklarda. "Ulü'l emre itaat imandandır." Parti başkanları hükümete ve demokrasiye destek mesajlarını iletiyor. Asil milletim çöken karanlığı dağıtmak için dalga dalga büyüyor sokaklarda. Bulanık zihinler netleşiyor, milli duruşun gereğinin ne tarafta saf tutmak olduğu tereddüde yer bırakmayacak şekilde ortaya çıkıyor. Sela kulaklarda huzur telkin etmeye devam ediyor. Es salatu ve's-selamu aleyke ya hayra halgillah! (Ey Allah'ın mahlûkatının hayırlısı salât-u selam senin üzerine olsun!)

İsimsiz şehit haberleri geliyor, meclise bomba yağarken milletvekilleri meclisi terk etmiyor, millet ayakta, hainlerin tuttukları noktalarda tanklara karşı bedenlerini ortaya koyuyor. Hainler son kozlarını oynarken daha da vahşileşiyor, hiçbir kutsal tanımadan saldırıyorlardı. Hinlerin kim oldukları su gö-

türmez bir gerçeklik olarak idrak ediliyordu. O anlarda Gazi Mustafa Kemal'in "İstiklal ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar… Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zapt edilmiş, bütün tersanelerine girilmiş… Vazifeye atılmak için içinde bulunacağın imkân ve şeraiti düşünmeyeceksin…" sözleri on yıllar öncesinden gelip eski bir dostun sıcaklığıyla kolunu omuzumuza atıyor, hainlere karşı bize omuz veriyordu. Karanlık dağılıyor, kıpkırmızı bir şafak atıyor rengini şehitlerin kanından alan. Uzun gecenin sabahında artık hainlerin emellerine ulaşamayacağı ordumuzun milli kalan kısmının hainlere galebe çaldığı kesinleşiyordu.

Böylece o uzun gece, çok şükür ki devletimizin milletimizin bir ve beraber düşmanla, hainle mücadele ederek birlik - beraberliğini perçinlediği hayırlı bir geceye dönüştü. Ya böyle bitmeseydi? Bu soru o sabahki iç yakıcılığıyla zihinlerde tazeliğini korumalı, hiç unutulmamalı.

Ya böyle bitmeseydi? Her sela sesinde o karanlık geceyi üzerimizden sıyırıp alan Allah'a şükretmeli, devletimizi ele geçirmek, milletimizi esir almak isteyecek hainlerin ve düşmanların her zaman olabileceğini bilmeli, daima uyanık olarak yaşamalıyız.

Bilmem kaçıncı kere tekrarlanan sala: "Es salatu ve's-selamu aleyke ya seyyidel evveline vel ahirin! Vel hamd ü lillahi rabbil âlemin!" (Ey öncekilerin ve sonrakilerin efendisi salât ü selam senin üzerine olsun! hamd âlemlerin Rabbi olan Allah içindir!) derken gönüllere su serpiyor, bir millet yeniden diriliyordu.

Yunuskent Mehmet Akif Ersoy Anadolu Lisesi
MERKEZ/KARAMAN

KIZIL GECENİN SABAHI

Talha KESER

Ey nuru rahmetiyle bizleri kuşatan, seven, merhamet eden, ummadığımız anda yardımımıza koşan, bu milleti ve devleti o kara bozguncuların şerrinden koruyan, nice ocaklar sönecek ve bitecek dediğimiz anda engin rahmetiyle yolumuzu aydınlatan, yollar kapandı dediğimizde yolumuzu açan ümidimiz tükendi dediğimizde yüreğimizi yeniden canlandıran, gücümüz kesildi dediğimizde yeniden dağları aşacak ve demir yığınları önünde korkusuzca geçip onları geçit verdirmeyecek, tek kaldığımızı düşündüğümüz anda bizi bin dirilterek ve kara mavzerlere siper yapabilecek, hayatını milleti uğruna hiç sayabilecek korkusuzca duruşuyla o hayâsızların utanmaz yüzüne şamar vurabilecek, demir kasketleriyle kendilerini yıkılmaz zannettikleri anda ayaklarını kaydırabilecek o kara ve hain planlarını suya düşürebilecek ve aynı zamanda güçlü, bütün ve bölünmez bir devlet olduğumuzu varıyla yoğuyla ortaya koyup, bütün dünyaya haykıracak ve iman gücüyle nasıl kara dumanlı zırhları nasıl geçirmediyse aynı şekilde geçirtmeyecek cesaretini gösterebilecek torunları olduğunu o kâfirlere bir kez daha kanıtlayacak, hakkın batıla mağlup olmayıp bin seneden beri İslam bayraktarlığım yapan bu milletin sancağım düşürtmeyerek, o nazlı hilalin belini bükmeyip aksine kuvvet verip dikleştirecek, bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmayacak imanı veren Rabbime hadsiz şükür olsun.

Bu milleti ayakta dimdik tutan iman rabıtası olduğu sürece bu millettin hakimiyetine uzanan eller kırılır, kem gözle bakanın gözleri yakılır, üstüne oynamaya çalıştığı zannedenlerin kafası karışır, sahtekar, hilebaz ve gösterisiyle cazibesine kapılanların oyunları bozulur, kuyu kazanları kendi kuyusunun içine düşürür, milletin içine sızan hainlerin geceye kadar yanan mumlarını söndürür, at gözlüğüyle yürüyen sihirbazların büyüsünü bozdurur, Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nı harap etmek için ilerleyen katı demir yürekleri eritir, sancağımı indirmek isteyenlerin emellerini suya düşürür, Cumhurbaşkanına suikast yapabilecek kadar kuduzlaşmış insanları durdurabilir olduğuna hepimiz gözümüzle şahit olduk.

Onların hainlik ile inleyen seslerini yükselen ezan ve sela sesleriyle susturup, milletimize peygamber efendimizin şefaatine mazhar olup, cennet ile müjdelenen şehitlik mertebesinin piri olan Hz. Hamza ve nice sahibeler başta olmak üzere o geniş, sarsılmaz ve kopmaz halkanın bir parçasına nail olmak şerefine erişebilecek hakikati bir kez daha haykıran, gecenin karanlığında minarelerinde görkemli kandilleriyle ortalığı aydınlatan ve kubbesiyle İslam Milleti'nin şanının devam ettiğini gösteren, görkemli ve heybetli duruşuyla küffara korku salan ve günde İslam Milleti'ni beş defa bir araya getiren, bölünmez bir vücudun azaları gibi olduğumuzu ve dimdik duruşunu minareleriyle sergileyen, imanımızın tazeliğini ve canlılığını içindeki nakşı ve sanatıyla betimleyen, yoldan şaşmadığımızı bir olan kıblemize yönelerek, sanki demirden perçinlenmiş zırh gibi saf saf olan cemaatiyle kuvvetini bütün dünyaya gösteren camilerimizden ve onun değerli insanlarından Allah binlerce kere razı olsun.

İşte bu şuurla çıkan milletimiz ne tank dinledi ne top. Sanki arkasında bütün dünyanın gücü varmış gibi yılmadı, yıkılmadı, çabaladı ve savaştı. Ne onu etrafını yıkan harabeye çe-

viren bombalar ne de yerleri delecek kadar kuvvetli mermiler ne de uçan

helikopterler ne de gözleri dönmüş feleği şaşmış askerler onlara dur diyebildi. Kendilerinde kendilerini savunabilecek bırakın tankı silah bile yoktu ama öyle bir silah vardı ki o silah atom bombasına bile dur diyebilecek kuvvetteydi ve milletimiz bunu çok iyi anlamıştı o gün zalimlerin hiç beklemediği ve ummadığı bu silahla karşılarına çıktı. Bunu gören küffara ise teslimden başka çare bırakmadı.

Bir de her an unutulmaz cengâverlikleriyle hayatımızı süsleyecek olan şehitlerimizi kalemime almadan geçemeyeceğim. Ne kadar hüzünlensem de bu iman şuuru var ya benim bütün hüznümü alıyor. Bize diyor ki: " Onlar ölmedi bizden daha iyi bir yere gitti ve orada buradaki hallerinden daha iyi yaşayacak ve daha iyi keyfedecekler." Bunu düşününce, "oh elhamdülillah" dedim. Bu şuur bir kez daha bana hatırlattı ki mümin bu dünyada ve diğer dünyada mutlu olabileceği gibi küffar da hem bu dünyada hem de ahrette hüsrana uğrayacak.

Hak olan kitabımızın her an canlılığıyla hüküm sürdüğünü ve bütün insanların en hayırlısı rehberimiz olduğunu ve sünneti seniyesini her an örnek aldığımı işte o gün o hadsizler karşısında gösteren bu aziz ve şanı yüksek milletimizden Allah imanına kuvvet, devletine selam ve selamet versin.

Amin! Amin! Amin!

Bozüyük Fen Lisesi
BOZÜYÜK/BİLECİK

KAHRAMANLIĞIN DİRİLİŞİ

Sultan TARAKÇI

Çetin kurşunlar puslu gökyüzünde acımasızca hareket ediyorlardı. Fazla hızlı... Fazla hararetli... Hedefini bulmuş bir avcı gibi ilerliyor, ürkütücü bir görüntü seriyordu gözler önüne. Korkutucu bir gece, katliam dolu bir tarih: 15 Temmuz. Hafızalardan silinmeyecek bir gün: Cuma.

Gökyüzü işte tam da o gece Türk milletinin kurşunlara, tanklara, tüfeklere meydan okumasını büyük bir dikkatle izledi. Sokaklar her bir kahramanın gözünden bir dakika bile silinmeyen dingin kararlılığa şahit oldu. İstanbul tanık oldu çaresizlik kavramının yerle bir edilmesine. Umudun varoluşuna şahit oldu Ankara. Mersin "Allah-u Ekber" nidalarıyla inledi.- Gaziantep, Bolu, Giresun… Anladılar ki bu gece ya istiklal ya ölüm gecesi.

Issız sokaklar seslerle yankılandı. Gözlerden süzülen bir damla gözyaşı, sessizliğin içine sinen bir yakarıştı, şimdi harabeye dönen kaldırımların avucunda. Hiç geri adım atılmadan basılan her adım, bize şafak vaktinden evvel karanlığın hükmünü anlatan şiirleri bas bas bağırdı. Duydular, bugüne kadar hiç duymayan insanlar bile bir ses duydular. Gördüler. Bugüne kadar karanlıkta bir ışık arayan onca insan, şimdi gördüler. Hissedemeyen, milyonlarca insan şimdi kaburgalarına sızan, yaramaz

bir çocuk gibi orda durmayıp, tüm vücuda yayılan bir titreme hissettiler. Sağ değiller artık. Görme engelli de değiller. Çünkü bir tarih var, uyuyan aslanın kafesinde. Ve evet aslan da uyanır elbet. O akşam caddelerin, binaların hatta tüm evrenin dili olsa milletimizin destanım anlatırdı. Adeta ateşle dans etmekti yaptıkları. Kolay değildi verdikleri mücadele. Yanan ateşi bedenleriyle, canlarıyla, kanlarıyla söndürmek istiyorlardı. Hainlerin kötü emelleri vardı belki ama yaptıkları boşunaydı. Çünkü göklerden gelen bir karar da vardı. Tanklar ilerlemek istemedi. Kurşunlar geriye dönüp kendilerini ateşleyenleri vurmak istediler. Ancak olmadı. Tanklar duramadı, kurşunlar susamadı. Acı hüküm sürdü yaraların içinde. Bir bıçaktan daha keskindi, kanattı. Yine de yaralarıyla devam ettiler. Kurşunlara göğüs gerdiler, tankları ezip geçmek istediler. Göz kapakları her gün bu saatlerde kapanır uykuya giderdi. Şimdi kapandıktan sonra hiç uyanmayacaklar. Eriştikleri şehitlik makamı... Yani sonsuz bir ömür, sonsuz bir cennet... Tankların önüne ölümden korkmadan geçtiler. Çünkü ölseler bile ölmeyeceklerini onlar da biliyorlardı. Kurşunları elleriyle kavradılar. Bu bir oyun değildi, bir tiyatro değildi. Hatta şimdiye kadar belki de hiçbir şey bu kadar gerçek olmamıştı. Saplanan kurşunlar gerçekti, ateş eden uçak, üstlerine yürüyen tanklar hepsi ne yazık ki gerçekti. Kendi milletine ateş açabilen asker kıyafetli hainler ne yazık ki gerçekti. Yaralar gerçekti. Ölümler gerçek. Arkada kalan gözü yaşlı eşler, anneler, çocuklar gerçek. Bu vatanı cayır cayır yakmak isteyen pis eller maalesef gerçekti. Dokunsanız elinize bulaşan kam hissedebileceğiniz kadar gerçek. Koklasanız o kokuyu duyumsayabileceğiniz kadar gerçek. Ve açsanız gözlerinizi, her yerden fışkıran kam görebileceğiniz kadar gerçek.

Vatan hainleri Türkiye'nin yıkılış projesini kurguladılar. Vicdanlarını çöpe atıp bu vatanı yok etmeye çalıştılar. Oysa biz

de bir vicdan vardı. Ruhları, bedenleri, yöneten bir vicdan. Kalbimizi sarsan bir vicdan. Biz onu atmak yerine, en büyük silahımız olarak… Her zerremizde. Bir de imanımız vardı, inancımız. Ayın ikiye bölünmesine olan inancımız... Umudumuz... Ve kararlılığımız... İşte, vatanın ne olduğunu bilmeyenlere, vatanın bölünmez bir bütün olduğunu, milletine ateş açmamak için ölümü göze alan Ömer HALİSDEMİR gösterdi. Meydana çıkan, sokaklara fırlayan yüzü parçalanmış olarak bulunan 16 yaşındaki Engin TİLBEÇ gösterdi. Tankın önüne vatanı için hiç düşünmeden atlayan Metin DOĞAN ve bütün demokrasi kahramanlarımız onlara vatan sevgisinin ne olduğunu gösterdi. Onlar renk körüydüler, bayrağımızın alım göremediler ancak biz onlara kırmızıyı kanlarımızın rengiyle gösterdik. Hiçbir zaman hissedemedikleri vatan, millet ve insan sevgisi o akşam onların planlarını altüst etti. Onlar ölmemizi istedi. Biz yeniden doğduk.

Ruhlar usulca gökyüzüne yükseldi. Kutsal ruhları, şehit ruhları gökyüzüne gözleri kamaştıran bir parıltı verdi. Geceyi aydınlatacak kadar ışıl ışıl... Asırlarca konuşulacak kadar yüce isimler... Zafere ulaşmış bir millet... Gecenin sonunda parlak yıldızlar süsledi gökyüzünü.

Ölüm şapkasını çıkarttı, utandı, ezildi. Ölmediler. Mermiler, tanklar küçüldü sanki hiç değmediler. Bir zırhtan ibaretti o soğuk tenleri. Sanki bir kalkandı kalpleri ya da aldıkları her nefes, içinde çığlık barındırıyordu. Bu, çaresizlikten daha çok, Çanakkale'nin geçilmez olduğunu haykıran çığlıklardı. Titrekti belki nefesleri ya da kuvvetli... Belki de son kez alman bir ritim. Bir daha duyulmayacak ses işte. Öyle de olmaz şimdi. Kuru dudaklarından firar eden bir buhar olmasa gerek. Bu nefesten daha çok, bu vatanı kimseye bırakmayacaklarına dair bir ant... Bir ferman... Bir söz... Ve feda ettikleri şey nefesleri... Hayalle-

ri... Umutlan... Mutluluklan... Bu bir bitiş öyle değil mi? Hayır! Hayır! Bu sondan daha fazlası. Mesela sonsuzluk... Gözlerdeki nurlu yaşlar hiç bu kadar acı taşımadı. Kalpten düşen yağmurun ağıtını yaktı şimdi kuşlar. Kalpler ilk kez bu kadar yavaşladı. Saniyeler sanki durdu. Gözlerimiz böyle hain bir geceyi gördüğü için o geceye lanet etti. Kulaklarımız içinde buram buram ihanet kokan haberleri duymak istemedi.

Onlar şimdi çok uzakta değiller. Belki de şah damarımızdan daha yakındalar. Bir fısıltıyla, sesinizi duyurabileceğiniz kadar yakında. Ama bizim için canlarını feda eden şehitlerimiz, bizim için meydanlarda tanklara kafa tutan gazilerimiz için ufak bir fısıltı yetmez. Onlar yüksek sesli demokrasi marşlarıyla, camilerden yükselen ezan sesleriyle, dilde tekbir gönüllerde iman seliyle yaşayacaklar. Bizler ömrümüzün sonuna kadar bu sevdaya, bu vatana layık olmak için çalışacağız ve sizi hiç unutmayacağız.

Söğüt Anadolu İmam Hatip Lisesi

SÖĞÜT / BILECIK

YARADANIN ASLANLARI 15 TEMMUZ

Muhammet BAŞALAN

Ey! Varın yoğun, bilinenin bilinmeyenin ve her şeyin sahibi olan yüce Rabbim. Sen ki, "Ol!" desen, gökyüzünden yeryüzüne düşen küçücük yağmur damlalarına; Ya Kahhar ismini tecelli ederek bizi bu diyardan ebediyen silersin. Sen ki, "Ol!" desen; gökyüzünden yeryüzüne düşen küçücük yağmur damlalarına, Er-Rahîm ismini tecelli ederek çölde çiçekler açtırır, olmazları oldurur, gönülleri iman ile doldurursun. Sen ne büyüksün, sen ne yücesin. Sen... Sen nelere kadirsin?

Allah'ım! "Habibim!" diyorsun yetimler yetimine. ''Habibim!'' diyorsun sevginin sevgilisine. "Habibim!" diyorsun aşkın yegane gözdesine... Senden öte yok. Ondan öte sen. Sende buluşacak, buluşacak cümle âlem.

Ey bir günümüze bin, bin günümüze bir günü sığdıran yüce Rabbim. Biz ki Habibi'nin, (sevginin sevgilisi ve aşkın yegâne gözdesi olan Hz. Muhammed Mustafa (S.a.v)'ın) yeryüzündeki daimi ordusu, ümmetinin son kalesi; mazlumun ahına, dertlinin yardımına koşan, şanlı devlet Türkiye'yiz.

Dünya üzerinde bir başka ırk daha yoktur ki doğduğunda asker olsun. Öyle bir ırk, öyle bir ümmet ki bu ağlar. Ağlar dünyaya göz kapaklarını açarken. Çünkü öyle bir diyardan gel-

miştir ki o; dünya, cehennemi olur. Lakin geliş sebebi, sebepsiz değildir. Onlar ki cennetinin yanında cehennem; cehenneminin yanında cennet edasıyla, ''Ol!'' diyerek yaratılmış, bir nefesine bile hükmedemediğimiz bu dünyaya; boyun bükmemek, boyunları büktürtmemek, boyun bükenlerinde oyununu; ilelebet engellemek için yeryüzüne gönderilmiş, ağlayanların derdine derman olmak için görevlendirilmiştir.

Canını, İslam yolunda hiç sayan; gökte bulunan orduda, en önde savaşan; ölüm günü gelsin diye gün sayan ecdadımız, "Yaradan"dan aldığı güç ile dünyaya diz çöktürmüş ve medeniyetlerin beşiği olan Anadolu topraklarını bize miras olarak bırakmıştır. Tarih sahnesinde varlıkları hissedilmeye başlandığı andan itibaren dünyaya; adaleti, iyiliği ve şefkati yayan bu şanlı millet; bastığı yere barışı, huzuru ve mutluluğu götürmüştür. Sultan Alparslan tarafından, ''Size öyle bir vatan aldım ki ebediyen sizin olacaktır.'' diye tabir edilen bu topraklar, varlığımızdan rahatsız olan sözde medeniyetler tarafından bizlere türlü oyunların oynanmasına sebep olmuştur. Torunları olarak, kanla kazanılmış bu büyük mirası korumakla mükellef olan bizler, zamanı geldiğinde Peygamberi takip ederek savaşan ve sevgilinin övgüsüne nail olarak yeryüzünde şereflendirilen geçmişimizin izinden giderek, savaşı bayram; ölümü düğün günü bileceğiz.

Irkının davası, İslam âlemi ve Muhammed'in ümmeti yolunda, Yaradan'ın aşkıyla yanıp tutuşan bedenlere isabet eden kör kurşunu, kar tanesi eyleyen Allah'a, hamd u senalar olsun.

Uğruna, ''Sen olmasaydın bu dünyaları yaratmazdım.'' denilen; yetimler yetimine, sevginin sevgilisine, aşkın gözdesine ve ötesi Allah (c.c.) olan Habibi'ye, salat u selam olsun.

Ağlamaklı gözlerle beklenen Yaradan'ın aslanlarına, gölgesiyle arsız otu çürüten ay yıldızlı bayrağa; vatan, millet, hak ve hürriyet yolunda canını hiç sayan Türk'e selam olsun.

Boynu bükük çiçeğe su olmak varken, çiçeği incitenlere; dertlinin derdine derman olmak varken, yaraya tuz dökenlere; şehitlik mertebesine ulaşarak gönüllerin misafiri olmayı, gönüllerden defedilmeye tercih edenler var. Onlara yazıklar olsun, yazıklar olsun, yazıklar olsun. Rahman onları nasıl bildiyse öyle yapsın. Allah'ın gazabı onlarla beraber olsun.

Caner Kara'nın, ''Vatan Marşı''nda dile getirdiği, ''Taşında gözü olanın, yurduna mezar kazacağız. Hainin, soysuzun, döneğin alnına vatan yazacağız.'' sözleri sanki 15 Temmuz 2016 gecesinde boş inanç içerisinde bulunan, hakkın yanında değil de münafığın yanında konaklayarak en sonunda zillete uğrayan, hilkati bozuk, şecaatten nasibini almamış ve bedhah bir şeytan misali hiç tereddüt etmeden kendi halkına silah doğrultan, şeref yoksunu rütbeli vatan hainleri için söylenmiş gibidir.

Kafirler tarafından bir kukla gibi yönetilmeyi göze alacak kadar dalalet içerisinde bulunan, her bir azası hainlik için ter dökmeye ant içmiş, yaptığı düzenbazlığın dünyada bir emsalinin daha bulunmadığı Pensilvanyalı münafık; 15 Temmuz 2016 gecesinde hayalbazlarından aldığı emir üzerine Allah'ın aslanlarını devirmek için kendince harekete geçmişti. Townshend'in, "Savaşın zevkini almak isteyenler Türklerle savaşsınlar." sözüne dayanarak büyük bir zevk peşinde koştuğunu düşündüğüm bu mahlûkat, görünen o ki peygamberimiz Hazreti Muhammed Mustafa (s.a.v.)ın, ''Türkler size dokunmadıkça, onlara dokunmayınız." sözünü -tam bir din taciri olduğundan dolayı- kulak arkası etmiştir.

Dünyada inkârcıların baskısı karşısında yorgun düşen ümmete aguşunu açan; vatan, millet, hak ve hürriyet yolunda ebedi hayat veren su içmişçesine bir ölünce bin dirilen; Allah'ın, Peygamberin ve Kuran-ı Kerim'in yolunda canını hiç

sayan Türkler cuma namazını din kardeşleriyle birlikte kılıyorken; ilelebet amiyane tavırları ile baştan başa inkârcılardan olan Pensilvanyalı şenaat, şanı büyük Allah'ın dünyasında bedhah bir şeytan misali, son kez haçlıların isteklerini değerlendiriyor ve bu istenilenleri yerine getirebilmek için en uygun zamanı kolluyordu. 15 Temmuz Cuma günü gönüllere nakşedilen ezan sesleriyle camilere akın eden Allah'ın aslanları, akşam saatlerinde vatanın müdafaası için göğe yükselen sela seslerine kulak verip, bir destan daha yazacaktı.

Allah huzurunda kurulacak büyük mahkeme sonucunda, Rahman ve Rahim olan Allah (c.c.)'ın kararıyla, ahiretteki sonsuz azaptan en büyük payı edinip, o mahkemeden yüzü kara olarak çıkacağına gönülden inandığım bu kerih sözde ordu mensupları İstanbul'da bulunan Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün önünü keserek, sonlarına gidecek olan yoldaki ilk adımı atmıştı. Başta olası bir terör saldırısına karşın önlem alınıldığı düşünülse de meydana gelen bu askeri hareketlilik, öyle terör örgütlerine karşın alınmış bir müdafaa şekline hiç ama hiç benzemiyordu. Başkent Ankara'da da meydana gelen ve zaman geçtikçe İstanbul'da olduğu gibi şiddeti artan bu hareketlilik, maalesef ki ülke geneline yayılmaya başlamış ve halk; haberlerden, sosyal medya sitelerinden öğrendiği kadarıyla askeri bir kalkışma olduğunun farkına varmıştı.

Ve her şey Sayın Cumhurbaşkanımızın, ''Milletimizi, illerimizin meydanlarına davet ediyorum. Havalimanlarına davet ediyorum. Ve milletçe meydanlarda, havalimanında toplanalım. Ve bunların o azınlık grubu tanklarıyla, toplarıyla gelsinler ne yapacaklarsa halka orada yapsınlar. Halkın gücünün üstünde bir güç ben tanımadım bugüne kadar.'' sözleriyle başlamıştı. Allah (c.c.)'ın Aslanı Hazreti Ali'nin, ''Her şeyi affedin ama vatanınıza ihanet edeni asla affetmeyin.'' sözlerine

dayanarak millet; bozuk maksatlar içerisinde bulunan, anlaşılmaz hilelerle ümmeti birbirine vurduran, boş inancın içerisine hapsolmuş, hilkati bozuk, ilelebet âmiyâne tavırları ile baştan başa inkârcılardan olan menfur şahsı, onun emrinde bulunan sözde askerleri ve arkasında bulunan haçlılara Türk'ün gücünü göstermek için, canı pahasına meydanlara hücum etmiş ve dünyada yine eşi benzeri görülmeyen bir müdafaa şekliyle, atalarından miras olarak aldığı Anadolu topraklarını korumak için elinden geleni yapmıştır.

Bundan seneler öncesinde Mehmet Emin Yurdakul tarafından kaleme alınan, ''Ben bir Türk'üm dinim, cinsim uludur. Sinem, özüm ateş ile doludur. İnsan olan vatanının kuludur. Türk evlâdı evde durmaz, giderim.'' sözleri 15 Temmuz gecesinde yaşadığımız o hain darbe teşebbüsüne karşın halk tarafından gösterilen tepkiyi özetler niteliktedir. Evet! ''Vatan sevgisi imandandır.'' diyen Peygamberin yeryüzünde ki daimi ordusu, ''Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyin. Bilakis onlar diridirler, lâkin siz anlayamazsınız.'' diyen Allah'ın yolunda şehit düşüp gökte bulunan Şehitler Ordusunda en önde savaşmak için meydanlara çıkmış ve vatanına kul olmak maksadıyla evde durmamıştır. Vatanı, milleti, bayrağı ve dini yolunda yedi düvele meydan okuyan şanlı ecdadın torunları, bugün en kötü düşmanla yani bize benzeyen ama bizden olmayan lain ve lamekân düşmanla çarpışacaktı.

İtalyan şair Tasso'ya, "Türklerden bahsediyorum. Düşmanına saldırırken amansız bir kasırgaya, korkunç bir denize ve insafsız bir yıldırıma benzeyen Türk; dost yanında ve silahsız düşman karşısında bir seher yelidir, berrak bir göldür. Gönül açan bu yeli yıldırma, göz kamaştıran bu gölü coşkun bir denize çevirmek tabiatı da inciten bir gaflet olur." sözlerini söyleten ordumuz, bugün düşmanına karşın amansız bir kasırga,

korkunç bir deniz ve insafsız bir yıldırım olması gerekirken, elinde silahı olmayan halkına karşı hunhar olmuştur.

Bir gün olurda sizlere, "Ruhuyla jetlere, tanklara, tüfeklere kafa tutan kimlerdir?" diye sorarlarsa; onlara son Peygamberin ardında bıraktığı boynu bükük çöl çiçeklerine yağmur damlası olan Türklerdir deyiniz. Çünkü onlar yattılar döşeğe uzanır gibi tankın altlarına. Ve şükürler olsun ki bildiler bedeni doğrultmasını, kalkar gibi sabah namazına.

Hazreti Musa'nın Firavun'a karşı denizi yardığı gibi hainlikleri yaran bu şanlı millet; bir ebabil misali Ebrehe'nin ordusunu perişan edermişçesine düşmanın başına çöreklenmesi gerekirken, kendi halkına bomba atacak kadar büyük bir dalalet içerisinde bulunarak, adını tarih sahnesine şeref yoksunu rütbeli vatan hainleri olarak yazdıran pilotlara da kafa tutmasını bilmiştir. Küllerinden doğan ecdadın, alev alev yanan torunlarını söndürebilme ümidiyle ayaklanan bir grup sözde Türk Silahlı Kuvvetleri mensubunu göğsündeki imanla, elindeki Kuran'la ve damarlarındaki asil kanla durdurmayı başarabilen bu şanlı millet; ne zaman bilim, sanat, felsefe, askeri ve ekonomi alanında eskiden olduğu gibi dünyada tek olursa, işte o zaman bu tür olayların olmasına izin vermemekten ziyade, akıllara gelmesine bile müsaade etmeyecektir. Fikirleri ve sözleri şanlı Türk milleti için büyük önem arz etmesi gereken ulu önder Mustafa Kemal Atatürk, ''Eğer bir gün benim sözlerim bilimle ters düşerse bilimi seçin.'' derken ve belki de en önemlisi ilk ayeti "Oku!" olan kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim'in yolunda canımızı bile hiç sayarken, bu ve bu tür unsurlardan geri kalarak evlatlarımıza güzel bir Türkiye bırakmamak tarihimize, ırkımıza, milletimize ve dinimize karşı işlenecek büyük suçlardan olacaktır.

Ağlamaklı gözlerle beklenen "Yaradan'ın aslanı" olmak varken, bedhah şeytanın evlatlarından olup gülen gözleri ağlatmayı tercih eden bed asker! Hatırla attığın her adımda keferenin, ''Türkler her şeyi feda eder, fakat istikballerini asla.'' diye tarihe geçirdiği sözlerini. Görmez misin yoksa, yoksa kör mü gönül gözünün de görmez olduğu gibi iki gözün? Tanklar durduramadı bu halkı, ne jet, ne de hainin helikopteri... Senin elinde tutmaktan aciz olduğun silah mı durduracak, Allah yolunda canını hiç sayan bu ümmeti? Karşınızda sizler gibi ölümden korkan bir ordu yok. Olduğunu da sanma sakın! Bu ordu, savaş vakti Müslümanın bedeninden ölüm korkusunu alan Allah'ın ordusudur. Bu ordu ki Peygamberin ordusu! Bu ordu Türkoğlu, şanlı Türk'ün ordusudur...

Yıldırım Gürses'in, 'Fatih'in, Yavuz'un asil kanından. Yurdunu çok sever kendi canından.'' diye tabir ettiği milyonlarca Türk var yeryüzünde. Lakin yiğidin harman olduğu bu topraklarda öyle bir Türk var ki; onu övmeye ve yüceltmeye kelimeler değil; dizeler, satırlar, beyitler yetmezdi. Başlı başına bir destan olan ve Dursun Ali Erzincanlı'nın, ''Ben babamın en hüzünlü yanıyım.'' sözleriyle gönüllere nakşettiği Astsubay Kıdemli Başçavuş Ömer Halisdemir ki, Özel Kuvvetler Komutanlığı'na girmeye çalışan Tuğgeneral Semih Terzi'yi, yine Dursun Ali Erzincanlı'nın sözleriyle, "O makam senin namusundur Ömer. Ben gelene kadar namusunu koru. Gerekirse o vatan hainini vur.'' diyen Korgeneral Zekai Aksakallı'dan aldığı emir üzerine alnından vurarak öldürmüş, namusunu koruyarak kendisi gibi vatanı, milleti, bayrağı ve dini yolunda canını hiç sayan halka aydınlık bir gelecek bırakmak için topraktan gelen bedenine otuz fidan dikerek şehit olmuştur.

Yurtta Sulh Konseyi(!) adı altında toplanmasına rağmen bildirisini bile silah zoruyla okutan, milli egemenliğin önüne

geçmek maksadıyla hiçbir haklı gerekçe ortada yokken yönetime el koymaya çalışan; eli silahsız olmasına rağmen, ordunun içerisine sızmayı başarmış o hainlere karşı gelebilecek kadar yürekli halkı karşısına alarak onlara silah çekip, tanklarla ezen; silah çekip, tanklarla ezdiği halkın seçtiği milletvekillerinin içerisinde bulunduğu meclisi bombalayıp, jet ve helikopterlerle terör operasyonlarında bile asıl düşmana atmadıkları misket bombasını, daha misket oynayacak yaşa gelmemiş çocuklarını evde bırakarak göreve gelen Polis Özel Harekatın üzerine atıp, kardeşlerimizi eşsiz, çocuklarımızı babasız bırakabilecek kadar vicdansız, Cumhurbaşkanımıza suikast düzenleyerek canına kast etmeye teşebbüs etmekle birlikte, Hulusi Akar ve Abidin Ünal gibi görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışan insanları tutuklayarak Türkiye'ye zarar vermeye çalışan mahlukatlara kanla kazanılmış bu toprakları Kuran-ı Kerim'in her bir harfinin yüzü suyu hürmetine yar etmedik, etmeyeceğiz.

Milleti için gecesini gündüzüne kattığına canı gönülden inandığım Cumhurbaşkanımızı şükürler olsun ki bu millet, ''Allah'ım helal etmiyorum! Şahsımı değil, milletimi bu hale getirenlere, hakkımı helal etmiyorum! Beni, lif lif yolsalar, cımbız cımbız zerrelerimi koparsalar, sarayımı yaksalar, çoluğumu çocuğumu gözümün önünde parçalasalar helal ederdim de; sevgilinin yolunda yürüdüğüm için beni bu hale getiren ve milletimi ateşe atan insanlara hakkımı helal etmem! Ya Rahman, adaletinle tecelli edersen hepimiz kül oluruz. Bize acı! Ya Kâdir, kundaktaki yavruyu gagasına almış kaçıran leş kuşunu düşürüp çocuğu kurtarmak ancak senin kudretine sığabilir. Leş kuşlarının gagasında kundak çocuğuna dönen milletimi kurtar Allah'ım. Ya Ma'bud! Ömrümde tek vakit farz namazı kaçırdığımı hatırlamıyorum. Huzurunda eğileceğime kaskatı kalıyorum ve duada ruh teslim edeceğime yatağımda kıvranıyorum.

Sana kulluk gösteremeyen bu kulunu affet Allah'ım! Eğer, yılları tesbih dizisince süren hükümdarlığımda seni bir kere anabildim, Resûlüne bir an bağlanabildimse, duamı, o bir kere ve bir an yüzü suyu hürmetine kabul et! Yâ Sübhan! Şu titrek elleri, Kıyamet gününde sana, "Ümmetim, ümmetim!" diye yalvaracak olan Habibinin eteğinde, şimdi, "Milletim, milletim!"diye dilenen bu ihtiyarın duasını geri çevirme! Milletimi evvelâ "Ba'sü ba'de'l-mevtsiz" bir ölümle yok etmeye götüren sahte kurtarıcılar ve sahte kurtuluşlardan kurtar ve ona bir gün gelecek kurtarıcıları, gerçek kurtuluşu nasip eyle! Benim artık bu dünya gözüyle görebileceğim hiçbir saadet ümidim kalmadı. Bari felâketi olsun bana daha fazla gösterme Allah'ım! Ayakta duramaz, haldeyim! Vadem ne gün dolacak Allah'ım?'' diyen cennet mekân sultan Abdülhamit Han'ımızın yalnızlığına bırakmadı, bırakmayacak!

Allah vatanımıza, milletimize, bayrağımıza ve dinimize zeval; düşmana fırsat vermesin. Yüce Allah bu cennet vatan için şehit olmayı bizlere nasip etsin.

Amin…

Bilecik Ertuğrulgazi Anadolu Lisesi
MERKEZ/BİLECİK

15 TEMMUZ VE MİLLİ İRADE

Hatice ATEŞ

Ne olduğunu anlamadım başta. Bir baktım ki babam radyo dinliyor gece vakti. Kalktım, kendime geldim... Bir de baktım ki devletimize, milletimize karşı yapılan darbe haberini dinliyormuş. O gece televizyon yerine radyodan dinledik olan bitenleri. Her şey sanki beynime ilme ilme işleniyordu. Aslına bakarsanız o anda içim ürperdi. Çünkü hayatımda ilk defa bir darbeye şahit oluyordum. İçimdeki ses ise ilk ve son olmasını diliyordu.

Radyodan duyduğum ilk şey, saat 23:00 civarında, İstanbul'da Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet Köprülerinin askerler tarafından ele geçirilişiydi. O an içimi bir korku kapladı. Devamı ise daha korkunçtu. Jetlerle İstanbul ve Ankara semalarında uçmaya başladığı haberini duyduk. İnsafsızca milletin üzerine, o jetleri verenlerin, teslim edenlerin, üzerine üzerine uçtular. Kim bilir birçoğu şunu bilmiyordu: Ateş ettiği insanların devletini, milletini, değerlerini ne kadar sevdiğini ve hiçbir şey uğruna feda etmeyeceklerini. Tabi iradeye yapılan bu kalkışmada bazıları da değerlerini hiçe sayarak kaçış yoluna başvurdular.

Radyo haberlerini anlattıkça ölü ve yaralı sayısı artıyordu. Bu beni daha çok korkuttu. Çünkü bu millet olmazsa bu devlette olmayacaktı. Bunu onlarda biliyordu, bu yüzden millete karşı doğrulttular. Milletin verdiği silahları, topları, tüfekleri… Fakat millet kaçmadı, korkmadı şehadet şerbetini içmeye, vatanı için canını feda etmeye. Bizler bu memlekette

rahat rahat yaşayalım diye kendilerini feda etti nice insan... O insanlar kaçmadılar, çünkü memleketini seven insanlardı onlar, devletini seven insanlardı...

Her bir taraftan sala sesleri duyulmaya başlandığı an bir daha bu salaların susmayacağı belliydi. Bu da insanın savaşma arzusu kabarttığı gibi aynı zamanda da korktuğunu hissettiriyordu... O kadar çok insanın ismi okundu ki her biri için ayrı ayrı üzüldüğümü söyleyebilirim. Çünkü ben radyomu dinlerken veya başka biri yatağında uyurken bizlere bir şey olmamasının sebebi o kahraman şehitlerimiz ve gazilerimiz sayesindedir. Bu yüzden unutmamalı insan yaşananları, ders çıkarmalı ki bir daha böyle bir acı düşmesin yüreğimize.

Onlar olmasaydı belki de biz artık ne hürriyetten ne özgürlükten ne egemenlikten ne de haklarımızdan bahsedebilecektik. Daha da önemlisi belki de Atamızdan bile bahsedemeyecektik. Belki de kendi topraklarımızda bile esir olarak yaşayabilirdik. Bu durumda hep ''belki de...'' diyoruz ama o kahraman şehitlerimiz ve gazilerimiz olmasaydı bunların hepsi olabilirdi.

Ben bu sözlerle açıklayabiliyorum olanları. O geceyi,15 Temmuz gecesi, yaşamak gerek olanları ve anlatılanları anlamak için.15 Temmuz milli iradeye, milli değerlere daha da önemlisi millete karşı yapılmış bir saldırı olduğu için tarihte hatta insanların hatıralarında yerini koruyan bir anı olarak, acı bir anı olarak kalacağı şüphesizdir. Allah bu memlekete imkan verdiği sürece nice ilk şehidimiz Bülent Aydın'lar nice dirilişimizin sembolü haline gelen Ömer Halis'ler ve nice Erol ve Tayyip Olçok gibi baba oğullar yetişecektir. Sırf bu hainler ve adamları bu güzel memleketi sahiplerinden alamasınlar diye.

Arşin Anadolu Lisesi
ARŞİN/TRABZON

ZAMANDA YOLCULUK

Gülten MUTLU

Her Türk çocuğu gibi yüce milletimizin kahramanlıkları benim de kulağımda zamanla yer etti. Acımasız düşmanların, gözü dönmüş hainlerin kurdukları pusuları, küçücük çocuklara yapılan işkenceleri, kalplerinin yarısını toprağa gömmüş annelerin ağıtlarını ben de yüreğimin derinliklerinde hissettim.

Her geçen yıl çocuk dünyamdaki pembe düşlerin yerini yavaş yavaş gözyaşlarıyla ıslatılmış, üzerine acıların gölgesinden bir yıldız kondurulmuş gerçekler aldı. Üzerinde yürüdüğüm bu toprak, beni her geçen gün biraz daha kendine hayran bıraktı. Kara toprak altında yatan, isimleri unutulmuş, belki soyları kurumuş nice yiğit; o uğursuz geceden sonra biraz daha ailem oldu.

Kendimi bildim bileli hayat arkadaşını 80 darbesinde kaybeden büyük babaannemin ağzından kahramanlık hikâyeleri dinler, kimi zaman hayallere dalar, kimi zaman sokakta üşümüş küçük, yetim kalpleri yüreğimde ısıtır; çocukluğun verdiği masumiyetle onların haline üzülür ve zihnimde henüz yeni yeni belirmeye başlamış ilah kavramına babamı benden almaması için dualar ederdim. İmrenerek dinlediğim destanlar, bir temmuz gecesinde yeniden vücut bulduğunda dökülen her damla cesareti kendi damarlarımda hissetmem; tarifi olmayan, kudretli bir histi.

15 Temmuz'un uyandırdığı hissiyatla kendimi uçsuz bucaksız, yüce bir tarihin koynunda buldum. Benliğimi tozlu yapraklar arasında ararken nihayet kendimi bulduğumda, sandığımdan ne kadar uzakta olduğumun farkına vardım. Okuduğum her satırda bir kez daha bu köklü ecdadın bugünü olmak bana gurur verdi. Okuyordum, araştırdıkça daha fazlasını bilmek istiyordum. Olayların, amaçların aradan yüzyıllar geçmesine rağmen aynen tekrar etmesine şaşırıyordum. Hedef hep aynıydı, düşmanın menfaati hep ortaktı, güçleneni yok ediyorlardı. Tarih tekerrürden ibaretti. Bu kadar zengin bir kaynağın bizleri sulamadan kurutulmasına öfkeleniyordum. Neden anlatılmamıştı? Bizim gibi gençlerin öğrenebilmesi için, yaşaması gerekmişti işte.

Her sayfa yeni bir dünyaya, yüce kahramanlara ve destansı mücadelelere aralanan bir kapı misali sonuna kadar tarihe açıldı. Genç Osmanlar, Abdülazizler, Abdülhamitler, 60'lar, 80'ler, değişik zamanlar, değişik kahramanlar ama ortak amaçlar…

Büyük babaannemden yıllarca masal sanarak dinlediğim olayların gerçek olduğunu öğreniyorum mesela. Evet, masal diyorum çünkü böylesine vahşice bir cinayetin gerçek olabileceğine asla ihtimal vermezdim. Evet, benim çocuk dünyamdaki masallar meğer gerçekmiş. Kahramanı da Genç Osman'mış. 14 yaşındaki bir çocuk devletin başına geçirilmiş ve yine aynı çocuk işkencelere maruz bırakılıp ölüme terk edilmiş. Peki neden? Çünkü kudretsiz, tecrübesiz gözüyle bakılan bu kahraman genç, ordunun eksiklerini görüp yeni bir sistem kurmaya girişmiş. Zeki ve cesur davranmış. Hanedan damadı ve isyancıların işine gelmemiş bu durum, çıkarları zedelendiğinden. Yedikule zindanlarında feci şekilde can vermiş genç padişah.

Okudukça içim sıkışıyor, yüreğim daralıyor. Büyük babaannem geliyor gözümün önüne. Ecdadımıza yapılan bu acımasızlığı anlatırken o yaşlı dudaklardaki titreme… Zamanın yüzüne çizdiği yollarda gözyaşları… Neyse diyorum, neyse ki gönüllerde kurduğun tahtlar var Genç Osman, minnet eden torunların var. Bak bugün ben de eklendim aralarına.

15 Temmuz'dan Genç Osman'a çıkan yolum bir hatıra defterinde Sultan Abdülaziz'e düşüyor bu kez. Tarihe merak sardığımı, daha fazlasını öğrenmek istediğimi gören dedem bir defter uzatıyor bana. "Al biraz da yaşayanların kaleminden bak tarihe." diyor.

Yazıları silinmeye yüz tutmuş defter Eski Türkçe kaleme alınmış. Cumhuriyet'in ilk yıllarında defteri miras alan bir torun tarafından Latin alfabesi ile yazılmış defterin boş sayfalarına. O torun, yani defteri bana veren dedemin dedesi.

Büyülenerek okuyorum satırları, daha bir yaşıyorum bu sefer olayları.

"… Gecenin geç saatleri… Uyumak mümkün görünmüyor. Devletin ekonomik durumu her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Abdülaziz Han sıkıntıda. Üstüne bir de isyanlar bastırdı bugünlerde. Tek yerde olsa iyi. Sırbistan, Ege adaları, Mısır, Karadağ, Romanya, Bosna Hersek, hepsi Osmanlıya ayaklanıyor. Daha bu isyanların sıkıntısını atlatamadık, aylardan Nisan, Parangüşte bölgesindeki Bulgar isyanları patlak verdi. Bulgarlar bölgede yaşayan 1000 kişiyi katletmiş diyorlar. Of Allah'ım sen ümmetimize yardım et n'olur. Dört bir taraftan saldırıyorlar. Ruslar; Çerkez ve Abaza gibi Kafkasyalı Müslümanları göçe zorlamış. Bulgarlarla bu Müslümanlar arasında katliamlar olmuş. Avrupa, isyanları tek taraflı yansıtıyor ve Osmanlıyı lekeliyor. Şu günlerde medrese öğrencileri de gösteriler yapıyorlar."

Sonraki sayfayı çevirmek için sabırsızlanıyorum. Bu defter buram buram tarih, buram buram yaşanmışlık kokuyor. Olacaklardan da korkuyorum aslında biraz.

30 Mayıs

"Ah padişahım, ah sultanım. O kayık giderken milletin de gelebilseydi seninle. Şimdi şimdi sağdan soldan duyuyoruz olanları. Üzerine yıktılar bunca oyunu. Taşkışla ve Gümüşsuyu kışlalarındaki askerler ile Harbiye Mektebi öğrencileri sarmış diye duyduk, Dolmabahçe'nin etrafını. İndirmişler seni tahttan, bindirmişler bir kayığa"

Defter burada bitiyor. 30 Mayıs'tan sonra defterin sahibi büyük dedemiz ile ilgili hiçbir iz yok. Acaba o ne yaptı bu satırlardan sonra merak ediyorum. Daha sonra soruşturmak niyetiyle defteri bir kenara bırakıp Abdülaziz Han'a ne olduğunun peşine düşüyorum. Pek çok kaynaktan pek çok değişik bilgiye rastlıyorum. Kimileri Yedikule zindanlarında öldüğünü söylüyor, kimileri bileklerinin kesildiğini… İntihar ettiğini söyleyenler de yok değil. Evet, padişah ölmüştü ya da öldürülmüştü. Fark eder miydi yaşananlardan sonra? Araştırdıkça darbeleri hazırlayan zeminin, ortamı oluşturan unsurların benzerliğine şaşıyorum. Yüzyıllar öncesi ile bugünkü şartların benzerliği ürkütüyor beni. Dahasını öğrenmeliyim diyorum, aynı oyuna gelmemek için daha çok öğrenmeliyim.

Acaba Cumhuriyet'in ilanından sonra rejim değişikliği ile ortadan kalkmış mıdır hain pusular? Dedemden yardım istiyorum. Onun da öğrenmemden memnun olduğunu hissediyorum. "İşin bu kez daha kolay." diyor ve gazetelerden kesilmiş yüzlerce haber seriyor önüme. "Al bunları kendin oku, anlamaya çalış." diyerek odasına çekiliyor. Yılların canlı tanığı olan bu adamın ardından imrenerek bakıyorum. Neler yaşadı,

neler biliyor kim bilir? Bugüne kadar onunla bu konuları hiç konuşmadığım için kaybettiğim zamana yanarak öfkeli bir bakış savuruyorum odasının kapısına. Beni etkilemek istemiyor şimdi ama bu konuyla ilgili bilgi sahibi olunca elbet konuşacak. "Evet, gel bakalım." diyerek başlayacağız zaman yolculuğuna.

Gazete sayfalarının arasında saatler geçmiş farkına bile varmadan. Kendimi zaman makinesiyle 60'lara oradan 80'lere fırlatılmış gibi hissediyorum. Dedemin odasının kapı sesiyle şimdiye dönebiliyorum ancak. "Neler öğrendin anlat bakalım." diyor. Ben başlıyorum: "Her ne kadar hainlerin sayısı azalmış olsa da gerek yönetim şeklindeki aksaklıklardan gerekse çıkarları doğrultusunda hareket eden menfaatçilerden yana çeşitli darbe ve darbe girişimine maruz kalan devlet, halkın ve damarlarında akan asil kanın kudretiyle en karanlık gecelerin bile ufkundan güneşi doğurmayı başarmış. Cumhuriyet rejimine geçen ve demokrasiyle yönetilmeye başlanan halk 1946 yılında çok partili sisteme geçmiş. 1950'de açık ara farkla iktidara Demokrat Parti gelmiş.

İlk yıllarda sorun yaşanmamış olsa da Demokrat Parti iktidarının ikinci döneminden sonra, başta üniversite öğrencileri olmak üzere halkın belli kesimleri, uygulanan politikalara karşı çıkmaya başlamış. İnsanların tepkisinin altında yatan asıl neden Atatürk ilke ve inkılaplarından uzaklaşılmasının yanında uygulanan baskı ve sansür politikalarıymış. Beklenen askeri müdahale 27 Mayıs 1960 tarihinde patlak vermiş. Daha sonraları "Genç Subaylar İhtilali" olarak adlandırılacak müdahale, 37 subay tarafından planlanmış. Hareketin başında Orgeneral Cemal Gürsel varmış. Dönemin cumhurbaşkanı ve başbakanının tutuklanmasının ardından Adnan Menderes'in idam cezasına çarptırılmasına paralel olarak 1961 yılında yeni anayasa kabul görmüş.

1968 yılında baş gösteren anarşi ve terör olayları ülkedeki huzuru zedelerken sıklıkla yaşanan öğrenci hareketleri,

polis ile üniversiteliler arasında çatışmaya sebep oluyormuş. Bu düzensiz ortamın getirisi olarak ordunun müdahalesi gecikmemiş. Tüm bu olaylar dâhilinde 12 Mart 1971 tarihinde başta dönemin genelkurmay başkanı olan Memduh Tağmaç olmak üzere Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a bir muhtıra vermiş. Mektupta istenenler üzerine başbakan Süleyman Demirel istifasını sunmuş.

1971 Muhtırası amacına ulaşamayınca haliyle ülkedeki terör, anarşi ve milli güvenliği tehdit eden olayların önü kesilememiş. 1972 yılında Deniz Gezmiş başta olmak üzere birçok devrimcinin idam edilmesi üzerine hadiseler hararet kazanmış ve silahlı çatışmalar başlamış. Ülkede her gün başka bir ocağa ateş düşmüş, başka bir kahve taranmış. Millet, özellikle üniversite öğrencileri, sağcılar ve solcular olarak ikiye ayrılıp birbirlerine saldırmaya başlamışlar. 1979 yılında darbenin ayak sesleri duyulmaya başlanmış. Bardağı taşıran son damla ise 19 Temmuz 1980 tarihinde Nihat Erim'in suikasta uğraması olmuş. 12 Eylül 1980 tarihinde de Türk Silahlı Kuvvetlerinin devlet yönetimine el koyması ile 1961 anayasası yürürlükten kaldırılmış ve tüm siyasi partiler kapatılmış. Türkiye Cumhuriyeti'nin yeni anayasa tasarısı ise 1982 yılında yapılmış.

28 Şubat 1997 tarihinde ise yapılan post-modern darbe gericilikle mücadele amacıyla yapılmış, başörtüsü yasaklanmış ve Ergenekon Davaları süreci başlamış."

Ve artık taşları yerine oturtmuş bir genç olarak, tıpkı büyüklerim gibi ben de gelecek nesle bırakmaya karar verdiğim defterime şu satırları karalıyorum:

"Tarihimize bakıldığında birçok darbe ve darbe girişimine rastlamak mümkün. Darbelerin, hainlerin kötü emelleri doğrultusunda gerçekleştiği ise kaçınılmaz bir gerçek.

Tarih 15 Temmuz 2016… Bir cuma gecesi huzurunu aralayan çelik namlular ve tanklar… Halkına kendi silahını doğrultan hainler… Ve bir yiğit, Ömer Halis Demir… Müstevlilerin emellerine ulaşmalarına yüce Türk milleti karşı koydu. Onca insan tek vücut oldu, hainlerin üstüne yürüdü. Türk halkı devletine, milletine sahip çıktı. Hainlerin sesini, ezan sesi bastırdığında dünya bir kez daha Türk'ün gücüne tanıklık etti. Bu eşsiz kahramanlık destanının ardından nice ocağa ateş düştü belki ama toprak uğruna, bayrak uğruna akan her bir damla kan, hainleri boğmaya yetti. Kesilen her bir nefes, bu ülkenin yarınlarına hayat verdi. O gece tarihten bir kesit kopup serildi göğe. Vatan aşkıyla dolup taşan yürekler, sahip çıktılar milletlerine."

Çorlu Anadolu Lisesi
ÇORLU/TEKİRDAĞ

VE UNUTMA!

Gizem TOPKARA

Benim; dünyada görülmemiş destanlarda imzası olan bir milletim, kan kırmızısı rengiyle, nazlı hilaliyle, yıldızıyla göklerin süsü olan bir bayrağım, sesiyle sessizlerin sesi olan bir ezanım, her düşmana korku salan, hiç bitmeyen bir vatan aşkım var. Ve elbette uğruna sayısız şehit verdiğim nice değerlerim var.

Acaba kim bizi bölmek istiyor? Acaba hangi aciz ezanımı susturmak, milletimi bölmek, bayrağımı indirmek istiyor? Acaba hangi tek dişi kalmış canavar, milli birliğimizi hafife alıyor? Bilmezler mi ki, Türk milletinin yıllardır yanan bağımsızlık ateşini söndürmek isteyenler o ateşte kül olmuşlardır? Tarih boyunca taviz vermediğimiz bu vatan sevdamızdan vazgeçmedik, kesinlikle de vazgeçmeyeceğiz!

Bu vatanın her karış toprağı ecdadımın kanıyla sulanmış, ruhuyla beslenmiştir. Yüzyıllardır dimdik ayakta kalmış bu medeniyetler ülkesi yıllar sonra da dimdik ayakta kalmaya devam edecektir. Bu toprak ellerini semaya açmış, yüreğindeki duaların eksik olmayan, gözünden yaş dinmeyen anaların toprağıdır. Bu devlet daha on beş yaşındayken vatanı için, milleti için düşman askerine kurşun sıkmak zorunda kalan Mehmetçik ruhlu gençlerimizindir. Bu cumhuriyet on altı devlet kurup, üç kıtaya at

süren, vatanı için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan aziz ve yüce Türk milletinindir. Yani senin, yani benim, yani "Bizim" dir.

Allah için Hak yolda şehit olmaya niyetli milletime bakın! Korkmayın! Bir bakın milletime. Gülerek şehadete giden milletime… Hiç endişe etmeden büyük bir güvenle bakınız, o güneş kavruğu, o toprak gibi nasırlı ellere. Vatanı için gece gündüz nöbet tutan o erlerin gözlerine, ayaz ayaz çatlamış ellerine… Her şeyleri farklı farklıdır: Yaşanmışlıkları, hayalleri… Ama o vatan kalpli yürekleri hep aynıdır.

27 Mayıs 1960, 12 Eylül 1980. Amaç, hedef ve emeller aynı. 12 Mart 1971, 28 Şubat 1997, 22 Şubat 1997… 22 Şubat 1962 Ayaklanması, 20 Mayıs 1963, 20 Mayıs 1969 darbe teşebbüsü, 9 Mart 1971… Vah, biçare kalmış hain! Vah ki ne vah! Bu, cennet vatanımı kaçıncı bölemeyişin? Kaçıncı başarısızlığın bu aciz hain? Başarısızlıklara doymayan, sabrımızı sınayan hainler size sesleniyorum! Bölemeyeceksiniz! Bu aşkı yıkamayacak, bu ezanı susturamayacaksınız! Çünkü: "Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal".

Ve yine 15 Temmuz 2016… Bir gece vakti, milletimin umutlarına, hayallerine, özgürlüğüne pranga vurulmak istenmedi mi? İstendi! O gece yıldızımızı, hilalimizden, bizi bizden ayırmak istemediler mi? İstediler. Tıpkı öncekiler gibi, tıpkı diğer düşmanlarımız gibi… Niçindi bu nefret? Bu kin, bu öfke neydi? Vatanı paraya değişebilecek kadar, nasıl aciz olabiliyordu insanlar?

Benim ecdadım tüm dünyaya diz çöktürürken bu acizler bizleri nasıl, bölecek parçalayacaktı ki? Ben karadan gemi yürüten o neslin torunuyum! Ben Çanakkale'yim. Ben Sakarya'yım. Ben Kafkasya'yım, Balkanlarım… Ben aziz Türk milletiyim. Bizler Hazar Gölünde abdest alan, Tuna Boylarında 'Tekbir' olup çöllerde namaza duran ve toprağı için can verip bayrak-

laşan bir ecdadın torunlarıyız. Bizler, zulüm ve haksızlığa her koşulda karşı çıkan Türkleriz!

Ve o gece 22.00 suları. Bir ihanet kokusu sokaklarda… Bir satılmışlık tadı boğazlarda… Derken bir bomba sesi İstanbul'da ve Ankara'da. Tam da milletin kalbinde. Bir silah sesi semalarda. Bir endişe yüreklerde. Ve bir emir saat 00.26'da! Binlerce Seyit Onbaşı, Şerife Bacı, Şahin Bey, Tayyar Rahmiye Hanım sokaklara indi. Kurtuluş Savaşı'nda Nene Hatun'u, Maraşlı Sütçü İmam'ı, İzmir'i işgal edenlere ilk kurşunu sıkan Hasan Tahsin'i çıkaran bu bereketli topraklar, 15 Temmuz gecesi de darbecilere ilk kurşunu sıkan Ömer Halisdemir'i, henüz on beşinde olan Halil İbrahim Yıldırım'ı, Engin Tilbaç'ı, Zeynep Sağır'ı, Akın Sert Çelik'i, Ahmet ve Mehmet Oruç kardeşleri, Ayşe Aykaç'ı bağrından çıkarmıştır.

Yunus Emre'nin, Mevlana'nın, Ahmed-i Hani'nin, Hacı Bektaş'ın, Hacı Bayram-ı Veli'nin yurdundan selam olsun 241 can! Şükran olsun 241 can! Ruhunuz şad olsun şehitlerimiz!

İhanetler unutulmamalı! Sen de unutma Türkiye'm. Hatırla o geceyi, hatırla şanlı tarihini. Çünkü hatırlamak yaşamaktır, sevmektir. Çünkü hatırlamak, vatanı savunurken tümüyle orada olmaktır. Çünkü hatırlamak mücadele etmektir.

İnanmış bir halkın gücünün üstünde ne tür bir güç olabilirdi ki? Hangi güç milletin gücünü yenebilirdi ki? Hangi güç, bizi bizden koparabilirdi ki? Her yaştan, her şehirden, her mezhepten insanlar, vatan için bir oldu, birlik oldu o gece. Yağmur oldu, yağdı hain üzerine. Çığ oldu, düştü hainin başına. Volkan oldu, yaktı yıktı tüm hain engellerini… Bayrak oldu, korku saldı. Örnek oldu! Tüm dünyaya, vatan uğruna candan vazgeçmeyi öğretti. Bir destan daha yazdı o gece Türkler. Yeri, göğü inletti Türklerin marşları, nidaları. "Tekbir" diyordu ağızlar.

"Allah-u Ekber" diyen gür sedalar meydanlarda… Kırk yıllık planların dört saatte çürüten milletime bakın! Çekinmeyin! Bir bakın hele! Yüzünde korkusuzluğun ifadesini, yüreğinde cesaretini ve vatan sevgisini parçalarını bulacaksınız. Haine korku salan milletime bir bakın! Irmak gibi çağlayan, fırtına gibi esen, yıldırım gibi gürleyen sedalara bir bakın.

Samanını yakan Hicabi Amca'yı, tankın önünde kendini yere seren ağabeyi, dua eden anneleri, korku dolu gözlerle etrafındaki olanları anlamaya çalışan o küçük Ayşeleri, Muhammedleri unutmayacağız. Türk'e kefen biçmek isteyen hainleri unutmak, affetmek, ne mümkün?

Milletimin silahı milletime doğrulmadı mı, o gece? O gece, F16'lar bombalamadı mı meclisi mi? Onurlu meclisimi… Milli iradem, özgürlüğüm yaralandı o gece. Benim aziz milletimin her ferde, bir gece vakti, ayrı ayrı destanlar yazdı. Tankların, tüfeklerin, uçakların karşısına çelikten imanlarıyla çıktılar. Çünkü iman varsa imkan da vardı. Çanakkale'de yatan ecdadın ruhu o karanlık gecede meydanlara akın akın inen milletimin ruhuyla birleşti. Yapraktan düşen çiğ damlaları gibi düştü, 241 can! 241 ateş düştü, yurdumun dört bir yanına. Çiğiltepe kahramanı Reşat gibi, Kut' ül Amare serdarı Halil Kut Paşa gibi, o mübarek sultan Hüdavendigar gibi, şehitler serdarı Hazreti Hüseyin gibi, Uhud kahramanı Hazreti Hamza gibi binlerce kahraman meydanlara indi. Vatan için… Benim için… Bizim için… Her meslekten, her renkten, her meşrepten ve her eğilimden kahramanlar… Ve bu kahramanların karşısındakiler yıllarca, vatanın asker deyip yoğurduğuydu. Bunlar anaların hayr eyleyip, evlat belleyip doğurduğu, bizlerin insan bilip doyurduğu bir dinsizin köpekleri idi.

Benim milletim, aziz milletim… Ah, milletim ah! Sen inancını kaybetme! Sen umudunu kaybetme!

Benim şehitlerim aziz şehitlerim. Ah şehitlerim ah! Vatan için yaşayıp öldünüz. Sizler ki toprağa değil kalplere gömüldünüz. Ah şehidim, sen rahat uyu…

Benim bayrağım, şanlı bayrağım. Ah bayrağım, ah! Bu millet her şeyden vazgeçer de senden vazgeçmez. Bir belleyemedi düşmanlar, bir öğrenemedi hainler. Düşmana "Aman" çektirensin sen bayrağım. Senin uğruna akan her kan helal.

Zaferlere doymayan milletin, sana sesleniyorum, Bizler taş, toprak üstünde uyuyan, aç susuz elinde silah, kalbinde bir umut, ölüm emri bekleyen ataların asil kanını taşıyoruz. Bizlere emanet edilen bu toprakları namusumuz bilip ona sahip çıkmak, kanımızın son damlasına kadar savaşıp onu korumak, en mukaddes vazifemizdir.

Arkadaşlarım, Yaşıtlarım, Kardeşlerim

Ben sizlere de seslenmek istiyorum. Bu ihanet ne ilktir ne de son olacaktır. Damarlarında taşıdığın asil kanın hakkını tam olarak vermeyi bil! Türk tek başına bir kuvvettir! Yurdumuzu bölmek isteyen yüzlere fırsat verme! Atalarımızın biz Türk gençliğine emanet ettiği bu cennet vatanı hainlere bırakma. Milletin istikbali ve istiklali senin elinde.

Ve unutma!
Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır.
Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır.

Cemil Keleşoğlu Anadolu Lisesi
KARATAY/KONYA

DARBELER ARBEDESİ

Ayşe AYDIN

Ülkenin yıkılmaz surlarının, sarsılmaz temeline hendekler kazdıran köstebek terbiyecileri devletin idaresini ele «evirmek için ne planlar kurmuş, ne maşalar evirip çevirmiş, taşı gediğine kondurmak ivin ne taklalar atmışlardır. Yeter ki beklentileri, istedikleri doğrultuda kendi lehlerine hareket etsin. Aleyhine hissettikleri durumlar karşısında, yani yapacağı bozgunluğun ayak seslerini belli ettikleri düşüncesine kapıldıklarında, planlanan vakti zaman aşımına uğratır ve erken patlak verirler.

Durum tam tersi bir şekilde de kendini gösterebilir. Yönetimi ele geçirmek isteyen muhalefetin değil, yönetimde hedef kitleyi etkileyecek yeni sistemi düzenlemekte olan iktidar, kimileri için olumsuz sayılabilecek yönleri topluma sezdirdiğinde de her şey bir kav adım geriye doğru çekilir. Nitekim Genç Osman, yeniçeri ocağının önceki dönemler kadar bir başarı sağlayamadığı, zafer kazanmakta zorlanıldığı gerekçesiyle bu birliği kaldırma ve hac bahanesiyle çıktığı yolda kendisine itaat eden yeni bir ordu kurma vaatlerini genç ve tecrübesiz olmasından dolayı çevresine hissettirmiş, sezdirmiştir. Ocağın dağılacağını duyan yeniçeriler de durur mu hiç? Tehditkar cümlelerin savrulduğu, bugünkü muhtıraya benzer bir yazı göndermişler II. Osman'a. Genç padişah, tehdit kokularını sezdiği an parçalayıp atmış yeniçerilerin ikazını. Ve hiçbir tedbiri

bulunmayan Genç Osman, makamına güvenerek dik durmaya devanı etmiş, kararından dönmeyeceğine dair beyanlarda bulunarak yeniçeri ihtilalinin fitilini ateşlemiştir.

Yanık bir sıla...

Ötelerden bir daha. Ve ardından binlerce kez daha...

Beklenen o ki, Sultanahmet Meydanı'ndan, Topkapı Sarayı'na akan isyancılar, ihtilali fiilen başlatmış oldular. Ayasofya minaresine tırmanıp etrafı kolaçan edenler, yaklaşık dört asır sonra bir temmuz gecesinde köprü semalarının çelikten direklerine yerleştirilen gözcülere tarihten bir provokasyon örneğini göstermişlerdir.

Ve ihtilal, o Yedikule Zindanında, yedi cellada direnen Genç Osman'ın katliyle sonlanmıştır. Vahşetin kudurmuş dengi, o kan kusanların ihtilali... Kement içinde bir yaver, vahşetin kanlı manşeti!

Darbelerin planlanışı, amaçları, işleyişi hep aynı şekilde olmuştur. Zaman kavramı değişse de arayı çok soğutmadan yeni bir bildiriyle gerekçesi farklı, amacı sürekli kılık değiştiren bir darbe girişimine daha geçilmiştir. Bazen gerekeni kadar, müdahalelerin adı da değişmiştir. Kimi darbe kalkışması, kimi bir ihtilal ayaklanması, kimisi cunta girişimi, kimisi de bir muhtıra bildirişidir.

İhtilal hareketini başlatıp, ilk kez taht üzerine kan döken devşirmeler ocağı, ardındaki neslin doğacak yeni düşmanlarına vekalet bırakmış, cesaret vermiştir. Abdülaziz'in tahttan indirilip intihar denilen katli gibi... İki bileği kesilmiş olarak bulunan eski padişah, intihar gerekçesiyle sabıkalara geçmişse de bazı teşhislerde, intihar eden bir kişinin iki bileğini de bahsediliyor... Aynen Sultan Abdülaziz'in yolunmuş sakalları ve dökülmüş dişleri de bir boğuşma içerisinde olduğunu göstermektedir. Ama gelin de anlatın o dönemde kulakları hakikate sağır o soykırımcılara. Sultan Abdülaziz'in ardında...

Yine yanık bir sela... Ötelerden bir daha. Ve ardından binlerce kez daha…

Yapılmak istenen darbelerde, halkın lehine yönelikmiş gibi bir bildiri bir gerekçe yayımlanır. Dönemin iç karışıklıklarını öne sürerek -ki iv karışıklıkları çıkaranlar genellikle darbe zeminini oluşturan kişilerdir.- 12 Eylül öncesi yapılan katliamlar gibi... İşte bunlar devletin bu kargaşalarla başa çıkamadığını savunmuş, devlet kötü bir sona. Bir çöküntüye doğru gidiyor korkusunu halka aşılamış ve durum bu hali almadan halkın refah oranının arttırılmasında muasır medeniyetler seviyesine yükseltme aşamasında kendilerini bir kurtuluş yolu olarak gösterip yönetime el koyma isteklerinin halkın vicdanlarında yer bulmasını istemişlerdir. Çünkü bilirler ki devlet idaresi kimin eline geverse geçsin, halkın üstünde bir güç yoktur. Ve sunu da fark etmelidirler ki hiçbir sorun en ala derecede yaşansa bile darbeyi bir çözüm olarak öngörmek hiçbir dönemde hiçbir kabul edilir bir olgu değildir. Bilakis çözüm önerisinin, darbe olduğunu savunanlar asıl sorunlara odaklanıp bundan yararlanırlar ve darbe adı altında kendi meşru kararlarına itaat ederek bozgunluk yancıları ararlar.

"Kahpe içerden olunca kapı kilit tutmaz oğul. Halk içinde bozgunluk yapan haindir oğul..."

Haindiler. İhanet surlarına mazlumları kelepçelediler. Yüzlercesi fişlenerek, çoğu idam edilerek katledildiler. 12 Eylül... Geçmişin yüz karası, u kan kusanların asil fırkası. Evren*in u katil forsası ve dayanakları...

Ve yine, o yüz binlerce sivil insana...
Yanık bir sela...
Ötelerden bir daha ve ardından binlerce kez ilaha...

Demokratik bir ülkenin, demokratik sevimlerinde baskı,

üzerine baskı. Bir zamanlar çok partili sisteme karşı duranlar, başka bir açıdan yine cumhuriyet rejimine, demokrasi yönetimine baraj kurdular. Cumhuriyet yönetimi sadece adıyla var olmuş ve Türkiye yalnızca sözde bağımsız bir ülke sayılmış, eşitlik, hak, hürriyet ve adalet öğeleri ortadan kaldırılmıştır. Bu ülke ne propagandalara malzeme olmuş ne badireler atlatmıştır. Sıkıyönetimin getirdiği, sokağa çıkma yasakları; hükümsüz yargılarla, müebbet hapis cezaları... Ve daha niceleri. Ve daha yarası sarılmamış o 15 Temmuz gecesi...

Yanık bir sela...
Ötelerden bir daha. Ve ardından binlerce kez daha...

Sönmüş sanılan volkanın kükreyişe geçtiği, o unutulmaz an… İman gücünün, minarelerden fışkırdığı yüz binlerce selatü selam...

Ve bir an olsun duraksamadan, ulaşılamayan o amansız sabahlara kadar. Gecesi sabaha hiç bu kadar uzun olmamış günde, şafağa kök söktürene kadar.

Aklımın başıma olan uzaklığı kadar, kulakları sağır edercesine uçan, o yakın uçuşlar...

Ne ahlar, ne kelamlar, ne ağıtlar...
Akın uçuşları boğan, o yanık sılalar...
Ötelerden bir daha. Ve ardından binlerce kez daha...
Selatü selamlar...

Muhittin Güzelkılınç Anadolu Lisesi
MERAM/KONYA